

Mirakelolien

Rick Simpson

Rick Simpson

Mirakelolien

Oversat fra canadisk.

Titel på original bog:
Phoenix Tears – The Rick Simpson Story

Second Edition © Rick Simpson, June 2013

Dansk udgave © Jørgen Valentin 2014

Layout og opsætning dansk udgave:
Niels-Ole Ankerstjerne og Camilla Reenberg

Korrektur på dansk oversættelse:
Bente Schibye og Rita Salling

Billederne af Rick Simpson er taget af Christian Laurette.
Forsidebilledet og de øvrige kapitelbilleder er fra www.freeimages.com

Dansk udgave udgivet som e-bog 2014

Download på www.hempfood.dk

Alle rettigheder forbeholdt.

Rick Simpson forbeholder sig alle rettigheder som forfatter til indeværende bog i overensstemmelse med ophavsret, design og patenter Act 1988. Ingen del af indeværende bog må gengives, lagres i eller introduceres i et søgesystem eller overføres i nogen form eller på nogen måde (elektronisk, mekanisk, ved fotokopiering, optagelse eller andet) uden forudgående tilladelse fra forfatteren, Rick Simpson.

Note:

Vi påtager os intet ansvar, hvis denne information bliver misbrugt.

Skrevet af: Rick Simpson, efterskrift af Jindrich Bayer.

Rick Simpson vil gerne takke følgende personer for at hjælpe med at klargøre denne bog til udgivelse: Jindrich Bayer, Dale Scott, Simon Gill og mange andre.

Jørgen Valentin, Aarhus.

Det er med stor glæde at kunne tilbyde denne e-bog gratis til den danske befolkning.

Mit navn er Jørgen Valentin. I forbindelse med en skade i august 2012 begyndte jeg via Nettet at undersøge diverse behandlingsmetoder og erfarede, at i USA er der stor forskning omkring cannabis. Derigennem kom jeg i kontakt med Rick Simpson, som jeg i dag har god kontakt til. Se www.fmcd.dk

En særlig tak til Niels Ole Ankerstjerne, Rita Salling og Bente Schibye, som har stølet på mig og min ærlighed. Uden jer tre var dette projekt aldrig lykkedes på den korte tid. Tak til jer for at stole på mig da tvivlen nagede så mange andre omkring rettigheder mv.

Også en stor tak til Camilla Reenberg for at komme og hjælpe til sidst med at sætte bogen sammen. Tak til Iben Fruelund Valentin for at vi må benytte hendes website til bogen.

At nå hertil har ikke været let og var aldrig lykkedes, hvis ikke andre mennesker havde hjulpet med at oversætte bogen, som er oversat med frivilliges hjælp. En stor tak til disse.

e-bogen er oversat til dansk af:

Jette Bork: Jeg er med, fordi jeg gerne vil støtte op om en fantastisk viden, der kan redde liv og lindre smerte. Desværre er Danmark jo langt bagefter og meget konservativt. Folk tror på det, de mener er autoriteter, og medicinalindustrien styrer vores sundhedsvæsen. Jeg arbejder i øjeblikket indenfor området, og det er meget skræmmende, hvor meget medicin der bliver indtaget i Danmark. Da medicin er den tredjestørste dødsårsag, skal vi nok til at finde på noget andet.

Terese Linda Rotaus: Jeg ønsker at deltage i at hjælpe, da jeg brændende ønsker at give mere håb og flere alternativer til dødeligt syge, folk med kroniske smerter, psykisk syge og alle deres pårørende. Jeg har selv haft meget af det tæt på livet, og mit ønske er, at folk får mulighed for at søge andre veje, så de ikke kun har de "normale" muligheder for hjælp – der ofte ikke er den bedste løsning for enten at få en værdig død eller at kunne leve med sin egen krop eller sit eget hoved. Også så pårørende kan føle, at de kan finde andre måder at hjælpe deres elskede på!

Rikke Heimark: Jeg hjalp med oversættelsen, fordi jeg vil være med til at sætte fokus på medicinsk cannabis i DK og for at være med til at sprede budskabet, så flere kan få glæde af det.

Selma Samire Atceken: Jeg har været med til at oversætte noget af Rick Simpsons bog til dansk, fordi jeg vil være med til at oplyse folk om andre alternative behandlingsmuligheder udover kemoterapien, som gør folk så syge i sygdomsforløbet. Behandlingen med cannabisolie er en langt bedre og billigere måde at blive behandlet på. Derfor bør den almindelige befolkning få kendskab til denne mulighed, så de kan redde deres og deres kæres liv. Dette var hensigten bag min hjælp.

Rune Rambuk Østner: Jeg deltog uden tøven for at hjælpe, hvor jeg kunne og kan. Dette budskab er vores generations vigtigste.

Annemette Rosenborg Eriksen: Jeg har indvilget i at hjælpe med oversættelsen ud fra empati. Hvis denne bogs information kan hjælpe vores medmennesker til øget livskvalitet, lindring og endog helbredelse, så er det en stor ære at yde bidrag hertil.

Emil Clement Lüth: Jeg har valgt at deltage i oversættelsen, fordi jeg selv for nylig har fået konstateret kronisk gig, hvortil jeg er overbevist om, at cannabis kan hjælpe mig i mit forløb. Og fordi, der sker en spændende udvikling vedrørende folks modtagelighed for brugen af CBD og cannabis i det hele taget, som jeg gerne vil være en del af samt fremme med de kompetencer, jeg nu engang kan bidrage med.

Turid Nolsøe: Jeg ville gerne hjælpe med at oversætte bogen, fordi jeg gerne vil udbrede kendskabet til emnet, da jeg gerne selv vil kende mere til det, og fordi jeg godt kan lide at oversætte det og har lyst til det.

Pernille Buhl: Jeg har hjulpet, fordi jeg synes, det er et meget vigtigt budskab i bogen og Rick Simpson er min første cannabis-helt.

Dina Sara Maria Jørgensen: Jeg deltog, fordi jeg syntes at alle bør kende til den her medicin, som hedder cannabis. Myterne omkring cannabis kan kun fjernes ved information.

Jonna Gram-Petersen: Jeg deltog, fordi olien virker, og jeg ønsker sundhed for alle.

Sille Holst: Fremme kendskab til medicinsk cannabis i Danmark.

Pia Birk.

Niels-Ole Ankerstjerne.

Desuden har der været hjælp fra en del oversættere, som ønsker at være anonyme.

TAK TIL JER ALLE.

Indhold

Ordforklaring	6
Forord	9
Dedikation	16
Værd at overveje når du læser denne bog	17
Kapitel 1 Barn af en svunden tid	19
Kapitel 2 Cancer – sjælden men dødelig	27
Kapitel 3 Mit arbejdsliv ophører	37
Kapitel 4 Ned ad den kemiske motorvej	43
Kapitel 5 Den første politirazzia	53
Kapitel 6 Mødet med min ven Rick Dwyer	65
Kapitel 7 Politiet slår til igen	75
Kapitel 8 Skueprocessen	93
Kapitel 9 Fængslet i et par dage	104
Kapitel 10 Mit første møde med Jack Herer	114
Kapitel 11 Skjulte dagsordener og snakkehoveder	123
Kapitel 12 Overbord på bananbåden	132
Kapitel 13 Hamptidsskrifterne blander sig	143
Kapitel 14 Jeg bliver inviteret til Europa	153
Kapitel 15 Turen går til Tjekkiet	163
Kapitel 16 Fangeleg	173
Kapitel 17 Amsterdam og Cannabis Cup'en	184
Kapitel 18 Kejserens nye klæder	195
Kapitel 19 Medicin eller trussel	209
Kapitel 20 Herre over egen fremtid	229
Epilog Hvordan jeg mødte grundlæggeren af "fornuftens tidsalder"	248
Rick Simpsons behandlingsmetode	255
Rick Simpsons fremstillingsmetode af cannabisolie	263

Ordforklaring

Branch 134

Lokalafdeling af Royal Canadian Legion – Mount Forest.

Canadiske Cancer Society (CCS)

The Canadian Cancer Society er en national organisation (som Kræftens Bekæmpelse), hvis mission siges at være at udrydde kræft og forbedre livskvaliteten for dem, der lever med sygdommen.

Cannabis Cup

Cannabis Cup er verdens fremtrædende cannabisfestival, som blev grundlagt i 1987 af Steven Hager. Cannabis Cup afholdes hvert år i november i Amsterdam.

Codex Alimentarius

Codex Alimentarius er et selvstændigt organ under FAO/WHO, som har til formål at udarbejde globale standarder, retningslinjer m.v. for fødevarer og fødevarerproduktion med henblik på at sikre forsyning med sunde og sikre fødevarer og lette den globale samhandel med dem. Fødevestyrelsen i Danmark deltager i Codex Alimentarius.

The Crown

I canadiske straffesager er anklagemyndigheden ensbetydende med "the Crown".

The Charter Challenge

Den canadiske "Charter of Rights and Freedoms" (charter om rettigheder og frihedsrettigheder) er en del af den canadiske forfatning. Forfatningen er et sæt love, der indeholder de grundlæggende regler om, hvordan landet skal fungere. Chartret fastsætter bl.a. de rettigheder og friheder, som canadierne mener er nødvendige i et frit og demokratisk samfund. Et "Charter Challenge" opstår, når en canadier mener, at hans/hendes rettigheder er blevet krænket. Personen kan i sådan en situation tage krænkeren (regering, arbejdsgiver, organisation) i retten på grundlag af at have fået sine "Charter-rettigheder" krænket. Et "Charter" er en samarbejdsaftale, der opstiller mål og spilleregler for samarbejdet.

Corruption Eradication Program

Anti-korrupsionsprogram.

Dominion Command

Canadas største hjælpeorganisation for veteraner.

False Flag

False Flag operationer er hemmelige operationer udført af regeringer, virksomheder eller andre organisationer, som er designet til at vildlede offentligheden på en sådan måde, at operationerne ser ud, som om de bliver udført af andre enheder end den, der egentlig står bag.

The Fifth Estate

Canadisk tv-program på nyhedskanalen CBC News.

US Føderale Narkotika Bureau

Det, som senere blev til DEA, Drug Enforcement Administration. DEA er et amerikansk føderalt retshåndhævende organ under det amerikanske justitsministerium, hvis opgave det er at bekæmpe narkotikasmugling og stofmisbrug i USA.

Global News

Canadisk national nyhedskanal

Legion Branch

Non-profit organisation for canadiske veteraner.

Marijuana Access Program

Siden 2001 har Canada givet adgang til brug af marijuana til medicinske formål, hvis en persons læge har visiteret sin patient hertil.

Marijuana Eradication Program (MEP)

Et føderalt finansieret system, der direkte understøtter lokale, statslige og amtslige retshåndhævende myndigheder i afsløring og udryddelse af indenlandsk marijuana.

Maritime Command

Det canadiske militær.

The Marketing of Madness

Dokumentarprogram om samarbejdet mellem psykiatere og medicinalindustrien. Om indtjening og om spørgsmål ved gyldigheden af psykiatriens diagnoser samt om sikkerheden ved psykiatrisk medicin.

National Organization for the Reform of Marijuana Laws (NORML)

NORML er en almennyttig, offentlig interesse lobby, der arbejder for legalisering af marijuana. Organisationen repræsenterer interesserne for de amerikanere, der ryger hash ansvarligt og mener, at rekreativt og medicinsk brug af marijuana ikke længere bør være en forbrydelse.

The Nature of Things.

Udsendelsesrække i canadisk TV på "CBC", der er ejet af Canadian Broadcasting Corporation.

Raid

Besøg af politiet.

Royal Canadian League for Veterans

Forening af krigsveteraner.

Royal Canadian Mounted Police (RCMP)

Canadisk politi

Run From the Cure

Video, der fortæller om "Mirakel-Olien"

Kan bl.a. ses på denne internetadresse:

https://www.youtube.com/watch?v=0psJhQHk_GI

The Springhill Record

Lokalavis i Springhill, Nova Scotia.

The Suzuki Foundation

The David Suzuki Foundation er en videnskabeligt baseret miljøorganisation med hovedsæde i Vancouver, British Columbia, Canada. Det er en non-profit organisation, der er finansieret af tæt på 30.000 donorer.

Missionen med Fonden er at "beskytte naturens mangfoldighed og vores livskvalitet, nu og i fremtiden", og Fondens vision er, "at alle canadiere inden for en generations tidsperiode agerer efter den forståelse, at vi alle er indbyrdes forbundne og indbyrdes afhængige med naturen". (Kilde: Wikipedia)

W5

Canadisk nyhedsprogram.

Forord

For at kunne forklare hvad der foregår i vores verden, og hvorfor en kur mod sygdomme, som bl.a. kræft, har været holdt tilbage, vil det nemmeste være at prøve at forstå følgende beskrivelse.

Hvis du fx havde været ekstremt velhavende og magtfuld, som Rockefeller og Rothschild for 100 år siden, og alligevel ønskede mere magt, hvordan kunne du så nå dine mål?

For at opfylde dine behov ville det være nyttigt, hvis folk i politiske kredse samt i juridiske, medicinske og uddannelsesmæssige systemer ville gå sammen omkring din dagsorden. Hvis politikere, læger, advokater, politi, officerer, lærere og andre, der har offentlige tillidshverv, handler på dine vegne, ville succes være en garanti. Men hvordan lader dette sig gøre?

Da dem, der er ved magten, udarbejder lovene og styrer de forskellige systemer i de enkelte lande, ville den første ting, du er nødt til at gøre, være at få de politiske partier og regeringer til at overholde dine planer. Hvis du sørgede for, at pengene blev kanaliseret ind i de rigtige lommer i politiske kredse, eller at tiltrækkende løfter blev fundet tiltrækkende, ville det gøre meget for at hjælpe dem med at se tingene på din måde. Efter at de magtfulde positioner i politik har accepteret dine bestiklinger og styret deres partier til at arbejde på dine vegne, kan de gøre alt andet, men stadigvæk fortsætte med at tjene dig. Så uanset hvilket politisk parti, der er ved magten, vil du altid have venner i "Magtens Korridorer".

Når regeringer én gang er fanget i korruption, som de har tilladt dig og andre at skabe, er der ingen vej tilbage for dem, da de allerede har gjort det i fortiden for at behage de rige og magtfulde (red.: I DK kan "de rige og magtfulde" måske oversættes med "Lægemiddelstyrelsen" og "medicinalindustrien".)

Hvis regeringen ikke vil tabe ansigt, vil regeringen derefter fortsætte med at se til, at dine mål er opfyldt, og de vil bruge al deres magt til at ændre de forskellige systemer, som de kontrollerer og tilpasser til dine behov. Jeg ved, hvor forfærdeligt alt dette lyder, men det er mere end tydeligt, at regeringerne ikke tjener dem, de er ansat til at tjene, nemlig folket. Dette faktum er ubestrideligt, når man ser på den måde, de bøjer sig for at behage deres magtfulde venner. Man kan i høj grad sige, at regeringer følger korruptionens regler og som følge af korruption, er regeringerne i dag fuldstændig gjort til slaver og står i skyggen af de magtfulde instanser.

Når du har støtte fra de politiske partier og regeringer, har du brug for, at de handler på dine vegne. Hvordan kan de tvinge folk fra respekterede erhverv til at gå sammen med dig og dine gode intentioner, når det er klart for ethvert rationelt menneske, at hvad du har i tankerne er designet til at bringe skade og intet har at gøre med de bedste interesser for offentligheden?

Dette kan opnås ved at sikre, at de med de rigtige "mind-set" udfylder tillidsfulde positioner og skaber tillid til den offentlige sektor. Vi kalder sådanne mennesker ja-mænd, fordi de er mere end villige til at støtte regeringens ønsker, uanset hvor skandaløst det kan synes, så længe de bliver belønnet. Personer med disse egenskaber har ingen empati for andre og plejer kun egne interesser.

Hvis du, eller en du holder af, lider, er det uden betydning for dem. Men de er meget gode til at give det indtryk, at de er normale omsorgsfulde mennesker. Folk i erhverv som politik, medicinalindustri eller lovgivning osv. har tillidsposter i vores samfund, men desværre kan det næppe siges, at de fortjener at blive set op til.

Det er meget svært for de fleste af os at forstå, hvor onde og vildledende mange mennesker ofte kan være. Især når de forsøger at beskytte deres egne interesser. I virkeligheden opfører et stort antal af dem, der befolker denne planet, sig kun lidt anderledes end psykopater, der er villige til at gøre noget for at bevare deres holdninger og indkomster, uanset hvor mange uskyldige mennesker der bliver skadet. Når dem, vi sætter vores lid til, som fx læger, bliver konfronteret med de behandlinger, de leverer, så er deres standardsvar, at de følger retningslinjerne, der er blevet indført, eller at de simpelthen bare gør deres job.

Når først rollerne for personer i mange forskellige professioner er undersøgt, bliver den skade, de forvolder, gennemskuelig. Alligevel vil de fleste af dem, der arbejder på disse områder, hævde, at de er helt uskyldige og ikke har ansvaret for det. I nogle henseender har folk, der arbejder inden for medicinfaget, faktisk en undskyldning, fordi nogle meget rige personer for år tilbage overtog de institutioner, hvor de blev uddannet. I stedet for at undervise de studerende på de medicinske skoler i harmløse effektive naturlægemidler, foranledigede disse rige magthavere nemlig, at de studerende blev undervist i at ordinere skadelige og farlige stoffer, der fremstilledes af kemikalier og giftstoffer og blev produceret på fabrikker, der var ejet af deres magtfulde venner.

Denne såkaldte form for medicin er kendt som allopatisk tilgang til helbredelse og er i virkeligheden ikke udformet til at helbrede nogen. Denne vanvittige metode til behandling af personer med medicinske problemer har medført umådelige lidelser i hele verden sidenhen, men der har bestemt ikke været nogen mangel på profit.

Enhver højtuddannet læge bør forstå den ineffektive og skadelige virkning af stofferne, der anvendes i den allopatiske medicin, som var inspireret af de magtfulde rige. Men for det meste synes læger at være mere end glade for at fortsætte med at skade deres patienter og foregive, at der ikke er andre måder at hjælpe på.

Hvad er det, mennesker, der arbejder i den medicinske profession, fortæller sig selv, før de giver et barn med kræft massive doser af gift? Ingen med en sund medicinsk viden eller etik ville nogensinde drømme om at gøre sådan noget, fordi almindelig sund fornuft i sig selv bør være nok til at forhindre dem i at gøre det. Alligevel udfører lægerne disse såkaldte behandlinger hver dag og har ingen problemer med at sove eller leve med sig selv. Man skulle tro, at læger med sådan en trist succesrate – i brugen af disse absurde behandlinger – før eller senere ville vågne op til den kendsgerning, at det, de har gjort, simpelthen er vanvid og ikke er medicin.

Disse dødbringende kemo- og strålebehandlinger, som patienter med kræft og andre alvorlige lidelser er udsat for, har været brugt på trods af deres destruktive virkninger i årtier, og stadig viser lægevidenskaben på verdensplan ingen tegn på at bringe disse behandlinger til ophør. Hvis der blev tilbudt nogle rationelle alternativer, der er sikre og effektive – som fx hampolie – til at behandle disse patienter, så ville det magtfulde system være tilgivet.

Desværre for dem der arbejder inden for medicin, er dette ikke tilfældet, og desværre – med den medicinalindustri vi har i dag – drejer det sig næppe om at lette menneskelige lidelser. De store finansielle bekymringer og interesser i medicinalindustrien har afvist og begrænset medicinsk brug af cannabishamp, som gror frit på denne jord, så de i stedet kan sælge os deres kemikalier og giftstoffer til overpris.

Hamp har en omfattende og historisk tradition for medicinsk anvendelse og er uden sammenligning med de kemiske behandlinger. Dette beviser, hvor meget vi alle bliver manipuleret af vores regeringer og de læger, som vi har vist tillid. Ekstrakter, fremstillet af medicinske sorter af cannabishamp, indeholder de fleste medicinsk aktive stoffer, man kender, og at prøve at praktisere medicin uden deres anvendelse, trodser alle former for rationel tænkning.

Hvis vi tillader disse ekstrakter at være udelukket fra medicinsk brug, så betyder dette i realiteten, at vi ikke kan sige at have et medicinsk system, der er gearet til at reducere lidelser. Under disse omstændigheder vil de, der udvikler alvorlige sygdomme, fortsætte med at lide og dø unødvendigt, mens medicinalfirmaerne og deres aktionærer høster fortjenesterne. Jeg kan ikke tale for resten af menneskeheden, men jeg tror, at de fleste vil mene, at det er uacceptabelt, hvad der foregår, og vil slutte sig til mig og mange andre for at bringe denne parodi til ophør.

Et andet godt eksempel på hvem vi ikke kan ikke have tillid til, er de fleste af dem, der arbejder med retshåndhævelse på nuværende tidspunkt. Da jeg var ung, lærte jeg, at mennesker, der arbejder i dette erhverv, formodes at være dine venner. Måske Marshall Dillon fra den gamle TV-serie Gunsmoke var en fair og retfærdig mand, men det kan man næppe sige om mange retshåndhævende myndigheder, vi har at gøre med i dag. Der er kun lidt venlighed og medfølelse i de politibetjente, vi er i kontakt med nu for tiden; for det meste er de bare ubehagelige tyranner med skydevåben. Selvfølgelig passer denne form for adfærd regeringernes behov, fordi de vil have det offentlige til at leve i frygt, og derfor, for at hjælpe med at opnå dette, hyrer de sådanne individer for at overvåge vores samfund. Den sidste politibetjent, som jeg anså for at gøre sit job godt, mødte jeg i 1962, og siden har jeg ikke været i kontakt med andre retshåndhævelses-personer af samme kaliber.

Tænk på oplevelser, som du har haft med politiet i årenes løb. Synes du de håndterede rollen, de spiller, godt, og opnåede de din respekt? Jeg tror, de fleste af os ville svare på det spørgsmål med et rungende "Nej", hvilket tydeliggør, at vi ikke burde være barmhjertige over for sådanne mennesker – og for at gøre sagen endnu værre, er det os, der betaler for deres månedsløn.

Som jeg fastslog, så opfører mange i disse offentlige positioner sig irrationelt og hjælper faktisk deres regeringer med at begå forbrydelser imod menneskeheden for yderligere at fremme de rige og magtfuldes sindssyge dagsorden. De kan eller vil ikke acceptere det faktum, at hvad de gør er fuldstændig forkert, for dette vil knuse deres idealbillede af dem selv og deres erhverv. Alligevel er det forventet, at vi, som gode borgere, aldrig må sætte spørgsmålstegn ved deres motiver og burde vise ubegrænset respekt og beundring for det vidunderlige job, de udfører.

Hvis vi tillader os at berette om de forfærdelige gerninger, de er ansvarlige for, kan de blåstemple os som urostiftere og kan anklage de mennesker, der ser dem som det, de er, for at være komplet skøre. Men de som giver udtryk for, at "sammensværgelser eksisterer ikke", gør ikke dette, fordi det ikke er sandt. De kommer kun med sådanne påstande for at skjule deres egne dagsordener.

Hvordan kan nogen rationel person se på den verden, vi lever i, og sige, at der ingen sammensværgelser er imod vores helse? Hvis dette var sandt, hvordan er vores verden så blevet så giftig? Var det OS, der gjorde dette, eller er det forårsaget af den udbyttegivende politik, som er påtvunget os af de store pengekoncerner?

Hvis du tilfældigvis er en af de personer, som er klar over, at tingene ikke helt er, som de bør være i vores verden, så læs videre, og jeg vil forsøge at blotlægge den rigtige sandhed. Efter at have læst indholdet af denne bog, er jeg sikker på, at de fleste vil komme frem til den samme konklusion, som jeg har. Så sandelig

prøver vi alle at eksistere i en modbydelig forvrænget virkelighed, som er tvunget ned over os af vores egne medmennesker, så de kan udnytte vores uheld.

Jeg har lært en hel del om vores verden og de mennesker, der styrer den. Men mit fokus er også på et andet sted. Siden jeg faldt over sandheden om hampplanten, bliver det meste af min tid brugt til at prøve at få den brede offentligheds opmærksomhed på dette medicinske vidunder. Mange synes at tænke, at jeg burde prøve at bevise det overfor lægerne, men i realiteten gav jeg op med at prøve at bevise noget som helst overfor dem for længe siden, og jeg kunne ikke være mere ligeglad med, hvad de synes. Hvordan skulle jeg kunne forvente at få dem, som arbejder indenfor det medicinske system, til at erkende det realistiske i det, som jeg har at sige, når det tydeligvis er i deres bedste interesser at ignorere sandheden.

Det samme gælder med regeringer og al deres magt, for jeg har allerede været hos alle autoriteter omkring denne sag, og de har intet gjort. Siden de ikke reagerede på den gode måde, blev deres løgne og bedrageri mere end tydeligt. De, som vi formoder at lægge vores lid til, har svigtet os, så jeg udbreder her, hvad jeg har erfaret til den brede offentligheds opmærksomhed. I den situation vi er i, hvor ingen er villige til at træde frem og forsvare vores rettigheder som mennesker, har jeg sat min lid til offentligheden for at skabe de forandringer, som er nødvendige med alle midler til deres rådighed.

De fleste ansatte i erhvervene, som jeg har nævnt, vil ikke synes, det er morsomt, hvad jeg har at sige om deres etik. Men sandheden må fortælles, hvis vi vil udvikles til en art som er værd at redde. Hvis intet bliver gjort, er vi i realiteten ikke andet end en virus, som prøver at smitte hele Universet med vores forskruede sans for begrundelse. I begyndelsen var mit formål kun at gøre det medicinske system ansvarlige for deres handlinger. Det førte mig dog til at erfare, at der er meget mere forkert i vores samfund end bare det, at lægerne træder ved siden af. Jeg kom til den erkendelse, at hele vores måde at leve på er baseret på propaganda og løgne, hvilket er sat på plads af dem, som ønsker at holde os slavebundne. Det er ikke den vej, menneskeracen menes at skulle, og det er tydeligt, at hvis vi fortsætter, vil det blive vores egen tilintetgørelse.

Da jeg led af en hovedskade i 1997, gik jeg igennem en meget dårlig periode med det medicinske system, og det var til sidst tydeligt, at jeg var blevet behandlet mangelfuldt. Gener fra min skade, og de piller jeg fik, gjorde det dog umuligt for mig at tænke klart, mens de havde mig under behandling.

Et af de større problemer, jeg døjede med, var højt blodtryk. Mærkeligt nok var der ikke én læge i løbet af den femårsperiode, der udskrev medicin for at holde det under kontrol. Det ser ud til, at de alle sad og ventede på, at jeg skulle eksplodere. På det tidspunkt havde jeg det så dårlig psykisk, at jeg ikke engang indså, hvad de havde gang i. Det ville havet været slemt nok, hvis bare én læge

havde forsømt at gøre noget ved min tilstand, men i stedet foreslog ingen af de læger, jeg så, at jeg skulle tage blodtryksmedicin. Jeg overvejer ikke, hvad de lavede for at praktisere med medicin, og jeg er ganske overbevist om, at de alle bare ventede på, at jeg skulle dø.

Efter hvad jeg har lært, blev det mere klart, at de fleste læger ville gøre det samme, hvis du, eller praktisk talt hvem som helst, var i mit sted. Meningen er, at læger skal være healere, men de gjorde det mere indlysende for mig, at de fleste af os kunne få bedre medicinske råd fra en automekaniker. Jeg anså, hvad det var, de gjorde i min sag for at være uhyggeligt, fordi de vidste, mine mentale evner ikke fungerede optimalt.

Siden vi lægger vores liv i disse folks hænder, burde vi så ikke undersøge den service, de står til rådighed med mere nøje? Kan det, de har gjort, overvejes som masse mord? Fra mit perspektiv føler jeg, at dette sagtens kunne være sagen, og hvis du har været igennem det, som jeg har oplevet, tror jeg, du måske ville føle det samme. Men det er ikke kun lægerne, som arbejder imod os, det er alle de systemer, der ligger under regeringens kontrol, der udgør en trussel for vores trivsel.

De, der er i stillinger som vi har lært at respektere, er på ingen måde pålidelige, men er de virkelig skyld i, hvad de er blevet programmeret til at tro? Folk, som arbejder indenfor dette erhverv, har helt klart afvist virkeligheden i meget lang tid, men kunne det samme ikke også siges om os?

Jeg tror virkelig ikke, at det ville tjene noget formål at søge efter straf, medmindre systemet fortsætter med at ignorere det offentlige behov. I sidste ende må vi alle vedkende os at være den uintelligente art, som vi har bevist, vi er – og acceptere det faktum, at vi er mere end modtagelige for manipulation.

Hvis vi gør dette på en rationel måde, vil der ikke være behov for et blodbad, og vi burde være i stand til at bygge et solidt fundament, som vil åbne muligheder for en ny begyndelse. Jeg er tilbøjelig til at se på situationen, vi er i, lidt som Gandhi gjorde, da han lærte det indiske folk og resten af verden kraften fra den passive modstand. Alt, hvad vi behøver at gøre, er, at stå sammen som én enhed og lade systemet vide, at vi, den menneskelige race, ikke længere vil acceptere deres vanvid. Jeg håber, at denne metode resulterer i succes, da det vil være bedst for alle involverede. Hvis ikke – så kan vi se frem til en forfærdelig konfrontation mellem os selv og dem, der tror, at de har ret til at bestemme over vores skæbne.

Hvis de, som for tiden er de styrende, nægter at ændre deres attituder og har i sinde at fortsætte denne galskab, så vil det offentlige stå tilbage med intet andet valg, end at ty til vold for at bringe det, de har gjort, til ophør. Og det er noget, jeg håber, vi kan undgå. Forhåbentligt har vi alle lært fra vores egen historie, at vold intet løser og kun bør anvendes som sidste udvej for at beskytte os selv.

Så, fra min synsvinkel, så vil det, der skal ske i nær fremtid, komme an på, hvordan de, som har pålagt menneskeheden al denne sorg, reagerer. Hvis de, som for tiden står ved magten, arbejder med os, så burde vi være i stand til at bygge en bedre verden, i hvilken vi alle kan leve i sundhed og glæde. Men hvis de vælger at gøre noget andet, så er jeg bange for, som sætningen fra en af Clint Eastwoods film udtrykker, at "Helvede kommer til middag".

De mega rige har adgang til teknologier, som vi end ikke kan drømme om, og hvis de føler sig truet, kan disse rædsler slippes løs over os alle. Kunne de velhavende være hjerteløse nok til at starte en pandemi, som ville tage livet af et større antal af dem, der befolker vores jord? At dømme efter hvad der sker nu om dage, tror jeg, at dette er en klar mulighed. Hvis noget udover det sædvanlige skulle opstå, er her navnene på nogle top bankvirksomheds-familier, som sikkert ville være ansvarlige: Rothschild, Rockefeller, Warburg, Morgan, Hambros, Lazard, Erlanger, Fould, Schroder, Selingman, Speyers, Mallet, Mirabaud – og der er også andre. Som jeg ser det – hvis de prøver at tilintetgøre os – så er det sidste vi kan gøre, at gøre det samme mod dem.

Jeg ønsker ikke, at tingene skal ende på den måde, men hvis de rige og magtfulde insisterer, tror jeg bestemt, hvis vi vælger at gøre det, at så har vi ressourcerne til at besejre dem og sætte dem på plads. Hvis det faktisk går den vej, vil mange sikkert omkomme, men vi vil befri os selv fra disse korrupte regeringer og den magt, som de velhavende eliter har udøvet over vores eksistens.

Mange af os er ikke længere uvidende om, hvad de megarige har lavet, og vi kender de personer, som vores vrede burde være rettet imod. Vi kan kun vende den anden kind til i så lang tid som til, at hvis det er vold og ødelæggelse, de rige vil have, så er det det, de skal få, men en god portion af det vil være rettet imod dem og sågar deres familier. Det er mit håb, at starten på den nye tid vi træder ind i, ikke vil begynde sådan, men hvis de rige vil gøre det på den hårde måde, er det deres valg.

Jeg er sikker på, at mange vil blive rystet i uanset hvilken tro, de har til systemet, når de læser denne bog – og i et godt stykke tid vil der være nogen, som finder det ubegribeligt, at disse begivenheder overhovedet har fundet sted. Men alt, som du skal til at læse vedrørende denne medicin, og den korrupsion, som står i vejen for dets brug, er den ærligste sandhed, og når først du selv opdager facts, vil dette give dig alle de beviser, du behøver.

Jeg håber, at det, du erfarer, vil hjælpe dig til at undgå det mareridt, som jeg selv har været igennem. Og jeg er sikker på, at det vil være til stor gavn for både dig og dine nære. Viden er magt, så udrust dig selv godt med de fakta, du får indsamlet – og lad os så gå sammen og gøre denne verden til et bedre sted for alle.

Dedikation

Jeg vil gerne dedikere denne bog til tre af de mest vigtige personer, som har formet mit liv. Desværre er to af disse vidunderlige individer allerede gået bort, så jeg bliver nødt til at dedikere det, jeg har skrevet, til deres minder. Dem, jeg ønsker at ære, er min mor og far samt nu afdøde Jack Herer. Mine forældre udrustede mig med den vejledning, jeg behøvede for at blive et rationelt medfølelse menneske, og Jack Herer gav mig meget af den viden, der krævedes, for at jeg kunne se, hvordan denne verden ville kunne ændres til noget bedre for os alle.

Rick Simpson, Juni 2012

Jeg vil gerne dedikere, hvad jeg har bidraget med til denne bog til min far og til minde om min mor, som sandsynligvis stadig ville have været hos os i dag, hvis jeg dengang vidste, hvad jeg ved nu. Jeg håber kun, dette vil forhindre andre familier i at gennemgå, hvad vores måtte udholde.

Jindrich Bayer, Juni 2012

Værd at overveje når du læser denne bog

Der er nogle helt basale ting, som man skal forstå, før man læser denne bog, så giv dig god tid til at overveje informationerne nedenfor.

1.

Den olie, som i øjeblikket kan købes i helsekostbutikker og andre steder, er ikke hampolie men hampfrøolie. Dette har skabt en del forvirring, og selvom hampfrøolie er meget sundt, har det ikke nogen helbredende egenskaber fra de ekstrakter, som er fremstillet af harpiksholdige sorter fra selve hampeplanten.

Et par år efter jeg begyndte at lave denne medicin, blev jeg kontaktet af hampfrøolie-leverandører, som var meget fortørnet over det navn, som jeg gav olien. Nogle gik endda så langt som til at sige, at jeg udgjorde stor skade indenfor deres felt. Men dette var ikke min intention, og jeg kan ikke forstå, hvordan det, at helbrede cancer ved brug af æterisk olie fra hampeplanten, kan skade deres forretning.

Historisk set har bønder, som dyrkede hampeplanten, kaldt den hamp, så da jeg producerede æterisk olie fra forskellige variationer af hamp, kaldte jeg det naturligvis hampolie.

Jeg kan virkelig ikke se hvordan, mit brug af ordet kan skade hampfrøolie-producenternes forretning. Tværtimod ville jeg tro, det skulle øge deres salg og øge opmærksomheden for det produkt, de fremstiller.

Hovedproblemet er, at de fejlmærker deres olie, og der er ingen grund til, at de ikke kalder deres produkt det, som det i virkeligheden er, nemlig hampfrøolie. Jeg bryder mig ikke om disse klager fra dem, som producerer hampprodukter, og for mig er det spild af tid at bruge tid på dem.

Alle, som fremstiller produkter af denne plante, burde være meget stolte af, hvad de laver, fordi de arbejder med en industri, som er så naturvenlig og til stor gavn for menneskeheden. Efter min mening burde vi alle stå sammen og støtte brugen af denne plante på enhver mulig måde.

Det vigtigste er, at alle skal have retten til at bruge hamp på en hvilken som helst måde, de ønsker. Jo hurtigere dette kan ske, jo mindre vil menneskeheden lide. Vi har ikke tid til mere vrøvl og dobbeltmoral. Vi er nødt til at begynde at helbrede både os selv og denne plante, hvis vi skal bevare livet på jorden i fremtiden.

2.

I denne bog vil du finde udtryk som pot, græs, hamp, marijuana, cannabis hamp, industri- hamp, cannabis indica, cannabis sativa osv. Alle disse udtryk bruges til at beskrive hampeplanten eller dens blade eller det producerede produkt. Selv mange af de mindre harpiksholdige sorter af cannabis, der er klassificeret som industrihamp, har vist sig at have visse medicinske fordele, selvom der kun findes meget lidt harpiks på selve planten. I fremtiden, hvis emnet studeres omhyggeligt, kan selv disse lavkvalitetsplanter blive til olie, der kan være effektiv i behandlingen af visse sygdomme. Mens vi venter på de medicinske mirakler, som denne plante indeholder, er der ingen grund til ikke at lade healingen begynde med det samme.

På nuværende tidspunkt er der hundredvis af stærke medicinske varianter til rådighed, og hvis du kigger lidt på emnet, er jeg sikker på, du vil finde mange, som passer til dine behov. Nogle medicinske typer af hamp har nogle uhyrlige navne, men lad ikke navnene på nogle af disse sorter slå dig ud. Se på de forskellige oplysninger om de medicinske fordele ved de forskellige sorter, som mange firmaer stiller til rådighed.

Hvis du planlægger at dyrke dit eget cannabis til medicinsk formål, kan du selv blive i stand til at vælge og dyrke en variant, der er rigtig for dine behov med meget lidt besvær. Der findes enormt mange forskellige sorter, og deres genetik til medicinsk brug kan variere en hel del, så du skal tage dig god tid til at sætte dig ind i emnet.

Når først du forstår emnet, vil du indse, at alle de falske oplysninger, vores regeringer og andre har givet os, faktisk ikke har noget grundlag i virkeligheden. Det er simpelthen designet til at holde os alle misinformeret. Du vil finde doseringsanvisninger i epilogen – og information om hvordan man producerer olie korrekt til sidst i bogen. Alle disse informationer er også tilgængelige på vores website www.phoenixtears.ca.

Kapitel 1

Barn af en svunden tid

Jeg var absolut ikke den mest sandsynlige person til at blive hampaktivist. Det var heller ikke særlig sandsynligt, at jeg ville opdage en harmløs naturlig medicin, der kunne helbrede menneskeheden. Men livet er fuld af det uvisse, og man ved oftest ikke hvilken vej, skæbnen tager os med på.

Jeg blev født i denne verden den 30. november 1949 på All Saints Hospital i Springhill, Nova Scotia, Canada fra mine unge dage har meget lidt lighed med Canada, som det ser ud i dag og med den verden, vi lever i. Selv luften, vi indåndede dengang, var meget anderledes i forhold til den luft, vi indånder i dag. Luften dengang havde stadig den søde duft af natur, der nu synes at mangle, og luftforurening var praktisk taget ukendt dengang.

Dengang arbejdede folk meget hårdt for at overleve, men de var generelt meget mere venlige og omsorgsfulde over for hinanden. For os dengang så fremtiden lys ud, og i 1950'erne og 1960'erne var kriminalitet nærmest ukendt i Nova Scotia. Folk lod deres nøgler sidde i tændingen i deres bil, og det var en sjældenhed for de fleste at låse hoveddøren. Kriminalitet var noget, som skete i byerne langt væk, som vi ikke havde noget tilfælles med. Jeg tilbragte mine første år i et område, der hed Saltsprings, som ligger 5 miles fra byen Springhill. Som ung var en tur til byen en kæmpe oplevelse.

Da jeg var ung, var Springhill en lidt hård mineby. Minearbejderne arbejdede hårdt, og de spillede højt spil. Hvis du var på udkig efter problemer, skulle du ikke lede længe i Springhill for at finde nogen, som ville gøre dig selskab. Jeg prøver ikke at give Springhill et dårligt ry, men hvis du ikke havde gode intentioner, ville du blive mødt på samme måde i enhver anden by på det tidspunkt. Man skal huske, at det er en anden tidsalder, jeg taler om, og mange ting har ændret sig i årenes løb – skønt kun få til det bedre.

Det, jeg husker bedst fra min barndom, var den tætte relation, som folk, der levede i regionen, havde sammen. Jeg husker det som om, at naboerne kom på besøg hver aften, eller også tog vi selv på besøg. Efter far installerede elektricitet i vores hjem i starten af 1950'erne, blev TV'et kort tid efter en drøm for alle. Omkring 1954 fik min far skrabet nok penge sammen til at købe sit første TV.

I starten var TV'et skønt. Flere og flere naboer kom forbi om aftenen for at se de programmer, som blev vist på det lille sort/hvide fjernsyn, som nu optog hjørnet af vores stue. I løbet af kort tid fik alle købt deres eget TV, og besøg fra naboerne blev pludselig meget sjældne.

Det tog mig mange år at indse det, men fjernsynet er formentlig en af de mest misbrugte og destruktive enheder, der nogensinde er blevet opfundet. Den rolle, som det apatiske medie har spillet i at bryde forbindelsen, vi engang havde med hinanden, er ubestridelig. Desværre har TV'et også været instrumentet til at hjernevaske befolkningen i stor stil. Det, vi ser på TV, prøver vi at efterleve i vores egen verden. Den måde, de fleste af os opfører os på, kan bedst beskrives som "monkey see, monkey wants, monkey do".

Da jeg var barn, var jeg meget heldig, fordi mine forældre var meget følsomme og omsorgsfulde mennesker. De prøvede aldrig at presse religion ned i halsen på mig, og jeg blev opdraget til at tænke frit. Min far virkede ikke som om, han kunne bruge regeringen til noget som helst, og han kom ofte med udtalelser, som jeg ikke forstod dengang. Jeg husker han sagde: "Den største fejl, vi nogensinde har gjort efter 2. verdenskrig, var, at vi ikke stod sammen og tog til Ottawa og gjorde op". Folk, som min far, vidste dengang godt, at der måtte gøres noget, men ligesom i dag kunne folk ikke stå sammen, for at få det til at ske. På det tidspunkt forstod jeg meget lidt af, hvad min far mente, når han snakkede om regeringen, og jeg troede, hans kommentarer var irrationelle.

Efter fire dages kampe i Normandiet, var min far blevet såret af granatsplinter fra en tysk håndgranat, der efterlod ham lammet i resten af hans liv. Som så mange andre kæmpede han bravt for Canada og frihed, men var blevet enormt modvillig over for regeringen. Jeg tror godt, man kan sige, at det var min far, som plantede frøet "mistillid til regeringen" i mig. Det, han har lært mig, har stor betydning for den mand, jeg er i dag. Gennem vores liv var min far og jeg meget tætte, men jeg må også tilføje, at jeg havde en meget kærlig mor. Mange værdier, der blev indpodet i mig, var resultatet af hendes opdragelse af mig, og jeg elsker hende inderligt. Gode forældre er virkelig en velsignelse.

Gennem min barndom i 1950'erne skete der mange ødelæggende ting, som rystede byen Springhill. I 1956 var der en forfærdelig eksplosion i kulmine nr. 4, som resulterede i, at mange af de børn, jeg kendte, mistede deres fædre. I 1957 hærgede en stor brand forretningsdistriktet på Main Street og gjorde mange arbejdsløse. På det tidspunkt rejste jeg hver dag med bus til skole i byen. I mit

unge sind virkede det som om, Springhill var blevet hårdt ødelagt af krig.

I 1958 skete der endnu en ulykke kaldet en "bule" i kulmine nr. 2, som tog mange flere menneskeliv. En "bule" eller et "stenbrist" er et udtryk, som bruges til at beskrive en seismisk begivenhed, der indtræffer i en mine og forårsager en eksplosiv kollaps af enten en væg eller en støttende søjle i det område, der udvindes kul i. Hvis du er uheldig at arbejde i en kulmine, når sådan en begivenhed finder sted, er der stor risiko for, at du ikke vil overleve. Igen mistede flere børn, jeg kendte, deres fædre, og Springhill havde nu endnu færre industrier, der kunne medvirke til at opretholde arbejdspladser. Man skulle tro, byen var blevet forhekset. På ingen tid rejste mange folk væk fra byen for at finde arbejde andre steder, og pludselig virkede det som om, at hvert andet hus stod tomt.

I 1950 havde Springhill et indbyggertal på 7000. I 1960 var indbyggertallet reduceret til det halve. Det var tydeligt, at hvis ikke der snart skete noget, så ville Springhill blive til en spøgelsesby. Men ligesom man troede, at alt håb var ude for byen, blev der bygget et statsfængsel i udkanten af Springhill, og langsomt begyndte byen at rejse sig.

Da jeg var 12 år, mistede vi vores hjem i en brand. Far tog den lille forsikringssum, han havde tilbage, og købte et hjem i Springhill. Som teenager var jeg selvfølgelig glad for at flytte ind til byen, men det tog noget tid for mig at tilpasse mig det nye miljø.

Som altid var der et par få møgunger, som følte, det var deres pligt at køre rundt med den nye dreng. I de fleste tilfælde faldt det ikke ud til deres fordel. Min opvækst på landet havde gjort mig meget stærk og stor. Selv som 12-årig kunne jeg løfte stort set alt, hvad en fuldvoksen mand kunne, så for det meste lod de mig være i fred.

Igennem hele min barndom og frem til vi flyttede ind til byen, og jeg gik i 7. klasse, har jeg aldrig åbnet en bog om de emner, jeg blev undervist i, og jeg fik topkarakterer til alle mine eksamener. Da jeg gik i 4. klasse, snakkede lærerne om at flytte mig og en anden dreng, som hed Eric Hunter, op til 6. klasse, så vi begge sprang 5. klasse over. Af en eller anden grund blev det aldrig til noget, så Eric og jeg tilbragte et år i hver klasse, som alle andre. Det er svært for mig at beskrive, hvad der skete i 7. klasse.

Jeg tabte fuldstændig interessen for skolen, og jeg klarede det med nød og næppe til 8. klasse. Jeg kan huske, jeg sagde til mig selv, da jeg skulle i 8. klasse, at jeg hellere måtte tage mig sammen. Men alligevel, lige meget hvor hårdt jeg prøvede, kunne jeg bare ikke finde den nødvendige interesse. Mine tanker var altid et andet sted.

Hvis jeg gik i skole i dag, ville mange kloge lærere nok sige, at jeg led af en opmærksomhedslidelse. Derefter ville de nok prøve at fylde mig med medicin,

som Ritalin, for at behandle denne opdigtede lidelse. Heldigvis for mig, havde ingen hørt om ADHD, da jeg gik i skole, men jeg har ondt af de børn i dag, som må lide under konsekvenserne af disse såkaldte mediciner, som bliver tvunget i dem.

Fra mit nuværende perspektiv hvor jeg ved, at hampolie er ufarligt, tror jeg, at en medicin som denne ville passe bedre til et barn, der er overaktivt eller har opmærksomhedsforstyrrelser – end at bruge farlige kemikalier, som senere kan skabe andre problemer i livet. Jeg har på fornemmelsen, at hvis sådan en medicin havde eksisteret dengang, jeg gik i skole, så havde jeg nok haft lettere ved at opfatte de ting, jeg forsøgte at lære.

Som teenager var jeg selvfølgelig også begyndt at lægge mærke til det modsatte køn i min klasse, og der er ingen tvivl om, at det var med til at distrahere mig. Jeg tilbragte 2 år i 8. klasse og gik videre til 9. klasse med skindet på næsen. I starten tegnede det sig lidt bedre i 9. klasse, men igen fandt jeg det nærmest umuligt at finde interesse i skolearbejdet. Det eneste, jeg kunne lide ved at gå i skole, var vores sløjdtimer. Samme år kom en ny kunsthøjslærer på skolen, og han var en rigtig god lærer. Lige før jul havde jeg samlet penge nok sammen, bl.a. fra de andre studerende, til at give ham 24 øller som en gave fra klassen.

Omkring en måned efter jul fandt resten af lærerne ud af det med gaven, og man anså det for upassende. Tre lærere kom ind i vores klasse og begyndte at belære os om den gave, vi havde givet ham, så jeg rejste mig op og fortalte dem, at det var mig, som var ansvarlig for det, og så blev jeg hevet ud på gangen. De ville vide, hvordan jeg havde fået fat i øllerne, siden jeg var for ung til at købe dem. Jeg nægtede at give dem svar på deres spørgsmål. Dette gjorde dem selvfølgelig endnu mere sure, og de begyndte at råbe og skrigte af mig. Deres hensigt var nok at give mig en rigtig lærestreg, men jeg havde allerede hørt nok.

Jeg fortalte dem, at de kun var sure, fordi de ikke selv havde modtaget en gave og at, hvis de behandlede deres elever lidt bedre, kunne det være, de selv modtog en gave en dag. Så vendte jeg om på stedet og gik ud af døren og forlod denne form for akademi for evigt. Manden, som forsynede mig med øl, er ikke længere iblandt os, så jeg føler godt, jeg kan nævne hans navn. Carmen "Pookie" Legere var manden, som bragte os øllerne. Siden jeg nægtede at udlevere ham, forblev vi venner helt frem til den dag, han døde. Pookie var ikke kriminel, fordi han hjalp mig med at få fat i denne gave, og han er en af de mest elskede og huskede personer, som Springhill nogensinde har skabt.

Mange mennesker har gode minder fra deres skole, men jeg var ikke en af dem. For mig var det meste af skoletiden virkelig kedelig. Jeg kunne næsten ikke vente, til min tid i skolen var forbi. Måske, hvis de havde ladet mig springe en klasse over, som de snakkede om i 4. klasse, havde jeg været i stand til at fastholde interessen, men det skete aldrig. Jeg kan ikke rigtig bebrejde skolesystemet min

manglende interesse, da det jo ser ud til at fungere for mange andre elever. Alligevel føler jeg lidt, at vores skolesystem har fejlet ved ikke at håndtere mange kloge hoveder på den rigtige måde, og der må være en bedre vinkel på det. For mig var det at forlade skolen en ny begyndelse, og jeg kunne ikke vente med at blive til den legendariske arbejdende mand.

Jeg var lige blevet 16 år et par måneder før, jeg forlod skolen, så jeg havde nu en alder, der gjorde det muligt for mig at blive en del af det arbejdende folk. Et par dage efter jeg forlod skolen, blev jeg ansat til at arbejde med en gruppe på ca. 35 mand, som skulle rydde træer på højre side af vejen, Trans-Canada Highway. Jeg blev betalt den nette sum af 1 dollar og ti cent pr. time, og de fleste mennesker i dag kan slet ikke forestille sig at udføre sådan et arbejde. Vi skulle på skulderen bære noget, der ofte var tre gange vores egen vægt, igennem dyb sne og vanskeligt terræn og stable det – nogle gange 75 meter fra det sted, vi havde samlet det op. Det var ekstremt hårdt arbejde, og kun de stærkeste arbejdere blev holdt på lønningslisten. Omkring maj 1966, 4 måneder efter jeg havde startet jobbet, var der kun 4 af os tilbage. Alle andre var enten blevet skadet eller fyret, fordi de ikke var stærke nok til at klare arbejdet.

Jeg besluttede, at der ikke var meget fremtid i dette arbejde, siden jeg på ethvert tidspunkt kunne være blevet erstattet af en hest eller en traktor, som kunne have gjort arbejdet bedre og mere effektivt end mig. Vi var lige ved at være færdige med at rydde vejen for træer, så jeg besluttede, at det var på tide at se mig om efter nyt arbejde. Min fætter David var taget til Toronto, Ontario et par år tidligere og havde haft succes med at finde arbejde. David var 3 år ældre end jeg. Vi var vokset op sammen på landet, og jeg så ham mere eller mindre som en bror. En del personer fra vores område rejste til Toronto for at finde arbejde dér. At tage til storbyen for at søge vores lykke var et populært emne blandt mine venner, og vi snakkede ofte om det i timevis.

Vi drømte alle om at købe fede biler og finde steder, som havde mere at tilbyde, for på det tidspunkt var der ikke meget at finde i vores område. Jeg vidste, det ville blive hårdt at tage af sted og efterlade alle mine venner og alle vores faste gøremål. Men alligevel, alting har en ende, og siden der ikke var meget arbejde i udsigt, virkede Toronto som svaret.

Dave havde gjort det godt i Ontario, og jeg troede, det samme kunne ske for mig, så af sted tog jeg. En by på størrelse med Toronto er noget af et chok for én, som kommer fra en lille by. Livet dér gik meget hurtigere end, det gjorde i Springhill, og det var som om, der altid var noget at tage sig til eller en begivenhed at deltage i.

Da jeg forlod Springhill, var der, så vidt jeg vidste, ingen, som røg pot eller tog nogen som helst former for stoffer, undtagen alkohol. Selvom Springhill ikke var helt med på beatet, havde vi hørt om Yorkville, ofte kaldet "The Village", et

område i Toronto kendt som "hertet af stoffer". Selvom jeg ikke havde noget med stoffer at gøre, var jeg nysgerrig for at se, hvad det var. På det tidspunkt var der mange Coffee Shops og Clubs i Yorkville, som fx "Flick 88" og "Myna Bird Club". Her tilbragte jeg en del tid. Yorkville havde også de største politibetjente på gaderne, jeg nogensinde havde set, og de havde ikke noget imod at skubbe folk lidt rundt.

Politiet tog ikke meget notits af mig, da jeg var korthåret og normal, men de var ikke særlig søde ved hippierne. Du skulle bare have langt hår, så var du ret interessant for politiet. I dag virker det tåbeligt, for narkoscenen dengang ville bestemt virke tam i forhold til standarden i dag. Det eneste, jeg husker, er nogle få unge mennesker, som luskede rundt og røg pot. Af en eller anden grund behandlede politiet dem som om, de var farlige kriminelle. Dette virkede mærkeligt for mig, da jeg ikke selv røg pot, men hele scenen i Yorkville var levende nok til at holde mig underholdt et godt stykke tid.

Så forandrede alt sig. Jeg købte min første bil og havde aldrig rigtig penge nok til at holde mig kørende i den. Far havde advaret mig om, at jeg skulle vente så længe som muligt med at købe bil, men jeg lyttede ikke til ham. Som ung og viljestærk nægtede jeg at lytte som altid, og jeg måtte lære alt på den hårde måde. Jeg blev kun i Toronto lidt over halvandet år, men jeg vil altid huske tiden som noget godt.

I 1967 startede Vietnamkrigen, og en ven og jeg overvejede at blive en del af den amerikanske hær for at tage andel i det. For os var det vores krig. Far havde kæmpet sin krig i 1940'erne, og nu følte jeg, at det var min tur. Hvis jeg blev en del af den amerikanske hær, kunne jeg med det samme blive amerikansk statsborger. På det tidspunkt syntes jeg, at Amerika var det fedeste land i verden, så at blive en del af det amerikanske militær var tillokkende. Havde det ikke været for en virkelig utrolig mand, havde jeg sikkert mistet mit liv i junglen et sted i Vietnam.

Både min far og jeg har altid været fans af boksning, og Muhammed Ali var min helt. Jeg troede, han var den største sværvægter, der nogensinde havde taget et par handsker på, og sådan ser jeg ham stadig. Da Ali nægtede at blive en del af det amerikanske militær, var jeg meget opmærksom, og det satte en stopper for mine planer om, at jeg selv skulle tilslutte mig hæren. Jeg husker, at mange kaldte ham en kujon dengang, men jeg så det som fornægtelse på en anden måde. Ville en kujon gå ind i en boksering og slås mod nogle af de stærkeste mænd i verden? Desuden, hvis Ali havde været villig til at gå ind i militæret, er det højst usandsynligt, at han ville være kommet i kamp.

Ali var den regerende sværvægter i verden. Militæret ville sandsynligvis have sat ham på turné ved boksestævner, ligesom de gjorde med Joe Louis under anden verdenskrig. Det er meget usandsynligt, at den amerikanske regering ville

risikere sådan en mands helbred i en krigszone. Ali nægtede at tilgå militæret, ikke fordi han var en kujon, men fordi han var imod denne forfærdelige krig, og han havde ret. Hans stærke karakter ændrede min mening om krigen i Vietnam, og dette har nok reddet mit liv. Jeg føler taknemmelighed over for Muhammed Ali, fordi han er den mand, han er. I mine øjne var han ikke blot verdens største sværvægter, han var også en, som vidste, hvad der var rigtigt og forkert og tydeligvis, var han en meget klog mand.

Det var uundgåeligt, at jeg før eller siden ville ende i et par boksehandsker, og dette skete et par måneder før, jeg forlod Ontario for at vende hjem. Jeg var stærk som en okse, men mit ansigt fik mange slag, hvilket medførte stort ubehag og mange hævelser. Selvom jeg led en del i starten, fandt jeg efter et stykke tid min timing. Boksning er lidt som at danse, og når du først har fundet rytmen, kan du blive rigtig god og farlig. Pludselig kan du parere slagene i stedet for at tage imod dem alle med ansigtet. Så er det din modstanders tur til at lide, for du er ikke længere nem at ramme, og dine reflekser giver dig mulighed for at lægge nogle lette effektive slag.

Jeg har altid haft gode naturlige reflekser og en god rytmesans. Nu kunne jeg pludselig slå en mand i gulvet med begge mine hænder. For mig var speed-bags ok, men jeg kunne godt lide at arbejde med heavy-bags, og det var sådan, jeg lærte de kraftfulde slag. Når du slår en mand i gulvet med venstre hånd, kan du mærke rusen helt ned i dine ben, når du ved, du har ramt rigtigt. Det er skønt at være i så god form og have så god kontrol over, hvad ens krop kan og være i stand til at håndtere alle de slag, din modstander giver dig.

Samtidig er du nødt til at indse, at du ikke længere er som en normal person, der ikke har haft denne træning. En ting er at gå i ringen og sparre med en anden med handsker på, men du skal virkelig passe på ude på gaden. Uden de polstrede handsker på hænderne kan man komme til at gøre virkelig stor skade. Når vi er unge, er vi fulde af pis og papir. Man tror ikke, man kan komme til skade, før man får et solidt slag i ribbenene eller i ansigtet, og så lærer man pludselig meget hurtigt sine begrænsninger.

Et par uger før jeg besluttede mig for at tage hjem til Nova Scotia, var vi nogle som mødtes og fjollede rundt uden boksehandsker på. Pludselig kom en fyr, jeg ikke kendte og gik løs på mig, og jeg slog ham i gulvet med en slap venstre hånd. Jeg slog ikke engang hårdt og var samtidig trådt tilbage fra ham, imens jeg slog, men i gulvet gik han. Heldigvis skete der ham ikke noget alvorligt, så vidt jeg ved, men situationen skræmte mig alligevel. Jeg tænkte på, hvad der ville være sket, hvis jeg havde ramt ham, som jeg normalt ville have gjort.

Pludselig begyndte jeg at se mine hænder i et andet lys. Som et farligt våben der kunne slå nogen ihjel og bringe mig i alvorlige vanskeligheder. At se ind i øjnene på en mand, som jeg havde slået forholdsvis let til, at se ham kollapse var en meget nedslående oplevelse.

Kort tid efter tog jeg tilbage til Nova Scotia, næsten lige så forvirret som jeg havde været, da jeg tog af sted til Toronto. Dog havde jeg da lært, at jeg kunne forsvare mig selv en del bedre. Jeg vidste også, at ingen af os er så smarte, som vi tror, vi er, og alle kan få et forkert slag, som kan gøre stor skade. Fra da af, hvis jeg kom i slagsmål, brugte jeg min styrke og smidighed til min bedste fordel og forsøgte at undgå at slå nogen for fuld kraft, især i hovedet. Men som ung er det ofte som om, at lige meget hvad du gør, så er det umuligt ikke at komme i problemer. Og nogle gange var det kun et par hårde slag, som kunne få dig ud af kniben.

Når jeg tænker over det, er det en god idé for alle at have kendskab til selvforsvar, og jeg tror, det er vigtigt at vide hvornår, du skal bruge dine evner. Hvis man kan undgå at skade nogen, er det som regel det bedste at gøre. At komme i fængsel, fordi man tilfældigvis havde evnen til at slå en person med tilstrækkelig kraft, så de døde eller kom til skade, er ikke klogt. Lige meget hvem, man er, så begår man fejl, og nogle gange skal man bare sige de rigtige ord for at bringe situationen i orden. Hvis alle øvede denne tilbageholdenhed, ville denne verden være et meget bedre og sikrere sted at leve for os alle.

Kapitel 2

Cancer

– sjældnen men dødelig

Efter at jeg kom tilbage til Nova Scotia, tog det mig et par måneder at vænne mig til det nu meget mere langsomme tempo i livet igen. Vi havde masser af sne i vinteren 1968, og jeg tilbragte en masse tid på at forsøge at få min gamle bil til at starte eller skovle sne fra vores indkørsel. Jeg gik til bal nu og da, men de fleste aftener var jeg på Gib snackbar, hvor jeg hyggede mig med mine venner.

Den første uge efter at jeg var kommet tilbage til Springhill, var jeg på Gib's en aften, hvor en fyr, der havde været lidt af en bølle i fortiden, troede, at han stadig kunne provokere mig og klare mig. Han var omkring fem år ældre end mig, men det tog mig kun et par sekunder at vise ham, at jeg ikke var den samme dreng, som han brugte til boksebold, hvis han havde lyst. Da han skubbede til mig, eksploderede jeg og boksede ham rundt i hele baren. Han fandt lynhurtigt ud af, at han ikke længere kunne klare mig. Han fik hurtigt respekt for mine nye færdigheder og rakte afværgende sine hænder op i luften. I de kommende uger skete det samme for et par andre fyre, der forsøgte at spille smarte. Dengang var mine næver så hurtige, at du knap så dem komme. Selvom jeg gjorde alt for at undgå at bruge magt, indså de fleste, at de ikke skulle provokere mig til slagsmål.

Det var ikke meget, der havde ændret sig, siden jeg tog fra Springhill. Der blev talt om potrygning, men om nogen egentlig havde prøvet det, stod for mig hen i det uvisse. Som de fleste troede vi på de negative oplysninger, der florerede omkring det, og mange af os var bange for at blive afhængige og anså det som "dårligt selskab". Det virker næsten komisk, når jeg tænker tilbage på den tid, hvor lidt oplyste vi var om hamplanten.

Som månederne gik, blev næsten alle mine venner potrygere. Selvfølgelig sad jeg, smart som jeg jo mente, at jeg var, og nød mit foretrukne rusmiddel, spiritus. På det tidspunkt var det heldigt for mig, da politiet i Nova Scotia begyndte at gøre som politiet i Toronto i forhold til pot. Mange af mine venner fik en hård behandling af politiet, og flere af dem fik en plet på straffeattesten, hvilket gjorde det meget svært for dem at finde et godt job.

Jeg kunne ikke forstå, hvorfor politiet var så aggressive over for potrygere, da de jo ikke lavede ballade og bestemt ikke forårsagede problemer. Desuden døde ingen jo af det eller syntes at blive afhængige af stoffet, så hvorfor opførte politiet sig som Gestapo, når det handlede om pot? Dengang var det et komplet mysterium for mig selv og mange andre.

En af grundene, til at jeg holdt mig fra at ryge hamp, var, at alle jeg kendte, der røg det, hostede og harkede umiddelbart efter. Jeg var sikker på, at mine venner kunne ødelægge deres lunger ved at ryge stoffet, men i de efterfølgende år blev jeg en del klogere. Når pot inhaleres fra en "joint", går det i lungerne og forårsager, at den person, der ryger det, kommer til at hoste, og hvis de samtidigt er cigaretrygere, er det ofte endnu værre. Hvad, der faktisk sker, er i virkeligheden en fordel for dem, der bruger det, for det hjælper simpelthen personen med at hoste giftstofferne op, som akkumuleres i lungerne ved cigaretrykning. Undersøgelser har vist, at lungerne hos en potryger er lige så rene som hos folk, der ikke ryger overhovedet. Derudover viser det sig, at de, der ryger pot, har mindre risiko for at få lungekræft end selv folk, der aldrig har røget noget i hele deres liv.

Kort efter at jeg vendte tilbage til Springhill, begyndte jeg at gå ud med en pige, som jeg kendte, før jeg forlod Toronto. Vi havde det godt sammen, og i slutningen af 1968 blev vi gift. Når jeg ser tilbage nu, kan jeg godt se, at det var lidt overilet at blive gift, da vi var ret unge dengang, men flere i vores vennekreds havde gjort det samme. Jeg fandt arbejde i Halifax og lejede en lille lejlighed i Dartmouth. Her startede vi vores ægteskab sammen. Pengene var små, og det var svært at få det til at løbe rundt, men da vi begge havde job og ingen børn på det tidspunkt, lykkedes det at få det til at hænge sammen.

I sommeren 1969 kørte vi til Toronto for at besøge min fætter Dave og hans kone. På det tidspunkt syntes vi, at vi havde haft en god tur, men kort tid efter hjemkomsten fik jeg at vide, at Dave havde fået konstateret kræft. Jeg havde svært ved at tro på det og var sikker på, at han var blevet fejldiagnosticeret. Hvordan kunne en 22-årig ung mand, der strålede af sundhed have kræft? Jeg havde hørt om kræft, men indtil da havde jeg ikke kendt nogen personligt, der havde lidt af denne sygdom. Dengang var kræft ikke noget, man hørte så meget om. Jeg må indrømme, at jeg kun vidste, at det var en alvorlig sygdom – og ikke meget mere end det eller om sygdommens forløb.

David havde lagt mærke til en lille knude på sin brystkasse på størrelse med en ært og skænkede den i første omgang ikke megen opmærksomhed men regnede med, at den nok forsvandt af sig selv i løbet af kort tid. Efter et par uger hvor den stadig ikke var forsvundet, gik han til sin læge for at få det undersøgt. Dave vejede på det tidspunkt lige omkring 100 kilo. Efter en omfattende operation og efterfølgende behandling var hans vægt faldet til 60 kilo, og hans teint blev meget mørkere. Det var forfærdeligt at se ham i en sådan tilstand, men det medicinske system sagde, at de mente, at de havde haft succes med at fjerne det hele. Som tiden gik, fik han det langsomt lidt bedre, men det var tydeligt, at han ikke var den samme som før, han blev syg. Mens Dave gennemgik alt dette, uddannede jeg mig til elektoingeniør. Jeg studerede, og da jeg blev udlært, var jeg den yngste elektroingeniør i Nova Scotia. Dette gjorde det lettere for mig at finde arbejde, men pengene var stadig små, og jeg arbejdede mange timer.

I 1970 besluttede jeg at acceptere et job oppe nordpå. Lønnen var meget bedre, og jeg troede, de ekstra penge kunne hjælpe mig med at opbygge et bedre liv. Opgaven, jeg arbejdede på, var for et teleselskab, som var en del af Pine Tree linjen – der var forbundet til Dew Linjen, som blev indført for at give os tidlig varsling i tilfælde af atomangreb.

Mine opgaver omfattede vedligeholdelse af kedler og varmeanlæg, som skulle holde deres kølesystemer kørende. Ofte gik jeg op til kommunikationsrummet og talte med de mænd, der arbejdede der. En dag, netop som jeg trådte ind i kommunikationscentret, gik alarmerne i gang, og den store skærm blinkede rødt. Jeg spurgte én, hvad alt dette betød, og han svarede: "Vi er på rød alarm. Det betyder, at de er klar til at affyre missiler fra USA". "Siger du, at der lige nu sidder folk i missilsiloer med fingeren på knappen?" "Det er korrekt", svarede han. Jeg spurgte ham, hvor ofte disse røde advarsler fandt sted, og han svarede: "hele tiden." Jeg kendte til Cubakrisen og opgøret mellem USA og Rusland, men indtil dette øjeblik havde jeg aldrig troet, at vi på nogen måde var i egentlig fare. Alt dette kom som en stor overraskelse, der gjorde mig lidt urolig.

Den tid jeg tilbragte i den nordlige del af landet, har givet mig mange gode minder. Jeg har set, hvordan den barske Moder Natur kan være i denne nøgne og træløse natur, men alligevel var der en skønhed over det hele. Jeg iagttog polarræve i deres naturlige miljø og har endda selv fodret en med hånden. Så fik jeg et close-up møde med en isbjørn. Denne skabning så ud til at være på størrelse med en folkevogn, og jeg håber aldrig, at jeg støder på en igen. Efter syv måneder mod nord vendte jeg hjem for at se min datter, som min kone havde født imens, jeg havde været væk. Jeg besluttede derefter, at jeg skulle prøve at finde arbejde i Springhill, så vi kunne slå os ned der. Jeg fik ansættelse som ingeniør på All Saints Hospital – det hospital, hvor jeg selv var blevet født i sin tid. Jeg kan ikke sige, at lønnen var den bedste, men i det mindste boede vi nu i det område, hvor jeg var vokset op, og hvor jeg nu havde været heldig at finde fast arbejde i nærheden. De fleste af de venner, jeg havde gået i skole med,

var for længst flyttet fra byen, da der var meget lidt arbejde i området, så jeg betragtede mig som meget heldig.

Det var omkring dette tidspunkt, at jeg første gang prøvede at ryge topskud fra cannabishampplanten. Jeg drak øl på den gamle Buffalo Club i Springhill, da en ven spurgte, om jeg ville være med til at ryge en joint i hans bil. Øllet jeg havde drukket, havde nok løsnet mine hævninger lidt, så jeg sagde: "Hvorfor ikke?" Jeg havde jo set på andre, som røg det, at virkningerne var harmløse og ikke-va-nedannende, så hvad kunne der ske ved at prøve? Indenfor ganske få minutter fløj jeg ud af bilen og kastede voldsomt op på en nærliggende mark.

Selvfølgerlig gav jeg den hamp, jeg netop havde røget, skylden og ikke de øl, jeg havde indtaget – og jeg besluttede, at potrygning måske ikke var noget for mig. Omkring mig og i min omgangskreds begyndte flere og flere at ryge pot.

Det eneste problem var, at flere og flere af dem kom i fængsel og fik pletter i deres straffeattester for deres brug af denne plante. Jeg må sige, at jeg faktisk var vred på politiet for den måde, de behandlede potrygere på. Jeg brugte ikke stoffet selv, men jeg følte stadig, at andre, der nød dens virkninger, ikke burde behandles, som de blev af politiet.

I sommeren 1972 kom min fætter Dave hjem på ferie. På dette tidspunkt havde han kæmpet sig op på 70 kilo, og han så en smule bedre ud. Så en dag hvor vi sad og sludrede, kollapsede han pludselig lige foran mig. Min første tanke var, at kræften var vendt tilbage, skønt jeg håbede, at det ikke var tilfældet. Da Dave kom tilbage til Toronto, fortalte lægerne ham, at han havde seks måneder tilbage at leve i, og at de ikke kunne gøre mere for at hjælpe ham. Han havde formået at spare lidt penge op, så han, hustruen og deres unge søn flyttede tilbage til Springhill for at afvente Daves skæbne. Det var meget hårdt for familien at se hans helbred blive dårligere for hver dag, men vi vidste, at vi intet kunne gøre for at hjælpe. Dave havde en enorm vilje til at leve, og han kæmpede med denne forfærdelige sygdom til den bitre ende.

Han vejede kun knap 28 kilo, da han døde den 18. november 1972. Hans død slog mig helt ud. Jeg kunne ikke få ind i mit hovede, hvordan dette kunne ske.

Dave havde en god kone og en lille søn og havde levet et meget sundt og fornuftigt liv. Hvordan kunne en stærk ung mand i sin bedste alder blive ramt af denne forfærdelige sygdom og dø sådan en forfærdelig død? Selv den dag i dag, når jeg tænker tilbage på denne tid, har jeg stadig svært ved at håndtere forløbet. Jeg var lige fyldt 23, da Dave døde. Han var den eneste person, jeg nogensinde havde kendt, som var død af kræft. Hans død var min første erfaring med denne forfærdelige sygdom, men desværre ville det ikke være min sidste.

To eller tre år efter Daves død var jeg på vej ud ad hospitalets personaleindkørsel i min bil. Jeg havde netop tunet ind på vores lokale radiostation, CKDH i

Amherst, da speakeren begyndte på et nyt indslag. Han fortalte, at resultaterne af en nylig cancerundersøgelse udført i USA havde vist, at THC, det aktive stof i marijuana, kunne dræbe kræftceller. Igennem hele indslaget lo radioværten højlydt. Jeg ved ikke hvorfor, men når ordet marijuana bliver brugt, føler folk sig åbenbart forpligtet til at vende det til en joke og noget morsomt.

På grund af min fætters nylige død bed jeg mærke i, hvad speakeren havde fortalt, men alligevel virkede det så aparte, at jeg troede, det måtte være nogens syge humor, der var på spil. Som tiden gik, var der ingen andre rapporter, og jeg hørte ikke mere om, at THC dræbte kræft, så jeg tænkte, at det jeg havde hørt i radioen blot havde været en dårlig joke. Jeg vidste det ikke på det tidspunkt, men rapporten var virkelig og – som jeg senere skulle finde ud af – var det en undersøgelsesrække, der blev udført på Cancer Center på Virginia Commonwealth University School of Medicine i 1975. Af en eller anden grund satte denne rapport sig fast i min hukommelse, og det er jeg meget taknemmelig over, at den gjorde. I fremtiden vil denne information være uvurderlig i forbindelse med at lette menneskers lidelser og spare mange liv, herunder mit eget, men det skulle blive næsten tredive år senere, før jeg fik brug for denne information.

I 1970'erne hvor jeg nu var far til tre børn, fik min kone og jeg flere og flere problemer med hinanden. Jeg var faldet ind i vanen med at gå på druk en gang om ugen, og min kone havde også sine fejl. Jeg tilbragte naturligvis så meget tid som muligt med mine børn, men når det var muligt, tog jeg ud i skoven for ikke at skulle være i selskab med min kone. Det er jo nemt at skyde skylden på den anden part, men når tingene går galt, skal man huske på, at der jo skal to til en tango.

I midten af 70'erne havde jeg videreuddannet mig inden for mit fag. Det havde taget flere år at få den nødvendige erfaring til at tage en sådan eksamen, og jeg forsøgte at forberede mig bedst muligt. Jeg forstod det hele og kunne udføre opgaverne, men jeg manglede de matematiske færdigheder til at tage denne eksamen og vidste ikke, hvor jeg skulle henvende mig for at søge hjælp. Charlie Huzar var for nylig blevet ansat som ingeniør på hospitalet, og vi blev gode venner. En dag nævnte jeg for ham, at jeg havde problemer med matematikken. Han grinede bare og sagde: "Kom ned i fyrrummet nogle nætter, når jeg er på nattevagt, så skal jeg forklare det for dig."

Han fik det til at lyde let, men jeg havde aldrig forstået den nye matematik, der blev indført omkring den tid, jeg forlod skolen. Den almindelige regning og resten gav god mening, og jeg kunne nogenlunde finde ud af det, men jeg tvivlede på, om Charlie kunne hjælpe mig til at forstå, men eksamen nærmede sig, og jeg kunne ikke vende om. Så en nat, da Charlie var på nattevagt, gik jeg ned til fyrrummet – dog kun med små forventninger om at få succes. I løbet af tre timer havde Charlie Huzar fået mig til virkelig at forstå alt om den nye ma-

tematik og lidt til. Det er svært at forklare, men han hjalp mig igennem det på en måde, der fastholdt min interesse. Da jeg forlod fyrrummet den nat, følte jeg, at jeg kunne klare alle opgaver. De kunne bare komme an! Jeg tilbragte næsten fire år i junior high school uden at lære noget, og så kommer Charlie og løfter mig op på college-niveau i matematik på kun tre timer. Nu forstod jeg, hvorfor skolesystemet ikke havde virket for mig. Det var ikke fordi, at jeg manglede de intellektuelle ressourcer til at kunne lære og forstå. Jeg manglede ordentlig instruktion! Charlie Huzar var den bedste lærer, jeg nogensinde havde mødt. Hvis han havde været lærer på min skole, kan jeg kun forestille mig hvilken forskel, det ville have gjort. Da jeg var ung havde min far altid ønsket sig, at jeg skulle være læge, og jeg ville gerne have været i stand til at opfylde hans ønsker. Men hvordan skulle jeg gøre det, når jeg ikke var i stand til at forstå den nye matematik, og jeg var ude af stand til selv at afslutte junior high school? Mødet med Charlie gjorde en stor forskel i mit liv, og vi forblev nære venner, indtil han døde af kræft, da han var i starten af halvfjerserne. En god ven og mentor tabte til en sygdom, som kunne helbredes, selv dengang.

Jeg husker en sommer i midten af 70'erne, som jeg fandt særlig hård. Omkring en halv snes lokale folk, jeg alle kendte godt, døde i bilulykker. I mange år var bilulykker med dødelig udgang i vores område ret sjældne, men pludselig inden for et kort tidsrum syntes jeg, at mange jeg kendte blev dræbt. Selvfølgelig var det ikke pot, der dræbte dem. I de fleste tilfælde var det god gammeldags alkohol og hensynsløs kørsel, der var synderen. I stedet for at fokusere på den stigende spirituskørsel på vores motorveje og gader, fortsatte politiet med at forfølge nogen, de mistænkte for at være i besiddelse af pot. Et eller andet sted burde man tro, at politiet ville have været vågnet op og indset, at pot ikke skadede nogen, men dette skete ikke.

På det tidspunkt begyndte folk at afprøve flere og flere illegale stoffer, og rigtig mange af disse stoffer kan være meget skadelige. Desværre gav folk alt for ofte pot skylden, når man så nogen, der var påvirkede. Den gode gamle hamp så ud til at få æren for alle handlinger, som mennesker på alle forskellige former for narkotika lavede. Som om det virkelig var det eneste, der blev brugt som rusmiddel, skønt det jo rent faktisk netop ikke gjorde nogen skade. Det er, hvad en lille velplaceret propaganda og korrupsion kan gøre, og de tøver ikke med at bruge sådanne ting til at overbevise offentligheden om, at pot er farligt, og at sort er hvid.

I løbet af 1970'erne var jeg blevet en ivrig jæger, og jeg interesserede mig for alle typer af skydning med håndvåben, rifler, haglgeværer og næsten alt andet, jeg kunne få fingre i. Min far og jeg tilbragte mange vidunderlige eftermiddage med at skyde til måls i en nærliggende grusgrav, og jeg har mange gode minder fra disse dage. Far havde en arm, der var næsten ubrugelig som et resultat af en krigsskade, men han er den eneste person, jeg nogensinde har konkurreret med i skydning, som kunne overgå mig med en riffel. Jeg tilbragte så meget tid

i skoven, at nogle venner begyndte at kalde mig "Den gale pelsjæger". De fleste år kunne jeg nemt skyde min andel af rådyr eller andet storvildt i jagtsæsonen. Selvfølgelig var kødet ikke spildt, og min familie fik stor glæde af at nyde en bøf eller en steg, når min jagt havde været vellykket.

På det tidspunkt følte jeg virkelig ikke, at jeg gjorde noget forkert. Jeg havde rejst rundt i landet. Jeg havde ingen frygt for skoven og følte mig helt hjemme selv milevidt fra civilisationen. For mig var jagt og ophold i skoven en meget naturlig ting, men i dag ønsker jeg tit, at jeg havde gjort det uden alle de unødvendige drab. En ting var at dræbe for at overleve, men jeg havde jo et fast job og kunne sagtens have forsørget min familie uden at dræbe alle disse uskyldige dyr. Ligesom mange andre ting synes jeg nogle gange, at det tager et stykke tid at indse, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

I 1978 forlod jeg hospitalet efter syv års tjeneste og fik et nyt job på Maccan kraftværket. På det tidspunkt virkede det som et godt bytte, og lønnen var meget højere, men problemet var ikke det ikke varede ved. Inden der var gået tre år, blev Maccan elværk lukket. På dette tidspunkt var jeg blevet formand på mit hold og blev tilbudt et andet job på et af de større kraftværker. Lønnen var meget bedre end den, jeg fik på hospitalet, men jeg ville blive nødt til at flytte min familie til en anden by og købe nyt hus. Derfor besluttede jeg at vende tilbage til mit gamle job på hospitalet, hvis det var muligt. Heldigvis for mig var der en stilling ledig i fyrrummet, og jeg blev budt velkommen tilbage med åbne arme. Af en eller anden grund havde jeg altid følt en tæt tilknytning til denne institution, så for mig var det ligesom at komme hjem.

Kort efter at jeg begyndte at arbejde der igen, blev jeg skilt fra min første hustru. Efter 13 år var det blevet tid til at kaste håndklædet i ringen. Min største bekymring var, hvad det ville betyde for mine børn. Var det da bedre at bo sammen, når det var indlysende, at vi ikke kunne få det til at fungere? Jeg mente, at det sandsynligvis ville gøre mere skade end gavn at fortsætte, så vi besluttede at gå fra hinanden

Som enhver, der nogensinde har prøvet at bryde et ægteskab, kan bevidne, kommer der unægteligt en svær tid efterfølgende. Så blot et par uger efter bruddet fandt jeg sammen med min kone nummer to. Ligesom med min første kone havde jeg kendt hende her i lang tid – eller troede, jeg gjorde! I begyndelsen var alt godt, og i løbet af den følgende sommer – 1982 – blev jeg gift igen. Jeg ved ikke rigtig, hvad der skete, men lige efter vi blev gift, syntes vores forhold at falde fra hinanden. Indtil vi blev gift, boede vi sammen og var meget tilfredse. Dagen efter vi blev gift, begyndte hun at trække sig tilbage fra mig, blev fjern – og det blev som at leve med en totalt fremmed. I løbet af et halvt år gik vi fra hinanden, og jeg tror, at det var det bedste for os begge. Jeg ved ikke, om hun nogensinde har fundet, hvad hun ledte efter, men det var helt sikkert, at det ikke skulle være os to.

På det tidspunkt tror jeg, at man kunne sige, at jeg var blevet træt af ægteskabet. Det var meget dyrt og alt for hårdt for mig, så hvorfor bruge energi på det? Set fra mit perspektiv mente jeg, at det var bedre at være single og ikke have nogen at skulle stå til regnskab for. Mine nerver var tyndslidte af alle de bekymringer, jeg havde haft. Jeg lignede efterhånden udskidt æblegrød.

Mit største problem var, at jeg ikke kunne sove, uanset hvad jeg gjorde. I desperation forsøgte jeg at medicinere mig med en billig vin, kaldet Lonesome Charlie, der var tilgængelig på det tidspunkt. Selv om vinen var let at drikke, gjorde det ikke sagen bedre, og jeg følte ingen lindring i mine problemer. Så mødte jeg to unge mænd fra nabolaget en dag, og de blev chokerede over, hvordan jeg så ud. En af dem trak to joints op af lommen og lagde dem på bordet og bad mig om at ryge dem, og så gik de.

Fra mine tidligere erfaringer med pot, havde jeg ikke gode minder om dens virkning og spekulerede på, hvorfor de havde efterladt de to joints. Alle vidste, at jeg ikke brugte dette stof, så hvorfor skulle de gøre sådan noget? Tilbage i midten af 1970'erne havde min ven David og jeg også spist en marijuana brownie. Det gjorde mig let i sindet, og bagefter gik jeg i seng og sov i 12 timer. I betragtning af den tilstand jeg var i, tænkte jeg, at jeg jo intet havde at tabe, så jeg røg omkring en halv joint og vågnede 14 timer senere. Efter hvad jeg havde været igennem, var det præcist, hvad jeg havde brug for og den søvn, som dette stof kunne give, var virkelig forfriskende.

Jeg røg en lille joint hver nat i løbet af de næste par uger. Efter denne periode så jeg efterhånden meget bedre ud, og jeg var ved at være mig selv igen. Min mening om brugen af stoffet havde ændret sig radikalt, men jeg kunne stadig godt lide at drikke, så jeg stoppede med at ryge og begyndte at drikke igen. Efter endnu et par ugers kamp med Lonesome Charlie, syntes jeg stadig ikke, at man kunne anse mig for at være storforbruger eller afhængig af alkohol. Jeg kunne stadig godt lide at ryge en joint en gang om ugen, men nu var mængden af indtaget alkohol mit mål for, hvordan jeg havde det. Da jeg var 35 år, var de voldsomme tømmermænd uudholdelige og kunne vare i flere dage.

Lige omkring dette tidspunkt købte jeg en V-65 Honda Magna. En kraftig motorcykel som ikke går godt sammen med alkohol, så jeg begyndte at spise hash og ryge en lille joint i stedet for at drikke. Jeg kaldte denne motorcykel Big Thunder, fordi jeg i et sportsprogram havde set en 90-meter skihopbakke med det navn. Jeg følte, at det sus det gav, når man fløj ud over kanten på denne skihopbakke, måtte være den samme følelse, som jeg fik på dette tohjulede monster. Det var som at sidde på en raket, men hvis jeg tog en lille klump hash i munden samtidigt, forstærkede det følelsen endnu mere i omkring 45 minutter. Mange prøver at fortælle dig, at virkningerne af pot eller hash forringer dine køreevner, men det er jeg ikke enig med dem i. Jeg kørte tusindvis af kilometer på denne cykel under indflydelse af hash og pot og havde absolut ingen problemer.

Det virkede som om, jeg kun kunne køre denne motorcykel ordentligt, når jeg var påvirket af hash eller pot. Uden hash eller pot i mit system var turene ligegyldige og uinteressante. Derfor, i mit tilfælde, er jeg overbevist om, at dette stof hjalp mig til at betjene denne kraftfulde maskine på en langt mere sikker måde. Jeg prøvede at køre en aften, efter jeg havde drukket fire eller fem øl, og det lykkedes mig næsten at slå mig selv ihjel i min egen indkørsel. Det er, hvad "ude af stand til at føre motorkøretøj" betyder, og intet vil vise dig det hurtigere end en motorcykel, hvis du er i denne tilstand. Men når jeg var påvirket af hash eller pot, respekterede jeg hastighedsbegrænsningerne og ingen kunne se, at jeg havde det i mit system. Selv en nybegynder i brugen af dette stof, der er påvirket under kørslen, tvivler jeg på, ville være til fare for nogen i trafikken. Fra hvad jeg har set, har folk, der er påvirket af dette stof, en tendens til at køre meget mere forsigtigt og langsomt end dem, der har indtaget lægemidler eller spiritus, eller endda mange der ikke har tager noget overhovedet?

Alkohol påvirker din motorik ligesom mange lægemidler, som folk almindeligvis bruger hver dag og stadig kører i deres biler. Virkningerne af derivater fra hamplanten forringer ikke nødvendigvis dine motoriske færdigheder. Hvis du kører under påvirkning af hamp og har opbygget din tolerance for denne medicin, er du ikke forringet. Mine erfaringer siger mig, at hamp tværtimod ofte ligefrem forbedrer en persons motoriske færdigheder. Se på Ross Rebagliati, der vandt en guldmedalje ved de Olympiske Lege i snowboardkonkurrencen, påvirket af hamp. Kunne en person der er svækket, selv i mild grad, vinde en guldmedalje? Når man kører snowboard, ville du ikke kunne få et flot resultat, hvis din motorik ikke fungerer korrekt. Eller spørg enhver musiker der ryger pot, om deres præstationer og kreativitet ikke ofte forbedres ved dets anvendelse.

Altså, hvad systemet forsøger at fortælle os om faren ved at bruge hamp med hensyn til kørsel er langt fra sandheden. Jeg tror, at hvis alle bilister havde lidt hamp i blodet, ville der være langt færre hastighedsovertrædelser, og de sure bilister og trafikanter ville forsvinde, fordi mange bilister vil være i en langt bedre humør.

Fordi jeg spiste lidt hash og røg lidt pot, havde jeg kunnet reducere mit forbrug af spiritus meget dramatisk. Efterhånden som tiden gik, vendte jeg mig mere og mere væk fra alkoholen, og den hårde spiritus, som jeg engang kunne lide at drikke, var nu blevet mig usmagelig og gjorde mig syg, hvis jeg drak den. Jeg benytter ikke stoffet i løbet af arbejdsugen, men venter på mine fridage i weekenden og nyder dens virkninger. Selvom jeg købte det, var udgiften til pot langt mindre end til den alkohol, jeg tidligere havde drukket. På det tidspunkt indtog jeg højst et gram eller to om ugen, så selvom jeg købte det, var omkostningerne ubetydelige. Jeg brugte ikke meget mere end det, jeg i forvejen brugte på cigaretter, så for mig var det bestemt ikke en dyr eller skadelig vane. De fleste mennesker vidste ikke, at jeg selv røg hamp. Jeg tror, at andre blot troede,

at jeg simpelthen var kommet over mit alkoholmisbrug og nu var blevet mere ansvarlig.

Så kom tørkeperioden! Fra julen 1987 til september 1988 kunne man ikke købe hamp i vores område. Et par af de lokale avlere solgte blade for 15 dollars per gram, men det havde ingen styrke, så jeg besluttede, at jeg selv ville prøve at dyrke det, da udbudet på gadeniveau var blevet meget svingende og dårligt i kvaliteten. Jeg købte mig en lille beholder designet til at dyrke i og såede 6 frø. Jeg syntes, at det var dårligt at arbejde med, og den smule jeg til sidst kunne høste var intet værd og endte på lossepladsen. Det tog ikke lang tid for mig at finde ud af bedre måder at dyrke en stabil forsyning på, og så var jeg ikke længere afhængig af dem, som solgte stoffet. I løbet af de følgende år byggede jeg et par forskellige små vækstsystemer, der opnåede varierende grader af succes. Selv om disse enheder var hjemmelavede, var de alle meget bedre at arbejde med og mere produktive end de plastbeholdere, jeg havde smidt ud.

Kapitel 3

Mit arbejdsliv ophører

Op igennem 80'erne var der mange ting i mit liv, som blev lavet om. Jeg holdt op med at gå på jagt i skoven. Efter at have været en ivrig bukkejæger holdt jeg pludselig op med at have lyst til det. I mine første år som jæger gik jeg meget op i det for sportens skyld, men i løbet af 80'erne føltes det mere og mere bare som drab. Jeg følte ikke længere nogen spænding ved jagten, og når jeg endelig mødte et dyr i skoven, virkede det nærmest som en selvfølge, at nu skulle det dø. I en alder af 36 foretrak jeg at tilbringe tid sammen med mine børn, familie og venner, og mine geværer blev hængende på væggen. Mit gamle kælenavn, Fældefangeren (Mad Trapper), passede ikke rigtig til mig længere. Nok havde jeg temperament, men det gik ikke længere ud over sagesløse dyr. Det virkede som om, at jeg var begyndt at bløde lidt op, efter at jeg mødte Leah, den kvinde jeg stadig er sammen med. Man siger, at alle har brug for en fast klippe i livet, og det er netop, hvad vi har været for hinanden. Vi blev aldrig gift, men vi har i hvert fald holdt sammen både i medgang og en hel del modgang, så noget må vi jo have gjort rigtigt.

Omkring 1990 havde jeg en meget mærkelig oplevelse med hamp. Tilbage i midten af 80'erne var jeg i et forhold til en kvinde, som havde en søn på 15 år. Han var meget intelligent, og virkede mere moden end sin alder. Engang spurgte han mig, hvad jeg troede, der var meningen med livet. Jeg svarede, at det egentlig var et ret dybt spørgsmål, og han svarede, at for ham handlede det mest om sex og penge. Efter at have tænkt mig lidt om var jeg nu også tilbøjelig til at give ham ret, selvom det virkede sjovt at høre det fra én, som er så ung. Han var droppet ud af skolen, inden jeg mødte ham, men jeg opfordrede ham til at tage et kursus i elektronik. Det fuldførte han uden besvær, så jeg foreslog ham at søge ind på læreruddannelsen. Han mente ikke selv, at han var kvalificeret, men bestod dog prøven og kom ind på studiet.

Hans mor og jeg så ikke hinanden længere, men han var blevet fast inventar i mit hjem. Min ældste søn og han kom rigtig godt ud af det, og vi betragtede ham nærmest som en del af familien. På det sidste år af uddannelsen begyndte han dog at opføre sig underligt og sige nogle meget mærkelige ting. Han fuldførte uddannelsen men blev kort efter diagnosticeret med skizofreni, og i løbet af kort tid var jeg vidne til, hvordan sygdommen fuldstændigt ødelagde en af de mest begavede unge mænd, jeg har mødt. Der var intet, jeg kunne stille op andet end at overvære forandringen. En dag, da han kom på besøg, var han meget usammenhængende at høre på. Han tændte en joint, som han havde haft med, og omkring halvvejs igennem den begyndte det han sagde pludselig at give mening. Vi snakkede om motorcykelture, vi havde været på, og han virkede i det hele taget til at være sit gamle jeg igen. Jeg var meget chokeret over den forvandling, jeg oplevede, for jeg havde altid nydt vores snakke, men efter hans sygdom var det ikke længere muligt at føre en normal samtale.

Så snart han var taget afsted, ringede jeg til hans mor og fortalte, hvad der var sket og, at jeg troede, at det var hampen, som havde været årsagen. Men hun havde fået at vide af lægerne, at han skulle holde sig langt væk fra den slags, så hun bebrejdede naturligvis mig, at jeg havde givet ham en joint. Det havde jeg jo heller ikke, men det havde jeg ikke lyst til at prøve at overbevise hende om. Jeg vidste, hvad jeg havde set, men kunne det nu også virkelig passe, at det var potten, som gjorde udslaget? Jeg endte dog med at acceptere, at lægerne jo nok vidste mere om det her, end jeg gjorde og helt ærligt, hvem ville tro på, at det at ryge pot skulle kunne hjælpe nogen i hans situation?

Efter et par år døde den unge mand i en alder af 32, og hvem ved, hvad der ville være sket, hvis jeg havde vidst det om Olien, som jeg ved nu. I dag er jeg sikker på, at han kunne have haft stor glæde af Olien, og måske ville han stadig have været blandt os og fungeret normalt. Sundhedssystemet proppede ham bare fuld af kemikalier, som sikkert skadede mere, end de gavnede, og jeg føler mig overbevist om, at den medicin, som lægerne gav ham, mere eller mindre var med til at slå ham ihjel i så ung en alder. Naturmedicinen kunne derimod have hjulpet ham, men det blev end ikke overvejet.

I 1991 købte jeg en grund på Little Forks Road 344 i Athol – omkring 8 miles fra Springhill. Jeg havde ellers lige bygget et nyt hus i Salt Springs i 1983, men nu havde jeg planer om at gentage succesen i Little Forks. Tanken var, at så kunne jeg og min søn bygge det nye hus, mens min kæreste blev i det gamle, indtil det nye var færdigt. I stedet for at hyre nogen til at komme og rydde byggegrunden købte jeg min egen rendegraver og gjorde det selv.

Jeg påbegyndte byggeriet i juni 1983, men da jeg stadig arbejdede på fuld tid på hospitalet, tog det 6 måneder at blive færdig, og vi kunne flytte ind.

Jeg havde mange udgifter, men i det mindste havde min familie det godt. Jeg havde bestemt mig for at mestre rendegraveren, så den kunne komme til at udgøre en indtægtskilde i fremtiden. Det var en gammel sag, men den var pålidelig og billig i drift. Jeg begyndte at leje mig selv og min rendegraver ud. Jeg tog kun lige akkurat nok til at betale driften. Vi kostede \$15 i timen for mig og min rendegraver plus brændstof.

Som månederne skred frem, blev jeg efterhånden ret habil til det og lærte, hvordan jeg skulle lade maskinen gøre arbejdet uden selv at skulle bruge kræfter. Jeg kunne nu sætte prisen lidt op, men aldrig mere end \$30 i timen, hvilket stadig var omkring halvdelen af det, andre tog. Så jeg havde kunder nok. Jeg lavede al mulig slags gravearbejde, og efter et par hundrede timer i førersædet kunne jeg klare stort set alle de opgave, man kunne stille mig. Jeg tror, at mange mænd bliver ligesom små drenge, når de arbejder med store tunge maskiner, og hvis man vil lege i mudder, er der ikke noget bedre redskab til det end en rendegraver.

Jeg nød virkelig den slags arbejde, og det var utroligt, hvad jeg egentlig kunne gøre med et stykke jord. Jeg var opvokset med, at arbejde var hårdt og noget, man gjorde med sine hænder. Men nu var jeg kommet ind i den tekniske tidsalder. Der ville ikke gå mange år, før jeg kunne stoppe på hospitalet, og nu havde jeg udsigt til at kunne drive en lille graveforretning, når jeg gik på pension. Min fremtid så nu ud til at være på plads.

Jeg dyrkede fortsat hamplanter i mine små drivhuse, men jeg var begyndt at overveje, hvordan de ville klare sig ude i den fri natur. Det var på tide at finde ud af det.

I maj måned satte jeg nogle få planter nede ved floden, der løb forbi huset, og i september var der en pæn høst. Sikke en forskel! Udeplanterne blev større, og knopperne virkede mere potente. Men jeg var også begyndt at overveje, om der ikke var en smartere måde at udnytte planterne på end ved at ryge dem, så nu undersøgte jeg, hvordan man kunne lave hash og olie ud af dem.

Det at lave hash var nemt nok, men at udvinde Olien var en helt anden historie. Høsten havde givet meget mere, end jeg havde regnet med, så jeg tog et kilo topskud og prøvede at lave olie af dem. Total fiasko. Den vejledning, jeg havde fulgt, var forkert, men jeg kunne godt regne ud, hvad der var gået galt. Men efter at have spildt et kilo af de bedste topskud på noget olie der ikke virkede, var jeg ikke så motiveret til at prøve igen, og idéen med Olien blev lagt på hylden for en tid.

På dette tidspunkt havde jeg dyrket pot i syv år, og jeg havde fået en gruppe venner, der gjorde det samme. Vi mødtes sommetider og sammenholdt vores

noter og erfaringer om, hvad der virkede bedst. Der var ikke nogen af os, som kunne kaldes storproducenter. Vi var heldige, hvis vi kunne producere til eget forbrug. Man hører tit om potdyrkere som store organiserede narkohandlere, som lever i sus og dus, men dem, som jeg kendte, passede nogenlunde så dårligt på det billede, som man kunne.

At dyrke noget, der er ulovligt, er ikke nemt, og der var ikke ret mange af dem, jeg mødte, som rent faktisk kunne tjene på det. De fleste var fattige folk, som prøvede at klare dagen og vejen. Ikke noget med dyre biler og store huse. Man solgte pot, fordi der ikke var så meget andet at tjene penge på, og hvis du bliver fyret fra dit job, hvordan vil du så brødføde din familie? Rygning er den mindst sunde måde at indtage hamp på, men på trods af det havde den stadig en positiv effekt. Jeg kendte flere, som havde fysiske problemer, som potten hjalp dem med. Vi tænkte selvfølgelig ikke på pot som medicin dengang, men alligevel har der nok været en tendens til at bruge den som en slags medicin. Til trods for at det var svært at skaffe, og dem der dyrkede det kunne få hårde straffe, var der mange, som foretrak at ryge pot fremfor at gå på apoteket efter håndkøbsmedicin. Det er ikke skadeligt at ryge pot, men hvis alt for mange begynder på det, kan det godt blive skadeligt for medicinalindustriens profitmargin.

Dette, samt det, at det sandsynligvis også ville medføre et fald i salget af alkohol samt rentabiliteten af en hel del andre industrier, som ernærer sig ved at påføre os skade, er hovedårsagen til, at hamp blev gjort ulovlig til at begynde med. For at beskytte de pengestærke interesser blev der lavet love og regulativer, som skulle forhindre udbredelsen af denne plante. Det har ikke noget at gøre med, om hamp er skadeligt for folk. Det er snarere et spørgsmål om kontrol. For helt ærligt. Hvis man ser rationelt på tingene, hvordan skulle en flok mennesker som dyrker hamp kunne ses som kriminelle? Hvis man ser på de skadesvirkninger, som medicinalindustrien og andre har på vores race og vores planet, så virker det nu som om, at de, som dyrker hamp, har fat i den lange ende.

Mange af de potdyrkere jeg kendte mente at den pot, der blev dyrket indendøre, var bedre og mere potent, men det har jeg nu altid modsat mig. På det tidspunkt var jeg blevet fan af udendørsdyrkning og var meget opsat på det. Jeg mente, at hvis vi havde en god høst, var udendørs pot langt bedre end indendørs. Hvis der var masser af plads, dræn og jord med den rigtige pH-værdi, behøvede man bare naturgødning og masser af vand, så skulle solen nok klare resten. Det var ikke muligt for kunstigt lys at hamle op med sollyset dengang. Det er dog blevet meget bedre med de nye plasmalyskilder.

Mange indendørsdyrkere har også stor succes med de nye el-spærepærer og LED lamper, som ikke bruger så meget strøm og ikke udleder så meget varme og som dermed også sparer på vandet. Og så har de mange tusind timers brændetid. Men selvom man i dag kan dyrke en fornuftig høst indendøre, så er det stadig dyrt at gøre det i større målestok sammenlignet med udendørs dyrkning.

Planterne er jo designet til at få liv fra solen og ikke fra en el-sparepære. Så jeg foretrækker at dyrke min pot udendørs, hvor det er muligt.

Da jeg var på hospitalet, arbejdede jeg med mange forskellige typer af udstyr og instrumenter. Dette gav mig et bredt sæt af kvalifikationer, og jeg nød mit arbejde. Men i løbet af 90'erne skete der nogle ændringer, som gjorde, at jeg ikke længere følte, at det at hjælpe og helbrede befolkningen var det vigtigste. Der kom folk til, som ikke var gode til deres job, og det handlede mere og mere om at bukke og skrabe for ledelsen. I stedet for ingeniører skulle man nu bruge team-ledere. Så jeg besluttede mig for, at det var på tide at sige op fra mit arbejde med vedligeholdelsen af apparaterne og vende tilbage til fyrrummet i kælderen.

Som ingeniør ville jeg få lidt mere i løn, en større pension, arbejde i holdskift, så jeg kunne få mere tid til min rendegraver, og så skulle jeg ikke være sammen med ham den nye team-leder. Alt i alt en win-win situation syntes jeg.

Siden min fætters død i 1972 oplevede jeg, at kørerne i venteværelserne bare blev længere og længere. Jeg undrede mig over, hvorfor så mange mennesker nu blev syge. Antallet af kræftpatienter steg voldsomt, ligesom mange sygdomme blev mere og mere udbredte. Nogle af de sygdomme jeg mødte var tidligere så sjældne, at jeg aldrig havde hørt om dem før. Da jeg begyndte på hospitalet, følte jeg, at vi gjorde en forskel. Men efterhånden var det som om, færre patienter fik den hjælp, de havde brug for, og tiden gik i stedet med at gå til møder, som ikke resulterede i noget. Det var sørgeligt at være vidne til, at en institution, som tidligere havde hjulpet så mange, nu var ved at udvikle sig til noget, der mindede om et nødhospital. Mens jeg arbejdede der, lagde jeg mig næsten aldrig syg. Lige meget hvordan jeg havde det, gik jeg på arbejde, og det hændte da også, at jeg blev sendt hjem igen fordi, jeg havde det så skidt.

Eftersom jeg ikke misbrugte min ret til sygefravær og aldrig havde haft længere sygdomsperioder, antog jeg, at jeg ville have en vis beskyttelse, hvis jeg nogensinde selv skulle få brug for at få hjælp i forbindelse med sygdom. Der var oprettet en sygdomsfond, der skulle udbetale kompensation, hvis jeg blev syg eller uarbejdsdygtig som følge af en skade. Jeg ville dog snart opdage, hvor store hullerne var i dette såkaldte sikkerhedsnet. I en alder af 48 følte jeg, at jeg var usårlig og bekymrede mig kun om min tilbagetrækning, når jeg blev 55, hvor jeg så kunne koncentrere mig om min rendegraver på fuld tid. Jeg havde aldrig skænket det en tanke, at en skade kunne sætte en stopper for mit aktive arbejdsliv.

Den 21. december 1997 blev jeg kaldt ind for at reparere en af fyrkedlerne. Man havde fjernet en del af asbestisoleringen men glemt at forsegle hullet i isoleringen, og da asbest er meget skadeligt for lungerne, ville jeg reparere hullet, så min efterfølger ikke skulle få problemer med det. Jeg havde lavet den slags

reparationer tit, og det var en del af mit arbejde. Hullet skulle lukkes med gaffatape, men for at sikre sig at det sad ordentligt fast, var man nødt til at bruge noget spraylim først.

Mens jeg var ved at give det andet lag lim, blev alting pludseligt sort. Da jeg kom til mig selv efter omkring en time, hang jeg fast i nogle rør, som løb ved siden af kedlen. Med noget besvær kom jeg fri af rørene og kom ned på gulvet, men jeg var ude af stand til at gå. Jeg fik kravlet tilbage til kontoret og prøvede uden held at ringe efter hjælp. I min tilstand kunne jeg ikke betjene telefonen, og det virkede som evigheder, før en ingeniør endelig fandt mig.

Jeg må have lignet noget, der var løgn, og da jeg blev bragt til hospitalet, kunne jeg ikke engang sige mit navn. Mit hoved føltes som om, det skulle sprænges. Jeg blev bragt til skadestuen, hvor jeg fik iltmaske på. Efter et par timer virkede det til at presset aftog en smule, og selv om jeg var noget omtåget, blev jeg sendt hjem. Jeg kan ikke huske køreturen, det var som om, at bilen selv fandt vejen hjem. Jeg skulle ikke have fået lov til at køre i den tilstand, og de næste to dage har jeg ingen erindringer om.

Den næste dag var juledag, den 24. december, og jeg skulle på arbejde. Selvom jeg stadig var lidt usikker på benene, tog jeg afsted til det, som skulle vise sig at blive min sidste arbejdsdag nogensinde. Jeg havde fået en del skrammer på armen og skulderen, og jeg havde en hævelse på siden af hovedet, som bestemt ikke så godt ud. Det første, jeg gjorde, var at prøve at finde ud af, hvad der var sket, så jeg fandt spraydåsen med lim, og med et forstørrelsesglas var jeg i stand til at læse en advarselsetiket, hvorpå der stod: "Dampe kan forårsage midlertidigt svigt af nervesystemet."

Nu vidste jeg, hvorfor jeg var besvimet og faldet ned af stigen. Jeg undersøgte stedet, hvor jeg var faldet, og kunne på mærkerne i støvet rekonstruere hændelsen. Jeg var gledet ned af siden på kedlen og havde hængt fast i rørene. Derefter var jeg faldet omkring halvanden meter ned og havde slået hovedet imod lågen på kedlen. Mit eneste held var, at kedlen ikke havde været i gang. Ellers ville jeg være blevet slemt forbrændt.

Efterhånden, som dagen skred frem, fik jeg det bedre. Ved ti-tiden om aftenen begyndte jeg dog at få lidt problemer med at betjene computeren, og jeg havde en ringen for ørerne, som blev kraftigere og kraftigere. Ved 4-tiden om morgenen føltes det som om, jeg havde en stram rem siddende om hovedet, og jeg følte mig meget svimmel. Jeg gik over på hospitalet, og en sygeplejerske tog mit blodtryk. Hun sagde, at jeg skulle sidde helt stille, mens hun hentede en pille. Mit blodtryk var åbenbart så højt, at hun var bange for, at mit hoved skulle eksplodere.

Kapitel 4

Ned ad den kemiske motorvej

Jeg kan kun sige, at den første neurolog, jeg så på grund af min skade, ikke var meget bevendt som doktor. Men han var kun den første af mange.

Selv den journal fra konsultationen, der skulle beskrive hans observationer om mine medicinske problemer, så ud til at være skrevet om en helt anden person. Min tilstand fortsatte med at blive forværret, fordi jeg ikke fik nogen søvn med al den støj, der var i mit hoved. Det virker nu helt dumt af mig, at jeg ikke fandt hampen med det samme, så jeg kunne få lindring.

På det tidspunkt var hamp det, der lå længst fra min bevidsthed. Muligvis havde min mangel på klar tænkning noget at gøre med min skade og den kemiske medicin, som lægerne havde givet mig. Ni måneder senere, og før jeg overhovedet fik en diagnose, fik jeg at vide, at jeg havde post-concussion syndrome, efter-hjernerystelsessyndrom (post commotionelt syndrom PCS).

Da jeg forklarede, hvordan min skade var opstået til den øre-, næse- og halsspecialist, som forsøgte at behandle mig på daværende tidspunkt, fortalte han mig, at jeg var en meget heldig mand. Men i den situation jeg var i, så jeg bestemt ikke mig selv på den måde. Med alt det spektakel, som foregik mellem mine ører 24 timer dagligt, var det meget svært at se mig selv som værende heldig.

Den dag, jeg blev skadet, havde jeg haft en baseball hat på med et plastikbånd om. Da jeg faldt, ramte plastikbåndet ringen omkring læsset. Dette bånd havde fordelt kraften af slaget og havde sandsynligvis reddet mit liv. Lægen sagde, at den skade, jeg havde pådraget mig, var at sammenligne med, at nogen havde taget et baseball bræt og slået et rent slag på mit hoved. Han fortalte, at det var fantastisk, at jeg havde overlevet. Ironisk nok så det ud til, at jeg skyldte mit liv til et plastikbånd.

Lægen sagde, at prognosen for min tilstand ikke var god. Man kunne ikke operere, så det eneste håb var, at deres medicin kunne hjælpe mig. Og så skulle jeg undgå stress.

Da jeg blev skadet, skulle jeg have fået kompensation med det samme eller i det mindste en form for invalidepension. I mit tilfælde havde hospitalet tildelt mig sygepenge i den tid, der gik, og seks måneder senere, da sygepengene stoppede, havde jeg ingen indtægt. Jeg fandt senere ud af, at vores team-leader havde manipuleret med papirarbejdet, og det var delvist derfor, at jeg var i denne knibe. Det, han havde gjort, var fuldstændigt forkert, men dengang tog det mig et godt stykke tid for at forstå, hvad der var sket.

Det er nemt for lægerne at sige "undgå stress", men hvordan gør du det uden at have noget at leve for og ingen indtægt? Jeg var tvunget til at sælge mange af mine ting – inklusiv min rendegraver, som jeg alligevel ikke kunne køre på grund af mine skader.

The Compensation Board (forsikringen) og Long Term Disability (handicap-hjælp) så ud til at have bestemt sig til at spille "Lad os sulte Rick-spillet". Jeg har ondt af alle dem, som er tvunget til at betale penge til sådanne organisationer for at være dækket ind. For hvis der sker noget med disse mennesker, så vil de sandsynligvis blive kørt rundt i manegen på samme måde, som jeg gjorde. Heldigvis for mig trådte min far til og gav mig penge til at overleve for.

Sørgeligt nok er mange mennesker, som lider af alvorlige kvæstelser, ikke så heldige. I mange tilfælde er vores system ikke designet til at hjælpe nogen, som er blevet kvæstet. I stedet forvirrer systemet den kvæstede, og forårsager døden for denne. Jeg ved ikke, om det, disse organisationer gjorde i mit tilfælde, kunne klassificeres som forsøg på mord. Men derfra hvor stod, uden hjælp fra dem og uden noget at leve for, føltes det helt sikkert på den måde.

I slutningen af 1998 så jeg en episode af "Nature of Things" med værten Dr. David Suzuki. Episoden kaldtes "Reefer Madness 2". Programmet viste mange mennesker med forskellige sundhedsmæssige problemer, som havde fantastiske resultater med bare det at ryge hamp for at afhjælpe deres symptomer. Det var som om, et lys blev tændt. Jeg tænkte, "selvfølgelig, hvis noget kan hjælpe mig med at finde den ro, jeg trænger til, så er det hamp". Jeg havde ingen mulighed for at dyrke den hamp, jeg behøvede på det tidspunkt, og jeg havde heller ikke noget. Så jeg fik noget fra en ven og så sikkert som amen i kirken, så gav det mig mere ro end noget af det, jeg nogen sinde havde fået inden for det konventionelle medicinske system.

Ved at erkende det blev jeg nødt til at indrømme, at jeg følte mig ret dum, fordi jeg allerede vidste fra tidligere, hvordan dette virkede. Hvorfor havde jeg ikke brugt hamp fra starten til at hjælpe mig med at sove? Jeg kan ikke forklare dette på anden måde, end at jeg op til dette tidspunkt aldrig havde tænkt på hamp

som medicin. Pludselig var der noget, der virkelig hjalp mig, og jeg begyndte med det samme at spørge lægerne, om jeg kunne få recept på at få lov til at bruge denne naturlige medicin på lovlig vis. De læger, jeg spurgte, nægtede at give mig sådan en recept, mens de sagde noget i retning af, at "hamp stadig var ved at blive undersøgt nøjere" og "var skadelig for lungerne". Jeg kunne have sparet mig selv for meget, hvis jeg simpelthen havde bedt lægerne om at stoppe. Men på det tidspunkt troede jeg stadig på det konventionelle system, så jeg fortsatte med at tage deres kemiske medicin og den skade, dette forvoldte, akkumulerede.

Som tiden gik, blev min situation mere og mere håbløs. Jeg fik det ene medikament efter det andet, men ingen af deres kemikalier hjalp. I 1999 førte den store påvirkning, som disse lægemidler havde på mine tanker samt den depression, som jeg led af, mig til at tage et gevær i munden. Jeg kunne ikke forestille mig, at min tilstand ville forbedre sig, så jeg følte simpelthen, at det måske ville være bedst, hvis jeg afsluttede mit liv. Det eneste, der stoppede mig, var tanken om det svineri, som mine børn var nødt til at se. Dette fik mig tilbage til en lidt mere fornuftig tankegang og tvang mig til at kæmpe videre.

Det så ud til, at det konventionelle medicinske system ikke ville give mig nogen hjælp, så jeg begyndte at forsøge at tænke på andre måder, hvorpå jeg kunne hjælpe mig selv.

Jeg vidste allerede, at når jeg røg pot, så hjalp det mig. Men selv pot lod til at mangle det sidste i at kunne give mig den ro, jeg behøvede. Af alle de medikamenter jeg havde prøvet, havde hamp den bedste effekt, men der manglede lige det sidste til, at jeg kunne sove ordentligt. Så kom jeg til at tænke på Olien. Hvad ville der ske, hvis jeg koncentrerede cannabioderne til en essentiel olie og spiste det? Hvis effekten af at ryge variationer af indica dominant hamp gjorde mig søvnløs, så ville den koncentrerede olie fra disse planter kunne slå mig helt ud. Næste gang jeg besøgte min læge, forklarede jeg ham, hvad jeg havde tænkt mig at gøre. Han fik et mærkeligt udtryk i ansigtet, men han indrømmede, at det ville være en mere medicinsk måde at benytte denne plante på. Men han ville stadig ikke udskrive en recept på det.

Jeg kunne ikke forstå alle disse lægers opførsel. De forsynede mig med vane-dannende og farlige lægemidler, som kun skadede mig, men de nægtede at give mig en recept på hamp, så jeg måske kunne være i stand til at kontrollere min tilstand med de lægende fordele på lovlig vis. Det forvirrede mig, men på dette tidspunkt troede jeg, at der kunne være noget skadeligt i brugen af hamp, da jeg ikke havde den fornødne viden.

Mange mennesker prøver at ignorere bivirkningerne af de stoffer, de får ordineret. Men ofte er effekten værre end det, man oprindeligt bliver behandlet for. I mit tilfælde var lægemidlerne meget svækkende. Nogle gjorde mig bare dum,

andre gav mig forfærdelige drømme og tanker, der var virkeligt unaturlige. De lægemidler, som blev ordineret, fik mig til at føle mig død indvendig, og det var så godt som umuligt for mig at tænke klart. De gjorde heller intet for at hjælpe på min balance og søvnproblemer. Fra mit perspektiv gjorde de kun min situation værre.

En af de største bivirkninger ved en skade som min er, at dit humør bliver meget dårligt, fordi du prøver at leve med frustrationen samt den endeløse støj i hovedet, som skaden giver. For dem omkring mig var det ligesom at prøve at håndtere en tikkende bombe, for de var aldrig sikre på, hvornår jeg tabte bevidstheden. Jeg fortsatte med at tage deres kemiske lægemidler, men jeg producerede også lidt olie på dette tidspunkt i tilfælde af, at jeg fik behov for det. Jeg var ikke begyndt at tage Olien regelmæssigt, fordi jeg må indrømme, at jeg var noget bange for den effekt, det måtte have.

Jeg producerede Olien, fordi jeg var ved at tabe troen på det medicinske systems evne til at hjælpe mig, og jeg ville have noget andet, jeg kunne prøve, hvis det fejlede. Ethvert lægemiddel, som jeg fik ordineret, forværrede min tilstand til et punkt, hvor jeg blev en kemisk zombie. Så en dag i 2001, hvor jeg var hos min læge, fortalte han mig, at han ikke kunne gøre mere. Ifølge ham havde de prøvet alt, som var muligt, og ingenting havde hjulpet i min situation, så nu måtte jeg klare mig selv. Jeg bad igen om en recept på hamp, men han afslog med det samme.

Selv i den kemisk påførte tilstand, som jeg var i, tænkte jeg, "hvad er dette? De kan ikke gøre noget for at hjælpe mig, men alligevel synes disse mennesker at have ret til at nægte mig noget naturligt, som de allerede ved hjælper på min tilstand?" Oven i alt dette, så ville jeg blive anklaget og dømt som en forbryder, hvis jeg blev taget med hamp, selvom det var til medicinsk brug. Som måske forventet, så gjorde dette ikke noget for at forstærke troen på systemet. Da jeg ikke havde andet valg, tog jeg hjem og startede med at indtage hampolie som min eneste medicin.

Jeg havde brugt Olien nogle få gange før i tiden mellem forskellige medikamenter, hvor jeg havde taget bitte små doser, der ikke så ud til at have den store effekt på mig. For mig virkede disse små doser på samme måde, som hvis jeg røg hamp. Den største forskel mellem at ryge og indtage substansen var, at det tog omkring en time, før det påvirkede mit system i stedet for at virke med det samme. Jeg var meget varsom med Olien til at starte med, og var bekymret for, hvilken effekt det ellers kunne have i min krop. Men der var ikke noget andet valg efter at være blevet dumpet i det etablerede medicinske system.

Da jeg startede med at tage Olien jævnlige og øgede dosis, var det ikke længe et problem at sove. Dette kunne slå en elefant omkuld. Jeg begyndte at få

fra omkring otte til tolv timers god søvn hver nat, og min tilstand begyndte at bedres. Da det medicinske system havde afskåret mig, havde deres lægemidler efterladt mig i en tåget forvirring. Mine tankeprocesser fungerede ikke ordentligt, og jeg kunne ikke rigtigt huske noget. Pludselig, efter kort tid på Olien, var min hukommelse og mine tankeprocesser markant forbedrede. Jeg begyndte at tabe mig og lagde mærke til, at jeg ikke længere behøvede at tage glukosamin for den gigt, som jeg havde lidt af i mine knæ.

I begyndelsen havde jeg virkelig ikke nogen idé om, hvilke medicinske fordele, Olien kunne give, andet end de beroligende kvaliteter. På nogle måder var effekten endda lidt skræmmende, og jeg begyndte at spekulere på, hvor meget jeg tabte mig. Kunne den olie, som jeg producerede, skade mig? På det tidspunkt havde jeg ingen idé om, at Olien simpelthen afgiftede min krop og bragte mig tilbage til en sund vægt. Hvem ville tænke på, at den essentielle hampolie overhovedet kunne gøre den slags?

Det var dejligt at mærke, at min tilstand forbedredes, men jeg havde stadig en ringen i mit hoved. At bruge Olien hjalp mig bestemt på mange måder, men det fjernede ikke støjen. Uden brug af Olien overtager støjen mit liv, og mit blodtryk kan blive ekstremt højt. Når jeg tog Olien, så det ud til at frigøre mit sind fra de fleste følger af støjen, men den var der stadig. Selvom jeg nu var meget bedre i stand til at håndtere støjen, havde jeg stadig brug for denne medicin for at holde min tilstand under kontrol. Jeg ved ikke, hvad lægerne ville sige om det, men det er ikke dem, der lider. Ud fra min erfaring kan jeg ærligt sige, at denne substans er langt den mest effektive medicin, som jeg nogen sinde har prøvet.

Efter at jeg havde benyttet denne substans i kort tid, faldt min vægt fra 84 til 73 kg. Sådan forblev den i de næste år. Der var også en markant forbedring med min balance, og pludselig faldt jeg ikke hele tiden. Selvfølgelig kunne en del af dette også tilskrives, at jeg nu fik den hvile, jeg havde brug for, og at jeg ikke havde alle de kemikalier i min krop. Olien hjalp også med at kontrollere mit blodtryk, og der var indtil videre ikke nogle bivirkninger hos mig. Jeg var ikke afhængig, og det så ud til at hjælpe mig på alle måder, hvor der ellers ikke var noget, der kunne det.

Jeg vil altid huske effekten af den første store dosis olie, jeg tog. Jeg havde arbejdet mig op til at tage rimeligt store doser, men én aften besluttede jeg, at jeg ville se, hvad der skete, hvis jeg tog mere. Jeg tog omkring et halvt gram på min finger og puttede det i munden. Cirka en time senere gik jeg i seng. Inden for de næste få minutter følte jeg mig syg, og jeg troede, at det, som jeg havde i maven, snart ville komme op igen. For ikke at lave et svineri, besluttede jeg at gå på toilettet. Det var der, jeg opdagede, at jeg ikke kunne gå. Jeg følte, at jeg var lammet. Jeg kunne end ikke løfte en finger.

Jeg tænkte: "Se nu, hvad du har gjort ved dig selv." Jeg bliver nødt til at indrømme, at jeg i cirka 45 sekunder tænkte paniske tanker. Så kom den aggressive side af min natur tilbage, og jeg sagde til mig selv: "Kom så ud af den seng!" Pludselig kunne jeg bevæge mig igen, men jeg havde dog nogle problemer med at finde hen til badeværelset. Jeg blev på toilettet i omkring en halv time, men jeg kastede ikke op. Derefter gik jeg tilbage til sengen, og havde en god nats søvn. Cirka ti timer senere vågnede jeg udhvilet, men oplevede stadig effekten af Olien. Den tunge, trætte følelse, som Olien kan give én, forsvandt stille og roligt efter omkring en time, og jeg havde det skønt. Så i mit tilfælde, når jeg havde brug for at gøre noget, så var tricket at bruge "min vilje" for at overvinde Oliens beroligende virkning, sådan at jeg i det mindste kunne fungere.

Når man indtager Olien til indvortes brug, påvirker det dig ikke på samme måde, som når du indtager alkohol. Når vi får for meget alkohol, vil de fleste af os stadig køre bil. Hvis du indtager for meget olie, så er alt, hvad du er på udkig efter, en seng. At dømme efter den effekt, jeg har set, Olien har på mig selv og andre, så er det at køre bil det sidste en person, som har taget for meget olie, ønsker at gøre. Så risikoen for at nogen, som har taget for meget af denne substans, vil køre bil og dermed være en trussel på vores veje, er meget lille.

Fra det tidspunkt, hvor jeg tog min første store dosis og til i dag, tager jeg stadig sådan en stor dosis en eller to gange om måneden, hvis Olien er tilgængelig. Det giver mig ikke kvalme mere, og jeg er begyndt at nyde effekten og den ekstra søvn, som sådan en stor dosis giver. Når alt kommer til alt, så går jeg bare i seng, og Olien er god for dig, selvom du skulle tage for meget, så hvad fortræd kan det gøre?

Op gennem 1990'erne havde jeg fået nogle usunde plamager på min krop, som ikke ville hele. Når nogen spurgte til det, forsøgte jeg at undvige spørgsmålene ved at sige, at det kun var udslæt. Men jeg mistænkte disse læsioner for at være kræft. Problemet var, at jeg simpelthen ikke ville indrømme overfor mig selv, at jeg sandsynligvis havde kræft. Ingen har lyst til at gå til lægen og få en forfærdelig diagnose, selv hvis de kun har hudkræft. Mennesker, som mig selv, som også har arbejdet på hospitaler, har tidligere set andre mennesker dø en grusom død, også fra denne form for kræft. Så jeg så ikke frem til at høre min læges vurdering. Da en læge undersøgte disse områder sidst i 2002, sagde han, at det lignede hudkræft, men han kunne ikke være sikker, før han fik en patologisk rapport, som han ville få efter en operation.

Et af disse områder, som gav mig ubehag, var på den ene side af min næse, og han virkede meget bekymret, da det var meget tæt på mit højre øje. Han sagde, at han ville operere dette område først, på grund af at det var så tæt på øjet. Derefter ville de senere tage sig af to andre områder, som gav mig problemer. I slutningen af januar 2003 blev operationen udført, og jeg må sige, at det ikke var nogen behagelig oplevelse. Cirka en uge efter operationen, undersøgte jeg

området på siden af næsen, hvor de havde fjernet læsionen. Det var nu inficeret og så grusomt ud. Men det var ikke unormalt, da mange som bliver opereret på Amherst Hospitalet, ofte får infektioner.

Så var det, at den beretning, som jeg næsten 30 år tidligere havde hørt i radioen, dukkede op i mine tanker. På dette tidspunkt havde jeg taget Olien i et godt stykke tid og tænkte, at min krop nu måtte være fyldt af THC. Hvis THC dræber kræft, hvorfor havde det så ikke kureret min hudkræft? Jeg forstod det ikke helt på det tidspunkt, men det største organ vi har, er vores hud. Så selv hvis en person tager Olien indvortes, så skulle de hurtigt indtage en meget stor mængde for at få den ønskede effekt på hudkræften. I de fleste tilfælde skal Olien påføres direkte på de berørte, aktuelle områder udvortes, for at få resultater hurtigt. Denne form for behandling er almindelig viden. Jeg må indrømme, at på grund af den meget lille tro, jeg nu havde på det konventionelle medicinske system, så gad jeg næsten ikke smøre substansen på. Jeg vidste, at den olie, jeg producerede, var fuld af THC, men i mine øjne kunne dét at kurere hudkræft bare ikke være så let.

Hvis det, jeg havde hørt i radioen, var sandt, så ville det konventionelle system da helt sikkert bruge THC til at kurere kræft med? Jeg tvivlede stadig, så jeg besluttede mig til at finde ud af det selv. Jeg smurte en lille smule af Olien på plastre og placerede dem på de andre to områder, som jeg mistænkte for at være kræft.

Jeg lod dem sidde i fire dage, og jeg kunne ikke føle noget, så jeg antog, at Olien ikke havde virket. Selvom den irritation, som kræften havde forårsaget, forsvandt kort tid efter, at jeg havde smurt Olien på, vidste jeg stadig ikke på det tidspunkt, hvad der skete.

Da jeg fjernede plastrerne og kun fandt sund lyserød hud, var jeg forbløffet. Det kunne ikke være rigtig! De to områder, som jeg havde behandlet, var fuldstændig helet op. Da jeg begyndte at fortælle mine venner, at jeg havde kureret min kræft på denne måde, afviste de det som en bagatel. Det kan have været uvigtigt for dem, da de ikke var påvirket af lidelsen. Men det betyder meget for mennesker, som lider af hudkræft, og som må udholde mange operationer, og som ofte dør en forfærdelig død til sidst uanset, hvad det konventionelle medicinske system gør ved dem.

Igen gik jeg igennem en meget blandet tid. Var det Olien, som virkelig havde udløst magien? Når alt kom til alt, så havde jeg kun set det virke på mig selv. Jeg havde altid været et temmeligt seriøst menneske, og hvis jeg sagde noget, var tendensen, at de fleste af dem, jeg kendte, i det mindste ville overveje det, jeg sagde. Men når jeg fortalte om dette, så ville selv nære venner le og sige: "Hallo, Rick, pot kurerer kræft? Ja, ja, selvfølgelig tror jeg det." Jeg begyndte at tænke på, om de havde ret, da kræften tæt på mit øje, som var blevet fjernet ki-

.....

rurgisk, vendte tilbage. Jeg holdt øje med det i et par dage, og det gav mig den samme følelse, som jeg havde før operationen. Som om jeg havde fået splinter ind i området. Det hævede også og blødte af og til, som det havde gjort tidligere.

Jeg puttede olie på et plaster og satte det på siden af næsen tæt på øjet. Fire dage senere, da jeg tog plasteret af igen, var kræften fuldstændig helet op. Der var nu kun ét spørgsmål tilbage: "Havde det virkelig været kræft, som jeg havde kureret med brug af denne olie?" Kort tid efter tog jeg tilbage til lægens kontor for at få en kopi af min patologiske journal. Journalen bekræftede, at det bestemt var basal celle carcinoma, som var blevet fjernet ved den operation, de havde udført. Jeg fortalte receptionisten, som tilfældigvis var lægens kone, at jeg ville komme tilbage og diskutere noget, som jeg havde arbejdet med, med doktoren. Hun spurgte, hvad det var, og jeg fortalte hende, at kræften, som de havde fjernet tæt ved mit øje, var kommet tilbage. Jeg forklarede, at jeg havde påført hampolie på dette område samt på de andre to områder, som havde været påvirket, og havde kureret alle tre områder med hampolien. Jeg kan ikke sige, at jeg aldrig har set nogens opførsel skifte så hurtigt. Men ud fra hendes reaktion stod det klart, at hverken hun eller hendes mand, altså lægen, ville have noget med dette emne at gøre.

Hun begyndte at råbe: "Lægen vil ikke have noget med det at gøre, lægen vil ikke udskrive det." Jeg stod i lægens venturum med fem eller seks andre patienter der, og receptionisten råbte efter mig, som om hun var blevet gal. Jeg fandt hele situationen meget foruroligende. Hvad var der med disse mennesker? Jeg kurerede min kræft med hampolie og ville vende det med min læge, men receptionisten ville kun råbe efter mig og have mig ud af klinikken. Jeg var selvfølgelig ikke begejstret over hendes opførsel og det lille frø af mistro, som jeg havde, voksede sig større. Jeg kunne ikke finde nogen rationel grund til, at nogen læge ikke ville være interesseret i, hvordan jeg kurerede min kræft, medmindre de vidste noget, jeg ikke vidste. Jeg begyndte samtidig i denne tid at samle trådene. Prøv bare at se, hvad denne olie havde gjort for mig. Mine tankeprocesser var stort set tilbage til normalen. Mit blodtryk og mine balanceproblemer var under kontrol. Jeg havde ikke længere gigt i mine knæ. Jeg var tilbage på en sund vægt, og nu var min kræft også kureret.

Så kom jeg til at tænke på noget andet, hvor Olien også må have spillet en rolle i helingen. Til at starte med, da jeg begyndte at producere olie, blev jeg lidt uforsigtig og kom til at sætte ild til mig selv. Jeg ved faktisk ikke, om man kan kalde det uforsigtighed, eller om det var fordi, jeg var fuld af disse psykedeliske lægemidler, som det konventionelle medicinske system havde sørget for, jeg skulle have. Men det endte med en alvorlig tredjegradsforbrænding på min højre hånd. Når jeg siger alvorlig, så mener jeg alvorlig. Det var som om trefjederdele af min hånd var smeltet, og nu hang ned i store dråber.

Et par timer efter at jeg havde pådraget mig denne skade, ankom min veninde. Efter at have inspiceret brandsåret, tog Leah en saks og begyndte at klippe al det døde hud af. Jeg ved, det lyder forfærdeligt, men det skind, som hun klippede af, var dødt, og jeg kunne nærmest ikke mærke noget. Da jeg havde brændt mig selv så voldsomt, troede jeg, at jeg ville have ar resten af livet, og at min hånd ikke ville komme til at fungere ordentligt igen. Jeg kendte andre, som havde fået lige så alvorlige brandsår som dette, og jeg havde set arrene og de andre skader, som et alvorligt brandsår efterlader. Elleve dage efter at jeg havde brændt mig så alvorligt, var min hånd fuldstændig helet op uden ar. Selv hårene på hånden, som havde været fuldstændig ødelagt, voksede tilbage. På dette tidspunkt, hvor mine tankeprocesser var så dårlige, havde jeg først afvist det ved at fortælle mig selv, at jeg bare var god til at hele op af mig selv. Men nu, når jeg tænker på brandsåret og alle de andre mirakler, Olien havde udvirket på mig, tænkte jeg: "Hvad er det, som jeg er snublet over?"

I slutningen af 2002 tog min ældste søn til den lille by Alberta for at bo sammen med sin yngre bror Mitch i håbet om, at de kunne starte en forretning op. De var begge på udkig efter noget, så vi besluttede at starte en hjemmeside dedikeret til den medicinske brug af hash og olie. På det tidspunkt var jeg blevet pensioneret. Workmen's Compensation og Canada Pension havde omsider sendt de penge tilbage til mig, som de skyldte, og jeg kom på pension. Min tid på arbejdsmarkedet var ovre, men mine sønner skulle stadig skaffe penge til at leve for, og det at distribuere information omkring dette emne så ud til at kunne give dem en indtægt. Til at starte med ville jeg udgive informationen på Internettet gratis, men mine sønner var ikke enige i det. De var overbevist om, at denne information var meget værd, og de påtænkte at sælge et kursus for \$80 pr. stk. Jeg kan ikke sige, at jeg var for ideen, men jeg kunne godt se deres pointe, så vi lavede informationen klar til hjemmesiden sammen.

De sendte mig en kopi af, hvad de havde tænkt sig at lægge ud på hjemmesiden, men de havde ikke nævnt noget med at kurere kræft. Jeg ringede dem op og klagede: "Hvad er nu det? I har ikke fortalt om det vigtigste i pakken." Deres svar var: "Far, du kan ikke sige, at hamp kurerer kræft. Det ville give os alle store problemer." Jeg var fuldstændig uenig, men jeg sagde til dem, at de måtte gøre, som de ville. I foråret 2003 var kurset klart til Internettet, som det var, og vi annoncerede, at det var tilgængeligt i bladet Cannabis Culture Magazine. For at gøre det op, så tjente www.HashishAndHoneyOil.com intet. Jeg brugte i tusindevis af dollars for at støtte mine sønners indsats, men til ingen nytte. Hjemmesiden var en komplet fiasko.

Jeg havde stor respekt for mine børns talent og Gud ved, at vi alle laver fejl. Jeg har bestemt lavet en del selv, men i mange tilfælde lærer man af det. For mig var det eneste positive, der kom ud af alt dette, at mine sønner sjældent er uenige med mig mere. De kan måske ikke lide det, men for det meste går de med på min måde at tænke på efter fiaskoen med deres hjemmeside. Jeg følte virkelig,

at de skulle have tilføjet informationen om, at Olien havde en evne til at kurere kræft, men jeg forstod deres ræsonnement for ikke at gøre det.

I nogle lande kan du blive sendt i fængsel i op til 40 år for påstanden om at have fundet en kur. Efter sigende skyldes dette nonsens, at man vil beskytte folket mod charlataner, men i virkeligheden blev det sat i værk for at holde offentligheden væk fra harmløse og naturlige behandlinger, som virkelig kan være gavnlige. Hvis folket finder ud af sandheden og vender tilbage til naturen efter deres medicin, kan de store kemiske virksomheder ikke længere sælge deres kemikalier og gift, og de ville ophøre med at eksistere. Alle, der har kureret deres egen kræft eller enhver anden sygdom ved hjælp af naturlige midler, skulle åbent lægge ud til diskussion, hvad de har brugt til deres behandling, så det kan hjælpe alle.

I februar 2012 er det ni år siden, at jeg kurerede min egen kræft med hampolie, og jeg har den patologiske journal, der beviser, at jeg virkelig havde kræft. Derudover har jeg været levende længe udover deres fem-års grænse, og kræften er aldrig vendt tilbage.

Jeg mener, jeg har al ret i verden til at fortælle offentligheden, at ja, hampolie kurerede min kræft. Desuden har jeg leveret denne substans til så mange mennesker, at der nu er tusinder af andre, som kan fortælle frit om, hvad Olien har gjort for deres tilstand. Jo længere tid vi tier stille, jo mere skyld må vi selv bære for, hvad der sker i øjeblikket.

Kapitel 5

Den første politirazzia

Et par dage efter den mærkelige oplevelse jeg havde hos lægen, besøgte jeg min mor. Hun havde i længere tid lidt af væskende psoriasis på sit underben og sin fod. Jeg foreslog, at hun måske skulle prøve Olien som lokal behandling. Som sædvanlig virkede Olien mirakuløst, og hendes tilstand blev hurtigt forbedret. Jeg begyndte at spekulere på, om der var noget, denne olie ikke kunne gøre for at forbedre vores velbefindende, for den helbredende virkning, som jeg allerede havde været vidne til, var ubegribelig. Selv på dette tidspunkt sagde jeg til mig selv, "Alt dette kan ikke være sandt, for hvis det er, hvordan ville et lægemiddel som dette så kunne være blevet overset?"

Som ugerne gik, begyndte jeg at levere Olien til mennesker, jeg kendte, der led af hudkræft og andre tilstande som infektioner eller forbrændinger, der kunne behandles lokalt. Rygtet, om hvad jeg lavede, spredtes hurtigt, og flere mennesker begyndte at komme til mig for at få hjælp. Da jeg ikke vidste så meget om emnet, besluttede jeg, at det var tid til at foretage noget seriøs research om hamp – specielt de medicinske egenskaber ved planten. Jeg havde meget lidt erfaring med internettet og nyere computere, så jeg spurgte mine naboer, Ruby og Larry Bjarnason, om de ville hjælpe med at foretage noget research for mig på internettet. Ruby og Larry er meget intelligente mennesker, som var meget interesserede i det, jeg var i gang med, og da de var pensionerede, kunne jeg ikke komme i tanke om nogen bedre til at påtage sig denne opgave.

Da jeg begyndte at give olie til andre, vidste jeg, at hvis noget gik galt, ville jeg kunne ende i en masse problemer. Folk sagde altid ting til mig som: "De vil snart opkræve dig for at lave medicin uden tilladelse." Sådanne udsagn fra dem jeg forsøgte at hjælpe, beroligede mig på ingen måde, men i det mindste var vi i gang med at få lavet nogle brugbare forsøg. Jeg havde fundet virkningerne af Olien harmløs, selv ved indtagelse, men hvis en eller andens tilstand blev forværret og Olien fik skylden, vidste jeg, at jeg kunne blive anklaget. Udsigten til, at dette ville ske, gav mig en hel del bekymringer i begyndelsen.

I sommeren 2003 plantede jeg omkring 140 planter på et område ved siden af min jord, der lå tæt ved floden, så de ville være nemme at vande. Jeg leverede gratis olie til folk, så for at kunne fortsætte det jeg var i gang med, var jeg nødt til selv at dyrke planterne. Afgrøderne voksede meget fint det år og fik store skud, som jeg kunne fremstille medicinen af, men sådan skulle det ikke gå. Den 13. september 2003, omkring en uge før det var tid til høst, landede politiet en helikopter nede ved floden i min baghave. Fra terrassedøren kunne jeg se dem vælte ud af helikopteren i stor hast med deres geværer og skudsikre veste. Da jeg herefter gik ned mod det sted, de var landet, kom en betjent og råbte, at de havde fundet marijuanamark, og at jeg var anholdt.

Jeg fortalte betjenten, at de afgrøder de havde fundet ikke var på min ejendom, og at de overhovedet ingen ret havde til at lande deres helikopter i min baghave. Helikopteren var stadig tændt og larmede en hel del, så jeg er ikke sikker på, om betjenten overhovedet forstod, hvad jeg sagde. Efter min bemærkning vendte jeg rundt, og han fulgte efter mig tilbage til huset. De fortsatte derefter med at gennemsøge mit hus uden en ransagningskendelse. I kælderen havde jeg 30 små kloner, ca. 10 cm. høje, der selvfølgelig blev fundet. Ud fra den måde politiet opførte sig, skulle man tro, at de havde fundet et lig. Deres tone blev rigtig grim, og jeg blev gal. Jeg udbrød: "Hør her, I har brudt hver en lov i bogen i dag. Jeg er medicinsk bruger af hamp og har den medicinske historie til at bekræfte det, jeg siger." For at bevise hvad jeg havde sagt, viste jeg dem den store kasse, som indeholdt mine medicinske journaler. En af betjentene spurgte så: "Hvor er din tilladelse, der giver dig ret til at have marijuana i din besiddelse?" Efter alt det jeg havde været igennem med det medicinske system, der nægtede mig en recept, blev jeg endnu mere gal over hans kommentar.

I min frustration sagde jeg til dem: "Man ville have større chance for at vinde i lotteriet end for at få en recept til besiddelse af hamp fra sin læge." Betjenten snurrede bare af mig, så jeg sagde til ham: "Hvis du tror, at det er så nemt at få en recept, skulle du forsøge selv. Jeg havde bedt snesevis af læger om at give mig en recept, men ingen ville hjælpe". Jeg kunne se, at mine udtalelser ikke havde nogen effekt, hvilket førte til endnu mere vrede fra min side. Til sidst pakkede jeg det ikke længere ind og spurgte, om de var klar over, at de var ved at udrydde kuren mod kræft. Denne udmelding afstedkom forbløffede ansigtsudtryk hos alle de tilstedeværende betjente.

For at bekræfte hvad jeg sagde, fortsatte jeg og viste dem min patologirapport for at bevise, at jeg virkelig havde været syg af kræft tidligere. Derefter satte vi os, og jeg fortalte hele historien. Bagefter begyndte de i det mindste at opføre sig mere ordentligt. At dømme ud fra deres adfærd, spekulerer jeg på, hvor meget disse betjente egentlig ved om det, de laver. Før de forlod mit hjem var der, mærkeligt nok, tre af dem, der kom over og gav mig hånden. Den slags gør politiet ikke. Det var som om, de forsøgte at vise, at de angrede deres opførsel. Der var noget uldent ved alt det, der var sket den dag. Vidste disse fyre i virkelig-

heden mere, end de gav udtryk for? Da de forlod min ejendom, var afgrøderne væk, og mange ting fra mit hjem var blevet taget, men jeg blev aldrig anklaget. Jeg ved ikke, hvad de fleste mennesker ville kalde de episoder, der foregik i mit hjem under deres razzia, men jeg kalder det et regerings-godkendt røveri.

Jeg havde ikke længere et høstudbytte at arbejde med, så jeg købte noget hamp af dyrkere og fortsatte med at levere Olien gratis til patienter. Sådan som jeg så det, havde de, der troede, at de havde ret til at afvise brugen af denne medicin, lagt sig ud med den forkerte mand. Nu skulle den store prøve stå. Jeg ville bevise den medicinske værdi af denne plante overfor dem, der for alt i verden havde begrænset dens udvikling og brug.

Et par dage efter politiets razzia på min ejendom kom Larry Bjarnason på besøg og havde et besynderligt udtryk i ansigtet. Han havde fundet frem til en rapport, der hed "The Case for Hemp". Det er en ganske lang kronologisk historie om menneskets brug af hamp gennem de sidste par tusinde år. Den indeholdt også information om noget af den medicinske forskning, der tidligere var blevet lavet. Det var der, jeg kom i tanke om en undersøgelse fra 1975 fra Virginia Commonwealth University's School of Medicine. Da jeg skimmede den, vidste jeg med det samme, at dette måtte være den samme undersøgelse, jeg havde hørt om i radioen 30 år tidligere. Sandheden var lige der, sort på hvidt og bekræftede alt det, jeg havde fundet ud af om den medicinske anvendelse af denne plante.

Larry opførte sig stadig mærkeligt, så jeg spurgte ham, hvad der var galt: "Rick, de vidste, at denne plante var effektiv i behandlingen af cancer for 30 år siden." Jeg svarede: "Ja, det er tilsyneladende mere end åbenlyst". Han sagde: "Jeg mistede min bror på grund af kræft for 10 år siden." Nu vidste jeg, hvorfor denne rapport påvirkede ham så meget. Gennem sin research opdagede Larry sandheden, og det ødelagde enhver tiltro, som han nogensinde havde haft til systemet.

I september 2003 sendte jeg "The Case for Hemp" og andre oplysninger om de ting, jeg var kommet frem til, til Dr. David Suzuki. Det var på grund af hans TV-show "The Nature of Things", at jeg i første omgang begyndte at bruge hamp som medicin. Jeg kunne ikke forestille mig nogen bedre til at viderebringe denne information. David Suzuki var en af de mest respekterede og prominente forskere i Canada. Jeg vidste, at offentligheden sandsynligvis aldrig ville tage mit ord for gode varer, da jeg ikke er læge, men jeg følte, at de ville respektere udtalelser fra Dr. Suzuki. Cirka en måned senere modtog jeg et svar om, at Dr. Suzuki for nuværende var på foredragsturné udenlands, men at han var meget interesseret i de oplysninger, jeg havde givet og ville diskutere dem med sine kollegaer.

Jeg skrev derefter endnu et brev til The Suzuki Foundation, hvor jeg tilbød olie, så de kunne foretage deres egen vurdering. Jeg fortalte dem, at alt hvad de skul-

le gøre var at finde en person med hudkræft, anvende olie og en bandage, skifte den hver tredje dag og ellers se, hvad der ville ske. Kort efter modtog jeg deres svar, som lød, "Vi er en fond, ikke en forskningsfacilitet". Jeg var lamslået, da jeg læste dette. Det virkede som om, de manglede midler til at købe de nødvendige bandager for at kunne lave vurderingen. Eller kunne denne fond være bedrageri, da de ikke syntes at have interesse i at kurere cancer? Efter deres sidste svar hørte jeg ikke mere fra Dr. Suzuki eller den fond, der bærer hans navn.

Et par år senere fandt jeg ud af, at den amerikanske regering i løbet af samme periode havde indført deres medicinske patenter vedrørende denne plante. Jeg kan ikke med sikkerhed sige, at Dr. Suzuki havde noget at gøre med, hvad den amerikanske regering gjorde, men det gav mig helt sikkert grund til at spekulere. Jeg havde været fan af hans show i mange årtier, men på grund af deres adfærd i forbindelse med dette emne, stoppede jeg med at se "The Nature of Things", da jeg havde mistet al tillid til oplysninger fra dette show.

Derefter, i november 2003, sendte jeg enorme mængder af information og et forslag til regeringen i alle retninger med anbefalet post. Jeg sendte alle disse oplysninger, herunder "The Case for Hemp", sammen med forslaget jeg havde udarbejdet til Canadas regering ved at kontakte følgende personer: Anne McLellan, der var forbundsminister for sundhed for den liberale regering på daværende tidspunkt. Jack Layton, føderal leder af det nye demokratiske parti. Murray Scott, det konservative medlem af Folketinget for vores region. Darrell Dexter, provinsiell leder af det nye demokratiske parti i Nova Scotia og Marc Emery, ejeren af Cannabis Kultur Magasin, som jeg troede i hvert fald burde fatte interesse.

Den eneste der overhovedet svarede, var Jack Layton, men det eneste han sendte var et standardbrev, som erklærede "Stem på NDP." Der var intet nævnt i hans svar om de oplysninger, jeg havde sendt, og det lod til, at Det Nye Demokratiske Parti (NDP) ingen interesse havde i emnet. Jeg arrangerede et møde med Murray Scott, som sendte mig videre til Bill Casey, vores lokale konservative folketingsmedlem, med en erklæring om, at han ikke ønskede at se marijuana legaliseret, og at dette er et føderalt anliggende. Jeg fortalte ham, at det ikke handlede om legalisering af marijuana, men at det drejede sig om medicinske aspekter og brugen af denne plante. Jeg meddelte ham derefter, at det at kurere kræft bør være et anliggende for alle.

Fra 2003 og fremefter gik mange mennesker til Murray Scotts kontor med dette anliggende. Han kendte folk som Ed Dwyer, der havde brugt det personligt og var godt klar over, hvad Olien havde gjort for Ed og mange andre. Men han gjorde intet for at hjælpe med at bringe anvendelsen af denne medicin frem, så det kunne hjælpe de mennesker, der havde valgt ham. I min optik er Murray Scott et lysende eksempel på, hvad en politiker ikke bør være. I canadisk politik synes det som om, at folk som Murray er dem, der i øjeblikket har indtaget

førersædet. Heldigvis for os forventer jeg, at vi i den nærmeste fremtid ikke længere vil have behov for mennesker af denne kaliber til at tale på vores vegne. Derudover blev Darrell Dexter kontaktet af en hel del mennesker om dette spørgsmål, men han nægtede at vise interesse. Darrell Dexter er nu premierminister (the Premier) i Nova Scotia (2009 – 2013), men jeg forventer ikke, at alt for mange mennesker vil være tilfreds med, at han spiller denne rolle, når sandheden bliver kendt.

Omkring to måneder senere havde jeg et møde med Bill Casey på hans kontor i Amherst. Jeg informerede ham her om, hvad jeg havde gjort. Jeg gav ham alle oplysninger og "The Case for Hemp" sammen med de forslag, jeg havde sendt til den canadiske regering i november 2003. Jeg begyndte at navngive mennesker, han vidste havde brugt Olien som behandling, men han lod som om, han ikke kendte de folk, jeg talte om, så jeg sagde: "Vi kører til Amherst hospitalet og finder en person med hudkræft, og så vil jeg bevise det for dig." "Åh nej, det kan vi ikke gøre," svarede han. I stedet sagde han, at han ville gå til det Parlamentariske Bibliotek og få en vurdering på alt dette. Jeg kiggede blot på ham og erklærede: "Du vil få en vurdering fra Ottawa, som netop er dem, der støtter denne propaganda mod hamps medicinske brug? Er det, hvad du siger?" På dette tidspunkt kunne man se, at Mr. Casey var ved at blive en smule forvirret, men han sagde, at han ville undersøge det og lade mig høre nærmere. I de kommende måneder hørte jeg intet fra Mr. Casey, og folk fortsatte med at dø unødigt.

Efter dette meget utilfredsstillende møde med mit lokale folketingsmedlem kontaktede jeg det Canadiske Cancer Society. Jeg troede, at de sikkert ville gøre noget ved denne situation. Det svar jeg fik satte mig på plads. Deres hjemmeside oplyser os om, at det Canadiske Cancer Society's første mission er at udrydde kræft, men når de bliver kontaktet om en mulig kur, modtager man et dumt svar tilbage fra dem, som jeg gjorde: "CCS støtter ikke medicinske eller kostmæssige tilskud." Hvad de glemte at nævne er, at det Canadiske Cancer Society ikke ønsker en kur. Hvis en sådan blev fundet, ville det nemlig gøre dem alle arbejdsløse. Det canadiske folk har doneret midler til denne organisation i årtier, og dette er, hvad de får for deres støtte. Før i tiden har jeg selv givet penge til CCS, men aldrig igen.

I årevis har offentligheden doneret milliarder af dollars til organisationer som denne, og hvad har de fået til gengæld? Oven i alt dette, når de – i deres søgen på at rejse flere midler – ringer til os, er deres repræsentanter eksperter i at få os til at føle os som om, vi ikke er gode borgere, medmindre vi donerer til deres sag. Min far gav kun penge til Frelsens Hær. Han sagde, at resten var bare en flok tyve, og det ser ud til, at han igen havde ret. I den nærmeste fremtid fandt jeg ud af, at størstedelen af medicinske sammenslutninger, stiftelser og samfund ikke er reelle. De var bare meget gode til at indgyde troen på, at disse organisationer bør støttes af offentligheden.

I begyndelsen af 1990'erne måtte administrator af All Saints Hospital, William "Bill" Gilbert, forlade sin stilling på grund af en sygdomstilstand, han var ramt af. Gennem det job han havde udført, havde Bill fået mange kontakter i det medicinske system, og jeg tænkte, han måske kendte nogen, der kunne hjælpe. Jeg tog hjem til Bill en aften og fortalte ham, hvad jeg havde opdaget, og han inviterede mig ind for at forklare. Han havde kendt mig i lang tid, og han vidste, at hvis jeg kom med udsagn som dette, så måtte der være noget om det. Han spurgte: "Du fortæller mig, du har fundet en kur mod kræft?" Jeg svarede: "Det er korrekt." Han spurgte så, om jeg vidste, at han var ramt af kræft. Jeg fortalte ham, jeg ikke havde nogen anelse om, at han var ramt af denne sygdom. Da Bill forlod arbejdet, havde det mig bekendt ikke noget med kræft at gøre, så hvad han fortalte mig, kom som en overraskelse.

Bill forklarede derefter, at nogle af de medikamenter, der bruges til at behandle hans tilstand, havde givet ham mavekræft. Jeg spurgte ham, hvad de gjorde for at behandle den. Han forklarede, at han tog kemoterapi. Jeg spurgte: "Hvad gør kemo?" Han fortalte mig, at han havde en svulst i maven på størrelse med en næve. Når han fik kemobehandlingen, skrumpede svulsten, men den kom tilbage større hver gang. Jeg påpegede over for ham, at det ikke lød som om, kemo gjorde ham noget godt, og at han skulle give Olien et forsøg.

Der var ingen tvivl om, at Bill havde taget, hvad jeg sagde om Olien helt alvorligt. Han sagde: "Rick, jeg har tænkt mig at give min søn, der er kemiker, et opkald og se, hvad han mener om dette, og jeg vil vende tilbage til dig." En uge senere inviterede Bill mig hjem til ham og viste mig en stak af e-mails fra sin søn. I det første stod der: "Hold dig væk fra denne fyr, far. Han er en nød." Jeg kiggede på Bill og sagde, at alle har ret til deres mening, men han bad mig om at læse videre. I den næste stod der: "Far, denne fyr kan være på sporet af noget." Resten af bunken af e-mails blev mere og mere til støtte til at bruge Olien til behandling af hans far. Bill fortalte mig, at han ville være interesseret i at prøve Olien som en behandling, men på daværende tidspunkt havde jeg intet at give ham. På den tid af året kan det være ganske svært at få fingre i det rette materiale til at producere Olien. Bare et par dage tidligere havde jeg givet den sidste olie, jeg havde, til en anden patient. Jeg fortalte Bill, at jeg ville have noget til ham om et par dage, men i mellemtiden måtte vi vente, indtil avleren høstede sin afgrøde.

En uge senere modtog jeg beskeden om, at Bill døde, efter han havde fået endnu en kemoterapibehandling. Det lod til at kemoen havde held til at gøre meget mere end bare at skrumpede Bills tumor. Inden for to dage efter Bills død modtog jeg et opkald fra avleren, der fortalte mig at det materiale, jeg søgte, var klar. På dette tidspunkt var jeg lige begyndt at blive bevidst om, hvor dødbringende og farlig kemoterapi og strålebehandlinger virkelig er. Det er en stor skam, at en mand som Bill Gilbert, som var en højt respekteret administrator i sygehusvæsenet, skulle blive et offer for netop det system, han selv havde arbejdet for.

Den 18. april 2004, gik min far bort i en alder af 81 år. Han var en vidunderlig mand, der havde lært mig en hel del om livet. Tre år tidligere havde far udholdt flere hjerteanfald og var ikke forventet at leve, men han narrede lægerne og overlevede. Efter at have været gennem alt dette var han ikke i særlig god form og krævede en masse pleje. Min familie arbejdede sammen om at gøre, hvad vi kunne for ham, men det var meget hårdt for alle. Jeg var ikke ligefrem i god form selv dengang, men jeg gjorde, hvad jeg kunne for at hjælpe.

Bare et par måneder før sin død var far flyttet ind i et plejehjem i Amherst. Hver dag ville jeg besøge ham og tage ham med ud på en køretur. Han virkede ikke til at være lykkelig i Amherst, så vi besluttede, at han skulle komme og bo hos mig i mit hjem i Little Forks. Jeg var ved at få huset gjort klar til hans ankomst, da han gik bort. Far og jeg havde altid været meget tætte, og han var godt klar over, hvad Olien havde gjort for min tilstand. Fars ønske om at jeg blev læge blev aldrig opfyldt, men han vidste, at den olie jeg producerede, var en vidunderlig medicin, så på nogle måder blev hans drøm realiseret.

Han plejede at tale med personalet på plejehjemmet om den helbredende kraft af denne medicin, men dengang troede mange mennesker ikke på, hvad han fortalte dem. Hvis jeg havde vidst dengang, hvad jeg ved nu, ville jeg have fyldt ham fuld af olie, og han kunne stadig have været hos os i dag, men som de siger, alt står klart i bagkundsskabens lys. Om ikke andet så gjorde jeg i det mindste brug af Olien til at hjælpe ham med at behandle en hudlidelse, der havde givet ham problemer.

Op til fars død havde jeg ikke tid til at hjælpe så mange andre. At besøge ham hver dag havde holdt mig helt beskæftiget, og jeg fortryder ikke et sekund af den tid, vi tilbragte sammen. Nu var han væk og for at udfylde det hul, der var tilbage i mit liv, følte jeg, at jeg skulle bruge min tid på at hjælpe flere mennesker. Efter far gik bort, vendte jeg min fulde opmærksomhed mod at producere så meget medicin, som muligt.

Indtil fars død havde jeg ikke tid til at hjælpe så mange andre. At besøge ham hver dag havde bundet mig ret meget, men jeg fortryder ikke et sekund af den tid, vi tilbragte sammen. Nu var han væk og for at udfylde det tomrum i mit liv, som opstod ved hans død, følte jeg, jeg burde bruge min tid på at hjælpe flere mennesker. Efter at far gik bort, koncentrerede jeg mig om at producere så meget medicin som muligt.

Det var på dette tidspunkt, jeg først leverede olie til en hund, som var ved at dø af cancer. Jeg var blevet kontaktet af en mand fra Parsboro, som ejede en 7 år gammel hund, han var blevet meget knyttet til. Han havde bragt hunden til dyrlægen, men det eneste de tilbød var dyr kemo og lidet håb om, at hunden overlevede. Han havde igennem et familiemedlem som brugte Olien hørt om, hvad jeg lavede, så han ringede og spurgte, om jeg mente, det også kunne

gavne hunden. Jeg bad ham komme hjem til mig, så jeg kunne give ham en lille mængde olie og få igangsat, at hunden kom under behandling.

Han forklarede mig, at det eneste hunden kunne nu, var at spise små hundegodbidder. Jeg sagde, han skulle hælde olie direkte på godbidde og give hunden det at spise. Omkring en uges tid efter fik jeg en opringning fra ham, hvor han fortalte mig, at hunden nu spiste korrekt igen, og at alt var tilbage til det normale. Et par uger senere bragte han hunden til mig og efter alt at dømmes, var hans elskede følgesvend nu igen ved godt helbred. Han havde taget hunden til dyrlægen, men de kunne ikke mere finde nogen tegn på cancer.

Han var meget lykkelig over at få sin hund tilbage, men det var tydeligt, at han var blevet meget rystet over, hvad han lige havde erfaret. Han udbrød vantro: "Rick, de har da løjet overfor os, har de ikke?" Jeg fastslog: "Det er sandt, beviset står ved siden af dig og logrer". Sandelig, dyrlæger behandler ikke dyr bedre, end de fleste læger behandler mennesker, og denne hund ville sikkert være død fra virkningen af den kemoterapi, de tilbød. Der er store penge i at behandle dyr, men en stor del af den indtægt ville forsvinde, hvis Olien var frit tilgængelig. Så for øjeblikket er ikke blot vi i fare, men også vores husdyr.

Sent på foråret i 2004 blev jeg meget desillusioneret over systemet. Nød de at se dem de elskede lide og dø? At dømmes ud fra den måde hvorpå de alle forholdt sig til brugen af hampolien som medicin, så dette rent faktisk ud til at være tilfældet. I slutningen af maj tilsåede jeg en stor del i den ganske godt skjulte dal bag mit hjem. Da planterne modnedes, høstede jeg nogle gode topkud, som jeg forvandlede til medicin så hurtigt som muligt, og den blev givet til mennesker i nød.

Samme sommer forsynede jeg Cecil Hoeg fra Maccan med olie. Cecil Maccan havde et melanom i ansigtet. Indenfor systemet var det forsøgt fjernet 5 gange, men det blev ved med at komme igen, og hver gang blev det værre. I hans venstre kind havde canceren lavet et hul på størrelse med en finger, og området var meget inflameret og ømt ved berøring. Indenfor 3 uger havde Olien virket, og canceren var fuldstændig forsvundet. Cecil og dem omkring ham var meget imponeret af, at Olien havde været i stand til at hele canceren så hurtigt.

Han fortalte mig så, at han også havde grøn stær og gigt i knæene. Jeg fortalte ham, at der ingen bedre kur var imod grøn stær end hamp, og at den også ville hjælpe på hans gigt i knæene. For at overbevise ham tog jeg hjem og hentede de bøger, jeg havde samlet sammen om emnet og viste ham al informationen. Han tvivlede først, men Olien havde lige kureret hans cancer, og eftersom han allerede vidste, at jeg allerede selv indtog det, svarede han: "Hvorfor ikke?" Jeg sagde til ham, at den bedste måde at bruge medicinen på ville være at indtage den, ligesom jeg gjorde. Før han begyndte at bruge Olien, måtte Cecil lægge en pude under knæene for at lette sine gigtsmerter, så han kunne få noget søvn.

Indenfor en måned var hans gigt forsvundet, og der var ikke mere brug for at bruge en pude.

Da han begyndte at indtage Olien, var trykket i hans ene øje 31, i det andet 32 og han var på nippet til at miste sit kørekort på grund af problemer med synet. Som tiden gik, var der en markant forbedring i hans syn og en dramatisk forbedring af hans helbred. Sidst jeg hørte om det, var trykket i hans øjne 13 i det ene og 14 i det andet. Han har det fint i dag og er ikke i fare for at miste sit kørekort. Tillige kan han nu læse og se mange ting, som det ville være umuligt for ham at se, før han tog Olien.

Faktisk har mange, mig selv inklusive, oplevet betragtelig forbedring af synet med brug af denne medicin. Grøn stær er en af de førende årsager til blindhed og mange, som lider heraf, mister fuldstændig synet og bliver officielt erklæret blinde. Siden 1800-tallet har det været et velkendt faktum, at hamp er meget effektivt i at behandle dårligt syn, men de fleste øjnlæger i dag vælger at ignorere dette og bruger i stedet laser og øjendråber til at behandle deres patienter. Til sidst bliver patienterne erklæret blinde på grund af forkert og ineffektiv behandling. Det virker uforståeligt, men de fleste øjnlæger vil se på, at deres patienter langsomt bliver blinde og nægte at hjælpe dem med hampolie. Hvor forfærdeligt dette end lyder, er det bedrøveligvis, hvad det store flertal af dem har gjort.

Kort tid efter jeg behandlede Cecil, forsynede jeg en dame i Maccan, som var blevet diagnosticeret med Bowens sygdom. Dette er en tilstand med forstadier til cancer, som hun havde på sine intime dele. Et par uger før, hun havde hørt om, hvad jeg lavede, var hun blevet opereret, og da jeg først mødte hende, var hun meget oprevet. Hun havde undersøgt, hvad der var blevet gjort ved operationen og fundet, at alt var blevet fjernet med undtagelse af området med cancerceller. Først havde jeg svært ved at tro på dette, men så viste hun mig en kopi af sin journal. Og ganske rigtigt, der var ikke fundet cancerceller i det væv, de havde fjernet. Lægen havde opereret hende og havde skamferet hende og efterladt det område, som skulle have været fjernet. I tilgift havde hun nu også en knude indeni, og den stakkels kvinde var ved at blive vanvittig. På kort tid var alt godt, og atter var hun tilbage ved godt helbred og er forblevet det indtil den dag i dag.

På den tid eksperimenterede jeg med at anvende Oliens helbredende kraft på forskellige måder. Ofte blandede jeg den med hudcremer og salver, og jeg opnåede store resultater. En dag tilsatte jeg 15 gram olie til en stor krukke med hudcreme og gav mig selv en ansigtsbehandling. Jeg vaskede mit ansigt, gned olie/creme blandingen ind og gik i seng. Næste morgen var mit ansigt glat som en babynumse. Rynkerne, jeg havde erhvervet mig gennem årene og alle de små knolde og fordybninger, var forsvundet i løbet af natten.

Jeg kunne virkelig lide, hvad det havde gjort for min teint, men da jeg er en mand, gav jeg det ikke megen opmærksomhed. Nogle timer senere sad jeg og fik en kop kaffe hos Larry's og Ruby, hans kone blev ved at se mærkeligt på mig. Efter et stykke tid gik hun hen til mig og sagde: "Rick, har du fået en ansigtsløftning?" Jeg fortalte dem, hvad jeg havde gjort, og vi fik et godt grin over det. Igen sagde hun, at hun var forbløffet over mit udseende.

Kvinder bruger store summer på deres udseende, og for det meste har det, de anskaffer sig, ingen eller meget ringe værdi. Hvis bare kvinder vidste, hvad hampolie kunne gøre for deres teint, er jeg ikke i tvivl om, at det ville blive legaliseret igen fra i morgen.

En dag jeg var hos min mor, bad jeg hende om at anvende det på alderspletterne på hendes hånd. De forsvandt på ingen tid og efterlod kun sund, lyserød hud. Var der noget, denne olie ikke kunne gøre? Jeg begyndte virkelig at undre mig.

Ingen virkede villige til at gøre noget for at udbrede sandheden om dette middel, så jeg besluttede mig for at gå til pressen. Jeg kontaktede Chris Gooding ved The Springhill Record i sensommeren 2004 og forklarede ham alt om denne medicin. Gooding lavede en helsides artikel i The Springhill Record, som beskrev, hvad jeg gjorde med Olien, men han fordrejede sandheden lidt. I artiklen stod, at Olien havde helbredt nogle sår i ansigtet på en af de lokale mænd.

Jeg havde været tilstede under interviewet med Cecil Hoeg. Gooding var blevet fortalt, at det var cancer, som var blevet helbredt og ikke sår. Da jeg henvendte mig til ham omkring dette, sagde han, at han spillede rollen som djævelens advokat. Jeg sagde til ham, at han løj, og at han var i ledtog med djævelen, for hvorfor skulle han ellers handle således? Jeg skulle muligvis ikke have været så opbragt over denne journalist. Når alt kommer til alt, ejede han ikke avisen, han skrev for. Store pengekoncerner ejer aviserne, og når det kommer til stykket, er det dem, som afgør, hvad offentligheden får at vide.

Umiddelbart efter at denne udgave af The Springhill Record udkom i september 2004, sendte jeg en kopi af den sammen med alt det andet information, jeg havde samlet, og endnu et tilbud til Ujjal Dosanjh, den nye sundhedsminister. Jeg regnede med, at jeg ville ende med at komme i forbindelse med nogen, som i det mindste var delvist ærlig. Igen skete der intet før seks måneder senere, hvor jeg modtog et brev fra Sundhedsministeriet, hvori der stod, at jeg brød loven.

Folk overalt var lidende eller døende, og nu havde vores sundhedsminister den frækhed at fortælle mig, at jeg brød loven ved at helbrede dem. Jeg hader at være den som skal fortælle Dem det hr Dosanjh, men De er den, der bryder loven, ved ikke at udføre de pligter som De er blevet valgt til at udføre. Som sundhedsminister skulle De have undersøgt sagen, og gjort noget for at hjælpe

det canadisk folk, men i stedet har De bare siddet ved Deres skrivebord uden at løfte en finger.

Gemmen tiden har mange spurgt mig, hvordan jeg fandt på navnet Phoenix Tears til den olie som jeg producerer. Til jer som forventer en reference til mytologiske fortællinger må jeg skuffe jer, men det er altså ikke der, jeg har fundet inspirationen. Til gengæld kom idéen til mig, da jeg så en Harry Potter film. Vores helt var bliver bidt af en gigantisk slange, og det så ikke godt ud, da en fønix fløj til undsætning og dens tårer ramte såret, og reddede Harry. I samme sekund sagde jeg Phoenix Tears, og øjeblikket efter sagde Harry det. Jeg synes det passede godt til de gyldne oliedråber, som jeg brugte til at helbrede alle med.

Til at begynde med troede jeg ikke at folk kunne lide navnet, men som tiden gik blev det hængende, og selvfølgelig skrev vi det også på hjemmesiden, som vi kaldte www.phoenixtears.ca. I dag er der selvfølgelig et hav af sider, der bruger navnet phoenix, men dengang vi begyndte, var der næsten ingen der brugte det, så måske har jeg været med til at gøre navnet så populært, eller måske, hvis jeg skal være helt ærlig, burde æren nok gå til J. K. Rowling, forfatteren til Harry Potter bøgerne.

En dag kom en kvinde, som jeg havde leveret noget olie til tidligere, til mit hjem. Hun snakkede en del om den hellige salvelses olie. Hun spurgte mig: "Rick, hvorfor gør du egentlig det her?" Jeg sagde øjeblikkeligt: "For at undgå at være et røvhul!" Hun så bare på mig. "Hvad betyder det?" Jeg svarede, "Hvis du havde kræft, og jeg vidste, hvordan du skulle helbrede det, men jeg holdt det for mig selv, hvad ville jeg så være?" "Ja så ville du være et røvhul" sagde hun, hvilket vi lo en del af.

Så spurgte jeg lidt ind til, hvad hun troede Jesus ville have gjort. Hun så uforstående på mig. Jeg fortalte, at i lang tid før Jesus' fødsel brugte man hamp til at helbrede med. Så hvis der virkelig var en mand, der hed Jesus, som helbredte folk for 2000 år siden, hvad mon han så brugte til sine medicinske mirakler? Mon ikke det kunne tænkes, at han brugte hamp? Hvorfor mon ikke Bibelen nævner dette? Eller skal vi blot tro på, at det var Guds vilje? Jeg forklarede, at jeg ikke troede, at Jesus havde skjult noget for sin samtid, men da man havde nedskrevet Bibelen flere hundrede år senere, havde den religiøse elite ment, at det var bedre at holde sandheden skjult, så de bedre kunne kontrollere masserne. Jeg kunne mærke at mine ord gjorde indtryk på hende.

Jeg forklarede, at religion netop har været en af de største hindringer for hampens udbredelse som medicin. "Hvis du kigger på det, jeg siger med et åbent sind, så er det svært at bestride de fakta". Hun blev lidt stille, og jeg tror, at det var en noget desillusioneret kristen kvinde, der forlod mit hjem den dag, men mon ikke hun var lidt mere i kontakt med sandheden.

Blind tro på en ting, gør den ikke nødvendigvis mere rigtigt. Når sandheden stirrer dig i ansigtet, hvordan kan du så benægte den? Der, hvor vi bor, hører vi tit sætningen: "Gud vil ramme dig". Men hvis Gud ønsker at straffe mig, fordi jeg helbreder de syge med hamp så værsgo, jeg er klar. Var det ikke Gud selv, som på den ene eller den anden måde stillede denne plante til rådighed for at hjælpe og helbrede os? Hvis det er tilfældet, tror jeg ikke, at jeg har noget at bekymre mig om.

Rygtet spredte sig hurtigt om den helbredende kraft, denne plante har, og der kom mange nye mennesker og besøgte mig. Jeg kan naturligvis ikke nævne dem allesammen her, men der var mange patienter, som havde brug for min hjælp. Der var også flere og flere som begyndte at støtte op omkring mig og den sag, jeg kæmpede for. Mange af dem var ligeså overbevist om plantens helbredende effekt, som jeg var, for de havde med deres egne øjne set, hvad denne naturlige medicinen kunne udrette, og at se det skaber tro. Alle de undersøgelser, som vi havde foretaget, ledte til den konklusion, at medicinene udelukkende havde positiv effekt. Det virkede som om, planten slet ikke havde nogen negativ virkning. Men hvad kunne jeg mere gøre for at udbrede kendskabet til så mange som muligt? Foreløbigt ville jeg bare prøve at få produceret så meget medicin som muligt, og hjælpe så mange som muligt, i håbet om, at verden snart ville ændre opfattelse af, hvad denne plante kan udrette.

Kapitel 6

Mødet med min ven Rick Dwyer

Jeg blev kontaktet af en kvinde ved navn Pat Gouchie. Jeg havde tidligere leveret olie til hende mod kræft, og nu ville hun gerne have at jeg mødte en af hendes venner Rick Dwyer, som var bartender nede på den lokale Royal Canadian Legion filial i Maccan. Han ville gerne mødes med mig og finde ud af mere om, hvad jeg lavede. Da jeg mødte Rick, kunne jeg straks lide ham. Han var meget åben og ærlig og ønskede at vide alt om Olien. Han spurgte, om jeg ville have noget imod at tage ham med, når jeg samlede de mennesker, der brugte Olien som medicin. Jeg fortalte ham, at jeg ville nyde hans selskab, og at han gerne måtte tage med, når jeg var ude at besøge patienter.

Første gang Rick tog med mig, fandt han ud af, hvor mange mennesker der brugte Olien som medicin, og han kunne selv konstatere, hvilken effekt den havde på deres helbred. Dengang havde jeg et videokamera med mig ved disse besøg for at dokumentere patientens fremskridt og til at fremlægge dokumentation for alle, der ønskede at se optagelserne.

Rick og jeg besluttede, at dette burde være af interesse for "Legionen". Jeg er trods alt selv søn af en krigsveteran og "Royal Canadian Legion for Veterans" foreningen formodes at kæmpe for rettighederne for veteraner og deres familier. Hvilken mere grundlæggende ret kan man have end friheden til at helbrede sig selv med en naturlig urt? For at stoppe den uretfærdighed, der går ud over os alle, havde Rick og jeg planlagt et offentligt møde på Royal Canadian Legion Branch 134 i Maccan for at drøfte situationen.

Mødet blev afholdt i april 2005. Omkring en halv snes patienter stillede sig til rådighed for at fortælle publikum, hvad Olien havde gjort for dem. Omkring 45 personer deltog i mødet den dag, og vi havde sat et kamera op, så hele arran-

gementet kunne videofilmes. Under mødet erklærede jeg åbent, at jeg bestemt havde til hensigt at dyrke hamp den sommer i min egen baghave, så jeg kunne producere medicinen af det, og som sædvanlig skjulte jeg intet for offentligheden. Jeg producerede kopier af videoen, vi havde lavet på mødet, og de blev sendt til W5, The Fifth Estate og The Nature of Things, som var nogle meget populære informationskilder i Canada.

Et par uger senere, den 6. maj 2005, tog jeg en kopi af videoen og gav den til den lokale afdeling af Royal Canadian Mounted Police og fortalte dem, at de lokale politikere burde tiltales for kriminel forsømmelighed med døden til følge. Jeg spurgte også, om politiet ville udlevere de planter, de havde konfiskeret i deres razziaer, så jeg kunne producere mere medicin. Da jeg ikke stolede på politiet, fik jeg Rick Dwyer til at komme med mig og filme alt, mens jeg overleverede oplysningerne og videoen til dem. Kvinden bag skranken syntes at være mere end bare en smule chokeret over, at vi gik ind med kameraet i hånden. Ved at filme det hele vidste jeg, at politiet ikke kunne benægte, at de havde fået oplysningerne, og at jeg havde indsendt dette bevismateriale til dem. Efter tre måneder havde jeg endnu ikke hørt noget fra dem, men så den 3. august 2005 foretog selv samme afdeling en ny razzia af mit hjem.

En af mine venner var netop kommet forbi den dag, og jeg efterlod ham på terrassen, mens jeg lavede noget kaffe. Pludselig hørte jeg en banken på døren, og da jeg åbnede den, stod der en betjent i døren. Da han trådte ind, spurgte jeg ham, om han var der for at lave en optælling. Han kiggede bare på mig og sagde, at de var der for at konfiskere mine planter. Jeg spurgte ham om de beviser og video, jeg havde givet afdelingen tre måneder før. Han sagde, at han ikke vidste noget om videobånd eller beviser, som jeg havde givet dem.

Jeg gik længere ind i køkkenet, og derfra kunne jeg se ud af terrassedøren, hvad der skete. Der stod tre eller fire betjente på min terrasse, og en af dem holdt en pistol rettet mod min vens hoved. Hvis der havde været våben til stede, kunne denne type adfærd have været undskyldt. I stedet blev det senere påvist, at der ikke var nogen ulovlige våben til stede i huset. Alt, hvad de fandt, var et fuldstændigt lovligt luftgevær, som selv et barn har lov til at købe hos de lokale isenkræmmere. Luftgeværet stod i hjørnet af min stue bag fjernsynet, og er ikke klassificeret som et ulovligt våben.

Jeg syntes, det var begyndt at minde meget om det vilde vesten. For mig opførte disse såkaldte politifolk sig, som om de ikke var andet end en flok fulde cowboys. Da vi kom ud på terrassen, sagde den betjent, der var kommet til min dør, "Fire af vores kolleger har lige mistet deres liv på grund af det der sker ovre vest på!"

Jeg vidste godt, hvad det var for en sag, han henviste til, og spurgte om han forventede, at jeg troede på det vrøvl. Politiet havde allerede udsendt presse-

meddelelser, hvori det blev indrømmet, at de fire betjente ikke var blevet dræbt på grund af marijuana, men i stedet angiveligt døde i køen til tolden, hvor de forsøgte at overtage kontrollen over en pickup truck.

Det canadiske politi er åbenbart ikke vant til at få sandheden smidt tilbage i hovedet, så han kiggede bare på mig med et tomt udtryk. Men i det mindste lod de min ven gå, da han intet havde at gøre med de planter, der stod i min baghave.

Så snart man kom ned fra min terrasse, var der plantet hamp mindre end 4 meter fra mit hus, hvor det voksede på en åben bjergside. Omkring otte betjente strejfede rundt på min terrasse, men ingen gik ind i hampen. En af dem gik over og spurgte mig, om der var noget ude imellem planterne, de burde kende til. Ved at se disse hårde, stærkt bevæbnede politfolk være helt nervøse, kunne jeg ikke modstå fristelsen, så jeg fortalte ham, at der kun var et par landminer. Hans ansigtsudtryk var fantastisk. Man kunne godt se, at han var rystet.

Jeg lod den hænge i luften i et par sekunder, så lo jeg og sagde, at det var patienterne selv, der havde hjulpet mig med at plante dem, og nogle af dem endda havde taget deres børnebørn med rundt i bedene. Ville man måske lægge miner ud under de omstændigheder? Selv hvis man havde nogen? Han nikkede og begyndte at gå væk.

Han vendte sig mod mig igen og spurgte, om der var nogen, der havde våben i skovene omkring min ejendom. Her stod de, bevæbnet til tænderne, og de var stadig bange for, om nogen kunne affyre et skud mod dem, for det de gjorde. Jeg fortalte ham, "Selvfølgelig er der folk med våben, skoven er fuld af dem, især i jagtsæsonen." Jeg kunne ikke undgå at tænke, "Hvordan har politiet fundet sådan en omgang tabere som disse?"

Seks, syv af dem gik ned bagerst i haven og begyndte at skære planter ned. Jeg blev efterladt alene på terrassen med en kvindelig betjent, og jeg var absolut ikke i godt humør. Jeg prøvede at finde ud af, hvad de lavede, da hun sagde "Jeg vil gerne have, at du ved, at jeg tror, hvert ord du siger." Den var lige til højrebent. Jeg kiggede på hende og spurgte: "Så du siger, at du tror alt, hvad jeg fortæller om den helbredende kraft af denne plante?" Hun nikkede, og så spurgte jeg: "Nå, hvor er så din moral henne? Hvordan kan du bare stå der og se dem ødelægge min høst, vel vidende at det er til medicinsk brug, og at det ovenikøbet helbreder kræft?" Hun lod bare hovedet falde og forblev tavs.

Under razziaen havde de konfiskeret den trykkoger, jeg havde brugt til at koge og genudvinde opløsningsmidlet med. Betjenten, der lastede den på deres varevogn, gik forbi mig med et stort smørret grin, som kun havde det formål at irritere mig. Jeg lo bare ad ham og sagde: "Hvis det bliver nødvendigt, kan jeg producere Olien i en brugt øldåse", at tage min trykkoger ville ikke sætte en stopper for, hvad jeg gjorde.

Så blev jeg bragt til Amherst politistation for at blive tiltalt og få taget fingeraftryk. Senere den dag, da jeg vendte tilbage, var huset blevet gennemrodet. Ikke alene var mit hjem et rod, men de beviser jeg havde på videobånd, om patienter der var helbredt med denne medicin, var nu væk. Det må være fantastisk at have et job, der giver dem mulighed for at ødelægge andre folks ejendom og stjæle, hvad de vil i den canadiske regerings navn. Nu var det helt sikkert klart for mig, at politiet ikke arbejdede for befolkningens tarv, og at man ikke kunne have tillid til dem.

På det tidspunkt havde jeg mange mennesker under behandling, så hvordan skulle jeg nu kunne producere den medicin, det krævede min trykkoger og planter til at arbejde med? Da jeg først begyndte at producere olie, forsøgte jeg at koge opløsningsmidlet væk i en såkaldt Crockpot, som man steger maden langsomt i, men Olien blev ødelagt, fordi den overophedede. Så denne metode var til ringe nytte for mig og andre, da Olien ikke kunne produceres ordenligt med disse hjælpemidler.

Alligevel måtte der være en enkel måde, hvorpå dette kunne opnås uden at skade den medicinske effekt af medicinen. Ved at konfiskere trykkogeren jeg brugte til at koge opløsningsmidlet af med og tage planter, havde de virkelig stukket en kæp i hjulet for mine aktiviteter, men hvor der er en vilje, er der en vej.

Omkring to dage efter razziaen, stod jeg i vores lokale elektronikbutik i Amherst. Jeg gik gennem afdelingen med husholdningsapparater for at finde noget, der kunne erstatte min trykkoger. Efter at have kigget på forskellige ting tog jeg en riskoger og læste i vejledningen om, hvordan den fungerede. Ris brænder meget let på, så en riskoger har to forskellige varme-indstillinger, høj (kogning) og lav (varm). Når temperaturen i disse kogere bliver for høj, skifter den automatisk tilbage til den lave varme. Jeg tænkte, at hvis dette apparat kan beskytte ris fra overophedning og i at brænde på, kunne den vel gøre det samme for Olien, og ganske rigtigt, – det gjorde den. Jeg har aldrig ødelagt medicinen ved brug af en riskoger. Hvis man ikke bruger låget, udfører disse apparater jobbet til perfektion uden fare for overophedning af den resterende olie.

Så vidt jeg er orienteret, kan man ved at bruge et destillationsapparat, til at genvinde opløsningen fjerne enhver fare for brand eller eksplosion, og det er en af de bedste måder at udføre denne opgave på. Men desværre har de fleste mennesker hverken adgang til eller rådighed over et destillationsapparat, som kan koge opløsningsmidlet fra på en sikker måde. I mange lande, herunder Canada er den slags apparater ulovlige at eje, medmindre de simpelthen bruges til at destillere vand. I de fleste destillationsapparater, som er designet til at destillere vand, er varmeelementet nedsænket i vandet ligesom på en elkedel. Kun en tåbe ville forsøge at bruge en sådan anordning til at koge opløsningsmiddel ud, da det hele kunne eksplodere.

Hvis du ønsker at koge opløsningsmidlet af, skal destillatoren være godt designet og kraftigt bygget uden nogen indre elementer, som kunne komme i direkte kontakt med opløsningsmidlet. Hertil kommer, at selvom processen er ganske enkel, har kun få viden nok til at gøre det ordentligt, da de fleste individer aldrig har haft lejlighed til at arbejde med sådanne instrumenter. I en situation som denne, kan en riskoger være til stor nytte for alle, der forsøger at producere olie. Mange mennesker ejer allerede en, og hvis ikke, kan sådan en anskaffes for omkring 300 kroner. Brugen af en riskoger løste mine problemer med at koge opløsningsmiddel ud og har givet utallige mennesker mulighed for at producere deres egen medicin med lethed.

Tre dage efter razziaen, sad jeg på min terrasse i en meget nedtrykt tilstand, da jeg lagde mærke til et lille hampblad, der blæste i vinden. Pludselig indså jeg, at der var et ganske stort antal af disse blade på den lille bakke bag mit hus. Der havde været 1620 planter i min baghave den sommer, og jeg forventer at de, der hjalp mig med at plante dem, kan bekræfte dette tal, hvis det bliver nødvendigt. Adspurgt, var dette det tal, jeg havde givet dem, selvom politiet senere hævdede, at der havde været mindre end 1200. Så det lader til, at der efter razziaen var langt over 400 planter, der manglede, og jeg har ingen idé om, hvad politiet gjorde med dem. Jeg fandt dette meget forbløffende, fordi det canadiske politi i de fleste tilfælde er kendt for at hævde mere og ikke mindre end det, der virkelig var der. Måske de, der var involveret i razziaen, mente, at de skulle låne de manglende planter med henblik på deres egne interesser, anden forklaring på, hvor planterne kunne være havnet, har jeg ikke.

De havde klippet planterne ned meget tæt ved jorden, og derefter havde de taget en spade og hugget den gennem midten af hver plantes rodsystem. Efterhånden som de har arbejdet sig op ad bakken mod mit hus, er de nok blevet trætte. Oppe tættere på mit hjem var nogle af planterne blevet afskåret omkring 10 cm over jordoverfladen, hvilket efterlod nok til, at disse utroligt hårdføre planter kunne lave et comeback. Det, der var tilbage af disse planter, forsøgte stadigt at overleve og havde lavet små blade, hvilket jeg havde lagt mærke til. I håbet om at de stadig ville være i stand til at producere en lille mængde knopper, havde jeg udrullet en vandslange, som politiet havde undladt at tage med, og gjorde hvad jeg kunne for at hjælpe de resterende planter med at overleve.

Springhill Record lavede en artikel om razziaen, og Chris Gooding tog et kig på, hvor meget hamp der var blevet plantet. Men det eneste, han skrev om, var, hvor meget politiet havde efterladt. Det så ud til, at djævelens advokat igen havde mistet pointen i forhold til det, som han burde have rapporteret om. Hvorfor havde han ikke skrevet om, at de havde konfiskerede de planter, der kunne helbrede kræft, og lindre andre lidelser for millioner af mennesker? I det mindste havde vores egen lokale avis, Chronicle Herald, lavet en lidt mindre forudindtaget artikel om, hvad der var hændt.

Jeg følte stadig, disse aviser kunne have lavet nogle meget bedre artikler og burde have undersøgt og interviewet mennesker, som havde brugt Olien som medicin. Selvfølgelig gjorde de ikke det. I stedet fodrede de offentligheden med deres version, ignorerede det virkelige spørgsmål som sædvanligt. Mange lokale folk var kede af, at razziaen blev foretaget, da de vidste, at jeg ikke var en narkohandler, og at jeg leverede medicinen til folk gratis, når jeg havde det til rådighed.

Den væmmelse, som de lokale folk udviste, førte til yderligere et offentligt møde på Maccan Legion. Vi vidste alle, at det som politiet havde gjort, var en forbrydelse, men vi følte os hjælpeløse i forhold til at rette op på situationen. Mødet var velbesøgt, men jeg havde udtømt mine muligheder. Da vi godt var klar over, at ingen autoritet ville stå frem og repræsentere befolkningens interesse, vidste vi ikke, hvor vi skulle henvende os. Rick Dwyer og jeg talte om det og besluttede at lade Legion Maritime Command vide, hvad der foregik. Rick havde været den tidligere præsident for vores lokale Legion afdeling, så han kontaktede chefen for Maritime Command, hvis navn var George Aucoin. Vi sendte ham endda en kopi af videoen fra det møde, der havde fundet sted i april. Men ligesom alle de andre nægtede Maritime Command at blive involveret i dette spørgsmål og ville ikke løfte en finger.

Netop i Legionens egen håndbog hedder det, at Royal Canadian Legion ikke må have noget politisk tilhørsforhold. Hvis dette er sandt, hvorfor havde de så ikke handlet? Royal Canadian Legion formodes at være en vagthund, der beskytter os mod korrupsion fra regeringens side og dem, der repræsenterer deres interesser, ligesom politiet i øvrigt. På dette tidspunkt var jeg begyndt at spekulere på, om der var nogen organisationer i Canada, som ikke blev kontrolleret af korrupsion og regeringens manipulation. For hvis der var, hvorfor skulle de så ikke træde frem og forsvare rettighederne for det canadiske folk?

Mange hampdyrkere, som jeg kendte kom til mig for at få olie til sig selv og venner, som led af medicinske problemer. Enkelte dyrkere gav ovenikøbet Olien væk på samme måde, som jeg gjorde, og de kunne bedre lide kvaliteten af den olie, jeg producerede.

En dag var jeg i Amherst, og en avler, jeg havde givet olie til omkring tre måneder før, kom op til mig og sagde: "Rick den olie giver virkelige resultater." Da jeg havde produceret olie til ham, vidste jeg ikke, at han selv havde medicinske problemer, så jeg spurgte ham, hvad der var sket. Han fortalte mig, at han var blevet diagnosticeret som en bipolar borderline skizofren. Straks tænkte jeg tilbage på den unge mand med skizofreni, som havde vist sådan en markant forbedring i sin tilstand, da han havde røget en joint foran mig året før.

Dyrkeren fortalte mig, at da han kom hjem den dag, efter at han havde fået Olien, havde han smidt al sin anden medicin i skraldespanden. Han gik derefter på

olie, og nu var han tilbage på arbejdet og havde det godt. Hans svar gjorde mig lige opmærksom på et andet mirakel om denne medicins brug, som ikke kunne ignoreres. Her var en uskadelig medicin, der kunne hjælpe mange skizofrene samt andre, der led af psykiske forstyrrelser af forskellig karakter.

I september 2005 trådte jeg ind i de hellige haller i det canadiske retssystem. Da jeg mødte op i retten, gav jeg anklageren en videoptagelse af mødet, som blev afholdt i vores lokale Legion afdeling tidligere i april. Dette videobånd viste mig, da jeg bragte oplysningerne og videoen til politiet i maj, måneder før jeg blev tiltalt. Den omfattede også et segment rettet mod anklageren selv, der fortalte ham, at intet af dette hørte til i en retssal.

En kopi af selv samme video blev også givet til Chronicle Herald reporteren, der var til stede i retten den dag. Jeg troede, de bare kunne se denne video og så komme til fornuft. Selvfølgelig burde jeg på dette tidspunkt have vidst bedre. Hvis hukommelsen ikke svigter mig, så tror jeg, det var den dag, dommeren lavede et forbud for at stoppe journalister i at skrive artikler i forbindelse med min sag.

Selv om det juridiske system skulle lege julelege med denne sag, så viste det sig, at de planter, der blev efterladt i min baghave, havde lavet et stærk comeback. Da jeg begyndte at vande dem igen efter razziaen, håbede jeg, at jeg ved udgangen af september ville være i stand til at høste ca. 50 gram gode topskud. Efter høsten af hvad der var vokset op igen og tørring af afgrøden var der 11 gram af prima topskud, som øjeblikkeligt blev forvandlet til medicin. I betragtning af at jeg ikke skulle til at købe så meget fra andre lokale avlere, var jeg virkelig taknemmelig for at have selv denne lille mængde at arbejde med.

Jeg gav stadig medicinen væk og købte købte planter fra andre lokale leverandører, og det drænedes mig meget hurtigt for de få penge, jeg havde. Da jeg begyndte på projektet tilbage i 2001, havde jeg de \$125.000, som jeg modtog fra Canada Pension og Håndværker-erstatning. Men nu var jeg ved at nå kistebunden, og jeg var nødt til at være meget forsigtig med, hvordan jeg brugte den smule, jeg havde tilbage.

I efteråret 2005 blev jeg kontaktet af en mand, der ville have mig til at producere olie for motorcykel-bander. Jeg fortalte ham, at jeg ikke ville involveres i sådan noget vrøvl. Hvis de ønskede at sælge olie på gaden, ville de være nødt til at producere det selv. Han fortalte mig, at de ville give mig 45 dollars for et gram, hvis jeg ville producere det for dem. Hvis jeg skulle købe planterne af andre, ville det i gennemsnit koste mig omkring 40 dollars pr. gram til at producere dette stof. Dette beløb omfatter ikke prisen på det opløsningsmiddel, der anvendes eller den strøm, der blev forbrugt, så for mig lød hans tilbud ikke som meget af en forretningsmulighed.

Hertil kommer, at hvis jeg skulle blive involveret med grupper som disse, ville jeg sandsynligvis ende i fængsel i løbet af kort tid. Igen fortalte jeg ham, at jeg ikke var interesseret. Han meddelte mig, at han havde forbindelse til en bande fra Montreal, og de kunne gøre mit liv ganske vanskeligt, hvis jeg ikke samarbejdede. Jeg grinede bare og bad ham om at sende dem herved, så skulle jeg efterlade et spor af knuste motorcykler hele vejen tilbage til Montreal.

For at præcisere meddelte jeg ham, at jeg kører en 3-tons diesel-lastbil, og hvis de ønskede at bide skeer med den, ønskede jeg dem alt held og lykke i verden. Det ser ud til, at det jeg sagde er blevet taget alvorligt, for jeg hørte ikke mere fra denne gruppe. Tro mig, set i lyset af det arbejde jeg lavede, var der mange specielle typer at handle med.

Næste gang jeg var i retten var i efteråret 2005. Der blev det foreslået, at jeg skulle indsende en såkaldt "Charter Challenge", som er et forslag om en ændring af eksisterende regler. Dommeren bad mig samle så mange udtalelser fra vidner som muligt, og om at gøre dem tilgængelige for retssystemet i begyndelsen af marts 2006. Han udtalte: "I tilfælde som dette tager det som regel omkring to uger for at træffe en beslutning." Af ukendte årsager, for mit vedkommende, sagde han, at det ville tage omkring fem uger, og jeg ville så have min beslutning fra ham i april.

Jeg sendte 120 udtalelser ud til underskrift og var på det tidspunkt begyndt at regne ud, hvordan det meste af den menneskelige race er indrettet. I sidste ende kunne jeg kun samle 48 udtalelser og selv det at indsamle dette antal præsenterede en hel del vanskeligheder. I mange tilfælde nægtede endog enkeltpersoner, der havde helbredt deres kræft med Olien, at blive involveret. Det var tider, hvor jeg virkelig var nødt til at stoppe op og spørge mig selv om, hvorfor jeg kæmpede for offentlighedens ret til frit at bruge denne medicin, når så mange af dem hverken på den ene eller anden måde synes at interessere sig for, om det var til rådighed for andre end dem selv.

Det var fantastisk, at Olien havde hjulpet dem med deres sygdomme, men det var ikke deres problem, at andre mennesker blev nægtet brugen af denne medicin og blev ramt og døde unødigt. Det virkede i hvert fald som om det var den måde langt de fleste mennesker tænkte, og det dette mønster der har bragt os i den situation, vi er i idag. Hvis noget får nogle til at lide, så lider vi alle. Denne selvcentrerede tænkning, som mange mennesker udviser, ødelægger os og afslører, hvad for en trist art vi virkelig er blevet. Hvis sådanne mennesker nægter at stå op for, hvad der er rigtigt, hvad formål tjener de så på denne jord, og hvad ret har de til at kalde sig selv rationelle omsorgsfulde mennesker?

I begyndelsen havde jeg haft nogle sammenstød med den advokat, som jeg havde hyret til at lave udtalelsen. Vores første par møder var meget stormfulde, og der var mange diskussioner. En dag under et af disse møder, kiggede han

på mig og sagde, "Rick, jeg skylder dig en undskyldning. Fra det tidspunkt, du hyrede mig, har jeg forsøgt at behandle dig som en kriminel, og det er nu mere end indlysende for mig, at det er du ikke". Det virkede, som om han endelig havde indset, at mine intentioner var rene, men på det tidspunkt tror jeg ikke, at han helt troede på, hvad jeg havde fortalt ham om den helbredende kraft af Olien.

Jeg svarede: "Endelig begynder du at få det reelle billede." Han fortsatte og fortalte mig, at han havde drøftet min sag med nogle af sine andre advokat venner. »Mine medarbejdere og jeg vil have, at du skal vide, Rick, at vi tror, at det du gør er vidunderligt." Jeg svarede: "Hvis det er så vidunderligt, hvad laver jeg så bundet på hænder og fødder i dit juridiske system?" Det svarede han ikke på. Jeg spurgte ham, om jeg tog fejl, når jeg mente, at halvdelen af advokaterne i Canada tjente penge på hamp-sagerne, når de måtte være bevidste om, at disse love ikke engang burde eksistere. Han kiggede på mig og indrømmede, "Du ved, Rick, de fleste advokater er skurke."

På det tidspunkt var den slags oplysninger ikke overraskende for mig. Jeg spurgte ham, om det skulle være en slags undskyldning. Igen gjorde han intet forsøg på at besvare mit spørgsmål. Jeg udtrykte derefter min utilfredshed ved at sige: "Hvad er der galt med dig, har du ingen almindelig anstændighed? Hvor er din moral?" Han kiggede bare på mig og trak på skuldrene. Udsagn som dette fra advokaten, som jeg havde hyret til at forsvare mig, gjorde intet for at indgyde tillid til, at jeg ville blive behandlet retfærdigt ved retssystemet. Fra den position jeg var i, skulle man være hjernedød for ikke at se, hvad disse mennesker og deres retssystem i virkeligheden egentlig er.

Nu begyndte patienterne at komme til min advokats kontor for at skrive under på deres udtalelser. Han blev meget imponeret over, hvor mange der kom, og med deres erfaringer med Olien. Jeg havde Olien til en dame ved navn Shirley O'Brien fra River Hebert for at behandle en ubehagelig tilstand, i hendes ører. Lægerne behandlede hende i omkring to år, men alle deres behandlinger havde været forgæves. Hendes tilstand blev fortsat forværret, og lægerne kunne ikke engang give hende en diagnose. Et af hendes ører var brudt helt ud i sår, og det andet var ikke meget bedre. Hun fortalte mig, at hendes ører gav hende så meget ubehag, at hun ikke kunne få nogen søvn, og det var let at se, at den stakkels kvinde var udmattet.

Efter at have drøftet hendes problemer gav jeg hende noget olie og forklarede, at hun skulle komme det på sine ører og derefter dække dem med plastfolie, så det ikke ville komme på sengetøjet. Jeg fortalte hende, hvis hun gjorde dette, ville hun være i stand til at sove, og hendes ører burde hele hurtigt. To dage senere kom Shirley igen til mit hjem, men denne gang for at undskylde. Jeg spurgte, "For hvad?" Hun lo og forklarede, hvad der var sket. "Den anden dag, da jeg fik Olien fra dig, tænkte jeg på vej hjem, han må have en skrue løs et

sted. Han vil have mig til at gå hjem og smøre mine ører ind i hvad der ligner kæde-fedt, og så siger han, at jeg vil komme til at få en god nats søvn." Da hun intet havde at tabe, gjorde hun, som jeg havde instrueret om og sov ligesom en baby. Inden for en uge var begge hendes ører fuldstændig helet, og hun var en meget glad patient.

Jeg var til stede den dag, da Shirley skrev under på sin erklæring på min advokats kontor. Hun så på ham, og derefter pegede hun på mig og sagde: "Den mand er sin vægt værd i guld." Min advokat smilede bare og svarede: "Tilsyneladende." Man kunne se, at han var helt mystificeret af, hvad der udfoldede sig foran ham. Jeg er skuffet over, at kun 48 udtalelser var blevet fremlagt som bevis ud af de 120, jeg havde sendt ud, men min advokat var forbløffet. Han forklarede: "I et tilfælde som dette, ville en person som dig anses for heldig, hvis han kunne indsamle seks eller otte udsagn fra patienter. Se på det antal af udtalelser du har, det er virkelig utroligt. "

Næste gang vi var i retten, gjorde min advokat det meget klart over for dommeren, at denne sag var ingen spøg. Han fortalte dommeren, at jeg virkelig havde beviser til at bakke op om det, jeg havde at sige. Dommeren synes ikke at blive imponeret og syntes at være helt ligeglad med, hvad han blev fortalt. I begyndelsen af marts 2006 blev udtalelserne placeret i hænderne på retssystemet. Nu var det bare at vente og se, hvad der skete. På det tidspunkt troede jeg stadig, at jeg skulle få afgørelsen i april, men jeg skulle snart finde ud af noget andet.

Kapitel 7

Politiet slår til igen

Gennem efteråret 2005 og vinteren 2006 fortsatte antallet af henvendelser med at stige fra folk, der ønskede hjælp. Artikler i aviserne tiltrak sig opmærksomhed fra et stort antal mennesker, der følte sig i en håbløs situation, indtil de startede med at bruge Olien. Den fantastiske succes fortsatte. Medicinen syntes at være i stand til at kurere eller kontrollere næsten samtlige sygdomme hos alle. Men jeg var beskæftiget med retssystemet samtidig med, at otte canadiere, og Gud ved hvor mange på verdensplan, døde af kræft hver time.

Jeg undrede mig over hvor mange mennesker, der skulle dø, før dette naturlige medikament igen blev anerkendt for dets helbredende egenskaber. Det forekom mig, at det umuligt kunne fortsætte ret meget længere. Jeg vidste, at mange mennesker var imod det, jeg gjorde. Men med alle de beviser jeg havde, hvor længe kunne det så fortsætte?

Blandt modstanderne måtte de, der stadig havde hjerneaktivitet, da kunne indse, at min viden kunne redde deres liv også. Det, der virkelig irriterede mig, var den simple kendsgerning, at hvis mange af de mennesker, som begrænsede denne plantes medicinske brug, selv fik kræft, hvem tror I så, der ville lede efter hampolie? Efter alt at dømme syntes der at være et stort antal mennesker, der var mere end villig til at gøre alt for penge. Selv med al den skade, de var skyld i, fortsatte de ved enhver lejlighed at udøve deres vildledende autoritet over for offentligheden.

I slutningen af april 2006 ringede jeg til min advokat og spurgte ham, hvordan det gik med afgørelsen. Advokaten fortalte mig, at afgørelsen trak ud, fordi anklagemyndigheden (The Crown) ikke kunne fremlægge deres sag i tide. "Hvad er det for noget vrøvl?", udbrød jeg. "Anklagemyndigheden har haft tid siden sidste efterår til at forberede deres sag. Folk lider og dør alle steder. Jeg betragter deres smølen som utilgivelig." Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at det canadiske retssystem var lige så slemt som andre. Cirka en måned

senere ringede min advokat og sagde, at anklagemyndigheden ville tilbyde mig en aftale. Advokaten fortalte mig, at hvis jeg var villig til at droppe min "Charter Challenge" og vende tilbage til det almindelige retssystem og erklære mig skyldig i dyrkning, ville jeg få tiltalefrafald, hvilket betød, at min straffeattest var ren. Jeg kunne slippe for alt, hvis jeg var villig til at indgå aftalen.

Jeg afviste deres tilbud med at sige: "Anklagemyndigheden vil have mig til at erklære mig skyldig og lade som om, jeg har gjort noget forkert, så de kan fortsætte deres skuespil. Advokater vil så tjene tykt på at anklage og forsvare mennesker, som står over for anklager vedrørende hamp. Anklagemyndigheden er ligeglad med, at folk dør, og at de er medansvarlige for, at dette sker. Det handler allsammen om penge."

Jeg fortalte min advokat, at jeg ikke ville acceptere aftalen med de forbrydere. Han sagde, at han allerede havde sagt til dem, at han ikke troede, at jeg ville acceptere forliget. Han fortalte mig så, at mit "Charter Challenge" var planlagt til december otte måneder senere. Retssystemets undskyldning var, at de var optaget af andre sager, så det var umuligt for dem at høre min sag før. Eller, det var, hvad jeg blev fortalt.

Over hele verden havde folk desperat brug for dette medikament, men det canadiske retssystem havde for travlt til at behandle min sag før december. De, der troede på de undskyldninger, som retssystemet gav, kunne ikke have for meget at flytte rundt med.

Omkring det tidspunkt gjorde vi endnu en forbløffende opdagelse, som atter vakte den lokale befolknings opmærksomhed på medicinen. Rick Dwyers far, Ed, var en kendt og respekteret mand i Amherst og opland. Han havde en forretning i flere år i Maccan, og han havde mange forretninger i vores lokalområde. Tilsyneladende kendte og holdt alle af Ed Dwyer. Han var en 82-årig veteran, hvis helbred var for nedadgående. Ed havde haft diabetes i over 30 år, og han havde en stak af andre medicinske problemer. Hans læge ændrede en dag Eds medicin, hvilket medførte, at hans nyrer holdt op med at fungere. Ed blev indlagt for nærmere udredning, hvor man fandt, at Ed også havde lungekræft.

Rick, Eds søn, var på det tidspunkt stor modstander af kemoterapi. Uvidende om kemoens grimme bivirkninger tog Ricks søster så Ed med til Moncton, hvor han fik sin første kemobehandling. Efter kun én behandling kom Ed hjem, og han var helt opsvulmet som en ballon. Eds lunger var fulde af væske, og hævelsen var så slem, at selv Eds ben sprækkede. Han blev indlagt på Amherst Hospital, og lægerne gav ham 48 timer at leve i. Det så ikke godt ud for Ed, men han klarede sig gennem den første dag. Rick var helt ved siden af sig selv. Hans far lå på hospitalet i et smertehelvede med lungerne fuld af væske, og ingen på hospitalet syntes at kunne sørge for lindring til Ed. Rick kendte allerede en del til Olien, så han kom og spurgte, om jeg troede, jeg kunne hjælpe hans far.

Jeg sagde til Rick: "Hvad kan din far tabe på nuværende tidspunkt? Om ikke andet så kan Olien lette hans vej, så han i det mindste kan dø med værdighed." Rick tog tilbage til hospitalet og snakkede med lægen om at give sin far Olien. Lægen nægtede og fortalte Rick, at han ikke kunne være ansvarlig. Ricks far var ved at dø, men lægen nægtede at samarbejde. Dette efterlod Rick med kun én mulighed for at gøre noget.

Rick gik ind i sin fars hospitalsrum og gav ham en stor dosis olie. Rick forlod herefter hospitalet og lod sine 2 brødre sidde dødsvagt hos deres far natten over. Efter en søvnløs nat fortalte Rick sin mor, hvad han havde gjort. Hun var bange for, at politiet skulle komme og anholde Rick.

Som Rick senere fortalte mig, var det noget af en scene, der udspandt sig. Ricks far sov som en baby, og Ricks brødre fortalte, at Eds vejrtrækning var blevet normal, efter at Rick var taget hjem. Hans tilstand var fortsat med at blive dårligere, men pludselig var tilstanden blevet stabil.

Lægerne sagde til Rick, at dette ofte skete lige før, døden indtrådte. Rick troede ikke på dem, og han sagde til sin mor: "Far har stadig en chance for at overleve, men vi skal have ham ud fra det her hospital." Lægerne var ikke meget for det, men Eds familie udskrev ham og bragte ham hjem. Rick startede så med at give sin far Olien regelmæssigt. På hospitalet havde Ed fået lagt et kateter, men efter et par dage hjemme blev ubehaget så stort for Ed, at han ville have det fjernet.

Rick talte med hjemmesygeplejersken om at fjerne kateteret, men blev frarådet dette, da hans far så atter skulle på hospitalet for at have lagt et nyt. Rick spurgte sin far, om han kunne tisse, hvilket han svarede ja til. Rick bad herefter sygeplejersken fjerne kateteret. Ed kunne herefter med lidt anstrengelse kvittere med 800 ml urin. Fra da af virkede hans urinveje perfekt.

Sammen med insulin havde Ed taget omkring 24 piller hver dag. Rick satte sig for at få sin far trappet ud af brugen af al den kemi. Det tog et par uger, men det lykkedes for Rick. Efter kun 6 uger på Olien, havde Ed lige pludselig ikke længere brug for insulin for at kontrollere sin diabetes. Ed var nu som et lille barn i en slikbutik. Efter at have taget insulin i 30 år, kunne han nu lægge sprøjten og spise den mad, han havde lyst til. For en mand i den alder havde Ed en enorm kapacitet. På et tidspunkt tog han 2 gram olie af høj kvalitet i døgnet og gik stadig til Amherst for at snakke med alle sine venner.

En anden ting omkring Eds helbredelse er, at hans skaldede plet groede til under behandlingen. Ed havde haft en skaldet plet, og da de gav ham kemoen, faldt det sidste hår af. Mens han tog Olien, voksede hans hår ud igen, og den skaldede plet blev mindre. Dermed blev endnu én af Oliens mange fortræffeligheder afsløret for mig.

Alle bevidnede Eds mirakuløse helbredelse. Han blev byens samtaleemne, og det samme blev Olien, som havde fjernet ham fra dødslejet. Ed levede endnu 15 måneder, før han døde af en hjertesygdom, som han havde haft i mange år. Ed døde, mens han sov og uden smerter. Igen havde Olien opfyldt dets formål.

De ekstra måneder, som Olien gav Ed, var ikke spildte. Han talte meget om Olien og samarbejdede med os for at få vækket offentlighedens interesse for Oliens helbredende effekt. Ed havde været medlem af det konservative parti og havde tilhørt Royal Canadian League (forening af krigsveteraner) det meste af sit liv. Da Ed døde, havde han selv set, hvad disse organisationer gjorde, og han døde uden at have brug for dem.

I foråret 2006 kontaktede vi Stephen Lewis, som arbejdede for FN. Lige som de andre, som vi havde kontaktet om emnet, var FN også passiv. Jeg kan heller ikke sige mig fri for at betragte denne organisation som intet andet end kriminelle i jakkesæt. Deres eneste formål er at gå ærinder for de rige og magtfulde, der sidder og trækker i trådene bagved. Når der sker noget i denne verden, som FN burde reagere på, så reagerer de enten meget langsomt eller forbliver tavse.

FN havde gået ærinde for Harry J. Anslinger. Harry J. Anslinger var tidligere chef for US Føderale Narkotika Bureau (det som senere blev til DEA, Drug Enforcement Administration), og han var kendt som en rabiast propagandist mod hamp. I 1950'erne fik Anslinger FN til at ophæve cannabis' medicinske status. Igen i 1961 stod FN bag en lov, som forbød indbyggerne i medlemslandene at dyrke hamp. Herefter gjorde FN intet for at følge op på fortidens beslutninger. Det kom ikke som nogen overraskelse for mig.

I maj 2006 var det atter tid til at plante endnu en høst. Jeg havde 1.100 stiklinger fra gode hunplanter fra otte forskellige stammer. Efter 2-3 uger havde de rod, og efter at være akklimatiseret var de parate til at blive plantet ud. Jeg vidste, at jeg igen kunne være mål for et razzia, men efterspørgslen efter olie var så stor, at jeg ikke havde noget valg. Jeg kunne kun håbe, at politiet og regeringen, der kontrollerede politiets aktioner, var blevet så fornuftige, at de ville lade min høst være.

Sommeren gik fint, og planterne trivedes. Men 6. september 2006 kom politiet igen. Jeg tænkte: "Det her kan ikke passe. Hvor meget længere er disse lovens mænd villige til at fortsætte på denne måde?" Selvfølgelig havde de heller ikke denne gang en ransagningskendelse, men de brugte en ny metode til at retfærdiggøre deres handlinger. Denne gang fik jeg at vide, at de var fra Marijuana Eradication Program, og at de kom for at tage min høst.

Marijuana Eradication Program er bare en anden vigtigt lydende titel, de bruger, som giver dem mulighed for at udøve kriminalitet og terrorisere befolkningen i lovens navn. Det er for dårligt, at de i realiteten blot var her igen for at stjæle medicinen fra befolkningen. Der var absolut ingen tvivl om, at de hand-

lede imod den lokale befolknings ønske. Rick Dwyer forsøgte at vise politiet et brev fra vores lokale Legion afdeling (non-profit organisation for canadiske veteraner), mens de udførte aktionen. Brevet var en støtte for mit arbejde, men de ignorerede ham og nægtede at læse brevet, mens de hævdede, at de bare gjorde deres arbejde.

Mit hjem blev ikke gennemført denne gang, og jeg blev hverken sigtet eller arresteret. De var der simpelthen for at stjæle den hamp, som jeg skulle bruge til Olien. Som direkte følge af politiets aktioner i 2003, 2005 og 2006 fik tusinder af canadiere ikke den medicin, som de havde brug for. Patienter med lav indkomst, som ikke havde råd til materialer, havde jeg hidtil givet gratis medicin. Nu måtte de også betale for politiets handlinger med deres liv. Når vores nationale politistyrke opførte sig sådan mod det folk, som de var ansat til at tjene, så var det måske på tide, at vi fik et "Corruption Eradication Program" (anti-korruptionsprogram). På den måde kunne vi blive fri for dem, som ikke ville os det godt.

Mange mennesker har råd til at købe et pund god hamp fra en pusher til produktion af den medicin, som de har brug for. Dog er der en stor gruppe patienter, som jeg har taget mig af, som ikke har pengene til at give pusherne tusindevis af dollars for materiale. I mange af tilfældene havde folk knap til dagen og vejen, så det mindste, jeg kunne gøre, var at forsyne dem med gratis olie. Så kunne de da i hvert fald få den behandling, som hjalp dem. Politiets aktioner gjorde det svært for mig at hjælpe dem, der havde medicinsk brug for Olien. Det var trist, at det ikke var betjentene fra RCMP, der havde brug for Olien, for så er jeg sikker på, at de ville have følt anderledes, for det de tog del i.

Da nyheden, om at politiet igen havde lavet razzia hos mig, nåede ud i lokalområdet, blev folk vrede og oprørte. Denne gang kom vi op med noget, der måske kunne få det bragt til ophør. Direktøren for Branch 134 offentliggjorde et brev i den lokale presse. I dette brev bad de om en åben og ærlig gennemgang af hampolien. Vi inviterede politikere, repræsentanter fra det medicinske område, politiet samt læger om at deltage i en offentlig høring, som skulle finde sted i vores lokale region.

Jeg havde også en lang række patienter, som var villige til at deltage i mødet og forklare ovennævnte repræsentanter, hvad medicinen havde gjort for dem. Alt var parat. Men om morgenen den dag, hvor høringen skulle finde sted, ankom det canadiske militær med hjælp fra politiet til Macan og lukkede den lokale afdeling af flådens veteranforening. Cirka en måned efter vores lokale flådeforening var blevet lukket, blev der indkaldt til stormøde af flådensforeningens hovedkontor, og vi mødte alle op i vores lokalafdeling den aften i den tro, at der nu endelig ville ske noget. Da vi var ankommet, fortalte vores fire lokale medlemmer af flådeforeningen dog, at vi ikke kunne diskutere politik, ej heller hampolien. Så dér sad vi nu i foreningens hus, som byggede på frihed, mens

medlemmer af samme organisation forsøgte at fortælle os, at vi ikke havde ytringsfrihed.

Det de forsøgte at gøre, gik helt hen over hovedet på os. Især fordi en af folkene i flådeforeningen Les Nash, havde brugt Olien, da han var syg, og han vidste at den virkede. Dette til trods var han stadig villig til at holde med flåden og regeringen i et forsøg på at skjule sandheden for det canadiske folk. Efter min mening var dette intet mindre end forræderi mod hans venner og landsmænd. Efter at have hørt på deres snak og ligegyldige holdning i et par minutter rejste jeg mig og sagde: "Hver time dør otte canadiere af kræft, og vi ved alle, at dette medikament kan hjælpe dem til at overleve. Noget må gøres."

Deres svar var, at folk døde hele tiden. Til sidst måtte lokalafdelingen undersøge sagen, men det ville først ske engang i fremtiden. Hvis de kvinder og mænd, der havde kæmpet og var døde for dette land, vidste, hvad den canadiske regering og flådeforeningen var i gang med, ville de sikkert rotere i deres grav. Dette var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Jeg havde hørt nok. Jeg stod op og fortalte repræsentanterne fra flåden, at de ikke var andet end en flok mordere. Jeg fastslog, at det var ærgerligt, at det ikke var dem, der led af cancer, for så ville de måske have gjort noget ved det. Da jeg kunne se, at der ikke var mere at komme efter, forlod jeg bygningen, og det samme gjorde Rick Dwyer og de andre. Vi havde hørt nok fra flådeforeningen i Canada.

Før alt dette fandt sted, fik jeg at vide, at afdeling 134 havde omkring 130 medlemmer. Som jeg forstår det i dag, er de nede på 30 medlemmer eller mindre og kan se frem til en permanent lukning. Samfundet ville ikke længere støtte flådeforeningen, da de fandt ud af, at de ikke arbejdede for offentlighedens interesser. Jeg har en kraftig mistanke om, at regeringen forsynede afdeling 134 med midler, så det så ud som om, alt var normalt. Men eftersom afdeling 134 ikke fik flere offentlige midler, var en lukning uundgåelig. Umiddelbart før denne bog blev udgivet, hørte jeg, at afdeling 134 var blevet lukket permanent. Canadas største hjælpeorganisation for veteraner (Dominion Command) og ingen af de andre flådeforeninger i Canada beskyttede nu vores rettigheder. Jeg funderede over, hvor længe det ville tage det canadiske folk at lukke resten af dem, så deres handlinger kunne gå i glemmebogen.

Det gør mig syg at tænke på, at flåden fortsætter med at lade som om, de ærer mindet om rigtige mænd som min far samt mange andre, der led og døde i frihedens navn. Hvad angår undertegnede og mange andre betragter vi flådeforeningerne som et svindelforetagende, der burde forbydes. Jeg vil ikke købe en nål af dem for at ære dem, som kæmpede for vores land, for jeg ved, at pengene kommer ned i deres kasser. Gennem hele sit liv ville min far ikke have noget at gøre med flådeforeningen. Han sagde, at de var nogle røvhuller, der bare ville have øl. Igen så det ud til, at han havde ret.

For et stykke tid siden hørte jeg, at Les Nash nu var den nye chef for flådeforeningens hovedafdeling. Han indrømmede over for Rick Dwyer, at ordren om at lukke afdeling 134 kom direkte fra Dominion Command. Tilsyneladende blev hans medskyldighed belønnet. Jeg synes, at det klart fremgår, hvilken skændsel flådeforeningen virkelig er og hvorfor, jeg ville aldrig købe en nål af den samling forrædere.

I efteråret 2006 bragte lukningen af afdeling 134 fokus på dette emne. Aviserne skrev flere forudindtagede artikler, men endelig kom TV nyhederne på banen. Global News, CTV News og CBC News var alle hos mig samme dag. Vi forklarede dem, hvad der foregik, og de lavede interviews med mennesker, der alle brugte Olien som medicin. Global News' reporter Ross Lord sagde: "Rick, det er helt utroligt." Men jeg sagde bare: "Man er nødt til at tro på det, når patienterne står foran dig." De mennesker, der blev interviewet den dag, var ikke en bunke unge, der var ude på at blive skæve. De fleste af dem var ældre medborgere, som havde lidt slemt, inden de begyndte at bruge Olien.

Alle tre kanaler havde et indslag den følgende dag, og Global News sendte desuden også indslaget på nationalt TV et par dage senere. Selvfølgelig viste de ikke seerne de interviewede personer, som de skulle have gjort. I stedet handlede det mest om lukningen af afdeling 134 og om, hvorvidt marijuana var medicin eller en trussel. Set fra min side var det noget sensationelt sludder, men sagen, som vi kæmpede for, havde fået national opmærksomhed.

Folk kom i hobetal efter medicin, og jeg tænkte, at nu var det endelig ovre. Med al den dækning vi havde fået, ville myndighederne sikkert ikke gøre noget. En måned efter TV-indslagene modtog vi en mail fra W5. Der stod bare: "Hvor er beviserne?" Vi svarede, at de skulle se den video, som vi havde sendt til dem 1½ år tidligere. Hvis det ikke tilfredsstillede dem, måtte de sende en reporter, og så kunne jeg tage dem rundt til patienterne. Jeg hørte aldrig fra W5 igen.

Global News kom tilbage kort før jul 2006 for at producere en anden historie om emnet. Da reporteren kom, spurgte jeg ham, om de mødte meget modstand, når de skulle lave en reportage om sådan et emne. Han kiggede på mig, som om han ikke vidste, hvad jeg snakkede om. Et par timer senere ringede han tilbage og fortalte, at nu havde han mødt den modstand. Han fortalte, at han havde lavet en god historie, men den blev afvist af personer på højere poster. Han var meget undskyldende og fortalte, at han havde gjort sit bedste. På grund af måden han talte på, efter at han havde fået at vide, at den artikel, han havde skrevet, ikke skulle publiceret, vidste jeg, at han var meget desillusioneret over det nyhedsagentur, som havde ansat ham.

I efteråret 2006 var der føderale valg i Canada. Jeg tænkte, at hvis jeg stillede op, ville det kunne vække offentlighedens interesse. Jeg fik styr på papirarbejdet og afleverede det til de rette myndigheder. Så jeg blev en uafhængig kandidat med

temaet "at kurere kræft og andre tilstande med hampolie". Selv om min agenda var sundhed og et godt liv for alle canadiere, forsøgte medierne at brande mig som en enkeltsags-kandidat, hvis eneste motiv var at få pot lovliggjort.

Ved de få lejligheder i valgkampen hvor jeg fik taletid, sad publikum og var fulde af vantro. Intet, af det jeg sagde, blev der stillet spørgsmål til, men jeg synes ikke at nå vælgerne. Det er meningen, at alle kandidater skal have lige meget tid og behandles ligeligt under en valgkamp. Men jeg oplevede det anderledes. Jeg blev ikke engang inviteret til at diskutere ved nogle debatter gennem valgkampen, og hvis jeg dukkede op, blev jeg ignoreret. Tilsyneladende syntes arrangørerne af disse debatter ikke, at uafhængige kandidater fortjente de samme rettigheder som dem, der repræsenterede et parti. Arrangørerne af disse politiske debatter gjorde det umuligt for mig at formidle mit budskab til vælgerne.

Jeg kan ikke sige, at jeg havde et godt valg, da jeg kun fik 524 stemmer, men min tilstedeværelse havde haft en effekt. En af mine modkandidater, Bill Casey, sagde til nogle af mine støtter: "Vil I virkelig have mig til at tro på, at der er fundet en kur mod cancer i Macan?" Mr. Casey udviste gennem sin valgkamp en blanding af korrupsion og uvidenhed vedrørende dette emne, som jeg ikke har set mage til andre steder. Desværre var ingen af min øvrige modkandidater bedre og afviste vigtigheden af mit budskab. Politikere vil gøre alt for at gøre deres partier tilpas. Igennem valgkampen så jeg, at der ikke var nogen grænser for det bedrag, de deltog i.

I mange af sine taler til vælgerne fremførte Mr. Casey de opfundne negative sider ved marijuana. To steder fortalte han vælgerne, at han havde været i mere end 40 hjem, hvor børnene havde været afhængige af marijuana. I bedste Dr. Doolittle stil kørte han videre om denne plantes negative egenskaber. Alt dette havde såmænd ikke været så slemt, men staten havde selv nogle år tidligere indrømmet, at marijuana i sig selv ikke var vanedannende. Så hvordan kunne Mr. Casey interviewe mennesker, hvis børn var afhængige af marijuana, når hans egen regering sagde, at dette ikke var tilfældet? Det så ud som om, han havde drejet sandheden en smule, så han fremstod som troværdig over for de af vælgerne, der var hjernevaskede nok til at tro, at hampen var skadelig. Ovenikøbet vidste Mr. Casey på daværende tidspunkt, at Olien virkede, da jeg havde behandlet en af hans gamle venner med stor succes. For at føje spot til skade blev Mr. Casey genvalgt til en ny periode med en jordskredssejr.

Under valgkampen, umiddelbart før jul 2006 kom min Charter Challenge endelig for retten. I Canada har vi et Medicinsk Marijuana Program (Marijuana Access Program). Dette projekt er dog kun et vagt forsøg på at overbevise befolkningen om, at regeringen rent faktisk gør noget, men hele projektet er desværre kun en farce. Et lille fåtal af patienter, med alvorlige sygdomme, som fx kræft, multipel sklerose og nogle få andre alvorlige sygdomme, har fået tilladelse til at dyrke og bruge hamp som hjælp til deres lidelser. Der er dog ingen bestemmel-

ser i canadisk lov, som tillader patienter at høste harpiksen og producere Olien, eftersom de er regulerede stoffer. Alt, hvad patienterne må, er at ryge plantematerialet eller bruge det i fx småkager. Selvfølgelig var myndighederne allerede klar over det faktum, at disse metoder er de mindst effektive for dem, der led af alvorlige sygdomme, og det var derfor, at de afstod fra at gøre produktion af Olien lovlig.

Under min Charter Challenge indkaldte statsanklageren Monica McQueen og den offentlige anklager Doug Shatford repræsentanter fra Marijuana Access Programmet som vidner. Af deres vidneudsagn fremgik det, at min sygdom ikke var dækket af deres program, og selvom jeg ansøgte, ville jeg ikke få tilladelse. Det beviste over for mig at deres såkaldte program, som formodedes at hjælpe mennesker der led, var en dårlig vittighed. Ingen af de læger, som jeg havde konsulteret, kunne give mig en recept eller udarbejde det nødvendige papirarbejde, som kunne gøre det muligt for mig at ansøge. Jeg henvendte mig derfor hos Centret for Kroniske Smerter i Halifax. Jeg havde fået at vide af andre, der havde opnået retten til at bruge planten medicinsk, at dette smertecenter havde hjulpet dem med processen. Jeg ønskede at bruge hamp lovligt, så jeg kontaktede dem, men fik at vide, at der var 21 måneders ventetid på en aftale.

Kan I forestille jer én med min sygdom vente i så lang tid på sin medicin? Senere har jeg fået at vide, at ventetiden er blevet endnu længere. Alt dette skete i 2001, kort tid efter at systemet havde fortalt mig, at de ikke kunne gøre noget. Som det fremgår, prøvede jeg at blive inden for lovens rammer. I stedet blev jeg stemplet som kriminel, fordi jeg ikke havde andre muligheder, hvis jeg ønskede at overleve.

Sådan behandles patienter med alvorlige sygdomme i Canada, og det er derfor, at jeg i dag end ikke ville overveje at søge en licens. Jeg synes at alle de, der har fået en tilladelse, skal sende den tilbage til myndighederne og fortælle, at de ikke længere er interesserede i deres tåbelige spil.

Da min sag fandt kom for retten, var der 800 registrerede brugere af medicinsk hamp i Canada ud af en befolkning på 30 mio mennesker. Alene disse tal burde overbevise enhver om, at Marijuana Access Programmet ikke er andet end varm luft. Den canadiske regering har iværksat dette program for at få dem selv og deres politik til at fremstå positivt i almindelige folks øjne. Den sørgelige sandhed er imidlertid, at myndighederne kun hjælper sig selv og, at deres politik kun beskytter de store medicinalvirksomheder.

Folk bør også være opmærksomme på den ringe kvalitet af marijuana, som myndighederne forsyner patienterne med. Hvis de vælger det, kan registrerede patienter få deres pot gennem myndighederne for \$150 pr ounce (28,4 g) samt afgifter. Det bliver til ca. 172,50 pr. ounce eller \$2.760 pr. pund. Mange patienter som forsøgte sig med myndighedernes hamp kunne ikke engang bruge det og

nægtede at betale.

Det sidste jeg hørte var, at Marijuana Access Programmet havde store tilgodehavender, fordi folk som havde modtaget hampen ikke betalte. Men hvem kan i virkeligheden bebrejde patienterne, når de kan få en meget bedre kvalitet hos deres lokale dyrkere til en lavere pris? Selv i Nova Scotia kunne jeg købe et pund medicinsk hamp af høj kvalitet hos de lokale dyrkere til \$2.400 pr. pund. Jeg har siden fået at vide, at det samme kostede \$1.500 i British Columbia. Altså har den canadiske regering forsøgt at sælge lav-kvalitets skidt til medicinske brugere til en meget høj pris. For mig viser det, at de ikke har medfølelse med de mennesker, som de forsyner, og når de så kræver en så uhyrlig pris, så er spørgsmålet: "Hvem er de faktiske pushere?"

Under retssagen blev disse ting belyst, og efter rigtig meget juridisk spilfægteri endte det med, at dommeren afviste de vidneerklæringer, jeg havde skaffet, med henvisning til at der var tale om anekdoter. Han sagde også, at jeg ikke havde bevist, at min tilstand var livstruende. Tænk sig at en plante der har bevist sit værd gennem 5.000 år – samt vidneerklæringer fra folk om plantens effektivitet – blev afvist som "anekdotiske". Oven i dette var kræft og eftervirkninger efter min hjernerystelse, åbenbart ikke livstruende sygdomme. Jeg formoder, at dommeren ikke var klar over, at en stor del af de 200 mennesker, som dør hver dag i Canada, dør af hudkræft. Eller at efterveerne fra min hjernerystelse påvirker mit blodtryk slemt, og meget hurtigt kan udgøre en trussel for min fortsatte eksistens.

Jeg ved virkelig ikke, hvordan dommeren kunne være så fræk at tro, at han kunne træffe sådan en afgørelse uden at være læge eller have en medicinsk baggrund. De udtalelser han kom med under sin afgørelse var så groteske, at jeg kontaktede retten for at få en udskrift. Jeg fik at vide, at de ville levere udtalelserne på et kassettebånd for \$60. Da jeg lyttede til det, opdagede jeg, at de udtalelser, han kom med under afgørelsen, ikke var på båndet. Jeg kontaktede atter retten og forlangte at få det, jeg havde betalt for. De nægtede at udlevere det til mig. Det forekom mig, at nogle forsøgte at dække over dommeren og ikke ville have, at jeg lod andre høre, hvad han havde sagt.

Den vending, der bedst kan beskrive situationen, må være at stå med ryggen mod muren. Men jeg var ikke den eneste, der stod med ryggen mod muren. Det gjorde alle canadiere. I Canada har vi "Charter of Rights and Freedom". Ifølge denne har vi som canadiere ret til frit liv. Hampolie er en naturlig og ikke-afhængighedsskabende medicin, der kommer fra en plante. Overraskende nok synes den canadiske regering, at det er deres ret at nægte plantens medicin til mennesker som mig. Det burde slet ikke være nødvendigt for mig at skulle gennem en Charter Challenge for at få lov til at bruge denne medicin, da vores ret til liv er så klart udformet i The Charter.

Men fordi man vil fremme den rige elites, regeringens, advokaters, lægers og medicinalfirmaers interesser, er folk som jeg nødt til at gå rettens gang for at sikre vores rettigheder. Selvfølgelig sker dette på grund af profithensyn, og advokaterne har intet imod at tage klienterne penge. Efter min retssag stod det klart for mig, at retssystemet samarbejdede med regeringen for at opfylde regeringens ønsker. Når man har med korruption på dette niveau at gøre, kan man så forvente nogen retfærdighed? Selv før vi kommer til retten, er sagen afgjort, og vi har ikke en chance i Helvede for at vinde. For at udtrykke det klart så er enten de mennesker, der arbejder i retssystemet, alle kriminelle eller også er vores forfatning (Canadian Charter of Rights and Freedom) ikke det papir værd, som den er skrevet på.

I løbet af vinteren 2007 var jeg atter i retten. Jeg fik at vide, at jeg kunne appellere afgørelsen, hvis jeg ønskede det. Jeg svarede: "Til hvilken nytte? Jeg ved allerede, at I forsøger at forhindre, at folk får sandheden om denne plantes medicinske kvaliteter." De så ikke ud til at være påvirkede af min udtalelse. Jeg fortalte retten, at jeg havde besluttet at fortsætte sagen i Nova Scotias højesteret, og at jeg ønskede, at sagen blev forelagt en jury. Jeg bad også om at få en anden dommer udpeget til min retssag, da jeg ikke havde tillid til den dommer, som jeg hidtil havde haft. Efter dommerens reaktion at dømme var det tydeligt, at han opfattede min udtalelse som en fornærmelse, som han ikke havde gjort sig fortjent til. Sandheden så ud til at påvirke ham, og han blev forfjamsket. Men i sidste ende gjorde det ingen forskel. Da min sag endelig kom for, var han dommer, og jeg havde de samme anklagere.

I maj 2007 spurgte en lokal støtte, Steve Rigdway, en af sine venner fra Amherst ved navn Christian Laurette, om han var interesseret i at producere en dokumentar. Steve fortalte Christian om mig og hvad, jeg havde lavet. Den 15. maj 2007 kom Christian hjem til mig sammen med Steve og tilbragte flere timer sammen med mig for at se, hvad der foregik, så han kunne få hele historien. Christian sad stille med et eftertænksomt udtryk, lyttede og tog notater, mens jeg talte om Olien sammen med mine venner.

Mens Christian var hos mig, bemærkede jeg flere gange, at han flyttede på sig i stolen med et smerteplaget udtryk i ansigtet. Da alle var taget af sted, kiggede Christian på mig og sagde, at han ikke fandt det troværdigt. Netop da han sagde det, flyttede han sig, og det var tydeligt at se, at noget var galt. Jeg spurgte ham, hvad der var galt. Han fortalte mig, at han havde skoliose og spurgte, om jeg kendte til det. Jeg fortalte ham, at jeg forstod hans problem og spurgte om, hvad sundhedsvæsnet havde gjort for at hjælpe ham.

Han sagde, at han havde haft flere år med smerter i ryggen efter en faldulykke som teenager. Christian ville gerne have dem til at operere, men lægerne ville kun give ham en 50/50 chance for at kunne gå igen. Disse odds samt manglen på kvalificerede kirurger gjorde, at han ikke følte, at der var noget at gøre, så

han havde besluttet at forsøge at leve med smerterne. Christian havde forsøgt med receptpligtig smertestillende medicin, men det gav kun ringe eller slet ingen effekt. Medicinen havde været forfærdelig for ham, og smerterne var alligevel ikke gået væk.

Christian spurgte mig, hvad min medicin kunne gøre for at hjælpe ham. Jeg svarede, at Olien var det eneste, der kunne lette hans smerte og give ham en bedre livskvalitet. Jeg kunne se på Christians ansigt, at han, som mange andre før ham, ikke troede på mig. Jeg hentede en sprøjte med olie og gav ham den, mens jeg forklarede ham, at han skulle starte med at tage små mængder cirka hver 8. time. Næste dag ringede Christian og var meget begejstret. Han fortalte, hvad Olien havde gjort for hans ryg, og at han helt sikkert ville producere dokumentaren. Han fortalte mig, at smerterne var forsvundet 5 timer efter den første dosis. Han var ovenud tilfreds.

Få dage senere kom Christian hjem til mig for at diskutere nogle ting om filmen. Ivrigt udbød han: "Siger du, at du kan kurere skoliose?" Jeg lo og bad ham om at sidde ned, så jeg kunne snakke med ham om det og fylde hulleerne ud. Jeg forklarede ham, at den lidelse, han led af, ikke tillod ham at træne, så han kunne få opbygget sin rygmuskulatur. Derfor manglede han den muskelmasse, som han skulle have, og det var det, der var grunden til hans smerter. Jeg forklarede ham, at Olien ville hele ham en smule og tage smerterne men vigtigst af alt, så gjorde Olien, at han kunne opbygge den muskelmasse, som han manglede. Christian fortalte mig, at han havde fået at vide, at hans ryg var fyldt med infektion, men jeg forklarede ham, at hampolien var det stærkeste naturlige anti-inflammatoriske middel.

Jeg instruerede ham i at blive på Olien, og snart ville han være i stand til at klare sig uden Olien i længere tid. Det var nøjagtig det, der skete, og Christian var meget taknemmelig for medicinen, som forvandlede ham til atter at være en rask og rørig mand. I årevis var Christian blevet tvunget i knæ på grund af smerter fra sin ryg. Nu kunne han leve et normalt liv igen.

Det var sådan, jeg mødte manden, der producerede "Run From the Cure", og det er jeg meget glad for. For ingen jeg kender, kunne have gjort det bedre. Christian har mødt og interviewet mange af de mennesker, som har taget Olien. Han har nu fuldstændig tiltro til denne forbløffende medicin, ligesom jeg har.

I sommeren 2007 vendte jeg tilbage til skoven. Jeg var træt af at se politiet rive min høst op fra baghaven, så jeg havde plantet nogle planter ud, hvor de ikke skulle kunne blive fundet, og så håbede jeg på det bedste. Når man skal dyrke under sådanne betingelser, er det svært at få en høst, der er stor nok. Og da jeg også havde travlt med at hjælpe andre mennesker, havde jeg ikke meget tid til at nusse om planterne. Hvis du skulle dyrke dine grøntsager i en godt gemt have i skoven, så ville du erfare, at du ikke kan dyrke så meget. Jeg vidste der-

for, at jeg ville få brug for mere materiale end det, jeg selv kunne dyrke. Heldigvis kendte jeg mange, der dyrkede og som hellere end gerne ville supplere med den hamp, som jeg manglede. Mange af disse leverandører havde små penge og var fattige, så de skulle have penge for deres anstrengelser. Jeg er taknemmelig for disse dyrkere, for deres hamp lettede mange menneskers lidelser.

Jeg fortsatte med at levere Olien gratis, så længe jeg kunne dyrke og høste det materiale, som jeg havde brug for til produktionen. Men efterspørgslen var blevet så stor, at jeg ikke kunne fortsætte medmindre, patienterne var villige til at dyrke eller købe det nødvendige materiale. I mange tilfælde kom folk til min dør med materiale, som de selv havde dyrket diskret. Det var altid en fornøjelse at arbejde sammen med dem, der var villige til at hjælpe sig selv, og jeg gav mange tusinde frø væk, så patienterne selv kunne dyrke deres materiale.

Når patienter kom til mig med deres hjemmedyrkede materiale, tog jeg ingenting for min tid, opløsningsmidler eller den energi, der var påkrævet for at lave den medicin, som de havde brug for. Hvis jeg købte hamp fra en lokal dyrker, kostede det ca. \$2.400 for behandlingen af en kræftpatient. Når man tog medicinalvirksomhedernes priser for deres såkaldte medikamenter og behandlinger i betragtning, var \$2.400 for materiale til produktion af 60 ml høj-kvalitetsolie, der virkede, en meget fordelagtig handel. Især når det er med livet som indsats.

Jeg var klar over den rolle, medicinalvirksomhederne havde i dette. Når man har undersøgt, hvilke medikamenter de producerede før i tiden i forhold til nu, og når man ser på deres forretningsmetoder, så kan det kun beskrives som forbrydelser mod menneskeheden. I 1800-tallet og starten af 1900-tallet producerede mange af de store medicinalvirksomheder, som stadig er på markedet, hampbaserede produkter. Som jeg har forstået det, stammede mange af de medikamenter, som blev produceret frem til de første år af 1900-tallet, fra hampplanten. Medicinalvirksomhederne brugte cannabishamp som en ingrediens i et stort antal af deres produkter. Virksomheder som Eli Lilly, Parke Davis, Squibb og mange andre virksomheder producerede hampbaserede medikamenter i årtier.

Tilbage i tiden var det almindelig praksis for medicinalvirksomheder at producere essentielle olier fra mange forskellige medicinske urter og planter. Gennem historien har hamp altid været kendt for sine forbløffende medicinske egenskaber og var en af verdens mest brugte medicinske planter. Farmakologiske opslagsværker fra den tid er overklistret med billeder af hamp, og det var registreret som et af de allermest effektive medikamenter for hundrede af forskellige lidelser. Så selvfølgelig lavede disse virksomheder essentiel olie af hampplanten. Så her kom sandheden for en dag. Når medicinalvirksomhederne producerede sådan en olie, lavede de nøjagtig den samme substans, som jeg

gør, og som jeg har så stor succes med at helbrede folk med.

Skal vi virkelig tro på, at disse medicinalvirksomheder med alle deres ressourcer, forskere og laboratorier aldrig opdagede den sande medicinske værdi af denne plante, som jeg gjorde? Sært nok har jeg ikke været i stand til at finde nogle optegnelser om, hvorvidt disse virksomheder nogensinde forsynede folk med Olien. Hvad medicinalvirksomhederne i stedet forsynede folk med var udvandede former for hampmedicin. De havde magten over et særdeles potent medikament, og alligevel sørgede de for, at det, der var tilgængeligt for folk, havde begrænset medicinsk værdi. Hvorfor gjorde medicinalvirksomhederne sådan en skrækkelig ting? Der er tre hovedårsager:

1.

De kunne ikke tage patent på cannabis, da det er en plante. Intet patent er lig med ingen penge og derfor ingen interesse.

2.

På den tid kunne bønder frit producere hamp. Hvad ville der ske med alle medicinalvirksomheder, hvis bønderne fandt ud af, at de kunne producere en mirakelmedicin fra en plante, som de allerede selv dyrkede? Alle ville kunne producere deres egen medicin, og virksomhederne ville derfor være overflødige. Det må virksomhederne have været klar over.

3.

Prøv at tænke på den profit disse virksomheder skaber. Hvis de leverede en medicin til folk, der gjorde dem raske, ville der ikke være det samme afkast. Så for medicinalvirksomhederne var det udelukket, at de skulle levere en hampmedicin af høj kvalitet, fordi deres indtjening ville lide under det.

Selvfølgelig var teknologien til produktion af Olien tilstede på den tid, så der er absolut ingen undskyldning. Der er for mig ingen tvivl om, at medicinalvirksomhederne vidste nøjagtigt, hvad de gjorde. Havde det ikke været for deres manipulation af medicinen, kunne vi have haft en kur mod kræft samt en kur eller lindring for næsten alle sygdomme for 150 år siden. Hvis medicinalvirksomhederne vil hævde, at de ikke havde kendskab til hamps helende egenskaber, så formoder jeg, at det er deres ret. Men at have overset sandheden om denne substans gennem alle årene, hvor de producerede det, ville have krævet en Ph.D. i dumhed. Medicinalvirksomhederne, og dem der kontrollerer dem, har en stor rolle i forhold til de medicinske restriktioner for hamp, og det er på høje tide, at folk bliver klar over deres rolle.

I dag producerer medicinalvirksomheder allopatiske lægemidler, som er fabrikeret af kemikalier og gifte. Mange af disse produkter er den rene gift for leveren, hvilket betyder, at de er den rene gift for os. Selv om det står lysende klart, at disse medikamenter er designet til at skade, har medicinalindustrien lullet forbrugerne ind i farmaceutiske termer og volapyk for at berolige dem.

Ofte får vi at vide, at produkterne er gennemtestede med dobbelte blindtest, og de snakker om placeboeffekt og lignende.

Det, de fortæller folk, er ikke ret meget andet end nonsens, som skal få forbrugerne til at tro på, at deres såkaldte medikamenter er effektive og sikre. I virkeligheden er det modsatte tilfældet, men folk fortsætter med at bruge de farlige substanser og behandlinger i blind tillid til, at de måske hjælper. Hvis FDA (Sundhedsstyrelsen) ikke samarbejdede med medicinalindustrien, ville mange af deres produkter slet ikke blive godkendt på markedet. Nu kender du sandheden om lægemiddelindustrien og årsagen til, at de helst ser, at hamp forbliver forbudt.

Det er et faktum, at mange af historiens store tænkere og statsmænd var dyrkere og brugere af hamp. George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln og mange andre af nationens forfædre dyrkede hamp og nød godt af den beroligende virkning og den kreativitet, som kan opnås gennem rygning. Disse store statsmænd, som ville blive kaldt potheads i dag, producerede også dokumenter som Uafhængighedserklæringen og Forfatningen, som først blev skrevet på hamppapir. Efter alt at dømme ser det ikke ud til, at deres omgang med hampen skadede dem på nogen måde eller forringede deres evne til at tænke. Da de, der forsøgte at stoppe hamp til personligt brug, begyndte at bruge ordet marijuana, vidste bønderne og folk ikke, hvad marijuana var. Begreberne marijuana og at blive skæv, blev brugt for at miskreditere hamplanten og gøre folk bange for at bruge den til at lindre lidelser og til rekreative formål.

Propagandaen og skræmmetaktikken, som systemet brugte, gik ud på at fortælle, at marijuana var et farligt og dødeligt nyt stof. Marijuana er simpelthen bare en af de potente stammer af hamp, og betegnelsen marijuana er et af over 400 slangord, som bruges til at beskrive cannabis hamplanten verden over. Marijuana er ikke et stof men forskellige former af hamplantens dele, der kan producere store mængder af medicinsk harpiks med et højt indhold af cannabinoider, som er helende. Misbrug af ordet marijuana bankede folk på plads dengang, og det gjorde det nemt for dem, som ønskede at begrænse dyrkning og brug, at nå deres mål.

Det lykkedes også at skræmme folk med det frygtede begreb "at blive skæv", hvilket nogle planter kan forårsage, når de bliver røget. Men for det meste vidste folk slet ikke, hvad det betød at "være skæv". Ifølge avisartikler fra Hearst var det at være skæv noget af det mest selvdestruktive, et menneske kunne være. Alt dette var en stor løgn skabt til at narre folk, for folk på den tid havde ikke nogen mulighed for selv at finde ud af det.

Det bedrag der blev begået, overfor de mennesker som ønskede at bruge denne pragtfulde plante, har indtil videre været skyld i uhørte lidelser og i hundrede millioner hvis ikke billioner unødvendige dødsfald. Sandheden er imidler-

tid, at der ikke er nogen fare forbundet med at være skæv eller bruge planten medicinsk. Hvis dette ikke var sandt, ville historien have været fuld af utallige beretninger om plantens destruktive egenskaber. Det er plantens euforiserende virkning, der får patienterne til at hvile og slappe af, når de begynder at tage medicinen. Søvn og hvile er vigtige faktorer i forhold til helingsprocessen, og det er den såkaldte skævert, der er smertestillende og giver patienten den vidunderlige helende effekt.

Historien fortæller os, at hamp er det ældste og mest sikre medikament, som er kendt af mennesket. Og det er historien, der fortæller os, at det ikke er vanedannende. I virkeligheden har denne plante aldrig udgjort nogen fare for mennesker, men den var en stor trussel for storkapitalen. Det er derfor, at medicinalindustrien ikke skyr nogen midler for at bevare forbuddet mod hamp. Hamp er ikke skadelig eller vanedannende ulig farmaceutiske midler eller andre stoffer, herunder alkohol. Der er ingen lighed mellem hamp og andre farlige stoffer. Hamp kan derimod bruges som hjælp til at bryde den farlige afhængighed som mange mennesker, der bruger disse stoffer, lider af.

At sammenligne effekten mellem den harmløse plante og effekten af stoffer, der er produceret af andre produkter som almindeligvis bruges, er som at sammenligne frisk vand med dødelig gift. En stor del af de stoffer, som folk i dag bruger som rusmiddel, er giftige, vanedannende og destruktive for deres krop.

Man kan bare se på dem, der er afhængige af lægemidler, alkohol eller stoffer. De er alle førsteklases eksempler på en giftig rus. Hvordan kan nogen påstå, at hampens rus er sammenlignelig med den giftige rus fremkaldt af disse farlige produkter? Et almindeligt menneske kan hurtig opbygge en tolerance overfor hampolie. Det er derfor sjældent at sådan nogle som mig, der er vant til at indtage Olien, bliver skæve. Når jeg ryger hamp nu om dage, bliver mine øjne ikke blodskudte medmindre, jeg ikke har taget Olien i et stykke tid, og jeg bliver heller ikke på nogen måde svækket.

Selvom jeg skulle tage en stor dosis af Olien, så ville det kun betyde, at jeg sov i nogle timer og ville vågne uskadt. Den eneste måde, hvorved jeg kan mærke, at Olien er i min krop, er ved de fordele som min krop og mit helbred har af Olien. Samtidig med dette har jeg det bedre med mig selv og de mennesker, som jeg omgås. Virkningen af hampmedicinen, fremstillet på den stærke indica stamme, er nødvendig for helingsprocessen. Det handler ikke om at blive skæv men om at blive helet, når man bruger den essentielle olie. Når først en person er vant til at tage Olien, vil andre ikke kunne se, at personen bruger denne harmløse olie som medicin.

Sundhedssystemet har gennem flere årtier været fortalere for præventiv medicin. Jamen her har vi en medicin, som virker præventivt, og som er sikker for alle aldersgrupper. Selv børn kan have glæde af denne medicin uden ricisi. Syste-

met har gennem flere år fortalt os, at børn ikke bør komme i nærheden af hamp, men det er okay, at læger fylder dem med kemiske gifte. Virkeligheden er dog, at et studie, udført af Melanie Dreher i 80'erne, beviste, at de sundeste børn blev født af mødre fra Jamaica, hvor brugen af hamp er meget udbredt.

Hvis hamp ikke skader babyen i maven og åbenlyst hjælper til med babyens udvikling, hvorfor skulle hampbaseret medicin til børn så ikke være gavnligt? Hvis denne medicin blev brugt ordentligt, ville sygdomme som kræft, diabetes og mange andre sygdomme blive forebygget. Hvis én af dine kære var syg, hvad ville du så helst, at de tog som medicin? Det giftige, afhængighedsskabende kemiske skidt eller en harmløs, ikke afhængighedsskabende og naturlig medicin, som kan kurere eller kontrollere deres tilstand? Hamp kan alt det, som jeg har beskrevet, og så kan det genskabe kontakten mellem forældre og børn, hvis forældrene griber det fornuftigt an.

Mange forældre er i dag uden ordentlig kontakt til deres børn, og de er frustrerede fordi, de tilsyneladende ikke er i stand til at kommunikere med dem. Da du var en teenager, havde du højst sandsynligt samme oplevelse med dine forældre, og du havde måske oplevelsen af, at de ikke havde nogen forståelse for dine tanker. Forældre har mange bekymringer på dette stadie af deres børns udvikling, fordi børnenes kammeraters pres kan skade børnene. Med alle de hårde stoffer og medikamenter, som det flyder med i dag, kan alt ske. Så hvordan kan vi beskytte dem?

Det første, du skal gøre, er at genetablere kontakten til børnene, og det kan du ikke gøre, hvis de opfatter dig som fjenden. Det vil kun gøre dem endnu mere rebelske. Du skal ændre deres holdning til din rolle, så du taler til dem som både forælder og som ven, så de frit kan komme med deres problemer og bekymringer. Da hamp er harmløs og ikke fører til misbrug af hårde stoffer, anser jeg det for at være en pragtfuld måde at komme i kontakt med sine børn igen.

Ved at ryge en joint eller spise en lille dosis olie sammen med dem kan man ændre deres opfattelse af forældre. Lige pludselig er du én, som de kan snakke frit og åbent med, og som de kan stole på. Det kan gøre meget, at forældre har mulighed for at give deres børn den nødvendige vejledning. Diskussioner om stofmisbrug og andre farer, som de måske kan komme til at stå overfor, kan nu komme ud i det åbne og blive tacklet på en mere rationel måde uden råben og skrigen. Åbne diskussioner om emner, som fx brug af hamp, hvilket vores samfund har løjet om i deres propaganda, hjælper en hel del, så teenagerne kan indse, at deres forældre er der for at hjælpe dem og, at de ikke er fjenden.

Selv i dag hører man tåbelige udsagn som: "Det marijuana, som du røg som ung, er ikke den samme kvalitet som i dag. Det er meget stærkere og mere farligt." Hvem finder på sådan noget?

Det jeg foreslår hjælper nok ikke i alle tilfælde, men det har i hvert fald hjulpet

mange forældre. Nu hvor sandheden endelig er kommet frem, og vi er på vej mod en ny tid præget af fornuft, vil jeg sige, at muligheden er værd at overveje. Man har ikke længere brug for at slå eller begå overgreb mod børnene for at få dem til at se tingene på sin måde. Takket være denne forbløffende plante har mange forældre nu mulighed for at indpode deres børn de rigtige værdier på en følelsesmæssig forsvarlig måde.

Den almindelige borger har for det meste meget lidt forståelse for, hvad medicin handler om. For de fleste er medicin sort videnskab, som kun højtuddannede speciallæger har forstand på. Når du begynder at arbejde med Olien, vil du indse, at intet kunne være længere fra sandheden, og at praktisk taget alle kan dyrke hamp og producere denne pragtfulde medicin. Når folk får øjnene op for de muligheder, som denne olie besidder, så er der meget lidt mystik tilbage i medicin. Hvis vi samarbejder om at få elimineret alle disse absurde love, der begrænser den medicinske brug af hamp, vil omkostningerne for at skaffe materiale til Olien falde drastisk.

Den eneste grund, til at materialet er så dyrt, er, at de fleste er nødt til at købe det af illegale dyrkere eller pushere. Hvis man dyrkede en god hamp ordentligt og uden indblanding fra systemet, ville denne medicin kunne produceres for næsten ingen penge. Det er på grund af regeringernes vedtagne love, at priserne er så høje. Hvorfor tillader vi sådanne love? Ingen har ret til at kontrollere den medicinske brug af hamp, og hvis nogen fortsætter med at prøve at kontrollere det, så er det fordi, de vil kontrollere os, så de kan tjene mange penge.

Hamp er bare en gammeldags naturlig plantemedicin, og det er den samme medicin, som vores forfædre brugte gratis. Vi tager bare vores rettigheder tilbage, så vi er frie til at dyrke denne plante alle steder igen og bruge den på alle mulige måder. Når nu de gældende love, der begrænser brugen af medicinsk hamp, er bygget på korrupsion, hvorfor tillader vi så, at de fortsætter med deres nonsens? Der er ingen fornuftig grund til at fortsætte. Disse idiotiske love mod medicinsk hamp må afskaffes, og de, som har været skyld i disse love, må afskaffes.

Kapitel 8

Skueprocessen

Siden mit Charter Challenge havde opbrugt de få midler, som jeg havde til rådighed, havde jeg ikke råd til at hyre en advokat til at forsvare mig, så min eneste mulighed var at forsøge at forsvare mig selv. Al papirarbejdet fra retten blev afleveret personligt til mig af politiet i løbet af foråret og sommeren 2007. Det så ud som om, politiet havde gennemgået en reel holdningsændring, for lige pludselig var de meget behagelige og støttende. Måneder før min sag kunne blive hørt, var der ofte patruljevogne ude på min gård, og enhver betjent, der kom til min dør med noget papirarbejde, fortalte mig, at de håbede på, at jeg ville vinde sagen. Dette var bestemt en radikal ændring fra den måde, de havde opført sig på tidligere, men det var en forandring til det bedre, som blev hilst velkommen.

En dag kom der en betjent med nogle papirer, og vi startede en samtale. Han sagde: "Rick, jeg ved ikke præcis, hvordan du behandler folk, men hvis jeg var syg, ville jeg kontakte det medicinske system". Jeg lo af det, han sagde og spurgte ham: "Tror du ikke, at de mennesker, der kommer til mig, allerede har været hos det medicinske system? I mange tilfælde er det de skader, som det medicinske system har forårsaget, der har bragt patienterne til mig i første omgang". Jeg spurgte ham: "Hvis du havde kræft i stadie 4, og det medicinske system ikke kunne gøre noget for at hjælpe, hvor ville du så henvende dig?"

Jeg tror, at vores snak gjorde stort indtryk på denne unge betjent, der blev klar over, hvad der egentlig foregik. Da han forlod mit hjem den dag, var han blevet meget venlig mod mig og syntes nu at støtte det, jeg lavede. Efter alt at dømme så det ud som om, politiet var begyndt at blive klogere, og at ganske mange af dem endelig havde set lyset. Måske var de begyndt at tænke på de syge og døende kære i deres egne familier, og hvad den medicin, jeg producerede, kunne gøre for at hjælpe dem.

Mindre end en uge før min retssag startede, så jeg min første UFO (Uidentificeret Flyvende Objekt). Min nabo og supporter Mark Allen havde få måneder før

talt om at have set noget mærkeligt på himlen, men jeg havde ikke været meget opmærksom på det, han sagde. Det var ikke, fordi jeg ikke tror, de eksisterer. Millioner af mennesker har set nogle meget mærkelige ting på himlen. Jeg tænkte bare, at da jeg nu var 57 år gammel og endnu ikke havde været vidne til sådanne oplevelser, ville det være meget usandsynligt, at jeg nogensinde ville se noget af denne art.

På denne særlige aften var Mark i mit hjem, og vi havde talt om min kommende sag. Jeg var ved at blive træt, så vi gik ud i min gård, da jeg skulle køre ham hjem i min lastbil. Jeg var lige trådt ud af døren, da noget fangede mit øje lige over masten tæt på mit hus. Det var et objekt på himlen, der havde en glødende sekskantet grundform. Pludselig – ud af ingenting – så det så ud som om, et andet objekt tilsluttede sig det første, og derefter fløj et tredje objekt i formation, der dannede en trekantet form. Objekterne så ikke ud til at være så langt væk, men der var ikke nogen mærkbar støj at høre fra objekterne. Jeg gik ind for at hente mit filmkamera, men da jeg vendte tilbage, var de ved at flyve væk. Jeg forsøgte at få nogle optagelser men nåede det ikke.

Mark og jeg satte os så ind i min lastbil og kørte til en nærliggende bakke i håb om at spotte dem igen. Vi kunne stadig se dem flyve i formation i det fjerne. De så ud til at være omkring 2.000 meter oppe i luften, og det så ud som om, de var i gang med en slags undersøgelse. Vi holdt øje med dem i et stykke tid og efter at have forsøgt at signalere til dem med et spotlight uden at få respons, var det blevet aften. Jeg tror ikke, at disse genstande blev fløjet af noget menneske, da intet menneske ville kunne modstå de G-kræfter, der var ved nogle af de manøvrer, vi var vidne til.

Jeg tænkte: "Er det ikke fedt? Jeg prøver at gøre mig klar til at forsvare mig selv i en vanvittig retssag, og nu ser jeg UFO'er." I det mindste var Mark med mig den aften, og vi oplevede begge det samme, så enten var disse objekter der virkelig, eller også så Mark og jeg de samme ting på samme tid. Jeg tror, at der er en masse om UFO'er, der bliver holdt skjult for offentligheden, men hvorfor? Nogen derude har svarene.

Da jeg manglede tid og evne til at gøre det selv, havde mine naboer Larry og Ruby Bjarnason gjort et stort arbejde for at gøre klar til retssagen. Min højesteretssag begyndte i september 2007. Når der blev spurgt, om jeg ville erklære mig skyldig eller uskyldig, svarede jeg, at jeg ikke kunne plædere over for noget overhovedet, som stammer fra en lov, der er baseret på korrupsion. Domstolen registrerede derfor automatisk en påstand om ikke-skyldig på mine vegne.

Jeg var blevet anklaget for dyrkning, handel og besiddelse. Hvad angår bøden for dyrkningen, hvordan kunne jeg så levere medicinen gratis til patienterne i nød, hvis jeg ikke dyrkede hamp? Trafficking betyder ifølge definitionen i ordbogen udveksling af varer med henblik på økonomisk gevinst. Tilsyneladen-

de anvendes den rigtige definition af dette ord ikke i juridiske kredse. Jeg anser dette og andre udtryk de misbruger som værende bevis for, at vores retssystemer har deres eget sprog, som vi ikke forstår.

Synes du ikke, det er mærkeligt, at domstole ikke anvender de samme definitioner for ord, som vi andre gør? Men jeg formoder, at hvis de gjorde, ville det være meget sværere at skjule, hvad de egentlig laver.

Jeg gav denne medicin til patienter uden omkostninger, og det juridiske system anklagede mig med trafficking for at gøre det. Hvad angår besiddelsen, hvordan kunne jeg så levere Olien til lidende folk, hvis jeg ikke havde det stof, det er fremstillet af? Alle disse anklager var bare juridisk vås. Jeg havde ikke brudt nogle reelle love eller skadet nogen. Det vidste jeg godt, og det gjorde det juridiske system også. Siden de er nogle skadedyr, har de bare at gå videre med deres ondskabsfulde spil.

Hvis de ikke var klar over de lidelser, de var årsag til, ville de alle have været undskyldt. Men desværre var der ingen mulighed for, at dommeren og anklagemyndigheden ikke kendte til sandheden. Jeg ved endnu ikke, hvem der gav ordrene, men jeg havde en stærk mistanke om, at de kom lige fra Ottawa. Hvis nogen af disse juridiske typer var i besiddelse af blot skyggen af almindelig anstændighed, ville de have gjort det rigtige og smidt denne sag direkte tilbage i ansigtet på regeringen. Men på grund af de nævnte korrupte instanser skete dette naturligvis ikke.

Da juryen til min sag var blevet udvalgt, spurgte jeg dommeren, om jeg ikke havde ret til en uvildig jury. Vi er alle blevet hjernevasket af årtiers propaganda om hamp, så hvordan kunne denne jury blive anset for saglig, når juryen også havde været udsat for den samme propaganda? Jeg bad om, at juryen fik lov til at se et videobånd om den sande historie om hamp og menneskets brug af denne plante. Min anmodning blev straks afvist. Dette gjorde det umuligt at få min sag hørt foran en informeret jury, men det var kun begyndelsen på de tricks, som den canadiske retssystem havde i baghånden.

Jeg havde ti patienter og seks læger til at vidne på mine vegne, og vi samlede et bjerg af videnskabelige undersøgelser, som jeg havde planlagt at indføre som beviser. Omkring seks politibetjente vidnede i den første fase af min retssag. Først præsenterede anklagemyndigheden deres sag, og betjent efter betjent fortalte juryen om deres modige bedrifter i min baghave. Så da jeg krydsforhørte dem, vidnede de nervøst på mine vegne. Under krydsforhøret holdt jeg i hvert enkelt tilfælde den artikel op, som var blevet offentliggjort af Springhill Record i 2004 – et år før jeg blev ransaget og sigtet. Jeg spurgte hver betjent igen og igen, om en kriminel ville få en avis til at bringe en helsides artikel, der detaljeret beskrev hans eller hendes aktiviteter. Selvfølgelig måtte alle betjentene indrømme, at en kriminel ikke ville opføre sig sådan.

Så spurgte jeg hver betjent om videobåndet og oplysningerne, jeg havde givet dem 6. maj 2005, tre måneder forud for deres razzia. De har alle indrømmet, at de havde kendskab til denne video og oplysningerne, men sagde at de aldrig havde set indholdet. Jeg spurgte, om det var almindelig praksis for politiet ikke at undersøge sådanne beviser. Jeg kan ikke huske nogen betjent besvare dette spørgsmål. De sad alle bare der med et blankt udtryk på deres ansigter. Dommeren burde have beordret dem til at svare, men gjorde det ikke.

Da den kvindelige betjent, der havde været på terrassen med mig under razziaen, skulle vidne, blev hun spurgt, om hun kunne huske at have fortalt mig, at hun troede på alt, hvad jeg sagde til hende om den helbredende kraft af denne plante. Hun fortalte juryen, at hun huskede vores samtale meget godt og havde troet på alt, hvad jeg fortalte hende den dag.

Da betjenten, som havde holdt en pistol op for min vens hovede i forbindelse med razziaen, blev krydsforhørt, spurgte jeg ham, hvorfor han havde gjort sådan. Han forsøgte at overbevise retten om, at han troede, at han havde set en pistol på terrassen, da han kom rundt om hjørnet af mit hus. Min terrasse er lukket med bølgede kulfiberpaneler, der går omkring fire meter op i siderne, og gulvet på terrassen er tre meter fra jorden. Selv om der havde været en pistol, hvilket der ikke var, så skulle han – derfra hvor han stod – have været tolv meter høj for at kunne se, hvad der var på min terrasse. Når han først var kommet op på terrassen, ville det have være indlysende, at der ingen våben var tilstede, så hvorfor havde han truet min ven på den måde? Jeg fortalte retten, at der havde været en helt lovlig pelletpistol i hjørnet af min stue, men der havde ingen våben været på min terrasse eller i mit hjem udover de pistoler, som politiet viftede rundt med samt den pistol, som denne betjent havde holdt op for min vens hoved. Da nævnte pistol-glade cowboy var færdig med at vidne, så han temmelig syg ud.

Hvad skal man stille op med den slags handlinger, når kujoner som denne mand tydeligvis ikke burde have lov til at have en pistol i sin besiddelse? Jeg hader at tænke på, hvad der kunne være sket, hvis noget havde forskrækket denne unge pistol-begejstrede betjent. Min uskyldige ven ville sandsynligvis have været likvideret med en kugle i hjernen. Hvis dette lysende eksempel på hvad en betjent ikke burde gøre, var sket, ville han sandsynligvis på en eller anden måde være sluppet af sted med sit direkte mord. Efter at have været vidne til hvad der var sket på min terrasse, kunne jeg ikke lade være med at spekulere på hvor mange andre uskyldige mennesker, der er blevet skadet eller dræbt på samme måde.

Dernæst fik anklagemyndigheden politiets marijuanaekspert i vidneskranken, og han satte noget af et show op. Under krydsforhøret startede jeg med at spørge: "Du er her som marijuanaekspert for politiet. Er det korrekt?" "Ja," svarede han. Jeg spurgte så denne såkaldte ekspert, hvad han vidste om hamp.

Han svarede, at han ikke vidste noget om hamp. Jeg spurgte så: "Du anses for at være marijuanaekspert, og du ved ikke, at marijuana er hamp?" Jeg kunne ikke tro det, men han forsøgte faktisk at argumentere og hævdede bl.a.: "Nej, nej, marijuana er én ting, men hamp er noget helt andet." Enhver der er bekendt med dette emne, er klar over, at marijuana i virkeligheden simpelthen er cannabis-hamp. Jeg indså hurtigt, at hvis denne mand kunne anses for at være ekspert i noget, var det bestemt ikke på dette område. Jeg nåede derefter ned og tog en kopi af den korrupte lov, som blev indført i 1923. Jeg forklarede juryen, hvad dette dokument var og påpegede, at ordet hash på mærkelig vis ikke var tilstede, men ordene "indisk hamp" var.

Denne lov blev indført før, systemet begyndte at bruge det frygtede M-ord. Derfor blev Crowns vidne efterladt i en noget forvirret tilstand efter min information om noget, som han allerede burde have vidst, hvis han var ekspert. Det var tydeligt, at politiet brugte en masse af skatteydernes penge på at forsøge at udrydde denne plante. Man sætter ikke alle disse politifolk i helikoptere og patruljevogne for ingenting. Oven i det hele havde regeringen endda det canadiske militær involveret i denne heksejagt. Jeg spurgte ham, om han vidste, hvor mange af de penge som politiet blev tildelt, der blev brugt på at udrydde hampen. Han svarede: "Over 60 procent." Jeg fortsatte med at sige: "Politiet bruger over 60 procent af de offentlige penge, de er forsynet med, på at tilstræbe udryddelsen af en plante, der aldrig har skadet nogen?" Mit næste spørgsmål var, om han følte, at alle disse penge og kræfter ikke kunne udnyttes bedre ved at forfølge kriminelle, der begik virkelige forbrydelser. Han mumlede noget om, at han ikke lavede lovene, men bare håndhævede dem.

Derefter fortsatte jeg med at spørge denne såkaldte ekspert, om han troede, marijuana var vanedannende. Han anførte, at så vidt han vidste, var det vanedannende. Jeg spurgte ham så, om han nogensinde selv havde røget marijuana, og han indrømmede, at han tidligere havde prøvet det. Jeg spurgte, om han var blevet afhængig. Han svarede: "Nej." Denne ekspert vidste ikke engang, at hans egen regering havde indrømmet mange år før, at hash ikke var vanedannende. Jeg havde advaret anklagemyndigheden om, at hvis de satte deres ekspert på vidneskranken, ville jeg tilintetgøre ham under krydsforhøret. Da han var færdig med at vidne, var dette præcis, hvad der var sket, for i modsætning til ham vidste jeg noget om emnet.

Efter at de forskellige betjente blev færdige med at vidne, så anklagerens sag temmelig skrøbelig ud. Deres mål havde været at forsøge at overbevise juryen om, at hvad jeg gjorde, kunne på sin vis betragtes som en kriminel handling. Alle betjentene, der vidnede, havde sagt, at en typisk kriminel ikke ville agere så åbent, som jeg gjorde, og at jeg ikke havde grebet det an på en kriminel facon. Hvis du var blevet udvalgt til at være i min jury efter at have hørt alt dette, hvad ville du så vurdere?

.....

Anklagefasen af min retssag var ved at være overstået. Den følgende dag skulle jeg forsvare min sag, så efter at juryen havde trukket sig tilbage, spurgte dommeren mig, hvordan jeg havde tænkt mig at fortsætte. Jeg fortalte, at jeg først planlagde at skaffe vidneudsagn fra de patienter, der selv havde brugt Olien. De kunne så fortælle juryen, hvad Olien havde gjort for dem. Efter disse fortællinger havde jeg tænkt mig at sætte deres læger i vidneskranken. På den måde kunne lægerne ikke fordreje kendsgerningerne, fordi juryen allerede havde hørt vidneudsagn fra patienterne.

Jeg havde allerede en edsvoren skriftlig erklæring fra en onkolog om en af de patienter, der skulle vidne, og den var gennemført fup. Ifølge erklæringen fra onkologen, som behandlede Jim LeBlanc, blev det benægtet, at Jim overhovedet havde terminal cancer. Desuden leverede en praktiserende læge, hvis patient døde af terminal lungekræft, denne patients medicinske journaler på en meget forvrænget måde. Det han fremviste ignorerede den kendsgerning, at nævnte patient nu var helbredt, og han forsømte at fremvise de røntgenbilleder, der beviste, at dette var sandt. Ser du, i modsætning til patienterne, så ville lægerne ikke deltage i retten frivilligt, for de var godt klar over den trussel, som brugen af denne olie repræsenterede over for deres profession. De ønskede ikke at hjælpe med at bevise over for offentligheden, hvor effektiv denne medicin virkelig var, fordi det ikke var i deres bedste interesse.

På dette tidspunkt havde et stort antal læger i Nova Scotia og andre dele af Canada allerede set, hvad denne naturlige olie havde gjort for trivslen af flere af deres egne patienter. Mange, der var blevet ramt af terminal cancer, var nu kræftfri, takket være deres brug af denne olie. Men for det meste ville lægerne gøre sig særlig umage for at holde sandheden om denne medicin skjult fra offentligheden.

For mig og de patienter, som jeg havde leveret Olien til, var der ingen tvivl om, at disse læger var villige til at lyve for at undgå at gøre, hvad der var rigtigt og i den bedste interesse for det canadiske folk. Vores nuværende medicinske system er i sandhed en trist omgang. Læger går rundt og spiller Gud, mens de fylder deres lommer. Derfor lider og dør vi, fordi de fleste læger nægter at gøre deres arbejde ordentligt. Folk, der er villige til at sætte deres tillid og liv i hænderne på folk som disse, er blevet dårligt informeret. Jeg fortæller dig ikke, at hver læge vil opføre sig på denne måde, men jeg siger, at rigtige læger som du kan sætte din lid til er få og sjældne.

Da jeg var færdig med at fortælle dommeren, hvad jeg havde tænkt mig at gøre, erklærede han, at de patienter og læger jeg indkaldte for at vidne intet havde at gøre med de afgifter, som jeg stod overfor. Han erklærede, at deres vidneudsagn ikke havde nogen indflydelse på sagen. Jeg var lamslået. Hvem var han, når han kunne sige, at disse vidneudsagn ikke havde nogen indflydelse? For mig var sådan en erklæring fuldstændig ulogisk og trodsede alle former for

.....

fornuft. Hvad disse mennesker skulle fortælle retten havde alt at gøre med min sag. De var de patienter, som jeg havde leveret Olien til for at behandle dem, og nogle var endda blevet helbredt for terminal cancer. Hvordan kunne denne dommer sige, at de ikke havde nogen betydning for min sag? For at forhindre en grim konfrontation sagde han så, at han ville tænke over at tillade deres vidneudsagn, og at vi kunne diskutere det den følgende dag, når retten blev genoptaget.

Den næste morgen meddelte han mig, at han havde tænkt meget over det, men ikke kunne se nogen mulig måde at tillade deres vidneudsagn. Jeg var virkelig lamslået. Var der noget, som disse såkaldte offentligt ansatte ikke ville gøre for at holde sandheden fra offentligheden, hvis bedste interesser de sådan set var ansat til at skulle beskytte? Nu forstod jeg, hvorfor de havde etableret et publikationsforbud, da jeg først entrede domstolssystemet. Selvfølgelig tror jeg virkelig ikke, at det ville have gjort meget forskel, da dagens nyhedsmedier ikke er kendt for at bringe folk sandheden alligevel.

I det mindste vidste jeg, at anklagemyndigheden ikke havde gjort et førsteklasses job i løbet af deres fase af retssagen. Da jeg havde alle disse videnskabelige beviser til min rådighed, selv uden vidneudsagn fra patienterne, troede jeg stadig, at jeg havde masser af beviser til at begrunde mine handlinger. Gæt igen! Dommeren sagde: "Du kan ikke indføre videnskabelige beviser, medmindre du har den person, der offentliggjorde det tilstede i retssalen." Jeg skød tilbage: "Hvis det virkelig er tilfældet, så kan denne sag ikke være lovlig, for de ansvarlige for at skrive og sætte disse love i kraft, er heller ikke tilstede." Som forventet blev mit argument ignoreret, og de fortsatte med deres lille undersøgelse. Det så ud som om, de havde nogle absurde undskyldninger for alt, hvad jeg blev nægtet, og jeg fik gåsehud af bare at være tilstede foran disse mennesker.

Jeg kan huske, at jeg under retssagen sagde til dommeren: "Inden det her er slut, bliver det dig, som skal i fængsel". Jeg mener stadig, at jeg havde gode grunde til at komme med sådan nogle udtalelser, men på et tidspunkt sagde dommeren: "Mr. Spimpson, det nytter ikke noget, at de tager dette her så personligt." "Tager det personligt?!" råbte jeg og rejste mig i vrede. "Alt det som sker her er en forbrydelse! Fordi I har beslaglagt mine ejendele, er der nu en hel del mennesker, som har lidt og er døde! Så skal jeg tage det personligt? Gu' fanden skal jeg tage det personligt!"

Dommeren gav min aldrig noget svar, men sad bare og kiggede ned i bordet. Det her var åbenbart det bedste, vores retssystem kunne byde på. Folk klædt ud som pingviner der legede, at de opretholdt loven. Hvis befolkningen bare var klar over, hvad det var, disse korrupte tjenestemænd gjorde imod dem, ja så ville de højst sandsynligt blive klynget op i det nærmeste træ i et hampreb.

Til syvende og sidst afhang det hele af mig. Jeg var den eneste, som havde fået lov til at vidne til mit eget forsvar. Jeg tilbragte 2 timer i vidneskranken, hvor jeg forklarede hele historien, og jeg holdt ikke noget tilbage. Da jeg var færdig, burde det stå lysende klart for juryen, hvad det var, der foregik. Juryen havde siddet og lyttet til alle de vidneudsagn, som retten havde tilladt, og jeg var helt sikkert på, at de ikke ville kunne finde mig skyldig i anklagerne. Jeg havde jo forklaret, hvad den vidunderlige medicin kunne udrette for menneskeheden. Efter min afhøring kunne jeg blot sætte mig ned og vente. Jeg havde kun mine afsluttende bemærkninger tilbage, inden sagens udfald blev overladt til juryen.

Så smed anklageren en bombe. Pludselig ville anklageren have lov til at føre endnu et vidne fra Marijuana Access Projektet. Anklageren var ellers færdig med at føre sin sag, inden jeg blev afhørt, og denne procedure var meget unormal. Indenfor lovtermene hedder dette at "splitte" sagen. Det er ikke normal praksis, og det er heller ikke velset i retskredse. Dommeren tillod det, og lod anklageren føre sit vidne. Jeg fattede ikke, hvad der skete, og det gav ingen mening for mig, at jeg skulle vente med mine afsluttende bemærkninger, til sidste vidne havde været på.

Den person, som anklageren ville føre i sagen, var ikke en gang tilstede, og retten blev derfor udsat til den følgende mandag, hvor de ville kunne være tilstede. Men lige meget hvad deres vidne fra Marijuana Access Projektet ville finde på at sige, så vidste jeg, at anklageren ikke ville kunne bruge det til noget. Personen havde også vidnet i forbindelse med mit Charter Challenge, så jeg vidste, hvad jeg kunne forvente, og at det ville være spild af tid. Om mandagen blev vidnet afhørt, og som jeg forventede, havde det ingen afgørende effekt på min sag. Det lod til at anklageren havde lavet nummeret for at vinde tid, eller også havde de en anden og mere dyster dagsorden, som vi endnu ikke kendte til. Men eftersom dommeren ikke magtede at udføre sit job ordentligt, var der intet, jeg kunne gøre for at forhindre anklageren i at få sin vilje.

Efter det sidste vidneudsagn kunne jeg endelig komme til at fremlægge mine afsluttende bemærkninger. Jeg spurgte, hvad juryen ville gøre, hvis de havde fundet en kur imod kræft. Hvem ville de være gået til, som jeg ikke allerede selv havde kontaktet? Jeg prøvede at sætte juryen i mit sted, så de kunne se, hvad det er, vores systemer gør imod os. Jeg fortalte dem om det store antal personer, som Olien allerede havde hjulpet, og jeg regnede med at alle de patienter og læger, som jeg havde indkaldt som vidner, ikke havde fået lov til at afgive deres vidneudsagn. Da jeg var færdig, følte jeg virkelig, at jeg havde vundet sagen, og det samme gjorde de af mine tilhængere, som var blandt publikum.

Juryen trak sig tilbage, og inden for tre timer var de kommet frem til en afgørelse. Vi blev kaldt tilbage til retslokalet og ventede på dommen. Monica McQueen, som var den offentlige anklager og som havde ført ordet både i retsagen og under forløbet med min Charter Challenge, var tilstede. Men underligt

nok var Doug Shatford, som var anklager for the Crown, ikke tilstede i lokalet. Kort efter ankom han dog, og satte sig ved siden af McQueen. Cirka tre minutter efter ankom juryen.

Jeg stod op, mens jeg ventede på deres afgørelse. "Skyldig, skyldig, skyldig." Jeg troede ikke min egne ører. Juryen havde haft en unik chance for at ændre alting og udbrede kendskabet til denne medicin til resten af befolkningen.

Ca. 70.000 dødsfald om året i Canada som følge af kræft – for ikke at tale om dødsfald som skyldes andre sygdomme, som medicinen også er effektiv imod. Og så kender de mig skyldig?!

Jeg vil gerne sige til dem, som sad i den jury og som deltog i alt det her. "Jeg håber, I ved hvor meget blod, I har på hænderne." Jeg havde endda leveret Olien til nogle af jurymedlemmernes slægtninge, og alligevel kendte de mig skyldig? I hvad? Hvis bare én af dem havde sagt "ikke skyldig", havde juryen været delt.

Der stak noget under. Og jeg var helt rundt på gulvet. Det kunne bare ikke ske det her. Da jurymedlemmerne forlod retssalen hang deres hoveder så lavt, at hagen nærmest slæbte henad gulvet. Jeg kiggede op på dommeren og sagde: "Nå, men du kan lige så godt smide mig i fængsel med det samme, for jeg bliver ved med at lave Olien til dem, der har brug for det, indtil jeg ryger i brummen". Hver eneste gang jeg havde været i retten, havde jeg gjort det helt klart, at jeg stadigvæk lavede olie, og på intet tidspunkt have dommeren bedt mig om at holde op med det. Hvis han virkelig mente, at jeg begik en forbrydelse, ville han så ikke have prøvet at stoppe det? Jeg kunne virkelig ikke regne den dommer ud. Et øjeblik virkede han næsten menneskelig, og i det næste øjeblik var han et uhyre. Man vidste aldrig, hvor man havde ham.

To dage efter dommen ringede Rick Dwyer. Hans kone Margaret påstod, at hun havde set Doug Shatford komme ud fra juryens lokale lige inden, de kom ud for at afgive deres dom. Nu gav det pludselig mening. Efter at have set hvordan de her folk havde opført sig under hele retssagen, ville de så have afholdt sig fra at presse juryen? De havde allerede gjort det klart for mig, at de var parat til alt, så det var vel ikke utænkeligt, at de også ville gribe til dette.

Jeg spurgte, hvorfor Margaret ikke havde sagt noget under retssagen, men hun svarede bare: "Rick, jeg ved jo ingenting om retsregler. Da jeg så ham komme ud af jurylokalet, tillagde jeg det ikke den store betydning. Det var først senere, da jeg begyndte at tænke over det, at jeg fandt ud af, at der var noget galt." Jeg sagde til hende, at det at interferere i juryens afgørelse er en meget voldsom anklage, så vi er nødt til at være helt sikre i vores sag: "Jeg vil gerne have, at du tager tilbage til retssalen og sætter dig i den sammen stol, så du sikrer dig, hvilken dør det var, han kom ud af."

Margaret tog tilbage til retsbygningen og gjorde, som jeg havde bedt om. Bag efter tog hun og Rick direkte tilbage til mig, hvor de fortalte, hvor hun havde siddet. Man kunne kun se én dør fra den stol, og det var døren til jurylokalet. Vi kontaktede straks dommeren og forelagde ham oplysningerne, og et par uger senere blev vi indkaldt til retsbygningen igen. Jeg regnede med, at vi skulle til et eller andet møde om det, men da vi kom ind i retslokalet, sad dommer Caccione i dommersædet, og McQueen og Shatford var der også sammen med en fedladet advokat fra Halifax, som repræsenterede dem.

Dommeren lagde ud med at sige: "Mrs Dwyer, jeg håber, at de er klar over, at de står til 14 år i fængsel, hvis det viser sig, at de har talt usandt." Hans trussel havde dog ikke den store effekt. Margaret sagde bare, at hun jo var kommet for at fortælle sandheden om, hvad hun havde set den dag. Så indtog hun vidneskranken. Deres advokat gjorde, hvad han kunne for at finde huller i hendes forklaring, med det lykkedes ikke. Han spurgte, om hun også modtog olie fra mig og antydede, at hun gjorde dette for at blive ved med at kunne få olie. Hun grinede bare af ham og sagde, at hun kunne få al den olie, hun ville have. Der var mange andre, der også lavede den. Hun var en klippe, og det var da også, hvad jeg havde forventet. Margaret er et af de mest oprigtige mennesker, jeg har mødt.

Lidt efter lidt fandt de ud af, at de ikke kunne finde huller i hendes forklaring, og hun fik lov til at gå. Så var det min tur. Jeg kaldte Doug Shatford til vidneskranken. Et par af mine "forhandlere" havde sagt til mig, at de havde solgt cannabis til Mr. Shatford, så jeg spurgte ham, om han selv brugte hamp? Shatfords hovede så ud som om, det skulle til at eksplodere. Han blev helt rød i hovedet og begyndte at stamme. Dommeren kom ham til undsætning: "Mr. Simpson, denne type spørgsmål vil ikke blive tolereret!" Jeg svarede: "Jamen forsvareren spurgte jo Mrs. Dwyer, om hun brugte hamp, så hvorfor kan jeg ikke spørge om det samme?" Men det var ligemeget hvad, jeg spurgte om. Dommeren var tydeligvis på deres side.

De udspurgte også nogle medarbejdere fra retsbygningen – som naturligvis gerne ville beholde deres jobs – om Mr. Shatford havde opholdt sig i jurylokalet. Medarbejderne erklærede, at det havde han ikke. Dette var i sandhed en fup-rettergang, og til sidst erklærede dommeren, at han var overbevist om, at dette blot var noget, som Mrs. Dwyer og jeg havde fundet på for at afspore retssagen. Hvordan kunne han overhovedet komme med sådan en udtalelse? Margarets vidneudsagn var på ingen måde blevet modbevist, og hvis hun havde løjet, skulle hun vel smides i fængsel, som han havde truet hende med. Jeg ved ikke særlig meget om loven – og især ikke i deres version, men i virkelighedens verden tror jeg, at politiet skulle have foretaget en grundig undersøgelse af sådan en sag. Og nu vi er ved det. Hvordan kan det være, at juryen ikke blev kaldt tilbage for at svare på spørgsmålet? Nej, det stod klart, at de kun var ude på at få mig ned med nakken, og at de ikke ville sky nogle midler.

Jeg venter stadig på min domsafsigelse, som er sat til den 30. november 2007, min 58. fødselsdag. Men de retsfolser var faktisk heldige. Jeg var så vred over det, der skete, at jeg er bange for, at jeg ville have gjort noget, jeg fortrød, havde det ikke været for det faktum, at jeg selv tog Olien. Den beroligede mig, så den gamle slagsbror, jeg engang havde været, blev holdt i skak. Jeg har sidenhen fundet fred med hele episoden, men jeg kan huske, at jeg dengang tænkte, at hvis jeg alligevel skal i fængsel, så skal jeg give dem noget at putte mig i fængsel for. Mange af mine tilhængere havde det på samme måde, så det var vist bare heldigt, at det ikke udviklede sig til et regulært blodbad. Et eller andet sted tror jeg, at det var sådan, min far ville have reageret, men jeg er glad for, at Olien hjalp mig til at tage den med ro.

Kapitel 9

Fængslet i et par dage

I sommeren 2007 sendte jeg en tube olie til en ung kvinde, som havde orlov, fordi hun var gået ned med stress. Derudover havde hun også problemer med ryggen. Hun gjorde hurtigt store fremskridt og var på ingen tid tilbage på arbejdet, og nu var hun en af mine støtter. Jeg havde ikke hørt fra hende i et stykke tid, og da jeg prøvede at ringe, kunne jeg ikke få fat i hende. I november tog jeg så ud til hende for at give hende en ny tube olie.

Hun var ikke hjemme, så jeg afleverede tuben til hendes mor og bad hende om at aflevere den til datteren. Der var ingen penge involveret, og det var der heller ingen grund til, da jeg gav hende medicinen uden beregning. Jeg var ikke klar over det, da det skete, men hendes mor havde straks ringet til politiet i Amhrast og afleveret tuben med olie til dem. Medicinen havde hjulpet hendes datter ganske meget, men alligevel ringede hun til politiet. Det er vel det, man kalder taknemmelighed i visse kredse.

Af en eller anden grund blev det besluttet, at min afsoning skulle udskydes til det efterfølgende år, men jeg skulle nu alligevel møde i retten den 30. november. Da jeg ankom til retslokalet for at få udskudt min afsoning, stod to betjente klar til at arrestere mig og anklage mig for at levere narkotika igen.

Dette var en fredag, hvilket betød, at jeg skulle tilbringe weekenden i fængsel, da dommer Cacchione ikke kunne behandle min sag, før han fandt ud af, hvad det var, der nu var sket. Underligt nok virkede han ret irriteret over det, som politiet havde gang i. Der blev sat en ny dato for mit retsmøde, og så tog jeg til politistationen sammen med de to betjente. Jeg havde kendt den ene af betjentenes forældre, siden jeg var lille og mente, han kom fra en god familie og derfor nok var et fornuftigt menneske. Men i løbet af den næste måneds tid skulle min opfattelse af Tim Hunter ændre sig drastisk.

Efter det sædvanlige tidsspilde på stationen blev jeg kørt over til fængslet i Amherst. Jeg blev først sat i detentionen, indtil de fik mig kørt igennem systemet, og jeg kunne komme over på den sikrede afdeling. Mens jeg ventede på dette, blev en anden fange sat ind i nabocellen.

Vagten sagde: "Vi skal nok tage os af dig om et øjeblik Mr. Simpson". Min nye nabo spurgte, om jeg var Rick Simpson? Og det svarede jeg ja til. "Jamen, du er jo en healer! Hvad laver du herinde?" Jeg fortalte ham, at det havde jeg faktisk også selv overvejet. Så kom vagten og førte mig over til den sikrede afdeling. Der blev jeg sat i en lille celle sammen med 4 andre fanger.

Et par minutter senere var der en fra gangen, hvor jeg sad, der råbte mit navn for at få min opmærksomhed. Jeg gik hen til den lille åbning i stældøren og svarede. Han fortalte mig sit navn, men jeg kunne ikke placere ham. Da han så sagde sin mors navn, faldt brikkerne på plads. "Det er dig, der har en kræftsvulst i hjernen?" Hans mor havde opsøgt mig for at få hjælp til behandlingen af sin søn, men jeg havde aldrig mødt ham personligt. Det var derfor, at jeg ikke havde genkendt ham, da vi sad i detentionscellerne. Jeg spurgte ham, hvad han lavede her, og han svarede, at han afsonede i weekenderne. "Hvordan går det med din cancer?", spurgte jeg. "Det går fint", svarede han, og så talte vi nogle minutter om hans kræftbehandling. Da vi havde sludret færdig, stod mine nye cellekammerater rundt om mig. De havde lyttet med, og nu undrede de sig over, hvorfor i alverden sådan én som mig var blevet smidt i fængsel. Jeg trak bare på skuldrene og sagde: "Hvem ved hvorfor". Jeg nærrede ingen illusioner længere. Jeg vidste udmærket godt, hvorfor jeg sad her. Korruption på højeste niveau.

Der var masser af tid at slå ihjel, så vi fem brugte tiden på at lære hinanden at kende. Og jeg må indrømme, at jeg godt kunne lide dem allesammen. Efter et par timer kom der nogen hen til celledøren, og der blev råbt: "Så er der medicin!" Alle skyndte sig over til døren, og da de vendte tilbage, spurgte jeg, hvad dét handlede om. De virkede jo allesammen til at være raske og friske, så hvad skulle de bruge medicin til? Da sagde, at hvis jeg blev derinde, kunne jeg få lov til at se en læge og kunne bestille alt, hvad jeg måtte have brug for – sovepiller, hovedpinepiller eller hvad jeg nu havde brug for. Jeg rystede bare på hovedet.

Da de råbte, at vi skulle slukke lyset, gik vi ind i fem små enkeltmandsceller, som stødte op til det lille fællesrum, vi havde, og så blev stældøren lukket efter os. Det havde været meget varmt i fællescellen, men det var endnu værre i min lille enkeltmandscelle. Jeg har aldrig været god til at sove i varme, og her var jeg oven i købet låst inde og uden min olie til at hjælpe mig med at falde i søvn. Da det blev for meget, tog jeg den tynde madras og smed den ned på gulvet – kun for at finde ud af at det var der, varmen kom fra. Det var ikke meget søvn, jeg fik den nat.

Den næste dag gentog den samme scene sig: "Så er der medicin!" Og så skyndte de sig over til hullet i døren. Lidt efter kunne jeg ikke tie stille længere: "Er i godt klar over, at ingen af jer burde være herinde? I er bare et produkt af det samfund, I er vokset op i." Underligt nok mente de alle, at de skam havde gjort ting, som var forkerte og såmænd nok fortjente deres straffe. Så spurgte jeg: "Er det ikke rigtigt forstået, at I allesammen er herinde på grund af et eller andet med narko?" Det måtte de jo give mig ret i, og jeg så derefter på den ældste af dem, som var 42 år. "Du voksede op i generationen med den hårde narko ikke? Da du var teenager først i 80'erne, var der rigtig meget hård narko og piller på gaden, og der begyndte dine problemer, og du røg ind at sidde første gang ikke?" "Jo, det er rigtigt nok", svarede han. "Hvordan tror du, det kan være, at det pludselig var så let at få fat i hårde stoffer dengang? Tror du virkeligt ikke, at man kunne have gjort noget for at holde dem væk fra gaderne? Hvis du eller jeg tog ned til et af de skumle kvarterer, hvor lang tid tror du så, det ville have taget os at finde en, der handlede med narko? Hvis det virkeligt var det, vi ville, mon så ikke vi ville have klaret det på en måned?" Det var der bred enighed om. "Så hvordan kan det så være, at politiet, med alle deres ressourcer, ikke er i stand til det? Systemet har en interesse i, at I kan få fat i de stoffer. Det er meget lettere at kontrollere jer på den måde. Det handler om penge og arbejdspladser. I er ikke andet end et jobskabelsesprojekt".

Jeg uddybede: "Når folk misbruger disse stoffer, bliver den brede befolkning nervøs. Så er det let at overbevise dem om, at for deres egen sikkerheds skyld skal der bygges flere fængsler og ansættes mere politi til at holde styr på ballademagerne. Så i stedet for at politiet gør det, de burde gøre, nemlig at fjerne stofferne fra gaderne, så vender de det blinde øje til, og før eller siden bliver nogle få afhængige af stofferne, og dem putter man så i fængsel, hvor lægen sørger for, at de stadigvæk har fri adgang til farlige, afhængighedsskabende medikamenter. Når I så er færdige med at sidde her og er blevet reformeret og klar til igen at blive sluppet løs i samfundet, hvad gør I så? Vil I så holde jer til dydens smalle sti, nu hvor I er frie?"

"Langt de fleste finder ret hurtigt lige tilbage til cellen. Fordi de er nødt til at begå kriminalitet for at få penge til at vedligeholde deres misbrug. Og fra befolkningens synspunkt er alt så godt igen, for nu kan I ikke gøre mere skade. Men i virkeligheden gør I bare nøjagtigt, som I er blevet programmeret til. For at systemet kan vokse sig større og stærkere, er det nødt til at have noget såkaldt kriminalitet, der kan skræmme befolkningen. De ønsker at holde jer i afhængighed, så I kan begå kriminalitet, så det de gør ser godt ud i befolkningens øjne. Medicinalindustrien fungerer på samme måde, da de fleste læger for det meste blot er narkohandlere, som repræsenterer medicinalfirmaerne, som jo er ligeglade med, om de skader deres patienter."

"Nå, men det er altså derfor, jeg sidder inde. De bryder sig ikke om, at folk som mig render rundt og fortæller alle om, at det hele er en stor løgn, og at medici-

nalindustrien er et stort fupnummer. Den måde sundhedsvæsnet fungerer på i dag handler mere om at holde folk syge end at helbrede dem. På den måde kan man sælge så meget medicin som muligt, inden du kradser af. Og de kan beholde deres høje stillinger og tjene kassen til medicinalfirmaerne. Men det er de færreste, som har tid eller i nogle tilfælde hjernekapacitet til at stoppe op og tænke over forholdene. De bruger vores selvdestruktive natur imod os, og det hele bliver styret af de højere magter, som vi har valgt at kalde "systemet". Planeten har i meget lang tid været kontrolleret af en meget lille gruppe af meget rige og magtfulde mennesker. Det er deres skyld, at vi skal lide så meget, og det vil aldrig ændre sig, før vi står sammen om det."

Det kan nok være, at mit lille foredrag satte gang i tingene, og vi havde nogle gode lange diskussioner om emnet. I mellemtiden var min egen situation forværret, og i løbet af søndagen blev det rigtig skidt. Jeg havde ikke haft min medicin siden torsdag aften, og på grund af varmen havde jeg ikke sovet ordentligt. Jeg var begyndt at føle det gamle velkendte bånd stramme rundt om hovedet – et tegn på at min blodtryk var på vej op. Jeg havde det ikke for godt i Amherst fængslet, og jeg anser stedet for at være noget nær et torturkammer for de indsatte. Mandag eftermiddag blev jeg ført i håndjern over til retsbygningen og sat i en celle for at vente på, at det blev min tur. To af mine støtter, Bruce og Val Stalling, havde betalt \$20.000, så jeg kunne få advokatbistand til min høring. Bruce og Val er virkelig nogle gode mennesker, og jeg blev meget rørt over, at de hjalp mig på den måde. De kendte begge personligt til virkningerne af medicinen og mente, at det var deres pligt at støtte mig i denne sag.

Jeg skylder disse dejlige mennesker en stor tak, og jeg vil være dem evigt taknemmelig for det, de gjorde. Desværre hjalp det ikke ret meget på grund af korrupsionen i retssystemet. Da Duncan R. Beveridge, som var den advokat, de havde fundet til mig, mødte mig i min celle, var han ellers fyr og flamme. Han havde kigget min sag igennem og var imponeret over den mængde beviser, vi havde samlet. Han trøstede mig med at sige, at jeg ikke skulle være urolig, og at han nok skulle få mig ud af den her situation. Selv om jeg havde det dårligt, lød det for mig, som om han ville være i stand til at få sagen afvist. Han fik mig til at tro på, at retssystemet måske ikke var uden logik, og at der måske var nogle få simple ting, vi kunne gøre for at løse problemerne. Da jeg kom ind i retssalen, var jeg bestemt ikke noget kønt syn. Min blodtryk var højt, og jeg havde det rigtig skidt. Carol Beaton var dommer, og Monica McQueen var, som altid, offentlig anklager, og hun anmodede om, at varetægtsfængslingen skulle opretholdes. Jeg må indrømme, at hun er et af de ondeste og mest ubehagelige mennesker, jeg har mødt, og ud fra hendes skadefro smil var det ikke svært at se, hvordan hun nød situationen. Da min advokat anførte, hvor fuldstændig latterlig anklagerne mod mig var, blev jeg dog løsladt, indtil min sag kunne komme for retten. Jeg synes at den måde, som både dommer og anklager opførte sig på, var under al kritik, og det var tydeligt, at de var på et eller andet magttrip. Men i det mindste blev jeg da løsladt.

Efter mine fire hårde dage i Amherst kom jeg hjem, tog en ordentlig dosis af Olien og gik i seng. Jeg gik ud som et lys efter ikke at have sovet ordentligt i fire dage. Jeg vågnede næste dag, ved at det bankede på døren. Det var selvfølgelig nogen, der gerne ville have min hjælp til et helbredsproblem. Jeg har altid været mere end villig til at hjælpe andre, men prøv at se hvordan jeg nu var blevet behandlet af retssystemet. Jeg havde aldrig i mit liv haft en narkeanklage før 2005, og nu – bare fordi jeg gerne ville hjælpe folk – gik systemet helt i selvsving og prøvede at overbevise befolkningen om, at det jeg lavede var kriminelt. Desværre er mange folk dumme nok til at tro på det.

Jeg hørte dog senere fra en af fængselsvagterne, at jeg ikke behøvede at være nervøs, hvis jeg skulle blive smidt i fængsel. Han fortalte mig, at fangerne havde læst om min historie, og at jeg nu var blevet en slags helt derinde. Og da jeg havde tilbragt det meste af mit liv i Springhill området, kendte jeg en hel del af de vagter, som arbejdede i fængslet. I årenes løb, når jeg havde snakket med nogle af dem privat, havde de betroet mig, at de foretrak, at fangerne havde adgang til pot, da det gjorde dem mere rolige og omgængelige. Vagterne vidste godt, at det blev en god dag, når de kunne lugte pot i gangene. Men selvom jeg ikke havde kendt nogen af dem, ville jeg nok ikke have været rigtig bange. Jeg fungerer godt i de fleste situationer, men min store hovedpine ville blive, at jeg ikke havde min olie med. Fængslerne bugner af narke, og der er altid nogle, som er villige til at smugle det ind, men alligevel vidste jeg, at det godt kunne blive svært at få adgang til Olien derinde.

Medicinalsystemet havde allerede bevist, at de ikke kunne hjælpe mig. Det der kemiske affald, som lægen i fængslet delte ud, var ikke til megen hjælp i min situation. Men hvis jeg blev sat i brummen, så ville jeg, med eller uden min medicin, prædike til en interesseret skare indtil den dag, jeg blev lukket ud. Springhill fængslet havde omkring 500 fanger af gangen, så når de engang blev lukket ud, ville man have 500 nye olieproducenter at bekymre sig om.

Det jeg indtil videre havde lært om systemet var slemt nok, men det skulle blive endnu værre. Min advokat Duncan Beveridge ringede og spurgte, om jeg kunne komme til Halifax, så vi kunne mødes. Efter hans tale i cellen troede jeg, at han måske havde fundet en løsning. Da jeg kom ind på hans kontor, så jeg de certifikater, han havde hængende på væggen, og jeg lagde mærke til, at han havde gået på Acadia Universitetet. Jeg spurgte ham om, han kendte en mand ved navn Scott Sheffield, for jeg vidste, at Scott havde arbejdet der, og det kunne jo være, at de kendte hinanden. Han virkede overrasket og sagde: "Scott er min svigerfar! Hvor kender du ham fra?"

Jeg fortalte ham, at vi havde kendt hinanden altid og var gode venner: "Hvad hedder din far?" spurgte jeg. "Logan Simpson" svarede han. "Det navn har jeg da hørt før". Da Scott var en ung lærer, som underviste i Salt Springs, var han og min far blevet gode venner. Senere havde han skrevet en bog, "Musing of

a Country Boy”, hvori han blandt andet havde skrevet, “Hvis Logan Simpson havde været født under andre omstændigheder, var han blevet en Rhodes Scholar”. Så nu havde jeg en ekstra lille personlig tilknytning til Duncan, hvilket fik mig til at slappe lidt mere af. Jeg kendte Scott som en god og ærlig mand, så der var da en chance for, at hans svigersøn også var det.

Scott var død af kræft et par år før, så jeg skulle mene, at Duncan havde en personlig interesse i sagen, men efterhånden som mødet skred frem, kunne jeg godt mærke, at han havde ændret holdning siden den dag i cellen. Han var nu ret negativ og beskyldte mig for at se for konspiratorisk på tingene. Jeg sagde, at selvfølgelig var der tale om en konspiration, og at det burde enhver, der havde bare en lille smule omløb i hjernen, kunne regne ud. Han skiftede derefter taktik og sagde: “Hør nu Rick! Hvis du nu var en læge eller havde en Ph.D., så kunne det være, at det var lidt lettere, at tage det du siger alvorligt. Hvem skulle tro på dig, når du ikke engang har en uddannelse?” “Havde Henry Ford måske en uddannelse? eller Wright brødrene en Ph.D.?” Jeg fortalte ham, at det ville klæde han at stoppe med den slags dumme og overflødige kommentarer eftersom alt det, jeg sagde om Olien, var sandt og kunne bevises. Jeg ved ikke, hvem der havde fået krammet på ham, men han var ikke længere den samme advokat, som Bruce og Val havde hyret. Efter mødet kan jeg ikke just sige, at jeg stolede på ham. Hans udtalelser afslørede, at han i hvert fald ikke kæmpede for mine interesser længere – eller det canadiske folks for den sags skyld.

Lige inden min dom blev Duncans partner i advokatfirmaet pludselig gjort til højesteretsdommer i Nova Scotia. Og sjovt nok, lige efter min dom, tilfaldt den samme ære Duncan selv. Det virker umiddelbart lidt underligt, at to advokater fra det samme lille to-mands firma bliver udnævnt til højesteretsdommere stort set på samme tidspunkt. Der er trods alt en hel del advokatfirmaer i Nova Scotia, og det er altså ikke særligt ofte, man udnævner en ny højesteretsdommer. Så der var et eller andet her, som ikke virkede helt efter bogen i mine øjne. Men det er jo nok bare mig.

Et par år tidligere havde vi fået Phoenix Tears websitet op at køre. Larry Bjarnason havde sat det hele op og gjorde et stort stykke arbejde med at drive sitet. Til at begynde med kom der ikke ret mange henvendelser, men efterhånden kom der flere og flere, og det var næsten altid noget med, “kan jeg tage Olien sammen med Kemo?” eller “hvor er de videnskabelige beviser for det her?” Disse mennesker havde åbenbart både computere og internetopkoblinger, imens Larry sad og kørte det hele fra sit modem – nok den mest langsomme form for netadgang, man kan forestille sig. Så hvorfor kunne de ikke selv finde informationen? Nogle mennesker skal bare have alt serveret på et sølvfad, og når vi så gjorde det, fandt de straks på modargumenter eller på andre måder at afvise, det vi sagde. Der er bare nogen, som ikke tør se sandheden i øjnene.

Trods det var vi i stand til at hjælpe en hel del, og der kom hele tiden flere og besøgte mig for at få hjælp. Så websitet havde en effekt, men det gik meget langsomt.

Så en dag kom Christian Laurette og lavede den dokumentarfilm, som kom til at ændre alting, og som fik vores website til at eksplodere i popularitet. Heldigvis arbejdede Christian som en besat for at få filmen gjort færdig, og jeg må sige, at jeg er meget tilfreds med resultatet. Han lavede filmen med et lille hjemmevideokamera og en gammel computer, som gik ned hvert andet øjeblik. Jeg havde desværre ikke penge til at købe nyt udstyr, så han var nødt til at bruge, hvad han kunne få fat i. Jeg aner ikke, hvor meget tid han brugte på filmen, men det var flere hundrede timers arbejde. Han arbejdede fuldstændig gratis, og jeg mener, at vi alle skylder ham en stor tak for alt det arbejde, han lagde i projektet.

Vi blev nødt til at få filmen færdig, før jeg skulle for retten, og det klarede Christian også. Den første gang jeg så den færdige film, var jeg imponeret over, hvordan han havde fået plads til al informationen. Jeg fortalte ham, at han nok lige havde lavet sit livs vigtigste dokumentarfilm. Hvis der er andre, som skulle have interesse i at lave film, skulle de tage at bruge ham. Jeg spår ham en stor fremtid inden for filmbranchen, hvis han får chancen.

Vi sendte "Run From the Cure" ud to uger før, jeg skulle have min dom, og jeg er ret sikker på, at den var medvirkende til, at jeg ikke endte i fængsel. Vi sendte filmen til alle, som kunne have en interesse eller en mulighed for at ændre på tingene. Jeg sendte endda en kopi til Tim Hunter, en af de politifolk som havde arresteret mig. Jeg havde kendt hans familie i mange år, og jeg tænkte, at han måske ville tænke sig om en ekstra gang, når han havde set den.

Da jeg gav ham DVD'en, sagde jeg til ham, at han skulle sætte sig ned og se den, så han kunne finde ud af, hvem de virkelige kriminelle var. Vi sendte 1.000 stk. ud i første omgang, og de blev revet væk. Alle ville have en kopi. Men vigtigere var det, at Christian lagde den ud på YouTube, hvorfra den spredte sig overalt på nettet. "Run From the Cure" har et stærkt budskab og har en stor påvirkning på mange, der ser den. Og jeg tror også, at det havde en vis effekt på retssystemet. Nu hvor sandheden pludselig var tilgængelig for befolkningen, ville de så have modet til at sætte mig i fængsel? Jeg havde allerede en stor skare af tilhængere, og det vidste de godt, de der sad i restssystemet. Hvis de smed en mand i fængsel for at kurere kræft, ville det nok ikke se helt så godt ud i befolkningens øjne, og hvordan ville de så forklare det?

Den dag jeg skulle i retten for at få min dom, talte jeg med den advokat, der havde hjulpet mig med min Charter Challenge og med en journalist fra den lokale avis, Chronicle Herald. Advokaten var temmelig brødebetyngt på sin stands vegne: "Rick, jeg er advokat, men jeg kan ikke engang forklare dig, hvad det er, der sker for retssystemet længere." "Du gik i flæsket på dem og fortalte

dem sandheden. Jeg synes, at det, de gør imod dig, er skammeligt!" Derefter sagde han til journalisten: "Ricks olie er medicin, og du kan ikke købe den nogen steder", hvorefter han fortalte, at Olien rent faktisk var blevet testet. Det viste sig til min store overraskelse, at politiet faktisk havde sendt min olie til et laboratorium for at blive testet. Advokaten fortalte, at resultatet af testen var, at det var den rene og stærkeste cannabisolie, de nogensinde havde testet. Kort efter blev jeg kaldt ind i et af sidelokalerne af Duncan Beveridge. Nu havde han skiftet taktik, og diskuterede ikke længere, hvorvidt Olien virkede eller ikke virkede.

Nu var det pludselig en anden sang. "Helt ærligt Rick, så vil myndighederne bare gerne have, at det er videnskabsfolkene, som kommer med den her nyhed." Det var dråben! Jeg eksploderede. "Vil du virkelig have, at jeg skal købe den? Nu har vi ventet i 100 år på at "videnskaben" skulle finde ud af at få bragt sandheden frem!" "De har vidst det her i årtier, og har intet gjort, for at folk skulle få noget at vide om det. Og svar mig så på dette: Hvis du, eller en af dem du holder af, fik kræft, ville du så ikke være på vej ud efter Olien med det samme?" Og så hang han også med hovedet.

Jeg tænkte, at han bare var en typisk advokat. Han vidste godt, at alt, det jeg sagde, var rigtigt, men alligevel var han mere end villig til at lade mig blive kastet for løverne og hængt ud som kriminel. Endvidere lod det til, at han var fuldstændig ligeglad med alle dem, som rent faktisk havde brug for medicinen, og som var syge eller døende. Jeg er ikke ude på at gøre Duncan Beveridge værre end alle de andre, som jeg havde haft med at gøre i retssystemet, men jeg synes, at han opførte sig modbydeligt – og han syntes åbenbart samtidigt, at det var helt på sin plads at hævde et stort honorar for sine anstrengelser, skønt han ikke gjorde andet end at spille efter deres pibe. Nu er han så højesteretsdommer, og jeg har medlidenhed med dem, der søger efter retfærdighed i hans domstol, for der finder de den i hvert fald ikke.

Et par minutter senere skulle jeg ind og modtage min dom. Da jeg stod der og ventede, tænkte jeg, "hold da op, det her bliver godt". Rummet var fyldt med mine tilhængere, som ville overvære domsafsigelsen, men før de kunne komme ind, skulle alle igennem en metaldetektor. Det havde jeg alligevel aldrig hørt om før i Amherst. Det så også ud til, at personalet var noget mere nervøse end, de plejede at være – måske endda direkte bange. Men hvis nu befolkningen havde kendt til det, som i virkeligheden skete i min sag i stedet for det, de kunne læse om i medierne, ja så kan det godt være, at de ville have haft noget at være bange for.

Der var en hel del af mine tilhængere tilstede, og det var tydeligt, at de fleste var i et ondt lune. Dommeren lagde ud med at fortælle, at under andre omstændigheder ville jeg sikkert have fået en medalje, men i en retssal blev der ikke uddelt præmier. Alligevel havde han aldrig før i sit 34-årige virke mødt en sag,

det lignede den her. Der var en total mangel på kriminelle intentioner. Dette medførte et stort bifald fra salen, som støttede fuldt og fast op om mig. Men for mig var det hele mest til at grine af. Jeg vidste udmærket godt, hvem der havde de kriminelle intentioner i denne sag. Gennem hele sagen havde retssystemer udvist masser af intentioner – også de kriminelle af slagsen.

Derefter sagde dommeren det direkte. Han indrømmede, at der faktisk var videnskabelig dokumentation for det, som jeg påstod, hvilket igen høstede et stort bifald fra publikum. Under retssagen havde jeg ikke fået lov til at fremlægge et eneste bevis, og nu sad dommeren her og sagde, at selvom det ikke kunne fremlægges som bevis, så var det faktisk sandt. Det blev bare bedre og bedre. Han sagde: "Mr. Simpson har behandlet et stort antal mennesker med sin olie, og de bakker op om hans forklaring." Han havde ikke hørt et eneste vidne i løbet af sagen, og nu sad han og fortalte om dem selv. Hvis han mente dette, hvorfor havde han så ikke tilladt, at de fik lov til at afgive vidneforklaring? Vidste han ikke, at han dermed afholdt befolkningen fra viden om kuren mod kræft?

I mine øjne var hele scenariet patetisk. Og det var alle de, der så nidkært havde forsøgt at få mig dømt i øvrigt også. I stedet for at juble over at vi nu endelig havde fundet mirakelmedicinen, så fortsatte retssagen nu som om intet af det, der var blevet sagt, havde nogen betydning overhovedet. I forhold til straffesammenhængen for de anklager som jeg allerede var blevet kendt skyldig i, kunne jeg risikere op til 12 år i fængsel. Men selv om jeg var blevet dømt skyldig af juryen, så var straffeudmålingen helt op til dommeren. Jeg kan faktisk ikke huske hvor lang en fængselsstraf, de offentlige anklagere havde begæret, men jeg følte, at de selv burde have lov til at afsone den, siden skylden lå hos dem. Men dommeren endte med at give mig en bøde på \$2.000 og inddragelse af min våbentilladelse.

Når man bliver dømt for narkohandel i Canada, medfører det automatisk, at ens våbentilladelse bliver inddraget. Hvorfor jeg skulle omfattes af dette, forstod jeg nu ikke, da man ikke havde fundet nogle våben under de ransagninger, der havde været af mit hus. Politiet var da heller ikke blevet truet på nogen måde, hvorimod jeg nok syntes, at nogle af politifolkene godt kunne trænge til at få taget deres våben. Med hensyn til bøden var det åbenbart sådan, at jeg skulle tvinges til at betale for at få lov til at helbrede andre, og jeg kan kun gætte på, at dette nok skyldtes mit sprogbrug over for dommeren og advokaterne under selve retssagen. Men hvis jeg virkelig havde såret deres fine juridiske følelser, ja så havde de i hvert fald selv fortjent det.

I stedet for at betale de \$2.000 i bøde foreslog jeg, at jeg kunne give dem som donation til Frelsens Hær, men det blev afvist, da man åbenbart selv ville have pengene. Men nu har jeg fået sagt, hvad jeg og andre mener om den sag, og det er, at dommer Cacchione burde sende de penge tilbage.

En donation på \$2.000 til Frelsens Hær i mit navn ville være helt fint. Jeg ville bare gerne have en kvittering. Man kan sige, at siden de \$2.000 var betalt af mig under de forhold, så burde jeg også have en vis ret til at forlange, at pengene skulle bruges på den bedst mulige måde, hvor de gjorde den største forskel. I det mindste ville jeg så ikke føle, at mine penge var blevet stjålet. Den her sag må være det største justismord i Canadas historie, eller i resten af verden for den sags skyld. Det som mydighederne gjorde her, har ødelæggende konsekvenser for alle andre rundt omkring i verden, og de skulle skamme sig. Canada har udviklet sig til at være en politistat, styret af kriminelle.

Men det var ikke altsammen lige trist. Da Duncan Beveridge forlod retslokalet, blev han trængt op i en krog af en af mine tilhængere ved navn Flute Wood. Han skældte ham huden fuld, og Duncan var nødt til at tage imod skideballen, selvom man godt kunne se, at han var noget utryg ved situationen. Flute er ikke en fyr, man laver sjov med, og Duncan kunne godt se, at han ikke skulle svare igen. Da han var færdig med skideballen, luskede han af til Halifax, og mon ikke han indså, at det var en reaktion på den korrupsion, der kendetegnede ham selv og hele systemet.

Under hele forløbet med min domsafsigelse havde jeg ikke set Rick Dwyer. Jeg undrede mig lidt over, hvor han blev af, men da jeg kom ud på parkeringspladsen, stod han der. Han så meget lettet ud og gav mig et stort kram. Jeg havde hjulpet både ham og flere af hans familiemedlemmer, og han kunne godt blive lidt følelsesladet. Han sagde, at det havde været bedst, at han ikke overværende domsafsigelsen, da han ikke vidste, hvordan han ville have reageret derinde, hvis jeg var blevet dømt til fængsel. Rick er en af mine allerbedste venner, og jeg vidste præcis, hvordan han havde det. Men lige nu var alting gået godt.

Kapitel 10

Mit første møde med Jack Herer

Jeg kan ikke beskylde journalisten på den lokale avis Chronicle Herald for ikke at prøve at finde frem til sandheden. Efter min dom tog han rundt og interviewede de folk, som selv havde oplevet at blive hjulpet af Olien. Så vidt jeg ved, skrev han rent faktisk også en artikel, men dem, der havde noget at skulle have sagt på avisen, syntes åbenbart ikke, at den skulle trykkes. Havde avisen nu i stedet valgt at trykke den artikel sammen med dommerens udtalelse fra retssagen, kan det godt være, at befolkningen ville have fået et andet billede af, hvad der egentligt var foregået. Men det skete aldrig, så vidt jeg ved. Jeg har aldrig siden brugt så meget som en krone på den sprøjte. Når jeg køber en avis, foretrækker jeg at læse sandheden om de emner, der bliver skrevet om fremfor en eller anden løgnehistorie, de selv lige har sat op.

Men ikke desto mindre var det præcist, hvad alle de aviser, som havde bragt artikler om emnet indtil videre, havde gjort. Jeg nåede snart til et punkt, hvor jeg ikke længere orkede at få skrevet flere artikler. En journalist, denne gang fra Amherst Daily News, kaldte mig for en moderne Robin Hood for dernæst at hævde, at marijuana aldrig burde lovliggøres. Gad vide, hvilken lægefaglig baggrund han havde for de udtalelser. Han havde i hvert fald ingen personlig erfaring med Olien. Gad vide, hvorfor sandheden ikke måtte komme ud? Ofte var disse artikler så misvisende, at jeg er sikker på, at dette i sidste ende kostede nogle mennesker deres liv.

I en anden artikel havde avisen skrevet om en kvinde, som var gået til sin læge for at spørge ham til råds om at bruge Olien til sin behandling. Hun havde fået at vide, at Olien ville forårsage betændelse og ødelægge hendes behandling. Artiklen beskrev også, at man helt skulle undgå at bruge Olien, da den var

usund og derfor ikke ville gavne nogen. Jeg skrev et modsvar, som jeg afleverede personligt på redaktionen og forklarede dem, at denne og lignende artikler var vildledende og var med til at skade befolkningen.

Mit svar blev selvfølgelig ignoreret og kom, så vidt jeg ved, aldrig i avisen. Følgen blev, at folk nu var blevet bange for Olien, fordi de troede, den var skadelig. Sandheden er derimod, at hampolie er den mest effektive naturlige antibiotika i verden, og efter al sansynlighed kunne den have reddet denne kvindes liv. Men i stedet for at tage Olien, overtalte lægerne hende og hendes familie til at få kemoterapi, og i løbet af kort tid var hun død.

Det, som blev fortalt om hampoliens medicinske anvendelse i medierne og i sundhedssystemet, nærmede sig simpelthen det groteske. Men hvad kan man egentlig forvente, når pengene styrer medierne? De skriver kun det, som passer ind i deres egen agenda. Jeg var meget oprevet over at se, hvad det var, der var ved at ske med Canada, og jeg overvejede seriøst, om det var på tide at forlade mit fødeland. Jeg havde bare lyst til at finde et land, der var styret med ærlighed, hvor jeg kunne arbejde i fred uden fare for at miste mit humør og min forstand. Jeg var ved at køre træt, og jeg var meget skuffet, men jeg havde stadig en narkosag hængende over hovedet. Den nye sag blev rejst nogle få uger efter, at jeg var blevet dømt af Dommer Cacchione. Men i mellemtiden var min advokat Duncan Beveridge blevet udnævnt til højesteretsdommer og kunne derfor ikke repræsentere mig. Men da Bruce og Val allerede havde betalt ham, fik vi en aftalte i stand om, at jeg kunne få en anden advokat fra hans firma til at repræsentere mig i stedet. Det kom dog ikke til at have den store betydning, eftersom jeg allerede havde besluttet mig for at erklære mig skyldig i anklagen. Det eneste, jeg tænkte på, var at komme ud af systemet – og helt ud af Canada for at finde noget fred og ro.

Selve retssagen var ikke noget problem. Jeg erklærede mig skyldig, og så var det hele overstået. Jeg var godt klar over, at det ikke nyttede noget at slås imod den samme anklage to gange. Retssystemet ville kende mig skyldig uanset hvad. Så hvorfor skulle jeg bruge kræfter på, at de igen kunne bevise hvor korrupt, systemet var. Min straf gik lige op med de fire dage, jeg allerede havde været varetægtsfængslet. Så det var altså den straf, jeg fik for at have hjulpet en ung kvinde, som led af stress og ondt i ryggen. Jeg var noget tyndslidt efter alt det, der var sket, og det var vist på tide, jeg ledte efter nye græsgange. Det eneste, jeg tænkte på, var at komme væk fra Canada og begynde på en frisk, men folk blev ved med at ringe til mig for at få hjælp. Hvad skal man sige til folk, som grædende ringer til én og beder om ens hjælp?

Selv om jeg var dødtræt af det hele, kunne jeg ikke svinge de desperate patienter, som ringede til mig. Efter en tid indfandt hverdagen sig atter, og jeg begyndte så småt at komme ind i kampen igen. Men jeg holdt stadigvæk øje med mulighederne i udlandet. En dag snakkede jeg med min søn om at tage til Sydafrika, hvorefter han begyndte at le højt. "Hvad er det, der er så sjovt?"

spurgte jeg, og Mike svarede bare: "Far. Jeg kender dig! Du kan jo ikke give op over for noget, der er så vigtigt, som det her. Du ville jo ikke være i stand til at leve med dig selv." Jeg stod bare og kiggede på ham et øjeblik, og så brød vi begge to ud i grin.

Lige siden jeg startede med at lave Olien og til idag, har jeg hørt om kendte personer, som havde fået kræft eller andre alvorlige sygdomme. Men hvordan skulle jeg kunne få kontakt til dem? Vi prøvede at sende e-mails til flere af de kendte, som vi fandt ud af var blevet syge. Men det eneste svar, vi fik, var fra senator Ted Kennedy, som var blevet diagnosticeret med kræft i hjernen. Som jeg husker det, var svaret blot, at han var i anden behandling, men i det mindste anerkendte han, at vi sendte ham informationen. Det er bare en skam, at han ikke tog imod tilbuddet, da det måske kunne have reddet hans liv. På samme tid havde vi i Tjekkiet behandlet en terminal-kræftpatient, som havde den samme type kræft som den, der endte med at slå Ted Kennedy ihjel. I løbet af årene har jeg været vidne til, at folk som Farrah Fawcett, Patrick Swayze, Steve Jobs og mange andre kendte personer er døde af kræft. Kunne det have været undgået? Måske.

Men ligesom alle andre måtte jeg nøjes med at se til, mens de led de frygtelige pinsler, som den inhumane behandling, de modtog, medførte.

Det er nemt nok at sende e-mails ud til kendte personer, men i løbet af 2010 blev vi kontaktet af en mand, der foreslog os at tage kontakt til Michael Douglas, da det forlød, at han havde fået kræft. Han sagde, at han var ven med en af Michael Douglas' tætte forretningsforbindelser. Han mente, at det kunne gavne både vores sag såvel som Michael Douglas'.

Vi skrev til ham, at hvis han virkelig var så tæt på disse mennesker, var det nok noget nemmere for ham at etablere kontakten end for os. Vi meddelte ham også, at han skulle sørge for, at Michael Douglas begyndte at tage Olien så hurtigt som muligt, hvis han ville forbedre sine chancer for at overleve. Jeg mener personligt ikke, at en Hollywoodstjernes liv er mere værd end alle mulige andres. Og jeg vil ikke trygle nogen om at tage Olien. Det er helt op til dem selv.

I foråret 2008 modtog jeg en e-mail fra en Chuck Jakobs, som sagde, at han var Jack Herers assistent, og at Jack var interesseret i det, jeg gik og lavede. Jeg vidste godt, hvem Jack Herer var, han var velkendt – primært fordi han havde fået en underart af hamp opkaldt efter sig. Jeg havde tit hørt om ham men havde kun et overfladisk kendskab til, hvem han egentlig var.

Jeg havde egentlig aldrig betragtet mig selv som værende en aktivist, nok snarere en slags forsker. Jeg vidste, at Jack havde skrevet en bog kaldet "Kejserens nye klæder", selvom jeg ikke tillagde den en særlig stor betydning, da min interesse mere lå indenfor, hvad man kunne udrette med hampen. Et par uger senere fik jeg en opringning. Manden talte meget utydeligt og tøvende men fik endelig gjort det klart for mig, at han var Jack Herer. Det første, han spurgte

om, var, om Olien havde nogen virkning på leukæmi. Jeg kunne trøste ham med, at leukæmi er en af de letteste typer af indvendig kræft at behandle. Når man indtager Olien, så går TCH'en direkte i blodbanen og slår hurtigt denne type af kræft ned.

Jack spurgte derefter, om jeg havde lyst til at være med i hans internet TV-show. Jeg svarede, at det ville jeg rigtig gerne, men at jeg ikke kunne rejse ind i US nu, hvor jeg havde fået en dom. Jack grinede og sagde, at han plejede at tage til Canada hver sommer, men det kunne han heller ikke længere. Det grinede vi lidt over og aftalte så, at jeg skulle ringe ind til showet i stedet. Samme aften var jeg gæst for første gang i Jacks TV-show.

Det var skønt at være "på" hos Jack. Han lod mig snakke løs om Olien, og han lod aldrig til at blive træt af at høre om det, og jeg var også enig i de synspunkter, som han kom med. Da han fortalte mig, at han havde sukkersyge og også havde haft et slagtilfælde, sagde jeg: "Jack! Se så at få begyndt på Olien. Hvis der er noget, der kan hjælpe dig, så er det den."

Inden vi sluttede, bad han om min adresse, måske så han kunne sende mig sin bog.

Og ganske rigtigt. To uger senere lå der en pakke med to signerede kopier af "Kejserens nye klæder" samt to DVD'er med Jacks dokumentar "Kejseren af hampen". Jeg syntes, at det var en fin gestus, men hvad kunne der være i den bog, som jeg ikke allerede vidste? Mon ikke al vores forskning havde gjort mig lidt forudindtaget? I hvert fald var jeg noget mere ydmyg efter at have set DVD'en tre gange lige efter hinanden samt havde slugt bogen. Sikke en verden af viden der lå gemt her.

I den bog stod simpelthen alt, der var værd at vide om hamplanten, og jeg blev øjeblikkeligt fan af Jack Herer. Jeg havde tilbage i 2003 kontaktet manden bag tidsskriftet Cannabis Culture, Marc Emery, om alt det, vi gik og lavede, men først i 2008 hørte jeg fra ham. Han bad mig om at skrive en artikel til bladet, og det gik jeg med til, selvom jeg havde meget travlt med mine patienter. Jeg fik den skrevet og sendt af sted men fik at vide af Marc, at han ikke ville bringe den, da han mente, at den var lidt for farvet af mine holdninger. Jeg fortalte ham, at jeg jo ikke var journalist, men at han var velkommen til at sende én hen til os, så ville jeg vise ham rundt til patienterne. Jeg hørte nu aldrig mere fra ham.

Næste gang, jeg snakkede med Jack, fortalte jeg ham om episoden, og han spurgte mig, om han ikke måtte læse den artikel, jeg havde skrevet. Efter at have kigget den igennem, fortalte han mig, at han ikke forstod, hvorfor Marc havde afvist artiklen. Vi nåede frem til, at Marc Emery, eller Pot Prinsen som han blev kaldt, måske følte sin position truet, og derfor ikke ønskede at trykke artiklen. Jack derimod ville gerne have lov til at lægge den på sin hjemmeside.

Kort før jeg fik kontakt til Jack Herer, var jeg begyndt at blive ringet op af forskellige radiostationer rundt omkring i USA. De spurgte mig, om jeg ville være med til forskellige interviews, og det ville jeg naturligvis gerne. Der var ingen, der kunne komme med et eneste fornuftigt argument for ikke at bruge Olien som medicin. Der var heller ingen læger, som ville gå ind i en debat med mig og diskutere sandheden i det, jeg sagde. Jeg var efterhånden også blevet ret god til at afsløre de skader, som lægerne faktisk påførte patienterne med deres medicin, så jeg var helt rolig.

Jeg var med i mange forskellige radioshow's. Da jeg var "på" hos Clayton Douglas, havde jeg lidt svært ved at forstå hans stærke sydstatsaccent, men det var også den eneste kommunikationskløft, vi havde. I de øvrige spørgsmål var vi helt enige. Hos Mike Hagan på Orbit Radio i Oregon var jeg på i hele tre timer, og det gav mig mulighed for at svare på en masse gode spørgsmål. Det var en stor succes, og Mike var en fornøjelse at arbejde sammen med.

Jeg var også på hos James Arthur Jancik i et program, der hedder "Feet to the Fire". Mens vi var på, spurgte James mig, hvorfor jeg ikke krævede flere penge for Olien. Jeg svarede, at den eneste forskel på hamp og fx majs er, at hamp er ulovligt at dyrke, og hvis det var lovligt, ville majs sandsynligvis være meget mere værd pr. kilo.

James mente, at der nok skulle være nogle lyttere, som ville argumentere imod dette, men i de to timer, hvor vi var på, var der ikke en eneste. Jeg må sige, at det er lidt underligt for en landsbydreng som mig at kunne sidde og diskutere disse emner med folk fra hele verden på denne måde.

Jeg var selvfølgelig også på hos Jack Herer mange gange, og for hver gang voksede vores venskab. Selvom hans show varede i halvanden time hver gang, lod Jack mig bare køre løs. Jeg nød virkelig Jacks shows, og omkring syv uger efter min første optræden var jeg på sammen med Eddy Lepp. Han fortalte, at han var sammen med Jack, da han tog Olien første gang, og at man kunne se forbedringen dag for dag.

Indenfor en uge begyndte Eddy også selv på Olien. Han fortalte mig, at han og Jack for nylig havde været til en hampfestival, hvor Jack havde været over alt og havde snakket med alle dem, han kunne nå. Han havde på det tidspunkt været på Olien i 45 dage, og inden han begyndte, var han ikke i stand til at gå 10 meter ved egen hjælp. Olien havde helbredt de sår, han havde på benene, som skyldtes hans sukkersyge, og for hver gang jeg snakkede med ham, kunne jeg høre forbedringerne i hans stemme. Jacks kone ringede til mig en aften og sagde tak, fordi jeg havde "repareret" ham. Først antog jeg, at hun mente, at han nu igen kunne fungere normalt i sengen, men senere fandt jeg ud af, at hun hentydede til, at Jack var faldet i badet, hvor han havde beskadiget flere ribben. Lægerne mente, at det kunne komme til at tage flere måneder, før han ville

komme sig. Det viste sig dog, at med Olien var han frisk igen på ingen tid. At jeg først havde gættet på det, med at han igen fungerede i sengen, skyldtes, at så mange af mine patienter skrev til mig og fortalte om de store forandringer, som de oplevede også på dette område.

Kort efter sagde Jack til min store overraskelse: "Rick. Du skal til Amsterdam for at deltage i Cannabis Cup'en. Du bliver en superstjerne." Jeg mente nu ikke, det lød særligt realistisk, så jeg sagde bare: "Hvad snakker du om? Hvad har det at gøre med det, jeg laver? Jeg arbejder jo med medicin og ikke rygning!" "Ja ja, vi får se" sagde han bare. Jack havde åbenbart set, hvad der ville komme til at ske i fremtiden. Noget som jeg selv godt kunne have lidt svært ved på det tidspunkt. En aften fortalte han mig om den første gang, han havde set min film "Run from the cure". "Jeg var helt overvældet første gang jeg så Run From the Cure. Det, jeg ved om den plante, sagde mig, at du havde fat i den lange ende. Det undrer mig bare, at jeg ikke selv havde set det." Det er lidt sjovt, at Jack havde det på den måde, når det var nøjagtig den samme fornemmelse, jeg havde siddet med, da jeg læste hans bog.

Vi mødtes aldrig i virkeligheden, Jack og jeg. Men gennem vores samtaler blev vi meget nære venner. Vi var som to alen ud af ét stykke. Vi vidste begge, at den eneste måde at få lovliggjort Cannabis, var gennem plantens medicinske egenskaber. Når først det går op for folk, at hamp kan kurere kræft og også bekæmpe stort set alle andre sygdomme, så ville der ikke være noget, der kunne holde os tilbage. Hvem ville kunne forsvare at gå imod medicinsk brug af hamp under de vilkår? Hvis først folk lærte sandheden om hamp, ville det ikke længe have nogle konsekvenser for folk at ryge hamp.

Det ville være ligesom før i tiden, før dem med de store penge fandt ud af, at de kunne tjene endnu flere penge på at forbyde denne plante. I Jacks bog står det udførligt forklaret, hvordan man kan anvende hamplanten, og hvordan den vil kunne afhjælpe de fleste af vores problemer, hvis den blev anvendt på den rigtige måde. Derefter var jeg kommet til og havde vist plantens sande medicinske potentiale ved at trække den essentielle olie ud af planten. I lyset af de oplysninger, som vi sammen havde indsamlet, mente vi ikke, at systemet kunne opretholde løggen om hamplanten.

Allerede i 2003 havde jeg besluttet mig for, at jeg ikke gad at se TV længere. Det eneste, der blev sendt, var alligevel sæbeoperaer og løgne. Jeg blev dog ved med at se History Channel og Discovery Channel, men disse kanaler mistede jeg også interessen for. Til sidst gad jeg ikke engang se nyhederne og vejrudsigterne. Nyhederne virker fabrikerede, og hvornår har de sidst ramt rigtigt med vejret? Så hvad var pointen med at se TV? Man kan vel sige, at jeg var igang med at afprogrammere mig selv, og som tiden gik, begyndte jeg at se verden, som den i virkeligheden var.

Jeg begyndte i stedet at se dokumentarfilm som fx 9/11-filmen "Loose Change", der afslører den "virkelige verden". Her var noget, der rykkede. De her film indeholdt information, som var så oplagt, at det ikke kunne ignoreres, og det passede godt ind i mit indtryk af, hvordan "systemet" fungerede. Efterhånden havde jeg fået set i hundredvis af den slags dokumentarfilm og blev mere og mere klar over, hvad det der "system" egentlig gik ud på. Jeg vil stærkt anbefale, at alle informerer sig og søger efter sandheden for uden den, er vi fortabte! Den virkelige sandhed om verden findes i dag kun på internettet, eftersom massemedierne i dag fuldstændigt kontrollerer og ikke bringer denne information frem i lyset. Tag et kig på internettet og led efter folk som Max Igan, David Icke, Alex Jones, Aaron Russo, Ken O'Keefe, Ben Stewart og mange andre, som også vil få dig til at se verden med andre øjne.

Nogle af de dokumentarfilm, jeg gerne vil anbefale, er Jack Herer's "Emperor of Hemp", Max Igan's "The Awakening" og hans nye dokumentar "Trance-Formation", Aaron Russo's "America: Freedom to Fascism", Ben og Dan Stewart's "Ungrip" og endelig alle de film, som Alex Jones har lavet, og som kan findes på Infowars.com. Men der findes flere hundrede andre seværdige dokumentarer, og jeg vil gerne lige benytte lejligheden til at takke alle de dygtige folk, der gør alt, hvad de kan for at få denne information ud til andre. Det arbejde, som jeg udfører, går hånd i hånd med deres.

I foråret 2008 gik der rygter på internettet om, at NORML (National Organization for the Reform of Marijuana Laws) prøvede at så tvivl om mine resultater. Vi modtog derefter en mail fra Allen St. Pierre, som er direktør for NORML i USA. Han skrev, at jeg fordrejede Manuel Guzmans arbejde. Manuel Guzman er en spansk forsker i medicinsk brug af hamp. St. Pierre mente, at mine udtalelser om hamp som medicin ikke kunne underbygges. Jeg skrev tilbage, at jeg aldrig havde påstået, at Guzman resultater påviste, at hampolie kurerede kræft, men at hans forskning viste, at THC havde en positiv virkning.

Jeg foreslog derefter, at NORML selv udførte nogle simple forsøg. Bare tag et par gode topskud og træk den essentielle olie ud af dem. Derefter kunne man finde en forsøgsperson med hudkræft eller brandsår og påføre Olien herpå. Alt, hvad de ville behøve, var at smøre Olien på, lade den virke og så smøre på igen efter hver 3. dag samt notere, hvad der skete. Derefter kunne man offentliggøre resultaterne. For mig virkede det som en meget fornuftig forespørgsel, eftersom NORML skulle forestille at være en organisation, som arbejdede for at legalisere hamp. Jeg har godt nok aldrig mødt hr. St. Pierre men at dømme efter hans svar til mig, er han noget af en charlatan. Dette er, hvad han skrev: "Vi er NORML. Vi ved alt om Guzmans forskning, og det, som du producerer, er kvaksalveri. Dit forslag er blot et vagt forsøg på at styrke din egen dagsorden." Da jeg læste det, kunne jeg kun ryste på hovedet.

Her sad en direktør for en organisation, som tilsyneladende forsøgte at få legaliseret hamp, og kaldte ren hampolie – som er den mest potente medicinske plante på jorden – for “kvaksalveri”? Det lod ikke til, at NORML gad lave det simple forsøg, som jeg havde foreslået dem, ellers havde de vel selv opdaget, hvor virkningsfuldt det var. Jeg svarede hr. St. Pierre, at jeg mente, at han og hans organisation var et stort fup-nummer, og hvis han ledte efter noget, der var vagt, kunne han starte med at se sig selv i spejlet. Et par måneder senere deltog jeg i et seminar på Dalhousie University i Halifax. Mødet blev ledet af Marc-Boris St-Maurice fra NORML i Canada. Han lagde ud med at sige, at hamp ikke er et mirakelmiddel, og at hamp IKKE kan kurere kræft. Nu var der mange blandt publikum den dag, som selv havde brugt Olien. Nogle havde endda overlevet en dødelig kræftsygdom ved hjælp af den. Så hans kommentar faldt ikke i god jord. Jeg spurgte ham: “Når du siger, at hamp ikke kan kurere kræft, hvad bygger du så den antagelse på?”

Han svarede, at man havde behandlet en kvinde i Montreal, og at det ikke havde virket. Jeg spurgte hvor meget olie, man havde brugt, og hertil svarede han, at man kun havde brugt en lille smule. Jeg spurgte, om der havde været en forbedring at spore, men det vidste han ikke. Jeg forklarede ham derefter, at der er særlige fremgangsmåder, som skal overholdes, for at det har den ønskede effekt. Jeg påpegede også, at eftersom han ikke havde set patienten efter behandlingen, kunne han dårligt udtale sig om den virkning, den måtte have haft. Den ramte ham! Indtil da havde han ikke imponeret, men nu gik han over til at svine Jack Herer til i stedet og sagde, at han var en fup-mager. Jeg kunne ikke tro det. Stod direktøren for NORML Canada og svinede lederen og grundlæggeren af hamp-bevægelsen til? Tidligere havde man givet Jack hædersbevisninger, men det var åbenbart gået denne mands næse forbi.

Kort efter var jeg gæst i et radioshow, der hed “Time 4 Hemp” med Casper Leitch. Da han nævnte NORML, fortalte jeg ham min mening om dem. Til dette svarede han: “Hvis jeg får Keith Stroup, grundlægger af NORML, på mit show sammen med dig, vil du så behandle ham pænt?”. “Jeg behandler alle pænt, jeg vil bare gerne høre sandheden”, svarede jeg. Alligevel blev jeg noget overrasket, da han ringede og sagde, at Keith var villig til at deltage. På showet lagde jeg ud med at fortælle om mine oplevelser med Marc-Boris St-Maurice. Keith prøvede at glatte ud og fortalte, at man i NORML mente, at mit arbejde bare var super. “Men hvorfor handler I så ikke på det”, spurgte jeg. “Det gør vi skam også. Om en tre-fire år har vi fået det gjort lovligt”, svarede han. “Og hvad så med alle dem der dør i mellemtiden?” Han mumlede et eller andet, som jeg ikke hørte, men der var ikke noget, der ændrede på min opfattelse af NORML.

Jeg kender en aktivist, Joe Barton, som havde været med i NORML fra starten. Efter hans mening har der været noget galt fra starten. Hensigterne havde været gode i begyndelsen, men i starten af 90'erne var organisationen blevet overtaget af advokater og var efterhånden blevet korrumpet. Der er en masse gode folk

tilknyttet NORML, men det er hos de folk, der sidder i toppen, problemerne ligger.

Kort efter skulle jeg igen være med hos Casper Leitch, og efter jeg havde været på, blev jeg hængende og lyttede til resten af showet. I pausen hørte jeg en reklame, som efterlyste donationer til NORML. Jeg ringede Casper op igen og fortalte ham, at jeg ikke havde noget imod hans show, men at jeg ikke kunne være med, så længe de støttede en organisation, som jeg vidste var fuld af fup. For mig svarer det til, at man bruger mit navn til at samle ind til Kræftens Bekæmpelse. Casper syntes selvfølgelig ikke om det, men han kunne godt forstå mit synspunkt. Legaliseringen af hamp er et af de vigtigste spørgsmål i dag, og alt afhænger af, hvordan vi samarbejder.

Bevægelsen har masser af medvind i de seneste årtier. Alligevel kunne vi være nået væsentligt længere, hvis alle de involverede ville arbejde for det samme mål og det fælles bedste. Det er nødvendigt, hvis vi vil genvinde vores frihed og retten til at bruge vores plante, som vi har lyst til – uden restriktioner. Alt for tit er det egoisme, skjulte dagsordener og modvilje, som ødelægger det hele. Det er ikke alle i bevægelsen, som har de rigtige intentioner. Der er mange såkaldte aktivister, som er villige til at tillade begrænsninger i brugen af hamp, og som endda er villige til at betale skat til dem, som har indført de nuværende restriktioner. Den slags mennesker er ikke aktivister i mine øjne. De fornærmer bare os andre, som ønsker at leve i frihed. Med tiden håber jeg, at vi kan blive enige og arbejde hen imod det samme mål, men indtil da må det eneste mål for enhver sand aktivist i bevægelsen være en fuldstændig legalisering og fri brug af Cannabis.

Kapitel 11

Skjulte dagsordener og snakkehoveder

I sommeren 2008 talte jeg ved et hampstævne i Dartmouth, Nova Scotia. Sådanne møder udgjorde for mig en gunstig lejlighed til at redegøre for denne plantes helbredende egenskaber foran et tilpas stort publikum. Derfor gjorde jeg det til en vane at deltage i så mange af den slags arrangementer som muligt for at komme ud med mit budskab. Den dag var Jim Leblanc kommet med mig for at tale til publikum om sin helbredelse. Jeg syntes altid om det, når Jim tog sig tid til at deltage i sådanne begivenheder, fordi det, han havde at sige, var så vigtigt, og han var et levende bevis på, hvad Olien kan gøre

Imens jeg talte, råbte én fra publikum: "Rick, hvad mener du om at narkoteste folk for at se, om de har THC i kroppen?" Jeg fortalte publikum, at det var jeg helt for, og at jeg følte, testning var nødvendigt. Jeg oplyste dem om, at når olieproduktion i større omfang bliver en realitet, var det min hensigt at de, som arbejdede med udvindingen, blev testet ofte. De fleste tilstedeværende så på mig, som om jeg havde to hoveder. For dem virkede dette udsagn – min rolle i sagen taget i betragtning – helt skørt. Jeg fortrak ikke en mine og forklarede: "Alle, som arbejder der, vil blive testet regelmæssigt. Hvis disse tests viser, at de ikke har THC i kroppen, vil vi blive nødt til at informere dem om, at deres ydelser ikke længere er ønskede."

Det udsagn jeg lige var kommet med overraskede alle. De fleste fandt det temmelig morsomt, når man tænkte på emnet, det drejede sig om. Jeg tilføjede: "Vi vil ikke ansætte selv-destruktive personer. Hvis man ikke har TCH i kroppen, beviser det, at man netop er en sådan person og ens tilstedeværelse vil ikke blive tolereret. Alle opfattede det jeg sagde som en joke, men jeg mente nogle af de udsagn, jeg var kommet med, helt alvorligt selv om, jeg i virkeligheden er fuldstændig imod enhver form for test af denne slags. På det tidspunkt var jeg

kommet frem til at se på hampolie som en vigtig del af alle menneskers liv, hvis man ønsker at forblive ved godt helbred. At have THC i kroppen var for mig næppe en vits, det var sund fornuft.

Da jeg var færdig med at tale, kom en lokal ejer af tre hampdyrker-forretninger og fortalte mig, at hans virksomhed var tredoblet, siden jeg først begyndte at offentliggøre information om denne medicin. Han sagde, han ville introducere mig for en mand, som skrev for "Treat Yourself" magazine – som er én af de bedre canadiske publikationer om hamp. Jeg blev således introduceret for Gord Hume, alias Zardos. Gord fortalte mig, at de var meget interesseret i mit arbejde, og at de ønskede at skrive en historie om mine aktiviteter. Han sagde, han ville kontakte mig indenfor et par uger, og at vi så ville begynde at arbejde på artiklen. Jeg indvilligede, hvorpå vi skiltes.

Omkring tre måneder senere kom en terminal cancerpatient til mit hjem for at forhøre sig om, hvad Olien kunne gøre for at forbedre hans tilstand. Jeg forklarede ham alt, men han gik uden at bede mig arrangere en behandling for ham. Et par dage senere fik jeg et opkald fra den samme patient, som ville vide, om jeg kendte en mand ved navn Gord Hume. Gord havde aldrig kontaktet mig igen med henblik på artiklen, men jeg fortalte patienten, jeg var klar over, hvem han var. Han oplyste mig om, at hans stedsøn boede tæt på Mr. Hume, og at Gord havde leveret Olien til hans behandling. Han bad mig, om jeg ville undersøge Olien, som var blevet anvendt.

Jeg bad ham om at bringe det til mig, så jeg kunne se nærmere på det. Omkring en time senere kom han med sin stedsøn og rakte mig en flaske indeholdende den olie, han gerne ville have undersøgt. Da låget var fjernet, flød lidt af flaskens indhold til min overraskelse ud på gulvet. Jeg spurgte: "Hvad skal dette forestille? Det er ikke den medicin, jeg producerer. Den olie, jeg laver, bliver til et tyktflydende fedtstof, som ikke løber over ved stuetemperatur, heller ikke selv om flasken blev vendt på hovedet."

De spurgte mig, om jeg kunne gøre Olien bedre egnet for patienterne. Jeg sagde til dem, at jeg ikke havde nogen idé om, hvad der var i den flaske, jeg havde fået, men jeg ville se, hvad jeg kunne gøre. Jeg hældte flaskens indhold ned i et stort målebæger af stål, tilsatte lidt 99 % alkohol og satte det på kaffevarmeren. Idéen var at opvarme substansen og derpå filtrere den for at se, om jeg på denne måde kunne fjerne urenhederne.

Eftersom denne substans var blevet produceret af en anden, var der ingen måde, hvorpå jeg kunne vide, hvad der var blevet brugt til fremstilling af denne såkaldte olie, så den kunne meget vel indeholde noget, der var skadeligt for patienten.

Selvom jeg endda ville kunne få den til at blive til noget, der lignede den olie, jeg producerede, ville jeg blive holdt ansvarlig, hvis substansen havde en ska-

delig virkning. Jeg begyndte at røre rundt i målekoppens indhold men bemærkede, at det indeholdt en sort masse, så jeg ophørte med min aktivitet. Jeg lod olie-alkohol mixturen afkøle nogle få minutter og hældte dets indhold tilbage i flasken, de havde givet mig. Det havde en mærkelig duft, og en tyk, sort substans var tilbage i målekoppen. Jeg fjernede derpå dette mørke materiale og klistrede det på undersiden af låget på den flaske, jeg lige havde hældt olie-alkohol blandingen ind i.

Da jeg var færdig, vendte jeg mig og gav flasken til patientens stedsøn. Jeg instruerede ham i at bringe hvad end denne substans var tilbage til Mr. Hume og bede ham blive klogere og producere Olien ordentligt. Stedsønnen virkede temmelig chokeret over, hvad jeg havde sagt og forklarede, at Gord bare prøvede at hjælpe. Jeg svarede: "Man hjælper ikke en terminal cancerpatient ved at give ham noget møg som dette. Forstår du ikke, at hvis han havde taget dette, kunne det have slået ham ihjel?"

Næste dag kom patienten tilbage og spurgte, om jeg ville levere behandlingen. Seks uger senere fik jeg en opringning fra ham, og han informerede mig om, at han nu var næsten cancerfri. Han var forbavset over, hvad Olien havde gjort for ham og var stadig i en tilstand af vantro. Jeg sagde: "Jeg håber ikke, du tror, det hele bare var en eller anden syg vits." Han svarede: "Først vidste jeg ikke, hvad jeg skulle mene, men jeg vil gerne have lov at sige tak til dig for at have reddet mit liv."

Folk, som leverer ukorrekt tillavede olier og afkog af dårlig kvalitet, giver hampmedicin et dårligt ry og kan forårsage alvorlig skade. Hvis der virkelig havde været et stort hemmelighedskræmmeri omkring produktionen af god olie, kunne mennesker som Gord måske tilgives. Bedrøveligvis er dette ikke tilfældet, eftersom olie af høj kvalitet er meget nem at producere. Alt man behøver at gøre er at se vores dokumentar eller at gå til www.phoenixtears.ca og følge vores instruktioner.

Da jeg først havde set den olie, Mr. Hume leverede, stod det mere end klart, at han ikke havde fulgt mine instruktioner. Tilsyneladende brugte han sin egen metode til at fremstille hampolie, og hvis patienten havde taget det, ved man ikke, hvad der kunne være sket. Offentligheden må blive klar over, at olier fremstillet af avlere og forhandlere ikke altid er sikre at bruge, ej heller at de er medicinsk effektive. Til alvorlige indre tilstande som cancer skal Olien fremstilles af prima råmaterialer, og de rigtige metoder bør følges i fremstillingen. Jeg tror ikke, folk som Gord med vilje er ude på at skade andre, men hvis denne medicin ikke produceres på den rigtige måde, kan det få katastrofale konsekvenser.

Nogle dage senere, da jeg igen var på Jack's show, fortalte jeg Eddy Lepp, hvad der var sket, og at Gord Hume aldrig havde kontaktet mig for at lave den

artikel, som "Treating Yourself" magazine havde ønsket. Han sagde: "Rick, jeg skriver artikler for "Treating Yourself" magazine. Har du noget imod, hvis jeg skriver historien?" Jeg svarede: "Selvfølgelig ikke." Et par dage senere ringede jeg til Eddy og gav ham historien, men så vidt jeg ved, er den aldrig blevet offentliggjort.

Et par måneder senere deltog Marco Renda, "Treating Yourself" magazines chefredaktør, i et show med Casper Leitch. Han fortalte det lyttende publikum, at han ikke havde udarbejdet en artikel om mig, fordi jeg brugte giftige opløsningsmidler til medicinproduktionen. Og hans udsagn var sørme helt korrekt. Jeg bruger faktisk giftige opløsningsmidler som light Naphtha og alkohol til at producere denne medicin. Selvom dette er tilfældet, er der ikke noget skadeligt bundfald tilbage, hvis processen udføres korrekt. Selv om der skulle være en anelse af en rest af opløsningsmiddel tilbage i Olien, ville den blive neutraliseret af den effekt, Olien har på den. Jeg har taget denne olie i 10 år nu uden nogen bivirkninger og også leveret den til tusindvis af mennesker, som heller ikke har haft nogen problemer.

Hr. Renda, hvis du virkelig er så bekymret over, at folk udsættes for toxiner, hvorfor gør du så ikke noget ved den farmaceutiske industri? Har du nogensinde undersøgt effekten af kemo og stråling eller, hvad medicinfirmaerne bruger til at producere de piller, lægerne giver os? Hvis du virkelig er bekymret for befolkningens sikkerhed, skulle du måske fokusere på, hvad der virkelig udgør en fare. Når du gør det, vil det blive mere end åbenlyst for dig, at den olie jeg producerer med mine metoder ikke udgør nogen fare for offentligheden.

Set fra min side så det ud som om, at både Cannabis Cure og Treating Yourself magazine gjorde deres bedste for at undgå dette emne. For mig virkede der ikke til at være nogen rationel årsag til at disse canadiske hamptidsskrifter ikke kastede sig over en så væsentlig nyhed. Hvis Marc Emery havde trykt den artikel, jeg gav ham, kunne det have gjort meget for at forbedre hans situation.

I stedet blev det High Times fra Nordamerika, som var de første til at sætte "Cannabis Kurerer Kræft" på forsiden næsten to år senere. Jeg tror, at hvis Marc havde været den første til at bringe artiklen, kunne det have gjort meget for at afhjælpe de juridiske problemer, han havde på det tidspunkt. Den amerikanske regering prøvede at få Marc udleveret, så de kunne sætte ham i fængsel for at sælge hampfrø til amerikanere. Hvis Marc havde publiceret den artikel, jeg sendte ham og havde bragt sandheden frem til offentligheden i sit blad, kunne hans situation måske fuldstændig være vendt.

Hvem ville så have taget den såkaldte forbrydelse, han havde begået, alvorligt? Hvis han havde gjort offentligheden opmærksom på, hvad medicinen fra denne plante kunne gøre, hvad ville han da være skyldig i? At sælge frø fra planten, som kurerer cancer hos amerikanere? Det lyder ikke som meget af en forbry-

delse for mig. Når det canadiske folk først kendte til, hvad der foregik, er det meget usandsynligt, at den canadiske regering ikke ville have haft det godt med at tillade, at han blev udleveret. Hvis de gjorde det og gik sammen med den amerikanske regering over noget, som ikke engang er ulovligt i Canada, hvordan ville det så have set ud i en informeret offentligheds øjne?

Endelig bragte Marc noget information om mig og om, hvad jeg lavede på sin hjemmeside. Så kendt i den canadiske hampbevægelse, som Marc var, ville det være noget underligt, hvis han ikke i det mindste anerkendte min tilstedeværelse. I virkeligheden kan ingen forklare andres handlinger, men jeg tror, tingene ville være gået bedre for Marc, hvis han havde set på det på en anderledes måde. Jeg bragte ikke alt dette til offentlighedens kendskab for at skabe mig en formue og blive berømt. Jeg gjorde simpelthen dette, fordi det var det rigtige at gøre og fordi, menneskeheden desperat har brug for denne medicin.

Og dog kunne jeg ikke tro på, hvordan nogen mennesker opførte sig i denne henseende. Hvis de var syge og kendte sandheden, hvilket tænkende menneske på vores planet ville da ikke ønske, at denne forbløffende medicin blev gjort tilgængelig for dem? Det virkede på mig, som om det store flertal af mennesker var så hjernevaskede, at de nu manglede den sunde fornuft til at øjne sandheden. For det meste er folk i dag så indsyldede i dette korrupte system, at det virker, som om mange har tabt evnen til at tænke rationelt. I mange tilfælde vil de, som lider, være nødt til at stå foran dødens dør, før de åbner deres sind overfor noget, som virkelig kan hjælpe på deres situation.

Fordi offentligheden holdes misinformeret, er det store flertal af mennesker med medicinske problemstillinger, som bebor denne jord næppe mere end slaver af et medicinsk system, som bogstavelig talt dræber dem, og dog tillader vi, at det sker. Jeg har altid lært, at vi burde leve i frihed, og at vi har ret til at kende sandheden. Så at være slavebundet af dem, som skader dig og dem, du elsker, har ingen mening for mig overhovedet. Det er på tide, vi fjerner sløret fra vores øjne og virkelig ser på, hvad der foregår rundt om os. Virkelighedens brutalitet burde få det til at stå mere end klart, at vores nuværende medicinske system gør meget lidt for at hjælpe nogen som helst.

Man behøver bare at tænke på hvad, dette system har gjort for at holde denne plantes brug til medicinske formål væk fra offentligheden. Hvis hamplanten på nogen måde udgjorde en reel fare, kunne alt dette ses på med andre øjne. Men hamp udgør ingen fare. Menneskets brug af denne plante i tusindvis af år beviser, at dette er sandt. Mange af de største healere i historien, og jeg tror også Kristus selv, brugte hamp til at producere medicin til hjælp for deres medmennesker.

I historien er der mange fortællinger om hvordan, legendariske healere anvender denne plante på god medicinsk vis. For eksempel brugte kineserne 200 år

efter Kristus en blanding af hampharpiks og vin som smertestillende middel. De skriver at med denne mixtur, kunne de flytte på organer og udføre amputationer.

Der er beretninger om, at selv Dronning Victoria brugte hamp som medicin mod sine præmenstruelle problemer. Og dog er det forbudt for os mennesker, som bebor denne jord, at bruge det. Jeg har herom to simple spørgsmål at stille vores samfund. Hvem er det i virkeligheden, som tror, det er inden for deres bemyndigelse at nægte brugen af denne plante, og hvem gav dem ret til at gøre noget sådant?

Endda var den opførsel visse dele af hampbevægelsen udviste mere end nok til at få mig til at undre mig over, hvor de mon kom fra. Er de virkelige, eller er de bare papfigurer med skjulte dagsordener – og jeg er ikke den eneste med tanker af denne art?

En aften fik jeg et opkald fra Jack, og han var meget irriteret. Han spurgte: "Rick, hvor mange hampaktivister er der på denne planet?" Jeg svarede: "Jack, hver anden gut som ryger en joint anser sig selv for at være en hampaktivist." Så overraskede Jack mig med: "Rick, der er kun to, du og jeg. De andre er kun aktivister, når det er belejligt for dem. Vi er de eneste, som gør dette 24 timer i døgnet. Hvad gør resten af dem?" Efter moden overvejelse måtte jeg give Jack ret i, at der var meget sandt i det, han sagde.

På det tidspunkt havde jeg leveret Olien i seks år, og jeg begyndte at føle, at det var belastende at prøve at tage mig af alle de patienter, som havde brug for hjælp. Ikke at forglemme at jeg også 24 timer i døgnet måtte brydes med talløse telefonsamtaler med mennesker, som stillede spørgsmål. Jeg vidste, hvordan det var for Jack, for nu lod det til, at der ikke var tid i mit liv til andet end hamp. Selv min veninde, Lea, som jeg har kendt i mange år, sagde en dag til mig: "Jeg kunne forstå, hvis jeg mistede dig til en anden kvinde, men jeg har mistet dig til en plante." Jeg fandt hendes kommentar mere end korrekt, og jeg vidste, hun havde ret. Efter jeg opdagede, hvad denne plante kunne gøre, havde mit engagement i hamp lagt afstand til alt andet.

Denne plante, og medicinen som kan fremstilles af den, havde fuldstændig overtaget mit liv. Selv hvis jeg tog nogen steder hen uden at nævne emnet, ville andre nævne det. I de sidste år havde halvfems procent af de samtaler, jeg havde med folk, drejet sig om denne plante og medicinen. Jeg tror fuldt og fast på, at hvis jeg ikke havde indtaget Olien, ville jeg aldrig have været i stand til at fuldføre så meget. Et af de mest vidunderlige aspekter ved denne medicin er dens evne til at holde mig på ret køl. De sidste få år havde været en konstant serie af op- og nedture. En dag ville jeg få opkald fra folk, som fortalte mig, at Olien havde bragt orden i eller kureret deres helbredsproblemer. Den næste dag ville der stå en politimand ved min dør for at arrestere mig. Men gennem det hele holdt Olien mig gående.

Det siges, at der bor et åndevæsen inde i denne plante. Sådan som jeg har levet de sidste år, så er jeg et levende eksempel på, at dette er sandt. Jeg har ofte følt, jeg blev ledt. Nogle gange når jeg skriver, lader ord og sætninger til at komme til mig ud af ingenting. Måske har en del af plantens ånd banet sig vej ind i min krop som følge af al den olie, jeg har indtaget. Hvad end årsagen er, føler jeg, at Olien ikke har gjort andet end godt både for mig og for alle dem, som jeg har leveret denne substans til.

Jeg har altid prøvet at holde mit temperament i ave, men de fleste vidste, at mine knapper meget nemt kunne udløses, og jeg tøvede aldrig med at sige, hvad jeg havde på hjerte. Som jeg ser tingene, eksisterer der kun rigtigt eller forkert, og jeg har altid haft en lav tolerance over for vrøvl. Hvis jeg ikke havde indtaget Olien, når jeg viste mig til retssager og andre situationer, jeg kom ud for, kunne tingene være blevet meget værre, end de allerede var. Når alt kommer til alt, var de autoritetspersoner, jeg hidtil var kommet i kontakt med, mere end villige til at stå og se på, at vi alle blev slagtet, selvom det i virkeligheden var deres job og deres medmenneskelige pligt at tilendebringe dette vrangbillede.

Skulle vi udvise respekt over for mennesker som disse, som var uvillige til at gøre noget som helst for at hjælpe os? Eller ville det give mere mening blot at gøre, hvad der skulle gøres? Ofte er der blevet sagt ting om denne vidunderlige medicin og mig, som bogstavelig talt fik mit blod til at koge, men Olien plejede at sætte ind og holde mig rolig. Hvis jeg havde givet efter for mit temperament, og jeg havde ved mange lejligheder god grund dertil, ville det have skadet sagen mere end at gavne den.

Olien holdt mig på benene gennem tykt og tyndt og tillod mig ofte at udføre ting, jeg aldrig ville have drømt om var mulige. For mig er dette en kompromisløs situation, og hvis jeg skulle gå hen og dø for denne sag, så må det være således. Denne olie har givet mig livet tilbage. Det er et andet liv, end det jeg levede før, men det har givet mig en langt mere meningsfuld tilværelse. Hvis jeg ikke var faldet over sandheden og havde brugt denne medicin, er jeg ikke i tvivl om, at jeg ikke ville være i live.

I 2001 var min hjerne egentlig blevet stegt af det medicinske systems kemikalier. Forestil dig hvilken tilstand, jeg ville have været i, hvis jeg var fortsat med at indtage det, de kalder medicin? Det er uforståeligt for mig, at nogen mener, de har ret til at fortælle en person med alvorlige helbredsproblemer som mine, at vedkommende er formént adgang til denne naturlige og uskadelige medicin. Hvem kan tro på, at nogen overhovedet tilstås en sådan ret? Menneskeracen kan sammenlignes med milliardvis af strudse med hovedet i sandet, som bliver udtaget én for én, men nægter at løfte hovedet for at se, hvad der angriber dem fra alle retninger.

Vi kalder det systemet, hvilket lyder ret godartet, men i virkeligheden er det de mest destruktive og dødbringende kræfter på denne planet. Hvad der i vores tid gøres mod den menneskelige race kan kun benævnes som direkte folkemord. Dog lader nogen til at tro, at hvis vi bevarer hovedet i sandet, går det måske bare over. Et meget stort antal mennesker ser ud til at operere ud fra denne antagelse i deres håndtering af situationen. Hvis de virkelig mener, at alt bliver fint i fremtiden, og at vi blot skal lade vores nuværende system ordne det hele, så held og lykke.

Som jeg ser det vidner den slags tænkning om, at disse individer har en IQ som en tyggegummibobbel, for det er tydeligt, at de mangler sund fornuft og evne til ræsonnement. Et skrigende eksempel på, hvad fremtiden har i vente, eksemplificeres ved handlinger som for eksempel Monsanto's, der mener, de har ret til at forgifte jorden og genmodificere vores fødevarerforsyning. At tillade dem at gøre dette, er det rene vanvid, og hvad godt skulle dette kunne gøre for menneskeheden? Vi har brug for føde med en høj næringsværdi for at overleve og forblive sunde. Men i virkeligheden virker det, som om disse virksomheders hensigt er at tilvejebringe det stik modsatte. Hvis vi tillader disse selskaber at fortsætte vanvidet, vil vi alle indenfor kort tid lide under konsekvenserne.

Ovenikøbet har systemet implementeret Codex Alimentarius, som gør det naturlige ulovligt og formener offentligheden adgang til de vitaminer og næringsstoffer, kroppen har brug for. Dette vil medføre, at den almene offentlighed vil komme ud for endnu flere helbredsproblemer, som derfor vil kræve mere lægehjælp. Dette vil helt sikkert garantere større fortjeneste til medicinalfirmaer, og vi vil derved få brug for endnu flere læger, men til hvilken nytte ville dette være for almindelige mennesker? Hvad systemet er ude på er ganske enkelt en form for folkemord, som nogen har benævnt folkemord gennem fødevarer. Uanset hvad vi vælger at kalde dét, som i øjeblikket finder sted, er det ganske enkelt beregnet til at skabe mere lidelse og død – og min holdning er, at dette bør stoppes.

Da jeg først begyndte at forsyne patienter med denne olie, fandt jeg ud af, at det var nødvendigt, at mange andre gjorde det samme. Med denne plantes medicinske historie samt det faktum, at hundreder af millioner over hele verden indtager og dyrker hamp, hvordan kan da noget så enkelt som det, jeg har opdaget, forblive ubemærket? Og dog, som tiden gik, skulle jeg opdage, at dette havde været tilfældet, og selvfølgelig opdagede jeg, at det var dem med uhyrlige ressourcer og magt, som havde afstedkommet det.

Tro mig, i starten var det en meget ensom og muligvis en potentielt farlig situation, jeg havde bragt mig selv i, for mange mennesker, som har forsøgt at fremvise sandheden om emner som disse, dør under mystiske omstændigheder og er her ikke længere. Som oftest ynder offentligheden ikke at dvæle herved, men ingen kan nægte, at sådanne hændelser finder sted. Det er grunden til,

at jeg blev så glad over, at eksperter på området såsom Raphael Mechoulam, Lumir Hanus og andre også begyndte at oplade deres røst omkring emnet. For hver dag lod der til at være mere støtte bag det, jeg gjorde, og det voksede støt.

Selv indtil i dag hører jeg stadig folk, som ytrer, at der "ikke er noget medicinsk bevis." Verdens største eksperter og hampforskere har stillet op og støtter min position. Alle de bedste hamptidsskrifter bringer artikler om korrekt tillavet hampolies mirakuløse egenskaber. Tror I virkelig, at store tidsskrifter som disse blindt ville udgive omfattende artikler, kun baseret på mit ord? Ikke sandsynligt. Ville en person som jeg, ukendt i hampbevægelsen, blive kronet som årets frihedskæmper ved High Times magazine's uddeling af Cannabis Pokalen, hvis alt jeg fortalte verden ikke var baseret på fakta? Hvis I ønsker videnskabelige beviser, kan I søge PubMed på browseren, og indtast cannabinoider og cancer. Jeg tror, dette vil afhjælpe jeres videnskabelige bekymringer.

Hvad angår manglen på medicinsk dokumentation vedrørende mennesker, som har anvendt hampolie til at behandle deres tilstand, kan I takke det medicinske system for, eftersom de har været en hel del mindre end samarbejdsvillige med hensyn til at frigive den slags information. I stedet for at gøre det rigtige for folket, som de skal forestille at repræsentere, virker det som om, de er mere optaget af deres jobs og position. Des længere de kan hjælpe systemet med at skjule sandheden, des længere kan de fylde lommerne og opretholde den autoritet, de nu har. Det medicinske system i Canada og i størstedelen af resten af verden er ikke beregnet til at hjælpe patienterne. Faktisk virker det til, at deres mål er det stik modsatte. Hvis nogen har lyst til at bevise, jeg tager fejl, så gør det endelig. Med det forhåndenværende bevismateriale kan jeg ikke forestille mig hvordan, nogen kunne komme frem til, at det kunne forholde sig anderledes.

Kapitel 12

En brat opvågning

I foråret 2008 blev jeg ikke længere kun kontaktet af folk, der manglede hjælp. Nu modtog vi flere og flere e-mails og opringninger, der omhandlede mange forskellige emner. For mig virkede det dog ikke som om, at dette emne var ved at blive specielt udbredt andre steder. Efter "Run From The Cure", fik vores hjemmeside mange flere hits, men jeg var så travlt optaget af at hjælpe folk, at jeg ikke havde tid til at opdage det.

Larry havde gjort et vidunderligt stykke arbejde på vores hjemmeside, men med alle de nye besøgende var det blevet umuligt at køre den via modem. Vi havde brug for bredbånd for at holde trit med, hvad der skete. Til at løse det problem, havde en mand, Steve Ridgway, som jeg havde mødt i Amherst, meldt sig frivilligt. Steve havde en bredbåndsforbindelse i sit hjem. Noget der stadig ikke var tilgængelig for os i Little Forks, så jeg talte med Larry, og vi blev enige om at acceptere Steves tilbud. Selvom det var Larry og hans arbejde, der havde gjort hjemmesiden mulig, trådte han til side og overlod styringen til Steve. Selvom at Larry ikke længere står for hjemmesiden, vil jeg have, at offentligheden kender til vigtigheden af Larrys og hans kones bidrag. Uden indsatsen fra disse to vidunderlige mennesker tvivler jeg meget på, at "Phoenix Tears" ville være blevet en succes.

Det var ikke nemt at køre Phoenix Tears-hjemmesiden, og Steve mærkede snart presset fra sin nye rolle. Han var stærkt overbevist om, hvad denne medicin kunne gøre for offentligheden, og han lagde en masse energi i at køre hjemmesiden. Jeg kan også nævne, at han har sørget for, at tusindvis af kopier af vores dokumentarfilm er blevet tilgængelige, så vi har kunnet dele dem ud gratis. Steve har været en fantastisk leder af projektet. Jeg har ikke tal på hvor mange printere, han har slidt op i forsøget på at lave alle de papirer vi har uddelt. Jeg tror ikke, at vi kunne have fundet en mand, der havde været bedre eller kunne give mere af sin tid end Steve Ridgway. Mange tror, at jeg er den eneste, der er ansvarlig for, hvad der finder sted, men som I kan se, er dette ikke helt rigtigt.

Det der foregår lige nu sker på basis af indsatsen fra en masse folk, som alle kun ønsker gode ting for den menneskelige race.

En dag, sent i foråret 2008, modtog jeg et opkald fra Terry Bremner fra "The Chronic Pain Association of Canada". Et par måneder tidligere havde Terry været til et af mine seminarer i Halifax og spurgt, om jeg ville være villig til at tale til et stort møde, de skulle have i efteråret. Selvfølgelig! Da mit mål var at sprede budskabet, var der ikke meget andet, jeg kunne gøre end at svare ja. Vi snakkede i et par minutter, og Terry sagde: "Rick, jeg håber ikke, du har tænkt dig at gå for meget efter lægerne. Jeg svarede: "Terry, du kender mig bedre end det. Du har hørt mig tale." Og så grinede vi begge. Jeg havde ikke en idé om, hvad The Chronic Pain Association of Canada var, men det havde en titel, der lød vigtig.

I starten troede jeg, at Terrys intentioner var reelle. Han havde hørt mig tale før, og hvad kunne være bedre for kroniske smerter end hampolie? Senere fandt jeg ud af, at Terry åbenbart havde troet, da vi havde talt sammen, at jeg havde tænkt mig at tone det ned. Der havde helt sikkert været fejlkommunikation mellem os, for jeg havde på ingen måde forstået vores samtale på den måde. Hvis jeg havde, så havde jeg aldrig indvilliget i at tale, da det ville have været fuldstændig uacceptabelt at tone emnet ned.

I første omgang havde han bedt mig om at tale i omkring 45 minutter, så jeg forberedte et foredrag, der ville passe til denne tid. Senere ringede han mig op igen, og sagde, at min taletid nu var blevet reduceret til ti minutter. Han sagde, at han var meget ked af det, men at de ville have mig til at komme tilbage, og tale på et møde, de skulle have i januar. Jeg brød mig ikke om det har fortalte mig, men jeg tænkte, at de måske kun ville have mig til at tale i 10 minutter for at forberede dem på, hvad jeg ville sige efterfølgende i januar. Så jeg takkede ja og fortalte ham, at jeg nok skulle møde op, og så satte jeg mig og skrev det, jeg ville sige.

Mødet blev holdt i november 2008 på Dalhousie Universitetet i Halifax, og der må have været omkring 300 mennesker til stede. Da jeg trådte ind i salen, bemærkede jeg, at der var mange skærme, der var blevet opsat af medicinalfirmaerne. Jeg prøvede at finde ud af, hvorfor alle disse skærme var der, da mødet pludselig startede. Terry talte først efterfulgt af en journalist, hvorefter hovedtaleren gik på podiet. Hendes navn var Dr. Mary Lynch, og hun stod til at skulle udpeges som ny leder af Chronic Pain Association of Canada.

Hende indlæg handlede om at lave øvelser i stil med Tai Chi for at hjælpe patienter, der lider af Multipel Sclerose. For mig var det hun gjorde latterligt, da jeg allerede vidste fra tidligere erfaringer, at hampolie kan helbrede eller kontrollere Multipel Sclerose meget effektivt. Nu stod denne læge og fortalte folk med en meget smertefuld og krampagtig tilstand, at de skulle gøre fysiske øvel-

ser. Det var kvalmende. Endelig var det min tur ved mikrofonen, og selvfølgelig gik jeg løs på hele det medicinske system. Den lille 10-minutters tale jeg havde skrevet var nok kort, men den var meget præcis. En del af tilhørerne, som jeg formoder var læger, sad bare og stirrede på mig, men langt de fleste kunne lide, hvad jeg havde sagt. Det så ud til, mine udtalelser, fik Terry til at gå i panik. Det må have været for stærkt for ham. Terry kom op på scenen bag mig, mens jeg talte til publikum, og man kunne se, hvor frustreret han var. Der var ikke tid til spørgsmål, og han ville have mig ned fra scenen. Han forsøgte endda at afbryde min tale, men jeg fortsatte, indtil jeg var færdig.

Jeg blev senere introduceret til Dr. Lynch, og jeg sværger på, at jeg kunne se hadet i hendes øjne. Hun kom med en masse negativt vrøvl som: "Det ville koste hundreder af millioner dollars at bringe denne medicin ud." Jeg forklarede hende: "Alle kan dyrke denne plante, og stort set alle kan producere Olien. Jeg kan ikke se, hvordan alle de penge, du taler om, har noget med sagen at gøre. Denne medicin virker, og vi ville være komplette idioter for ikke at begynde at bruge den igen. Alt, du skal gøre, er at se på den reelle sygehistorie vedr. hampplanten. Dens fordele er ubestridelige."

Dr. Lynch var vist ikke imponeret over, det jeg sagde, og jeg var heller ikke imponeret over hendes ufølsomme attitude. Hvordan kan nogen, der kalder sig selv for læge, ignorere, hvad jeg sagde, hvis de overhovedet bekymrer sig om deres patienters trivsel? Efter at have lyttet til Dr. Lynch, blev det snart helt klart for mig, at Chronic Pain Association of Canada kun bekymrer sig lidt eller slet ikke om dem, der rent faktisk lider af kroniske smerter. Det var lykkedes mig, at nå ud til et stort antal mennesker den aften, men det var mere end tydeligt, at de medicinske fagfolk, der var til stede, ikke synes om de udtalelser, jeg var kommet med.

Et par dage senere ringede Terry, noget mopset. De havde ikke længere brug for, at jeg kom og talte til januar. Han sagde: "Rick, din lille tale har kostet os tusindvis af dollars i støtte." Det var næsten som om, han forventede at få en undskyldning, men i stedet sagde jeg: "Finansiering fra hvem?" "Medicinalindustrien, selvfølgelig", svarede han. Hans svar gav ikke nogen mening for mig, så jeg sagde: "Terry, tænk over hvad du siger. Er det ikke medicinalfirmaerne, der forårsager alle disse lidelser, og er det ikke dem, der står i vejen for brugen af denne medicin? Bør den første bekymring for Chronic Pain Association of Canada ikke være at hjælpe dem, der lider af kroniske smerter?" Jeg fortsatte: "Terry, din organisation er et fupnummer. Når det her er overstået, vil der være mange organisationer som din, der vil blive udstillet for offentligheden, som det de virkelig er." Ikke overraskende hørte jeg ikke mere fra Terry Bremner eller Chronic Pain Association of Canada.

Ved slutningen af foråret 2008 var mine aktiviteter ved at blive ret kendte, så CJCH radio i Halifax kontaktede mig for at spørge, om jeg ville være villig til

at komme i radioen. Rick Howe havde et talkshow, som var meget populært, og hans udsendelser havde masser af lyttere i Nova Scotia på det tidspunkt. Da Rick har en afslappet personlighed, synes jeg, at det var en fornøjelse at arbejde sammen med ham, og interviewet gik meget godt. Da showet havde masser af lyttere, var det en oplagt chance til at udfordre det medicinske system til et opgør.

Det jeg foreslog, ville indebære medvirken af tolv kræftpatienter – seks, der ønskede behandlinger fra det medicinske system og seks, der ønskede behandling med hampolie. Jeg fortalte det lyttende publikum, at hvis dette blev udført åbent for offentligheden, ville det bevise én gang for alle, at det jeg sagde var sandt. Som forventet veg det medicinske system tilbage fra min udfordring, og da der ikke kom noget reaktion fra offentligheden, skete der intet. Alligevel var den udsendelse, vi lavede den dag, meget effektiv, og en af de første til at ringe ind var en mand, der havde kureret sin dødelige cancer ved hjælp af Olien. Med den store mængde lyttere, der lyttede til Ricks show, vidste jeg, at vi nåede ud til en masse mennesker med sandheden, så jeg følte, at min tid var brugt godt.

I løbet af sommeren 2008 forlod to af mine meget gode venner, Eric og Debbie Donkin, Canada for at se, hvad Ecuador havde at tilbyde. De var ligesom jeg selv blevet meget desillusionerede over forholdene i Canada og var på jagt efter noget bedre. Da vi mødtes, havde jeg givet Olien til Erics far Keith, der led af terminal lungekræft. Første gang jeg kom i kontakt med Keith Donkin, sad han med en cigaret i hånden og sagde: "Jeg formoder, at du kommer for at fortælle mig, at jeg bliver nødt til at stoppe med at ryge."

Keith var 79 år gammel. Han havde kræft i begge lunger, og hans lungekapacitet var nede på 70 procent. Da han blev diagnosticeret, var hans lungekræft så fremskredet, at de ikke engang tilbød ham behandling. Lægerne fortalte ham blot, at han havde tre måneder at leve i og sendte ham så hjem for at dø. Da han havde været ryger i flere årtier, fortalte jeg ham: "Jeg er ligeglad med, om du ryger eller ej under behandlingen", og jeg tror, at det er den eneste grund til, at han indvilligede i at tage Olien.

Rick Dwyer var med mig den dag, og man kunne se, at han ikke var enig. Sene- re, da vi var på vej hjem, sagde han: "Du kan ikke sige den slags, Rick. Du ved rygning er dårligt for helbredet." Mit svar var: "Selvfølgelig er det farligt, men Keith har røget hele sit liv, og jeg tror ikke, det ville gøre noget godt at tvinge ham til at holde op. Vi to er begge i halvtredserne og har røget siden, vi var børn. Hvis rygning virkelig var så skidt, hvorfor er vi så begge stadig i live? Vi ved begge, at de tilsætter kemikalier til tobakken, for at gøre det mere vanedan- nende og skadeligt, men i denne situation der tror jeg, at det vil gøre en meget lille forskel." Rick Dwyer lavede ansigt af mig og rystede på hovedet, men det var slutningen på vores diskussion om emnet.

Keith røg to pakker om dagen i løbet af sin behandling, og det havde ingen skadelig virkning på hans helbredelse. Halvfems dage senere var begge hans lunger cancerfri, og åndedrættet var tilbage på 100 procent. Han var nu kureret og helt fri for sygdommen, som lægerne havde sagt ville blive hans død.

Eric selv var først i 50'erne, da vi først kom i kontakt, men han havde en række alvorlige sundhedsproblemer. Da vi mødtes, havde han allerede haft fire åbne hjerteoperationer og led af mange smerter fra skader efter en blodprop, han havde haft i sit underben. Han var bestemt ikke et sundt menneske, og hans hudfarve så næsten grå ud. I sin søgen efter at finde lindring havde Eric prøvet alle det medicinske systems grimme, vanedannende kemikalier til at lindre sine smerter men havde fundet ud af, at de intet gjorde for at afhjælpe hans situation, og deres bivirkninger gav ham kun flere problemer.

Så han benyttede sig også af Olien, men indtog meget mindre end hvad en kræftpatient som hans far ville kræve. Jeg talte med Eric i hans hjem, omkring fire måneder efter, han begyndte at indtage Olien. På dette tidspunkt så han meget bedre ud. Under vores samtale nævnte han, at hans nyrefunktion nu var tilbage til normal. Hver gang du går igennem noget som åben hjertekirurgi, reduceres din nyrefunktion. Eric havde været igennem fire sådanne operationer, så han havde kun lidt nyrefunktion tilbage, da han startede den oliebehandling, jeg gav ham. Nu var hans nyrefunktion tilbage til det normale, og vi var begge meget glade for forbedringen og vidste præcist, hvorfor dette havde fundet sted.

Han fortalte mig også, at den skulder og arm, han havde såret året før, nu fungerede optimalt igen. Omkring ti år tidligere havde Eric revet sener og ledbånd i skulderen over, da han prøvede at trække en firehjulstrækker ud af noget mudder. Efter skaden var brugen af armen meget svækket, og lægerne fortalte ham, at han skulle værne sig til det, da der ikke var noget, der kunne gøres. Eric sagde: "For et par nætter siden begyndte mit hoved at klø, og jeg sad der og kradsede, da jeg indså, at noget havde ændret sig." Uden at tænke over det havde Eric kløet sig i hovedet med den arm, der tidligere var blevet beskadiget, og havde pludselig indset, at han kunne flytte den normalt igen. På dette tidspunkt var sådanne ting ikke usædvanlige for mig, for flere folk kontaktede mig dagligt for at fortælle om mirakler, som Olien havde forårsaget i forhold til deres dårligdomme.

Debbie og Eric har begge oplevet vidunderlige effekter fra denne medicin. Eric kan nu også gå meget bedre og kræver ikke længere en bøjle til benet. Hvis han har nogen smerte nu, er det i hvert fald noget, som han kan tåle og den skade, blodproppen havde forvoldt i hans underben og fod, er blevet stærkt formindsket. Efter at Eric og Debbie havde set, hvad Olien kunne gøre, blev de to af mine største tilhængere.

Som tiden gik, havde vores systems passivitet med hensyn til dette emne frustreret dem. De havde fået nok af den manglende opmærksomhed fra vores regerings side, og nu var det eneste de ønskede en ny start og frihed. Jeg hadede at se dem forlade os, og jeg vidste, at jeg ville savne dem begge. Men heldigvis for mig vendte de tilbage fra Sydamerika omkring en måned senere. De havde begge nydt livsstilen i Ecuador, men på det tidspunkt syntes de ikke, at stedet var lige så stabilt, som de var blevet forledt til at tro. Desuden havde de fundet ud af, at vejret i denne region ikke helt var, som det var blevet fortalt. De forklarede, at der var en masse regn, og at vejene ofte blev oversvømmet, hvilket resulterede i, at det var svært at rejse rundt.

Da de ikke havde fundet, hvad de søgte, var de vendt tilbage til Canada, og intet kunne have gjort mig lykkeligere. Eric og Debbie købte et lille sted, der lå syv kilometer fra den nærmeste elmast, og her var de lykkelige. Det er ærgerligt, at verden ikke har flere folk som dem, som kan blive lykkelige ved at leve væk fra alting og være ét med naturen.

Kort tid efter at Eric og Debbie vendte tilbage, gav en af deres venner fra Amherst, som var ramt af prostatakræft, mig et opkald. Efter at have talt med mig besluttede han at producere sin egen olie og bruge det til at behandle sin tilstand. Omkring to måneder senere ringede han og sagde, at han gerne ville have mig til at komme forbi. Da jeg ankom, fik jeg at vide, at han nu var kræftfri, og det var tydeligt, at han var meget tilfreds med resultatet af sin behandling. Vi satte os og drak en kop kaffe, og han spurgte: "Rick, ved du hvad det sundhedssystemet havde planer om at gøre for mig?" Jeg fortalte ham, at jeg havde en temmelig god idé om, hvad de havde i tankerne, og at jeg var meget glad for, at han ikke havde taget imod deres råd.

Han fortalte: "Lægerne ville fylde min prostata med radioaktive perler, og de fortalte mig, at jeg bagefter ikke længere ville være i stand til at have sex med min kone". Derudover blev han også informeret om, at han ikke engang kunne lade sine børnebørn sidde på skødet. Udtrykket i hans ansigt forklarede det hele, og kort derefter udbrød han: "Hvad fanden tror de idioter, at de laver? Hvis jeg havde tilladt dem at gøre dette, ville de have ødelagt mit liv, og hvis jeg havde fundet denne kur bagefter, er jeg sikker på, at en person i en hvid kittel også ville have fået nogle lidelser."

Gennem årene har jeg hørt adskillige mennesker komme med lignende udtalelser, og jeg er sikker på, at mange af dem ville have bakket op om, hvad de sagde om at søge hævn. Men utroligt nok fortsætter lægerne med at lemlæste mange af deres patienter på samme måde, så jeg tror, at det bare er et spørgsmål om tid, før det sker. Det er muligt, at den slags allerede ér ved at ske, da jeg kender mange patienter, der har fortalt mig, hvor meget de afskyr de læger, som har behandlet dem. Hvis der bliver begået vold mod læger, skal vi nok ikke forvente at høre noget om det i medierne. Hvis det blev rapporteret offentligt, ville lægerne begynde at gå i panik.

Efter at vores dokumentarfilm var blevet udsendt af Christian Laurette, var antallet af opkald og e-mails steget enormt. Der var mange som kontaktede os med tilbud om bliv-rig-hurtigt fiduser, som jeg dog ingen interesse havde i. Fra det tidspunkt, hvor jeg var begyndt at levere Olien til folk for at behandle deres tilstand, har jeg altid gjort det klart, at jeg ikke ville tillade at Olien, jeg producerede, blev overtaget af et medicinalfirma. Denne medicin tilhører folket, og medicinalfirmaerne har ingen ret til at kontrollere dets produktion eller brug, og det er der i øvrigt heller ingen andre, der har. Min plan med Phoenix Tears har altid været at forblive en enhed, der arbejder til gavn og glæde for menneskeheden. Folk, der er syge og lidende, bør have fri adgang til denne medicin uden omkostning. Kan du forestille dig et medicinalfirma gøre sådan noget? Jeg tror at det ville være meget usandsynligt.

Denne medicin kan produceres så billigt, at det er muligt at gøre den tilgængelig på donationsbasis eller endda gratis til dem med lidt eller ingen penge. Hvis jeg var ansvarlig for et olie-producerende anlæg, skulle det køres med åbenhed over for offentligheden. Enhver, der ønskede at vide, hvad vi gjorde og hvordan, kunne blot komme ind og tage et kig på vores papirer, og intet ville være skjult. På denne måde kunne vi bygge noget til stor gavn for menneskeheden uden korrupsion. Jeg håber at leve længe nok til at se den dag, hvor hvert eneste land på denne jord har et olie-producerende system til at forsyne deres folks medicinske behov.

Når først dette begynder at ske, vil jeg være glad for at arbejde med enhver regering, der har den rigtige tankegang for at medvirke til, at det kan ske så hurtigt som muligt, hvis deres hensigt virkelig er at hjælpe folket og ikke sig selv. Det handler ikke om valg længere. Noget må gøres, hvis den menneskelige race skal overleve.

Som Jack Herer altid har sagt: "Hamp er det eneste rationelle svar." Kig på de mange arbejdspladser, der kan skabes i bæredygtigt hamp-baserede industrier. Har vi ikke forgiftet denne planet nok, og er det ikke på tide for os at ændre vores måde at leve på, før det er for sent?

Hvis denne verden nogensinde skal blive, hvad den burde, må vi anvende almindelig sund fornuft. Med den tankegang ville hamp være langt den største industri på denne planet, og vi ville have en hampøkonomi i løbet af meget kort tid. Det forbløffer mig, hvorfor så mange mennesker ikke kan se, hvad der er lige foran dem. Opfører vi os på den måde, fordi vi alle er uvidende om sandheden, eller er vi virkelig så meget ude af trit med, hvad der sker lige foran øjnene på os?

Vi har gjort mere skade på denne planet i de seneste årtier end i løbet af hele menneskehedens historie tilsammen. Hvem derude tror seriøst på, at vi kan fortsætte sådan? Alligevel står vi som en flok får og ser på at pengene ødelægger den Jord, som vi alle skal leve på.

Og hvis du tror på at teknologien vil redde os, så skal du ikke holde vejret. Meget af den forfærdelige situation, som menneskeheden står i nu, er blevet frembragt af brugen af nogle af vores vidunderlige nye teknologier. Hi-tech og manglende omtanke har været den perfekte kombination til at ødelægge vores planet.

I sommeren 2008 stillede vores store hund, Susie, som vi havde ejet i årevis, endelig skoene. Hun var mindst seks år gammel, da hun kom til at bo hos os, så hun var vel 18 eller mere, da hun endelig døde. Hun var bare en stor elskelig personlighed, der ikke kunne lide noget bedre end at slikke dig ihjel. Hun havde ikke en aggressiv knogle i sin krop, og alle elskede hende, men jeg må indrømme, at hun var et pothoved. Hvis du sad med en joint i et par sekunder, ville hun sidde foran dig, som om hun sagde: "Giv mig et hiv." Hun var en rigtig spasmer, og vi nød enormt at være i hendes selskab.

Omkring halvandet år før hun døde, bemærkede vi, at hun var blevet meget langsommere. Jeg havde allerede givet Olien til andre hunde til behandling af kræft og andre tilstande, så jeg vidste, at Olien ville gøre Susie godt. Det var sjovt at se, hvordan Olien bankede hende ned, men hun så bestemt ikke ud til at have noget imod det. Så snart effekterne tog af, ville hun komme og slikke noget mere fra dine fingre. Vi gav hende olie to gange om dagen i fem dage. Pludselig var hun en ny hund. Hun spænedede rundt som en hvalp igen, og det var dejligt at have hende tilbage.

Efter de ti doser jeg havde givet hende, gik alt godt i over et år. Så en aften, da jeg talte med min søn Mike, sagde han, at Susie var blevet langsom igen. På det tidspunkt havde han haft hende nede i det andet hus i Salt Springs. Så gav jeg ham en tube olie og sagde: "Du ved, hvad du skal gøre," men før han kunne nå at give det til hende, var hun gået bort.

Jeg brugte ofte Susie som eksempel, når jeg talte med folk om denne medicinering. Jeg ville fortælle dem ting som: "Du ved, hunde er meget klogere end mennesker. Hvis en hund er syg, så kommer den og slikker Olien direkte af dine fingre, fordi hunde kan mærke, hvad der er godt for dem. Sikke en skam, at den menneskelige race ikke besidder samme sanser." Et udsagn som dette hjalp med til at få opmærksomhed fra en masse folk og hjalp med til at køre pointen hjem. En hunds sanser er så skarpe, at da jeg prøvede at give Susie olie i en lavere kvalitet, ville hun ikke engang kigge på det, men da jeg puttede den høje kvalitet foran hende, var Olien væk på et par sekunder.

Jeg havde været igennem en brat opvågning. Jeg var blevet fuldt bevidst om, hvad der foregik i resten af verden, men jeg fandt det svært at forstå, hvorfor flere mennesker ikke gjorde noget for at ændre tingene. Der var bestemt ingen mangel på beviser til rådighed på internettet, der bekræftede, at vi alle er på vej til destruktion, men der var stadig kun få, der lod til at bekymre sig. Hvorfor

folk ikke reagerede var et komplet mysterium for mig, og jeg forsøgte at finde ud af årsagen. Det gav mig store frustrationer.

Jeg har altid tilskyndet alle til at undersøge tingene selv, men nogen af dem, der forsøgte, kunne ikke håndtere de oplysninger, de stødte på, særligt godt. For mange er sandheden simpelthen for skræmmende, og det kan få nogle til at henfalde i en deprimeret tilstand af håbløshed. Det er klart, at dette aldrig har været min hensigt, så jeg foreslår at alle, der føler sig overvældet, går lidt mere forsigtigt frem. Giv dig selv tid til at forstå det hele og gør det i et tempo, som du kan håndtere. Du behøver ikke at finde ud af alt, hvad der er galt med vores verden i løbet af en uge.

I sommeren 2008 brugte jeg flere timer hver dag bare på at besvare spørgsmål fra patienter, der ringede til mig på telefonen. Opkaldene kom alle steder fra. Mange mennesker var endda ved at blive vrede på mig, fordi min telefon var optaget, men jeg havde ingen kontrol over det. På grund af alle de opkald jeg nu modtog, ville de, der havde brug for at tale med mig, ofte komme til mit hjem i stedet for at forsøge at ringe.

Alt dette var ved at blive en enorm belastning for mig, for i virkeligheden er jeg et one-man show, selvom jeg har nogle dejlige mennesker omkring mig, og de alle har arbejdet hårdt for at fremme sagen. Alligevel var det mig, alle kom til, når de var på udkig efter medicin, og jeg var den, der samarbejdede direkte med patienterne. Tilhængere som Rick Dwyer kunne se al den stress, jeg måtte udholde, og en dag sagde han: "Rick, er du ikke nødt til at stoppe, før det her slår dig ihjel?" Mit svar var: "Hvis du ringede til mig, og du led, ville du så have mig til at tage røret?" Mit spørgsmål fik ham helt sikkert til at genoverveje, hvad han havde sagt, men han havde stadigvæk en pointe. Uden hjælp fra andre ville mit eget helbred før eller senere være i fare som resultat af mine aktiviteter, men hvad skulle jeg dog gøre?

I august samme år kunne jeg ikke engang hjælpe dem i nød. I løbet af de foregående måneder havde jeg opkøbt alle de kvalitetstopskud jeg kunne i en radius af 50 miles fra mit hjem. I vores område var der intet tilbage at finde, så når folk ringede, måtte jeg fortælle dem, at de selv ville være nødt til at skaffe hamp til deres egen behandling. I mange tilfælde gjorde de det, og jeg producerede medicinen for dem. Jeg brød mig ikke om at gøre det sådan, da mange dealere ville snyde patienterne. Nogle gange ville folk banke på min dør med et pund hamp, som de havde betalt tusindvis af dollars for og som ikke engang havde den rette kvalitet til at lave en ordentlig medicinen.

Det var ganske let for mig at få den rigtige hamp, fordi jeg vidste, hvad jeg ledte efter, men det var der desværre mange, der forsøgte at skaffe deres eget, som ikke gjorde. Men efterhånden som dealerne blev klar over, hvad jeg lavede, må jeg indrømme, at de fleste af dem var ret reelle. Når de fandt ud af, at hampen

var nødvendig for at producere medicin mod cancer og andre medicinske lidelser, prøvede de oftest at levere den bedste kvalitet. Nogle dealere sendte endda patienter andre steder hen, hvis de følte, at andre dealere havde bedre kvalitet til rådighed. Da jeg først startede med at købe materiale på en større skala fra andre avlere, ville de ofte prøve at sælge det til mig, mens det stadig var fugtigt. Jeg fortalte dem: "Hvis du ikke er villig til at levere materialet helt tørt, så kan jeg ikke gøre forretning med dig."

I sidste ende gik de med på at overholde det. Selvom jeg måtte betale høje priser, var materialet, de leverede, i det mindste tørt. Avlerne kunne godt lide at gøre forretning med mig, da de ikke længere havde brug for at sælge deres varer på gaden, og fra mig modtog de altid kontanter med det samme. Hvis de havde godt materiale, ville jeg som regel opkøbe hele deres afgrøde og producere det til medicin. Jeg var fyren, der producerede Olien, og jeg kendte en hel del leverandører, der havde gode medicinske topskud. I mange tilfælde endte jeg med at blive mellemmand mellem avlerne og patienterne.

Med min erfaring var det en rolle, som jeg var velegnet til, og både patienterne og avlerne lod til at synes godt om denne ordning.

Jeg kunne lave omkring 60 gram højkvalitetsolie pr. tør pund i gennemsnit. Der er arter, der kan producere mere olie og nogle, der kan producere mindre. Så hvis du får 60 g ud af et tørt pund godt materiale, så vær glad. Du har fået noget for dine penge.

I 2008 var den lille dal bag mit hjem oversvømmet, hvilket ødelagde næsten alle mine afgrøder det år. Heldigvis kendte jeg andre, der havde været mere heldige, og jeg kunne altid henvende mig til dem når der var nødvendigt. Det ville dog næppe have gjort nogen forskel det år, hvis oversvømmelsen ikke havde fundet sted. Politiet havde helikoptere flyvende op og ned over dalen, svævende over min baghave tre gange den sommer. Selv uden oversvømmelse, ville disse flittige offentligt ansatte stadig have stjålet mine planter. Jeg havde næsten ondt af politiet i deres skudsikre veste og gule sribede bukser, da Moder Natur havde slået dem på målstregen.

Politiet og militæret lod til at være meget interesserede i at undersøge det område, hvor jeg boede, og svævede blot et par meter over jorden med deres helikoptere i min baghave. Men mærkeligt nok, er ikke en eneste patient, der havde fået olie af mig, blevet stoppet eller generet af dem, når de forlod min ejendom. Selv for en tilfældig observatør ville det have været indlysende, at jeg stadig leverede medicinen. Min gård var ofte helt fuld af biler, og der var en konstant strøm af patienter. Jeg formoder, at hvis politiet skulle stoppe kræftpatienter, der var ved at forlade mit hjem med Olien i deres besiddelse, ville det skabe en meget grim situation i retten.

For at undgå forlegenhed så det ud til, at de besluttede sig for at holde lav profil og ikke genere de patienter, der var på vej hjem med medicinen. Selv før politiet flagrede rundt med deres helikoptere, henvendte jeg mig til de andre avlere, som jeg vidste dyrkede materiale. Det tog mig et par uger at indhente efterslæbet af patienter, der ventede på medicinen, men indhente det gjorde jeg, og korstoget fortsatte.

Kapitel 13

Hamptidsskrifterne blander sig

I efteråret 2008 skulle der afholdes valg i Canada, og nogle af mine tilhængere mente, at jeg skulle stille op igen. Jeg vidste fra sidste gang, at det nok var tidsspilde at stille op, men på den anden side var det en udmærket platform til at informere den bredere befolkning om, at dette problem aldrig var blevet løst. Vi fik lavet det nødvendige papirarbejde og sendt det til de relevante myndigheder. Ligesom ved sidste valg blev jeg ikke inviteret med på podiet til valg møderne, så jeg kunne få taletid, blot var det endnu værre denne gang. Faktisk blev jeg kun inviteret til at tale ved ét valgarrangement. Men da jeg alligevel ikke havde tid til at rejse rundt og tale, gjorde det ikke helt så meget denne gang. Jeg havde alt for travlt med at hjælpe alle dem, som søgte min hjælp.

Første gang jeg stillede op, havde jeg fået 524 stemmer, så da Rick Dwyer spurgte mig hvor mange, jeg regnede med at få denne gang, sagde jeg for sjov 525, da jeg mente, at jeg og mine aktiviteter var blevet meget mere kendt i løbet af de to seneste år.

Det synes Rick også var sjovt, da vi begge to mente, at jeg denne gang ville få mange flere stemmer. Men da stemmerne var blevet talt op, havde jeg, hvis jeg husker ret, fået 551 stemmer. Alle omkring mig mente, at der måtte være sket en fejl, eller at nogen måtte have fiflet med stemmeoptællingen. Og jeg begyndte da også selv at få tanken, eftersom næsten alle, jeg talte med, sagde, at de havde stemt på mig. Jeg ved ikke, om der var nogen som mente, at det jeg lavede skulle skjules. Jeg ved godt, at det ikke nytter at sidde og klynke over det, men med de erfaringer jeg efterhånden havde fået med det korrupte system, var der ikke langt til at tro, at de også kunne have fundet på at lave valgfusk.

Jeg kan kun komme i tanke om én årsag til, at man skulle finde på at gøre sådan noget. At man vil fortælle befolkningen hvor lidt støtte, jeg havde. Der bliver fiflet med valgene, og det er der sådan set altid blevet. Jeg kan da godt huske alle de brune plasticposer med sprut, der blev delt ud på valgstederne i gamle dage for at få folk til at sætte krydset det "rigtige sted". Sådan var det, da jeg var ung, men selvom det ikke foregår helt så åbenlyst idag, skal vi så tro på, at valg i dag er mere retfærdige?

Hvis man kigger på Bush-Gore valget i 2000, lader det til, at manipulationen stadigvæk trives. Jeg har selvfølgelig ingen beviser for, at det var det, der skete i mit tilfælde, men når systemet prøver at holde noget så vigtigt hemmeligt, skyr de ingen midler. Jeg regnede da heller ikke med at blive valgt ind i parlamentet. Det ville da også have været helt vildt. Jeg ville have været en elefant i en glasbutik, og jeg tvivler på, at Ottawa havde været til at kende, efter jeg havde været færdig med den. Men selvom mit kandidatur mest var spild af tid, gav det mig dog en mulighed for at vise folk, at jeg stadig var her, og at intet af det, jeg sagde, var blevet modbevist i mellemtiden. Jeg tror, der var mange, som var begyndt at erkende, at jeg havde fat i den lange ende.

Og hvis dette ikke var tilfældet? Hvorfor var der så ingen læger, som gik imod mig? Det gik op for stadig flere, hvem det var, som førte dem bag lyset – og det var ikke Rick Simpson. De canadiske læger skyede mig som pesten, hvilket jo måtte betyde, at de ikke regnede deres patienters helbred for noget særligt. Der var kun én læge som bad mig kontakte ham. Jeg sendte ham noget olie til en mand med fremskredet prostatakræft. Ifølge lægen havde patienten ikke noget håb om at blive rask, da han hentede Olien. Et par dage senere ringede patienten selv og sagde, at lægen gerne ville snakke med mig om behandlingen, som han var noget betænkelig ved.

Jeg ringede til lægen og spurgte, hvad problemet var. "Nej, nej, ingen problemer. Jeg ville bare lige holde dig opdateret om patienten." "Den var ny", tænkte jeg. Måske var der her endelig en læge, som var reelt interesseret i at helbrede sine patienter. Jeg takkede ham, men hørte selvfølgelig ikke mere fra ham. Jeg overvejede, om han i virkeligheden havde forsøgt at så tvivl i sin patients sind om behandlingen. Ved at sige at han ville snakke med mig om behandlingen, så det ud som om, at han ikke stolede på den. Han havde bare ikke lige regnet med, at jeg faktisk ville ringe igen, og så var han jo nødt til at gøre gode miner til slet spil. Efter tre måneder ringede patienten selv til mig og meddelte, at han nu var kræftfri. Hvis lægen virkelig havde været med på vognen, ville han så ikke have ringet selv?

Jeg har set det mange gange før. Ingen canadiske læger tør stå frem og sige sandheden om denne medicin, så den kan blive anerkendt. Men flere og flere patienter beretter dog, at deres læge har henvist dem til mig. Nogle af dem, jeg har talt med, siger i den forbindelse, at de har et tæt personligt forhold til deres

læge, så jeg regner med, at i disse tilfælde vælger lægen det, som er bedst for patienten. Men hvad så med alle de andre tilfælde. Hvorfor skal de lide under kemo og strålebehandling. For mig så det ud som om, at lægerne kun sendte de patienter videre til mig, som de rent faktisk bekymrede sig om. Ja, jeg ved godt, det lyder barsk, men hvem ved egentlig, hvad der sker inde i hovedet på dem i hvid kittel? Kunne de finde på sådan noget? Det må du afgøre med dig selv.

I hvert fald skete der ikke ret meget fra den kant, som kunne fremme medicinen. Nogle patienter har fortalt deres læge, at de tog Olien, mens de var i behandling, mens andre har ventet med at sige noget om det, til de var blevet raske. Jeg har dog kun hørt om én patient, som er blevet kontaktet af politiet, fordi hans læge havde anmeldt ham, men mon ikke der findes flere eksempler? Norm Petersen var en af de lokale, der havde taget Olien som medicin mod kræft. Da han var blevet rask, gik han til sin læge og fortalte ham, hvad han havde gjort. Lægen blev åbenbart så fortørnet, at han tilkaldte politiet. Noget tid efter mødte politiet op ved hans dør og spurgte til hans brug af Olien. Norm svarede, at han havde brugt den, da han var syg, men at han ikke havde mere tilbage. Betjenten spurgte, om Olien havde helbredt ham, og det svarede Norm ja til. Så smilede de og vendte om og kørte igen.

Siden min dom sidste februar har politiet holdt sig helt væk fra mig lige bortset fra at flyve lidt rundt med deres helikoptere. Alle vidste, hvad der foregik, eftersom jeg også havde leveret Olien til politibetjente, hvis de eller deres familiemedlemmer havde brug for det. Så hvis politifolk eller deres familie bliver syge nok, forsvinder deres fordomme over for Olien som dug for solen. For mig betød det blot, at i hvert fald nogle af lovens håndhævere besad en smule sund fornuft. Hver gang jeg havde givet dem Olien, havde den udrettet mirakler, og jeg fortalte dem, at de var nødt til at ændre deres syn på cannabis, hvilket de gav mig ret i. Men deres arbejde forhindrede dem desværre i at fortælle om det. De var nødt til at tie, mens andre af deres kolleger prøvede at udrydde den plante, som er så helbredende for os.

Jeg husker specielt en sag, hvor en af politibetjentenes 20-årige datter havde lidt af en tarmsygdom, kaldet Crohns, igennem 8 år. Vi havde kendt hinanden længe, og en dag hvor han var på besøg, spurgte han, hvorvidt det han havde hørt om Olien virkeligt kunne være sandt. Jeg spurgte, om han virkelig troede, at jeg ville gøre alt dette, hvis ikke Olien virkede. "Så kender du mig dårligt", sagde jeg. Han fortalte mig om sin datters sygdom, og hvad sundhedssystemet indtil videre havde udrettet. Hun havde lidt af den sygdom, siden hun var tolv år, og hun fik det værre og værre. Han frygtede, at sygdomme ville slå hende ihjel, hvis der ikke snart skete noget afgørende.

Jeg mente, at hvis noget kunne hjælpe, så måtte det være Olien, og så gav jeg ham en tube til at komme i gang på. Efter seks uger kom han forbi og fortalte mig, at han datter nu var blevet erklæret rask. En enkelt 6 grams tube havde

løst hendes helbredsproblemer, og hun kunne nu vende tilbage til en normal tilværelse. Med den slags mirakuløse resultater, ville det undre mig, hvis han har kunnet lade være at fortælle det til andre. Men hvis han fortalte det vidt og bredt, er jeg sikker på, at det havde kunnet kostet ham jobbet. Jeg tror ikke, han stadig er i politiet, men jeg vil ikke afsløre hans navn, for at han ikke skal få mere bøvl end nødvendigt. Men jeg er dog sikker på, at han gerne ville bevidne min historie, hvis det skulle blive nødvendigt.

Ordenshåndhævere bruger altid den samme gamle undskyldning: "Vi gør kun vores pligt", men hvis du spørger mig, så er det ikke nødvendigvis deres "pligt" at slå folk ihjel på vegne af magthaverne. Især politiet, som jo skal forestille at hjælpe og beskytte befolkningen, deres egentlige arbejdsgivere, har misforstået pointen. Man hjælper og beskytter altså ikke befolkningen ved at fjerne den medicin, som skal helbrede dem. Jeg vil dog mene, at ca. halvdelen af de politifolk, der var i mit lokalområde, ville have foretrukket at lade mig være i fred.

Efteråret 2008 var en meget deprimerende tid for mig. Eddy Lepp stod til en fængselsdom på 10 år for at have dyrket cannabis i stor stil, ligesom mig. Jeg skrev et forsvarsskrift for ham, men det var der ingen, der tog notits af. Hvordan var vores samfund kommet dertil, at man sendte en mand som Eddy i fængsel for at prøve at hjælpe sine medmennesker. Jack og jeg så til i afsky på det, der skete. Vi vidste, at millioner af fængselsår allerede var blevet afsonet blot på grund af denne plante. Vi vidste også, at de, som stod for at fængsle alle disse mennesker, selv burde være dem, som var bag tremmer. Men hvad kunne vi gøre? Vi havde jo ikke magt til at ændre tingene – ikke endnu i hvert fald.

I januar 2009 arrangerede jeg, sammen med nogle tilhængere, en foredragsrække tværs over Canada den følgende sommer. Det passede med høsten, da der alligevel ikke er noget at lave medicin af om sommeren. Vi følte, at en Canada-rundtur ville være en god platform for at få budskabet frem, så vi satte en indsamling op via internettet. Resultatet var meget skuffende, og i løbet af foråret havde vi kun samlet \$2.900 sammen. Vi havde brug for meget mere at gøre godt med. Vi havde egentlig planlagt en række annoncerede seminarer i 28 byer, hvor jeg skulle have været på farten i omkring 4 måneder.

Det ville være skørt at forsøge at stable alt det på benene for \$2.900, så vi blev nødt til at aflyse turen. Vi forklarede folk, hvad der var sket og undskyldte ulejligheden. Vi måtte nøjes med at dele vores information via internettet og vise videoer fra vores seminarer. På den måde kom vi da ud til nogle tilhørere.

Jack Herer var bestemt ikke tilfreds med, at vi havde måttet aflyse. Han blev ved med at sige: "Rick, du bliver nødt til at tage på den tur". Men jeg fortalte ham, at det var umuligt, og at vi ikke havde pengene. Jeg ville blive nødt til at køre 4.500 miles til Vancouver i British Columbia for at begynde turen. Der har

de et noget mere åbent sind, og turen ville have en større chance for succes, hvis vi startede der.

Jeg havde tænkt mig ikke at tage entré for på den måde at få flere deltagere. Men der var slet ikke penge til hverken lokaler eller annoncering. Jack forstod det godt, da jeg forklarede det, men det var ikke noget, vi brød os om. Men selv om vi havde fået samlet penge nok sammen, er jeg sikker på, at magthaverne nok skulle have gjort det surt for os. Med det i tankerne var aflysningen måske det bedste, der kunne ske i det lange løb.

Jeg havde meget travlt i løbet af vinteren 2009. Jeg blev kontaktet alle steder fra. En tidligere fodboldstjerne, Eric Affholter, kørte helt fra Californien for at besøge mig og se den metode, jeg brugte. Eric var en meget behagelig person, og vi kom godt ud af det sammen. Han boede hos mig i en uge, og da han vendte tilbage til Californien, var han fuldstændig solgt. Han havde set, hvad Olien kunne udrette. Lidt senere kom en anden ung mand og boede hos mig, Jordan Fierro, som kendte til mig gennem Jack Herer. Han filmede og lavede interviews i en uge.

Derefter var det en fotograf, Yvonne Poland, som kom og besøgte en af mine tilhængere i et par dage. Hun tog en masse billeder og var ikke bare en god fotograf men også en fremragende kok. Eve, som vi kaldte hende, var godt nok vegetar, men hun lavede fantastisk mad, som jeg ville have sværget på indeholdt kød. Hun var efterfølgende også med til at viderebringe kendskabet til mig til personer som David Icke og Max Igan og var dermed en stor hjælp til at gøre vores sag kendt vidt omkring.

Omkring det tidspunkt hørte jeg en sang, der hed "Tree of Life" med en gruppe, der hed Human Revolution. Efter at have lyttet til teksten var jeg helt overvældet. Det var alt det, som Jack og jeg havde fortalt, bare omsat til musik. Jeg ved godt, der findes mange sange om den her plante, men ingen at dem kommer op på siden af "Tree of Life" efter min mening. Så vidt jeg ved, så har Human, ham der leder gruppen, skrevet sangen selv, og jeg er nu blevet deres største fan. Der er flere versioner af den, men jeg kan bedst lide den, hvor Human går rundt i en hampmark og giver den gas på guitaren. Prøv at finde den på Youtube, og se om du ikke er enig med mig i, at den sang er vigtig for vores sag.

Alt gik fint, men det gik også stærkt, og vi havde meget travlt. Som sædvanlig havde jeg opkøbt al den kvalitetshamp, jeg kunne få fat i, men det blev stadig sværere at finde nok god kvalitetshamp til at lave den nødvendige mængde medicin. En dag i vinteren 2009 afholdt jeg et seminar på Dalhousie University, da en af tilhørerne pludselig råbte: "Hey Rick, vidste du at dine opskrifter er i Weed World?" Så nu var mine opskrifter altså i et af de største og mest læste magasiner om hampproduktion i verden.

Senere på dagen købte jeg bladet og ganske rigtigt, dér var artiklen i Weed World nummer 79. Jeg havde været i gang i årevis, og ingen havde nogensinde villet trykke noget om mig, men nu var der til min store overraskelse en lang artikel om mig i Weed World, uden jeg vidste noget om det. Selvom de ikke havde spurgt om lov, så var det helt ok med mig, og jeg vil gerne her benytte mig af lejligheden til at ønske Weed World tillykke med at være de første, der bragte sandheden frem i lyset.

Jeg blev også ringet op af en Justin Kander, en ung amerikaner som jeg havde snakket med mange gange før. Han havde snakket med Marc Emery fra Cannabis Culture, som ville have ham til at lave en historie om mig. Jeg sagde, at det ville jeg meget gerne, men jeg forklarede ham også om mine tidligere erfaringer med Marc. Jeg sagde, at jeg tvivlede på, at den ville komme med i bladet, og så vidt jeg ved, gjorde den det da heller ikke.

Sidst på vinteren blev jeg kontaktet af en mand, der hed Stan Castonguay fra New Brunswick. Han fortalte mig, at han blot gerne ville møde den mand, der havde reddet hans liv. Et par måneder tidligere havde han kontaktet Scot Cullins, en af de mange der sælger min medicin til patienter over hele kloden, og nu var Stan helbredt efter at have været syg af kræft. Normalt ville jeg selv give Olien gratis, men for at kunne få den ud til så mange som muligt, var der nogle mennesker, som leverede den til patienter mod at få dækket deres udgifter. Så selvom Olien ikke var gratis, så kunne den dog gøres tilgængelig på denne måde.

Stan spurgte mig, om jeg ville tage med til Saint Anne, New Bruswick for at lave et seminar der. Han lovede mig at samle et godt publikum, og Scot ville også deltage. Der er over 5 timer i bil til Saint Anne, men jeg ville gerne lave seminaret og møde Scot personligt. Mødet var en succes, og jeg var heldig at kunne mødes med nogle stammeældste fra den lokale indianerstamme, som jeg talte længe med. Scot og jeg havde også lejlighed til at få en god snak, og han gjorde et godt indtryk på mig.

Mark Allen, en af mine tilhængere, var taget med til seminaret, og fulgte med til Scots hus bagefter, så vi kunne fortsætte vores diskussion. Jeg kunne rigtigt godt lide Scot, hans hjerte var helt sikkert på rette sted. Det eneste han ville var at hjælpe andre, og det lod ikke til at være pengene, der drev ham. Han ville ellers kunne have tjent godt på det. Folk som ham kommer jeg normalt ret godt ud af det med, da der ikke er nogle konflikter imellem, hvad det er vi ønsker at opnå. Jeg var meget godt tilfreds med at være taget med til det seminar.

Dengang havde jeg kontakter, som leverede min olie videre i Europa, Afrika, Sydamerika, USA og Canada. Desværre var Scot faktisk den eneste, som jeg mødte personligt. Når folk fra andre lande kontaktede mig, anbefalede jeg dem som regel at anskaffe et halvt kilo hamp og lave Olien selv. Men tit var det

vanskelligt for dem at skaffe den helt rigtige type af topskudsmateriale, og i de tilfælde henviste jeg dem til de personer, der havde lovet at distribuere Olien. Jeg gjorde det klart, at jeg ikke selv kunne garantere for kvaliteten eller forretningsmetoderne, men alligevel var mange overbevist om, at jeg var leder af et større internationalt syndikat, selvom det slet ikke var tilfældet.

Alt i alt fungerede systemet ret godt i starten, og mange mennesker blev hjulpet. Hvis jeg modtog en klage, ringede jeg til min leverandør, hvis jeg følte, at det var dér, problemet lå. Det virkede fint, og de fleste problemer blev løst hurtigt og gnidningsfrit, i hvert fald i begyndelsen. Leverandørerne var afhængige af, at jeg henviste patienter til dem, og hvis jeg ikke var tilfreds med deres service, lod jeg bare være med at sende flere patienter til dem. For mig var det afgørende altid, at medicinen var af den bedst mulige kvalitet. Hvis ikke medicinen var det, kunne man risikere at folk, der burde kunne overleve, ville risikere at dø. Desuden ville det give medicinen et dårligt rygte, hvilket ville være ganske ufortjent. Desværre blev antallet af klager ved med at stige, indtil vi nåede et punkt, hvor jeg ikke længere kunne stå inde for medicin, som var produceret af andre. Det eneste jeg kunne gøre var at anbefale folk i andre lande at lave deres egen medicin. Prisen spillede en stor rolle, og folk, der ringede til mig, ville altid vide, hvad det kostede hos leverandørerne.

Jeg fortalte dem at det afhang af, hvad leverandørerne selv skulle betale for materialerne. Jeg hørte om en kvinde i New York, som var nødt til at betale \$7.500 for et pund af de rigtige topskud til at lave medicin af. For mig lyder sådan en pris helt absurd, men hvis dit liv afhænger af det, hvilke muligheder har du da ellers? Jeg har altid tilskyndet leverandører og hampdyrkere til at holde deres priser så lave som muligt, for på den måde at gøre både hampen og medicinen så tilgængelig som muligt for patienterne. Det skal altid handle om helbredelsen. Så snart grådigheden tager over, går det ud over helbredelsen.

I løbet af foråret 2009, gik det for alvor løs. Jack Herer spurgte mig, om jeg ville skrive et kapitel til den 12. udgave af hans bog, "Kejserens nye klæder". Jeg var lamslået. Den bog var min bibel, og nu havde Jack givet mig en ny mulighed for at nå ud til befolkningen gennem sin fantastiske bog. Jack lod til at ville få en stor indflydelse på resten af mit liv.

Jeg blev også kontaktet af Weed World, som ville have mig til at skrive en række artikler om Olien til en specialudgave af bladet, som de var ved at planlægge. De skulle bruge omkring 35 sider tekst, og specialudgaven ville have 5 artikler, som jeg havde skrevet. Det blev lavet rigtigt flot, og det kom ud på et tidspunkt, hvor der var et kæmpebehov for det.

Den helt store jackpot kom dog, da Jindrich Bayer fra Tjekkiet spurgte mig, om jeg ville svare på nogle spørgsmål til det tjekkiske hampmagasin, Konoptikum. Han fortalte, at der også var andre lignende publikationer i nabolandene, som

var interesserede i at få artikler fra mig. Jeg sagde selvfølgelig ja med det samme. Senere, da jeg så de spørgsmål, som han ville have mig til at svare på, var jeg næsten faldet ned af stolen.

Der var side op og side ned med spørgsmål, og jeg kunne godt regne ud, at jeg ville få nok at se til i lang tid fremover. Jeg sendte 40 sider til Jack Herers bog, men for at svare på alle disse spørgsmål, skulle jeg skrive mindst 70 sider.

Nu gik det pludselig op for mig, hvad skrivekrampe er. Jeg blev kimet ned af folk, der havde brug for min hjælp, og nu havde jeg oven i købet mindst en uges skrivning foran mig, hvis jeg skulle leve op til mine forpligtelser. Men på en eller anden måde, mellem telefonopringninger og folk der kom på besøg, lykkedes det mig at få skrevet det hele færdigt og få det afleveret til de rette personer. Jeg var meget lettet, da Jack ringede og fortalte mig, at han havde godkendt mit bidrag til bogen. Nu var mine synspunkter repræsenteret i et af de vigtigste værker, der fandtes om dette emne, og det var jeg lykkelig over.

Jeg kom også i kontakt med nogle medlemmer fra "Freedom of the Land"-bevægelsen. Jeg havde tidligere set nogle af Rob Menards dokumentarfilm om emnet. Til at begynde med virkede det noget skørt, men jo mere jeg lærte om det, des mere tiltalte det mig.

En dag fik jeg en opringning fra en fyr, der hed Darrell fra Sackville i Nova Scotia. Han spurgte mig, om jeg ikke havde lyst til at holde et foredrag til et Freeman-møde, de skulle afholde. Jeg mødte op og talte om medicinens lyksagligheder, og selvfølgelig var der mange blandt publikum, som selv havde helbredsproblemer, så de var meget interesserede i, hvad jeg havde at sige. Da mødet var forbi, var der en del, der tog noget olie med hjem for at afprøve den på deres egne problemer.

Ved det næste møde en måneds tid senere snakkede de allesammen om, hvor stor en effekt medicinen havde haft på dem. Jeg nød deres fortællinger, men jeg var faktisk mere interesseret i, hvad den der "Freeman of the Land"-fidus var for noget. Jeg lærte en hel del om emnet men havde ikke så meget tid til at omsætte det til handling, da jeg havde så travlt. Det der sker, når man erklærer sig en "Fri mand" er, at man melder sig ud af det eksisterende samfund, og dermed står man ikke under deres regler og kan nøjes med at rette sig efter det ældgamle fælles lovsystem "Common Law", hvor man i princippet kan gøre, hvad man vil, så længe man ikke skader andre. Det sjove er, at det lovsystem stadig eksisterer, og at det har forrang for alle de andre senere lovsystemer. Derfor er det heller ikke ulovligt at dyrke cannabis som "Freeman". Efter mine erfaringer med det offentlige syntes jeg, at det lød helt perfekt, så jeg sagde bare "Jeg er klar – hvor skriver jeg under?" Kort efter var papirarbejdet klaret og sendt ind. Det fungerer sådan, at hvis de offentlige myndigheder ikke svarer på din henvendelse, så har du ret til at påberåbe dig det, du har bedt om, og det gør de

aldrig. Så nu var jeg en "Freeman of the Land", en fri mand – fri til at gøre hvad jeg ville. Jeg havde så travlt, at jeg faktisk ikke syntes, at jeg også havde tid til at dyrke hamp. Men på grund af min lovlige status som nu tillod mig at dyrke al den hamp, jeg ville, uden at politiet kunne blande sig, skyndte jeg mig at få sået, og henimod slutningen af juni havde jeg 250 planter stående i min baghave.

Kort efter modtog jeg en opringning fra Jimmy Flynn, som er en populær canadisk komiker. Han havde besøgt mig et par uger før, hvor han fortalte, at hans søn var død af kræft 12 år tidligere. Det jeg viste ham, fik ham til at indse, at Olien måske kunne have reddet hans liv og andres, der delte hans skæbne. Jimmy blev tilhænger på stedet og ringede nu for at fortælle mig, at de snakkede om mig i et meget populært radioshow, som netop var igang. Jimmy gav mig nummeret til at ringe ind, så det gjorde jeg for at få chancen for at forklare offentligheden, hvad det var, vi havde gang i. Da radioværtten fandt ud af, hvem jeg egentlig var, spurgte han, om jeg var klar til at være på de næste 20 minutter, hvilket jeg selvfølgelig var.

På et tidspunkt i samtalen spurgte radioværtten Tom Young, om jeg dyrkede noget i år, og jeg fortalte ham, at planterne stod fint i min baghave, som de plejede. Han spurgte, om det ikke var ulovligt, og så var jeg jo nødt til at forklare ham, at jeg anså mig selv for at være en fri mand og, at det under Common Law ikke var en forbrydelse at dyrke hamp. Jeg sagde også, at jeg havde fået fat i de tre originale skøder til jordene omkring min ejendom, så jeg nu havde i alt 1.500 hektar at gøre godt med. Tom Youngs show var meget populært, og det blev genudsendt flere gange. Lige efter at jeg havde været på, ringede Jimmy Flynn ind og støttede det, jeg havde sagt, og derefter ringede en person ind, som havde brugt Olien til at kurere sin kræft. Man kan godt sige, at det radioshow havde en god effekt på sagen.

Jeg må indrømme, at jeg var lidt usikker på, hvad der ville ske. Jeg havde netop siddet i radioen og fortalt alle politibetjente i området, at jeg dyrkede hamp i min baghave. Men på den anden side tænkte jeg, at hvis de skulle komme og beslaglægge høsten, kunne det lige så godt være nu, så jeg ikke skulle vogte over den hele sommeren, for at de så kunne tage den, lige inden den skulle høstes. Sommeren kom og gik, og der skete ingenting. Alle vidste, at hampen stod der, også politiet, men der var ingen som nærmede sig den. Oven i det havde jeg flere kunder, som rapporterede, at de havde venner som var politifolk, og som havde anbefalet dem at opsøge mig for hjælp. Så det så ud til, at jeg fik lov til at være i fred i hvert fald i et stykke tid.

I forhold til de originale skøder som jeg nu ejede, skulle jeg stadig have tilladelse af den lokale indianerstammes ældsteråd til at gøre det, som jeg havde i tankerne. Hvis de første beboere i landet, indianerne, ville anerkende mig som den retmæssige ejer og give tilladelse til det, kunne vi stable en helt fornuftig hampplantage på benene lige her i Cumberland County i Nova Scotia.

Hvis det jeg havde fået at vide var korrekt, ville dette stykke land kunne få status af et selvstændigt land inde i landet Canada. Og den canadiske regering ville ikke kunne gøre noget som helst. På mine 1.500 hektar ville det være mig, der fastsatte loven. Jeg medsendte denne løsrivelseserklæring, da jeg erklærede mig selv som værende en fri mand.

Jeg havde indsendt al papirarbejdet til forskellige offentlige instanser, inklusive statsministerkontoret og den lokale politiafdeling, men jeg havde ikke fået et eneste svar fra dem, som bestred min ret til at gøre, som jeg havde erklæret, at jeg ville. I det øjeblik jeg fik lov til at købe jorden af de nuværende ejere, ville den være fuldstændig under min kontrol. Jeg vidste, hvem der ejede de stykker jord, og da disse havde brugt Olien selv, troede jeg ikke, det blev et problem at få dem til at sælge til mig.

Men jeg nåede desværre ikke at føre disse planer ud i livet, og jeg fik ikke lavet aftalen med Ældsterådet, før jeg blev tvunget i eksil efter en storstilet razzia af politiet i efteråret 2009. Planen blev så at forsøge at skabe den kontakt for at få lavet den endelige aftale med stammen. Så må vi se, om vi kan vende udviklingen og skabe noget positivt for en gangs skyld. Efter alt det som den canadiske regering har budt mig, virker det – at lave min egen stat inden for staten – som den eneste logiske ting at gøre. Hvis det kan lade sig gøre, vil det give mig en tryk base, hvor jeg kan lave mine undersøgelser uden at blive forstyrret. Det vil samtidig være den eneste måde, hvorpå jeg ville kunne vende sikkert hjem. Og hvem ville ikke gerne kunne det, hvis de var i min situation.

Kapitel 14

Jeg bliver inviteret til Europa

I begyndelsen af sommeren 2009 løb jeg tør for materiale at arbejde med. Jeg havde opkøbt alt, hvad der var af god kvalitet i vores område, og selv de lokale potrygere var utilfredse med mig, fordi de ikke kunne finde noget godt at ryge. Nu havde jeg lavet en liste med navne på dem, der ønskede medicinen, så snart den blev tilgængelig. Det er meget svært at fortælle nogen, der er ved at dø af terminalcancer, at de ikke kan få behandling før høsttid. Men det var alt for ofte tilfældet, og mange mennesker blev mere og mere vrede over regeringens adfærd omkring dette spørgsmål. Jeg væmmedes endnu mere end de fleste over, hvad der foregik, men selvom jeg ikke havde medicin til at yde behandling på det tidspunkt, var der stadig et par givende øjeblikke.

En dag, hvor jeg var omkring 140 miles hjemmefra for at besøge nogle patienter, var jeg stoppet for at tanke min lastbil. Da jeg trådte ind i dagligvarebutikken for at betale for mit brændstof, var der en mand tilstede, der så bekendt ud. Han kom hen til mig og sagde: "Er du Rick Simpson?" "Ja" Svarede jeg, men jeg kunne stadig ikke finde ud af, hvem han var. Netop da dukkede hans kone op og så i vores retning. Hun lyste op som en 1000 W pære og kom hen imod os og kastede armene omkring mig i et stort bjørneknus. Da jeg så hende, kunne jeg huske hendes ansigt og vidste, at hun havde været i mit hjem, så jeg spurgte hende, hvordan hun havde det. Hun svarede: "Rick, da jeg kom til dig for et år siden, havde de givet mig to måneder mere at leve i, og hvordan synes du, jeg ser ud?" Jeg svarede: "For en person, som ikke længere formodes at være iblandt os, ser du temmelig godt ud." Jeg har behandlet så mange mennesker, at det er umuligt at huske alle deres navne, men hun var blevet ramt af terminalcancer og var nu kræftfri. Jeg må sige, at øjeblikke som dette virkede som ren magi og har bidraget til at give mig et incitament til at fortsætte med det, jeg gjorde.

Angiveligt på grund af det ulovlige ved denne medicin skete det ofte, at jeg ikke hørte fra patienterne efter, at de havde fået Olien af mig. Folk virkede ofte til at være bange for at kontakte mig for at få behandling eller for at rapportere om deres erfaringer, mens de tog Olien. Dette har uden tvivl noget at gøre med de p.t. eksisterende love, som begrænser brugen af denne medicin. Ingen ønskede at få problemer med systemet, og mange havde mistanke om, at min telefon blev aflyttet af politiet- og muligvis gjorde den. Det skænkede jeg virkelig ikke en tanke. Hvis politiet ønskede at lytte med så bare lad dem. Alt, de ville få at høre, ville være de samtaler, jeg havde med desperate, lidende mennesker, der ønskede min hjælp. Dog ønskede jeg ikke yderligere problemer for nogle af mine patienter, så jeg insisterede aldrig på, at de skulle holde kontakten med mig.

Kun omkring en ud af ti, som brugte Olien, ville tale frit om, hvad denne medicin havde gjort for dem. Et stort antal mennesker snakkede kun med mig så lidt som muligt, og under de omstændigheder ville jeg nok have gjort det samme, hvis jeg var i deres situation. Tit modtog jeg opkald fra folk, der ønskede behandling og som nævnte navne på personer, de kendte, som havde haft brugt Olien. Det var ofte på den måde, at jeg opdagede, at Olien havde gjort sin gavn. Denne medicin skabte selv sit omdømme, fordi den var så effektiv, og rygtet spredte sig hurtigt.

På det tidspunkt havde jeg alligevel ikke brug for så meget feedback fra patienterne, fordi jeg jo allerede vidste, hvor effektiv Olien var til behandling af stort set alt. Jeg har kun modtaget meget få klager over Olien, og hvis et problem opstod, var det som regel forårsaget af lægemidler, som patienten unødigt indtog. Olien synes at have en evne til at erstatte størstedelen af alle lægemidler, og den kan stoppe vores afhængighed af dem helt. Når man begynder at indtage Olien, er idéen at komme væk fra disse skadelige kemikalier så hurtigt som muligt. Med tiden afgifter Olien patienten og erstatter den medicin, vedkommende tager, og de skadelige stoffer vil forsvinde fra patientens krop.

Brug af Olien som medicin er meget gavnligt, da det både er effektivt og uskadeligt, men den helbredende effekt af dette middel trodser næsten enhver beskrivelse. I første omgang troede jeg bare, at Olien kunne erstatte lægeordineret medicin hos mange af dem, der kom til mig. På kort tid viste det sig, at Olien ikke kun kunne det, den viste sig i mange tilfælde ligefrem at være en kur mod sygdommen. Mange af de, der kom til mig med såkaldte uhelbredelige sygdomme, blev nu raske igen. For højt blodtryk, diabetes, gigt, Crohns, AIDS, kræft, multipel sklerose, kroniske smerter osv. Alle disse alvorlige tilstande og mange andre blev meget lettere at håndtere, når Olien kom i spil.

Dette middel virker til at kunne udrette mirakler ved alle sygdomme. Men alligevel var der en stor del af befolkningen, der fortsat troede på den propaganda, systemet havde udbredt mod cannabis. Mange forsøgte stadig at afvise sand-

heden eller viste ingen interesse for at støtte brugen af denne gratis medicin. Patienter, der havde brugt Olien, var spredt over hele Canada, og dette gjorde det næsten umuligt at få nok af dem samlet til at henlede opmærksomheden på emnet. Olien i sig selv overbeviste flere og flere mennesker hver dag, så allerede den gang vidste jeg, at systemet var ved at miste deres kamp mod denne fantastiske plante.

I løbet af sommeren 2009 blev jeg igen kontaktet af Jindrich Bayer. Denne gang spurgte han, om jeg var interesseret i at lave en foredragsturné i Europa. Jeg tænkte over hans tilbud og kontaktede Jack. Jeg havde meget travlt, og jeg mente, at min tid ville være bedre brugt lige der, hvor jeg var. Så snart Jack hørte om turen, opfordrede han mig ved at sige: "Rick, gør det. Du kan nå ud til så mange flere mennesker på den måde." I begyndelsen havde jeg været noget tilbageholdende med at sige ja til turen, men samtalen med Jack havde fået mig til at skifte mening. Under vores samtale den dag, spurgte jeg Jack, om han var villig til at tage med, og det var han. Jeg sendte e-mail til Jindrich og meddelte ham, at Jack Herer også var villig til at tage med. Dette tilbud vakte rigtigt hans opmærksomhed. Han skrev tilbage, at det ville være vidunderligt, hvis Jack var villig til at tage med på turen også. Han fortalte mig derefter, at Lumír Hanus, en verdenskendt hampforsker, også var interesseret i at deltage. Med både Jack Herer og Lumír Hanus tilstede ville turens succes næsten være garanteret. Lumír Hanus og Jack var begge meget kendte i Den Tjekkiske Republik og i resten af Europa. Det så virkelig ud til at blive begyndelsen på noget stort.

Omkring dette tidspunkt kontaktede en ung mand mig, som havde produceret olie til at behandle sin bedstefars kræft. Olien havde virket vidunderligt, og hans bedstefar var nu kræftfri, men den unge mand fortalte mig, at han ikke kunne tro på holdningen hos deres praktiserende læge. Han havde taget imod mit råd og ikke fortalt lægen, hvad han brugte til at behandle sin bedstefar, og så en dag blev han kaldt op til lægens kontor og fik at vide, at hans bedstefar nu var kræftfri. Lægen fortalte derefter, at han vidste, hvad der var blevet brugt til at opnå dette, og han fortalte patientens barnebarn, at han risikerede at få en masse problemer.

Den unge mand sagde til mig: "Rick, jeg kunne ikke tro det, jeg hørte. Min bedstefar blev helbredt, og hans læge blev sur på mig, fordi jeg havde brugt Olien til at redde hans liv. Jeg har selv oplevet, at mange læger er nogle monstre, så jeg er nu i gang med at finde en, som ikke er." Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at det var sjældent at folk kontakter mig med oplysninger om, at deres læge foragter brugen af denne medicin. Desværre er det endnu ikke tilfældet. Der er virkelig et stort antal mennesker i hvide kitler og i andre erhverv, der forsøger at afholde denne medicin fra at blive brugt frit. Ud fra mit synspunkt kan jeg kun forestille mig, at deres holdning imod anvendelsen af denne naturlige medicin er baseret på et ønske om at beskytte deres egne indkomster og positioner. Hvis det er korrekt, har disse mennesker begået forfærdelige forbrydelser mod

os alle, og deres umenneskelighed over for deres medmennesker synes ikke at have nogen grænser.

Emnet er blevet godt dækket i mange cannabis-publikationer i Europa, men til dato har der ingen dækning været på området i Nordamerika. Omkring slutningen af august 2009 besluttede Steve Hager fra High Times magazine at komme til Nova Scotia og lave en historie om mine aktiviteter. Vi aftalte, at jeg skulle hente ham i lufthavnen i Halifax, men på det aftalte tidspunkt var der ingen Steve. Endelig fandt jeg ud af, at han var blevet holdt tilbage i tolden, men efter fire timer fik han endelig lov at gå. Steve havde nu meget travlt med at få historien afsluttet, da han var blevet beordret af tolderne i Halifax lufthavn at være på det næste fly tilbage til USA kl. 6 næste morgen.

Steve havde planlagt at blive tre eller fire dage, men takket være de canadiske toldere, havde vi nu kun omkring otte timer sammen. Jeg tog Steve med til mit hjem, og der interviewede han flere personer, som var blevet helbredt af Olien. Da vi havde så lidt tid sammen, tænkte jeg på, hvordan denne mand nogen-sinde ville kunne skrive en omfattende artikel om dette emne. Senere samme aften havde Steve og jeg en lang samtale om Olien og dens brug, mens jeg kørte ham tilbage til hotellet i lufthavnen. Indenfor få dage ringede Steve så til mig og læste artiklen op, som han havde skrevet. Og på trods af de omstændigheder, hvorunder han havde haft at arbejde, havde han på en eller anden måde formået at skrive en ordentlig artikel, der ikke havde alt for mange fejl. Han lavede også en aftale med en fotograf i Halifax, der kom hjem til mig og tog de billeder, High Times krævede.

Fotografen var en meget pæn dame, og jeg måtte grine af hendes reaktion, da hun så, hvad der stod i min baghave. Hun spurgte: "Er det, hvad jeg tror, det er?" Jeg svarede: "Ja, det er hamp." "Men det er ulovligt," sagde hun. Jeg forklarede: "Kære, hvis dit liv er på spil, og medicin fra denne plante kan redde dig, hvem bekymrer sig så om, om den er ulovlig?" Jeg fortalte hende, hvad den æteriske olie fra denne plante kunne gøre, og hun lyttede med stor interesse til, hvad jeg havde at sige. Hun tog mange billeder og talte med nogle mennesker, der kom på besøg, og som med succes havde brugt Olien til at behandle deres sygdomme. Da hun den dag forlod mit hjem, havde hun fået en hel del oplysninger, og da hun forstod, hvad der egentlig foregik, virkede hun til at være meget positiv omkring vores sag.

I september havde jeg en lang liste af patienter, som ventede på behandling. Heldigvis for dem havde en lokal producent fået en pæn stor høst tidligt i hus. Den 1. september begyndte jeg at producere olie i en rasende fart, og på ingen tid var hele afgrøden blevet forvandlet til olie. Avleren blev betalt for sin indsats, patienterne modtog deres behandlinger, og alle var glade. Det tog hele september, men ved udgangen af måneden havde jeg fået bugt med puklen af patienter, som havde ventet. Et par stykker af dem, der ventede på behandling,

var døde i løbet af sommeren, men jeg var i det mindste i stand til at levere olie til alle andre, der havde været i nød og ventet så længe.

Den afgrøde, der var blevet sået bag mit hjem ved udgangen af juni, så lovende ud. Alligevel havde planterne mistet en måneds vækst, da de reelt skulle have været sået meget tidligere. I slutningen af september var de i gennemsnit 180 – 240 cm høje, men de var meget langsomme til at danne knopper. Denne september begyndte politi og militær igen at flyve rundt i deres helikoptere på udkig efter cannabis, og alt dette blev selvfølgelig betalt af det offentlige. Min søn og jeg så dem fra huset tre eller fire gange – flyvende frem og tilbage og lede i nærheden. Det virkede for os som om, de holdt sig væk fra den 1.500 hektar store mark, der stod i mit navn. De vidste uden tvivl, at marken var der, da der var frit udsyn til området kun et par meter fra mit hus, men alligevel kom de aldrig i nærheden af den.

I de foregående år sendte de altid helikoptere for at tjekke min baghave, og tit gjorde de det mere end én gang. Oven i alt dette havde Tom Youngs radioprogram informeret alle, herunder politiet, om, at afgrøden var blevet sat, så hvis politiet ledte efter cannabis, var et af de første steder, de ville have tjekket, min ejendom. Jeg havde ikke haft tid til virkelig at sætte mig ind i det, men efter alt at dømme måtte dette "Freeman on the land" have en smule betydning, for hvorfor skulle politiet ellers holde sig væk? Endelig, efter alt det jeg havde været igennem, begyndte jeg at tro på, at det gamle "Common Law"-system var svaret på mine problemer.

Hvis man bare kan få styr på papirarbejdet og erklære sig selv som "Freeman on the land", må man formodes at være under "Common Law" jurisdiktion. Muligvis vil en som mig trods alt kunne finde lidt frihed i Canada under disse regler i "Common law". Vores nuværende system gør alt, hvad de kan for at skjule vores rettigheder, og det kræver en vis indsats at finde ud af sandheden, men det så ud som om, "Common Law's" form for retfærdighed kunne løse mit dilemma.

Lige før udgangen af september fik jeg besked om, at Jack Herer var blevet ramt af et hjerteanfald. I de foregående uger havde Jack holdt foredrag på diverse cannabisstævner på tværs af USA og rejst tusinder af kilometer i varevogn for at deltage i disse arrangementer. En mand på Jack's alder og med et så skrøbeligt helbred burde ikke gøre sådan noget. Men det var på den måde, Jack altid havde kæmpet for sagen. Han følte sig nødsaget til at være der for at videregive sit budskab til menneskeheden, uanset omstændighederne. Til at starte med vidste jeg ikke, hvor slemt det virkelig stod til. Alle beskeder, jeg modtog, fortalte, at han var på hospitalet, og at de havde lagt ham i kunstig koma. Et par dage senere hørte jeg, at en hjernescanning viste, at Jack ikke havde nogen hjerneaktivitet. Selvfølgelig skreg jeg: "Få ham på olie!" Og på en eller anden måde lykkedes det dem, der var omkring ham på det tidspunkt at få givet ham

det. Et par dage gik, og jeg modtog et opkald med besked om, at Jack var blevet scannet igen, men hans hjerne viste stadig ingen tegn på aktivitet. Personen, der ringede, spurgte mig, om jeg troede, Olien kunne påvirke resultaterne af sådan en scanning. Jeg sagde, at Olien er dybt afslappende, og da de gav ham meget store doser, kunne dette godt være en mulighed.

Et par dage senere hørte jeg, at lægerne havde forsøgt at tage Jack ud af komaen, som de havde lagt ham i, men uden succes. Så jeg bad dem, der gav Jack Olien om at trappe hans dosis ned. Efter at de havde gjort det, kom Jack ud af komaen, og han virkede til at have det ganske godt til alles overraskelse. Jeg havde fået oplyst, at efter sit hjerteanfald havde Jack været uden ilt til hjernen i omkring en halv time. Når hjernen ikke får ilt i så lang tid, sker der massive skader, og selvom personen overlever, er der ikke meget håb om, at denne vil være i stand til at fungere normalt igen. Men tilsyneladende forsøgte Jack at tale og fulgte menneskenes bevægelser rundt i lokalet med øjnene. Det gav mig håb om, at min ven ville være i stand til at komme stærkt igen efter sine lidelser. Han havde gennemgået to hjernescanninger, der ikke viste nogen aktivitet, men nu var han vågen og var i bedring. For mig tydede dette på, at endnu et cannabisolie-mirakel var i gang. Kejseren var stadig med os, og jeg kunne ikke have været mere tilfreds med den virkning, Olien havde haft indtil videre.

Da jeg hørte om Jacks hjerteanfald, var jeg tæt på at aflyse den tjekkiske turné. Efter alt det, der var sket, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Det kan lyde mærkeligt for nogle, men jeg sværger på, at jeg kunne høre Jacks stemme opfordre mig til at fortsætte, og når kejseren taler, skal du adlyde, så jeg kontaktede Jindrich og fortalte om alt det, der var sket, og vi besluttede at fortsætte, selvom Jack ikke kunne deltage.

Et par dage efter Jacks sammenbrud modtog jeg et opkald fra en kvinde i Californien. Hun talte om at producere en film. Hun virkede til at tro, at jeg vidste alt om projektet, men jeg var nødt til at informere hende om, at jeg ikke anede, hvad hun snakkede om. Hun præsenterede sig som Melissa Balin og virkede overrasket over, at jeg ikke vidste noget om hende. Hun udbrød: "Har Jack aldrig fortalt dig noget om mig?" Jeg svarede: "Jeg er ked af det kære, men det har han ikke". Hun forklarede derefter om filmen, som de forsøgte at producere udfra Jacks bog, og hun ville gerne have mig til at medvirke. Hun sagde: "Du tager til Cannabis Cup i november for at holde et foredrag, og jeg havde tænkt mig at tage med og optage dette på film."

Jeg vidste intet om dette, da Jack aldrig havde sagt et ord. Måske havde han planlagt det for at overraske mig. Hvis han havde, så var det da lykkedes ham. Hun spurgte mig om den tjekkiske turné, og jeg fortalte hende, at den stadig var aktuel. "Det ville være vidunderligt, hvis jeg kunne komme og filme det også," sagde hun. Jeg forklarede, at turnéen intet havde at gøre med Cannabis Cup, men hun svarede, at det ville være fantastisk at filme det også. Jeg overvejede

hendes tilbud og svarede: "Okay, hvis jeg kan få kopier af de optagelser, du laver, så vi kan lægge noget af det ud på internettet, så vil jeg tale med Jindrich og høre, om de kan dække dine udgifter." Hun svarede: "Det ville være skønt."

Vi blev stadig tit kontaktet af folk, som spurgte os om, hvor de kunne finde videnskabelige beviser. Hvis jeg kunne vise optagelser på internettet af mig sammen med en af de største forskere på dette område, ville vi være langt i retning af at besvare sådanne spørgsmål. Det ville også gøre det muligt for folk at få en hel del mere tillid til effektiviteten af denne medicin. For mig lød det til at være en win-win situation, og vi kunne begge få de optagelser, vi ønskede, og alle ville være glade. Så jeg kontaktede Jindrich, og nødvendige foranstaltninger blev foretaget, så Melissa og Jacks assistent, Chuck Jacobs, kunne komme med på turen.

Kort tid efter modtog jeg et opkald fra Steve Hager. Steve var også blevet helt ødelagt over, hvad der var sket med Jack. Han sagde: "Det lyder måske lidt uhyggeligt, men for et par dage siden talte jeg med Jack. Rick, det var næsten som om, han vidste, at der ville ske ham noget. Han sagde til mig, at hvis der skete ham noget, skulle faklen sendes videre til dig. Vi vil gerne have dig til at være "stand in" for Jack og komme til Cannabis Cup i november, hvor vi kommer til at krone dig som Årets frihedskæmper".

Melissa havde lige fortalt mig, at jeg skulle deltage i Cup'en, men indtil jeg snakkede med Steve, havde jeg virkelig ikke troet på, hvad hun havde sagt. Jeg var meget beæret over at skulle modtage prisen, som de ville give mig, men i mit hjerte vidste jeg, at ingen, inklusive mig selv, kunne erstatte Jack Herer ved roret. Jeg sagde til Steve, at jeg ville gøre mit bedste for at hjælpe, men at jeg ikke var en passende erstatning for Jack. Det var der ingen, der var. Både Steve og jeg vidste, at ingen bare kunne træde i Jack Heres sted, men i denne her situation havde jeg intet valg.

I løbet af det sidste stykke tid var Jack og jeg blevet meget tætte, men de fleste andre store navne i cannabisbevægelsen havde ikke nogen idé om, hvem jeg var eller hvad, jeg stod for. På det tidspunkt følte jeg ikke rigtigt selv, at jeg havde så meget at gøre med hampbevægelsen. Jeg var bare den fyr, der producerede medicinen. Jeg tænkte, at hvis jeg tog til Cannabis Cup'en og prøvede at fortælle de tilstedeværende, at jeg var der for at udfylde Jack Heres plads, ville mange sikkert blive fornærmet over min tilstedeværelse.

I årevis havde Jack været anerkendt som den ubestridte leder af bevægelsen. På det tidspunkt forstod jeg slet ikke den dybe respekt, Jack Herer omgav sig med. Når han bekendtgjorde sine ønsker, lyttede folk. Jeg kan kun sige, at de ikke kaldte Jack for Kejseren uden god grund. I mange kredse havde hans bedrifter givet ham en legendarisk status, der var helt velfortjent.

For en som mig, der var næsten helt ukendt på det tidspunkt, virkede det ret

absurd at komme fra ingenting og til at skulle proklamere for folk i cannabisbevægelsen, at jeg overtog i Jacks sted. Ikke alene skulle jeg nu forklare om denne plantes medicinske anvendelse, jeg skulle også forsøge at gøre det klart for folk fra cannabisbevægelsen, at jeg var en værdig taler på Jack vegne.

På det tidspunkt var Jack i bedring, så vidt jeg vidste, og med lidt held regnede jeg med, at Kejseren snart ville være ude af sygesengen og tilbage på sin trone, hvor han hørte hjemme. Jeg vidste, at Jack ville have mig til at gå i kamp for ham under hans fravær, så alt, hvad jeg kunne gøre, var at prøve at efterkomme hans ønsker, indtil han vendte tilbage. Der skete så meget på kort tid, at jeg følte mig ret overvældet. Jeg havde svært ved at få det faktum ind i mit hoved, at det, der skete, var sandt. I årevis havde jeg faret rundt overalt og havde talt til både enkeltpersoner og forsamlinger for egen regning, men alle mine bestræbelser syntes kun at have ringe effekt. Nu var folk fra Tjekkiet villige til at flyve mig til Europa og dække alle udgifter, hvis jeg ville komme og holde nogle foredrag. Men Canada, mit eget land, havde derimod kun brugt enorme summer i forsøg på at få stoppet det, jeg gjorde.

Det faktum, at jeg aldrig i hele mit liv havde været i Europa, var også en smule foruroligende. I vores eget lokalområde havde jeg følt det ok, men udover dette anså jeg ikke på nogen måde mig selv for at være offentlig foredragsholder. Med så meget liggende på mine skuldre tænkte jeg virkelig meget over, om jeg kunne løfte opgaven. Det var svært nok for mig at få mit budskab igennem her i Canada. I Europa ville sprogbarrieren nødvendiggøre brug af oversættere. Jeg havde aldrig arbejdet med en tolk før, og jeg regnede med, at det ville gøre det endnu sværere for mig at forklare mig selv. Dette, og det faktum, at jeg ikke kunne tale disse landes sprog, gjorde mig vildt nervøs for den kommende turné.

Et alvorligt problem, jeg stod over for i forhold til turen til Europa, var, at jeg ikke kunne tage min medicin med. Hvor skulle jeg få fat i det efter min ankomst? Jeg kunne forsøge at tage noget med, men hvis det blev opdaget i en af lufthavnene, ville jeg være i store vanskeligheder. Heldigvis havde Jindrich allerede taget hånd om dette problem, og han informerede mig om, at medicinen nok skulle blive leveret, når jeg ankom. Jeg stolede på hans ord og kort tid efter, at jeg landede i Prag, fik jeg olie af høj kvalitet til at opfylde mit medicinske behov.

Jack havde ret, som sædvanlig, da han havde fortalt mig, at Europa var meget vigtigt. Han virkede til at elske Europa og dets folk. Han havde sagt: "Rick, du forstår virkelig ikke, men alt er meget anderledes derovre." Hvis Jack bare ikke havde fået det anfald lige før turnéen, er jeg sikker på, hans tilstedeværelse ville have gjort meget for at berolige mit sind. Selv om det nu ikke var muligt for Jack at være til stede her, virkede det alligevel til at blive godt. Lumír Hanus ville være der, og tilsyneladende havde de linet op mange steder til, at vi skulle

tale.

Alle mine tilhængere i lokalområdet var begejstrede for Turnéen, men de virkede alligevel ikke begejstrede for min afrejse. Uanset om de kunne lide det eller ej, vidste jeg, at hvis jeg var manden for at sprede ordet, så måtte jeg tage af sted. I begyndelsen af oktober 2009 var jeg ved at være klar til den kommende turné, men jeg tænkte også på puklen af patienter, som jeg ville blive konfronteret med, når jeg vendte tilbage. Folk var bogstaveligt begyndt at komme i hobetal nu, ofte 4-5 personer af gangen.

Jeg vidste fra tidligere erfaringer og fra stigningen i antallet af patienter, som forsøgte at få fat i Olien, at jeg ville udtømme den lokale forsyning af cannabis på ingen tid. Jeg regnede dog med, at, efter den kommende turné og Cannabis Cup'en i november, så ville nogle af de døre, der tidligere var blevet smækket lige i mit ansigt, åbne sig for mig, når jeg kom tilbage til Canada fra Amsterdam.

Målet syntes at være i sigte, og jeg forventede, at denne medicin snart ville blive lovligt tilgængelig. Politiet kom ikke i nærheden af mig, jeg var en "Freeman on the land", og jeg havde det oprindelige jordstykke omkring min ejendom under min kontrol. Hele verden skulle snart finde ud af, at hvad jeg havde sagt om dennes plantes helbredende kraft, var sandt. Så hvad kunne gå galt?

Indtil nu havde jeg kun holdt foredrag i omkring 4 år, og de fleste af disse havde kun været for mindre forsamlinger, men jeg vidste, at den tjekkiske turné og Cannabis Cup, ville blive en helt anden snak. Selv når jeg holdt foredrag i Canada, var jeg som regel lidt nervøs ved dette, så man kunne ikke ligefrem påstå, at jeg var helt tryk i starten.

Engang, da vi kørte til Digby for at holde foredrag, spurgte jeg Rick Dwyer, der ledsagede mig: "Tror du, at folk i Digby overhovedet er klar over, hvad jeg laver?" Efter at have kørt hundredevis af kilometer hjemmefra for at holde foredrag, forventede jeg ikke andet end, at deltagerne ville have ringe eller slet ingen viden om mit virke – også selvom mange mennesker fra hele Canada allerede havde været i mit hjem. Men Digby ligger meget langt fra, hvor jeg bor, og jeg troede ikke, at der var store chancer for, at tidligere patienter ville være tilstede. Da hallen var fyldt op den dag, var jeg derfor lettet over at se fem eller seks ansigter blandt publikum, som jeg kunne genkende.

Kort efter mødets start rakte en ældre mand, hvis ansigt jeg kunne genkende, hånden op. Han sagde: "Jeg vil vædde på, at du ikke kan huske mig." Jeg svarede: "Jeg tror, du var hos mig for et par måneder siden, og jeg tror, du havde prostatakræft." Han virkede overrasket og sagde: "Det er rigtigt." Jeg spurgte så: "Hvordan går det så med din kræft?"

I en situation som denne ved du virkelig ikke, hvad udfaldet bliver. Muligvis havde han gjort, som han var blevet instrueret til og havde brugt medicinen

korrekt. Han kunne også være en, der havde ignoreret instruktionerne, og som var mødt op for at så tvivl om det, jeg prøvede at fortælle de fremmødte. Det var et noget anspændt øjeblik, men så erklærede han, at have taget Olien som anvist, og hans kræft var gået væk for seks uger siden. Efter en udtalelse som denne fra én blandt publikum, tro mig, så havde vi et meget livligt foredrag.

Nu skulle jeg til Europa for at holde foredrag om det, jeg lavede, men der var ingen i Europa, som havde brugt den olie, jeg producerede. Jeg har aldrig sendt denne olie til udlandet på grund af alle de restriktioner, der var, og hvis jeg havde prøvet, ville jeg sandsynligvis være endt i fængsel. Da der ikke var noget levende bevis til min rådighed i Europa, vidste jeg ikke, om publikum ville tro på mine beretninger. Jeg regnede med, at de enten ville lytte til, hvad jeg havde at sige eller også, ville jeg få en masse tomater kastet efter mig. Det eneste, jeg kunne gøre nu, var at tage det, der kom, med oprejst pande og forsøge at få mit budskab igennem til dem i Europa, der havde et åbent sind.

Billetter og pas var der blevet taget hånd om, og alt det nødvendige forud for min afrejse var på plads. Afgrøden, der stod i min baghave, var stadig ikke klar til at høste, og der var kun meget få knopper i planterne. Tidligere år havde jeg været vidne til, at knopper voksede fra bittesmå "nugs" til smukke store "buds" på to til tre uger. Jeg tænkte, at måske, hvis vi fik lidt godt vejr, mens jeg var i Europa, ville knopperne have tid til at gro til. Derefter, når jeg vendte tilbage efter tre uger, kunne de blive høstet. Så blev der truffet foranstaltninger til at holde lidt øje med planterne, mens jeg var væk. Alt var under kontrol, og hvis turen ellers gik glat, kunne jeg ikke forestille mig nogle kommende problemer.

Jeg havde oplevet den canadiske regering og alt, hvad de kontrollerede, stå i vejen for dette projekt i årevis. De havde mærket mig som kriminel, og de fortsatte med at lade uskyldige, tillidsfulde folk lide og dø. Jeg havde ikke brug for canadier-stil regeringen og dens form for medicinsystem og retfærdighed. Meget snart ville hele verden kende min holdning.

Kapitel 15

Tjekkisk tur

Den 7. oktober 2009 satte min søn mig af ved Stanfield Internationale lufthavn blot et par miles uden for byen Halifax. Efter megen forventning var jeg endelig på vej til Tjekkiet. Jeg havde tidligere fløjet med fly i forskellige størrelser og besad en rimelig viden om luftfart. Alligevel har jeg altid betragtet store jetfly med en vis mængde mistillid, fordi jeg altid har spekuleret på, hvor godt de blev vedligeholdt. Der er masser af konkurrence i denne branche, og man skal hele tiden igennem metaldetektorer, og i nogle lufthavne bliver man endda scannet med røntgenstråling.

Man kan roligt sige, at jeg ikke er fan af George Bush og hans falske krig mod terror. Måske, hvis FN og nogle af deres medlemslande ikke førte en politisk undertrykkelse mod andre nationer, kunne vores flyrejser være langt mindre farlige, og det ville ikke være nødvendigt at underkaste os alle de scanninger, der kan forårsage skade. At gå gennem en lufthavn i dag får en til at tænke, "hvad skete der med Fly the Friendly Skies?", og hvorfor er den verden, vi lever i, blevet sådan et farligt sted?

Det eneste positive jeg kan rapportere om min flyvetur til Europa, er det faktum, at det fik mig til at tænke på, hvordan jeg på en ny måde kunne tage min medicin. Naturligvis kunne jeg ikke tage noget med mig, så før jeg ankom til lufthavnen, hvor det ville være akavet at gøre sådan noget, tog jeg mine tænder i overmunden ud og påførte en god mængde olie på dem. Jeg brugte det på samme måde, som hvis man ville tage et aftryk til en tandprotese. Jeg anvendte trefjerdedele af et gram eller mere og dets langvarige virkning gjorde, at det er meget nemmere at håndtere.

Da vi fløj over Atlanten den aften, var der en masse turbulens, og flyvningen havde været meget ujævn. Man kunne se, at mange passagerer var nervøse og bange, men effekten fra Olien holdt mig rolig og afslappet. Jeg lider ikke af flyskræk, hvilket også er en fordel, men jeg bliver nok nødt til at give medicinen

det meste af æren. Der var stadig omkring en time til daggry, så for at afhjælpe kedsomheden kiggede jeg ud af det lille vindue for at se, om der var noget spændende at kigge på. Mange kilometer nedenfor dannede gadebelysningen et gyldent edderkoppespind, der strakte sig så langt øjet rakte. For mig var det virkelig et fantastisk syn, jeg havde aldrig set noget lignende. På det tidspunkt troede jeg, vi var over de britiske øer. Kort tid efter landede vi i Frankfurt, Tyskland, og der skiftede jeg til det fly, der fløj mig til Prag.

Efter landingen forlod jeg lufthavnen i Prag. Jeg blev mødt af Jindrich Bayer og Milano Romsy, ejerne af Bayer & Romsy (www.konopnamast.cz). Jindrich havde været oversætter, så han kunne tale flydende engelsk, og vi kom godt ud af det allesammen. Bayer & Romsy er et hampkosmetikfirma, og det var derfor oplagt for mig at spørge Jindrich, hvordan de var blevet interesseret i de helbredende aspekter af hampen. Han forklarede, at de producerede deres kosmetik ved at bruge et ekstrakt taget fra knopperne af industrihamp, og de havde oplevet overraskende helbredende egenskaber fra den kosmetik, de solgte.

Allerede inden de havde hørt om mig, vidste de, at industrihamp havde nogle helbredende evner. Da de fandt ud af, hvad jeg havde gang i på internettet, gav det rigtig god mening for dem. Jeg arbejdede med verdens mest medicinsk aktive hampsorter. Almindelig sund fornuft sagde dem, at det jeg fortalte, om de medicinske egenskaber af hampen, sandsynligvis var sandt. Det var mere end tydeligt, at Jindrich og Milano var lige så begejstrede, som jeg var omkring hampens helbredende evner.

På vejen ind til Prag var en af de første biler, vi kørte bag, en Ferrari. Da dyre udenlandske biler som denne er meget sjældne i Canada, havde jeg kun set billeder af sådan et køretøj, og nu kørte vi såmænd bag en ægte Ferrari. Jeg var begyndt at spekulere på, hvilke andre overraskelser Tjekkiet ville bringe mig. Så kørte vi ind i Prag, og det tog vejret fra mig. Til dem der får til opgave at prøve at beskrive Prag, vil jeg sige, at det næsten er umuligt. For mig var det lige som at køre ind i et eventyr. Tårne i alle størrelser, slotte, broer og paladser. Prag havde det hele og meget mere.

Denne by emmede bogstaveligt talt af historie. Dens skønhed og dens historie er noget, jeg aldrig vil glemme. Jeg tænkte, måske er jeg lige ankommet til Camelot. Arkitekturen i Prag er fantastisk. Byen er tidløs. Nogle gange følte jeg, at det kunne have været år 1500 i stedet for 2009. Overalt hvor jeg var, virkede folk glade og hovedparten af dem, jeg mødte, var meget venlige. Dette land udtrykte et helt andet billede end det, jeg havde forstillet mig.

Den første nat jeg tilbragte i Tjekkiet, boede vi i en tidligere præstegård ved siden af en smuk gammel kirke i landsbyen Zehun. Ejeren af præstegården var en ung kunstner ved navn Jan Posisil og hans kæreste Vlasta Samohrdova. De bød os velkommen og gav os et sted at sove. Den næste morgen efter morgenmaden

tog jeg en gåtur omkring denne gamle landsby for at se seværdighederne. Mens jeg spadserede rundt, blev jeg pludselig ramt af en følelse af genkendelighed. Det føltes som om, jeg havde været der før. Havde jeg set et billede af denne landsby før? Fornemmelsen var for stærk til at blive ignoreret. Det var en behagelig følelse, men det gjorde mig stadig lidt urolig, da jeg ikke kendte årsagen.

Da jeg kom tilbage til præstegården, viste Jan mig noget af sit arbejde. Jeg var meget betaget af hans talent. Han producerede ikke kun kunst, hvor han brugte mange forskellige materialer og ting, men han byggede også gigantiske skabninger til filmsæt. Vlasta er en meget kreativ kunstner inden for fotografi og design. Hun har også givet Jan to smukke børn. Da vi tog afsted, fortalte Jan, at jeg altid var velkommen til at komme tilbage. Det var en fornøjelse at møde Jan og Vlasta, og hvis alt går godt, tror jeg, deres talent og færdigheder vil bringe dem langt i livet.

Kort tid senere var vi igen tilbage i Prag, og igen var jeg overvældet over byens skønhed. Jeg blev introduceret til en af verdens bedste hampforskere, Lumir Hanus. I årenes løb er jeg blevet god til at danne mig indtryk af nye personer, blot ved at kigge dem i øjnene. Det siges, at øjnene er vinduet til sjælen, og med min erfaring vil jeg sige, at dette gamle ordsprog holder stik. I Lumir Hanus' øjne var alt, jeg kunne se, gode intentioner, og vi blev øjeblikkelig venner.

Senere den eftermiddag spiste jeg på en restaurant, hvor jeg for første gang mødte Melissa Balin og Chuck Jacobs ansigt til ansigt. Chuck var meget nem at være sammen med, men med Melissa var det anderledes. Det viste sig, at hun var kommet for at få alt, det der skete, på film. Det var ikke videre behageligt, den måde hun opførte sig på. Senere den dag var det meningen, jeg skulle holde en kort tale, men det blev pludselig besluttet, at jeg skulle holde et længere oplæg. Som jeg havde forstået det, var det ikke meningen, at jeg skulle på før om mandagen, to dage senere, hvilket ville give mig et par dage til at forberede mig. Mens jeg stadig var i Canada, havde jeg forberedt et seminar, som var af meget politisk karakter. Jeg havde planlagt at tone det lidt ned i weekenden, men nu var der ikke tid til at ændre i det.

Lumir talte først og holdt et flot præsentation. Manden var gennemført professionel. Så var det min tur til at tale, og jeg må sige, at jeg virkelig havde ondt af den kvinde, der skulle oversætte mine ord. Foredraget jeg holdt var meget politisk, og jeg kludrede i et par sider, men på en eller anden måde kom vi igennem det. Lumir sad passiv under hele foredraget, og jeg kunne ikke sige, om han var enig i det, jeg sagde. Jeg kunne kun håbe at den hårde linje, jeg havde valgt med politik, ikke fornærmede ham. Inden jeg begyndte, havde jeg tænkt, det var bedst bare at tale og ikke følge det, jeg havde forberedt. Men der var også mange vigtige punkter, så jeg fulgte alligevel det manuskript, jeg havde skrevet. Alt, hvad jeg kunne gøre, var at fortælle og så vente og se, hvordan publikum reagerede. Da jeg var færdig med at tale, virkede det ikke til, at nogen var ueni-

ge i det, jeg havde sagt. Jeg tror, at de forstod, hvordan jeg havde det med den canadiske regerings håndtering af dette emne.

Lumir viste sig at være en sand fornøjelse at arbejde med, og vi kom godt ud af det sammen. Hans tilstedeværelse gav det, som var blevet sagt på seminaret, meget mere vægt. Chuck gjorde et godt stykke arbejde, da han talte på vegne af Jack, og Melissa filmede det hele. Da jeg snakkede med Jindrich om turen, virkede han lidt fjern. Jeg spurgte ham, om der var problemer med finansieringen. Han forklarede, at stort set alle sponsorer og medier var bakket ud, da Jack var blevet syg. Det så ud til, at vi ikke havde noget, der lignende det budget, som var forventet for at gennemføre turen. Helt konkret betød det, at Jindrich skulle betale det meste af turen af egen lomme. Jeg sagde, at han ikke skulle bekymre sig. Jeg krævede ikke meget, bare en fuld mave og et varmt sted at sove var alt, jeg behøvede. Men jeg var dog noget bekymret for, om der var nok midler til at fuldføre turen, men nu kunne vi ikke gøre andet end at prøve.

Lige fra starten havde Melissa og jeg haft nogle gnidninger. Hun opførte sig som om, hun styrede hele showet. Hun følte, hun havde ret til at hundse rundt med alle andre. I det øjeblik hvor du begynder at fortælle en person som mig, at jeg skal gøre noget uden en god grund, kan du forvente et modargument, og det fik hun. Jeg bad hende ændre stil, ellers ville hun komme med det næste fly hjem til USA, hvorefter hun fik tårer i øjnene og sagde: "Hvis Jack Herer var her, ville du ikke tale til mig på den måde," hvortil jeg svarede: "Du har ret, hvis Jack var her, ville jeg ikke tale til dig på denne måde, det ville han."

Jeg mente det alvorligt med hensyn til at sende hende hjem, og jeg havde også gjort det, hvis hun havde trykket på flere af mine knapper. Men hun forstod åbenbart, hvilken situation hun var i, for hun kølede i hvert fald lidt ned og begyndte at opføre sig bedre overfor alle de andre. Jeg tror, vi alle var under en del pres i starten, og det hjalp heller ikke ligefrem situationen, at finansieringen ikke var som planlagt. Jeg må give Jindrich og Milan meget af æren for, at de bevarede overblikket, så vi kunne gennemføre turen.

Et par dage senere talte Lumir og jeg ved to arrangementer i byen Olomouc. Om morgenen holdt vi et foredrag i hallen i Palacky Universitetet i Olomouc, og senere samme dag holdt vi endnu et foredrag i et teater ved navn Divadlo hudby (Musikteatret). Jeg havde selvfølgelig på dette tidspunkt tonet den politiske del ned og fokuserede mere på, hvad medicinen kan gøre for den menneskelige race. Da jeg var færdig med at tale på universitetet, kom en ung medicinstuderende op til mig og sagde: "Du siger, læger begår mord?" Jeg svarede hende ved at spørge, hvad hun ville kalde mig, hvis jeg gav nogen gift, og de døde af det? Jeg spurgte så: "Gør det nogen forskel, at personen, der leverer giften, er iført en hvid kittel?" Det fik vækket hende, og det var tydeligt at se, at hun var meget påvirket af, hvad jeg lige havde sagt. Så sagde hun: "Den medicinske afdeling fra dette universitet vil gerne have, at du kommer tilbage den

26. oktober, og de kommer til at sætte dig på plads". Jeg svarede: "Hør kære, få alle læger i Tjekkiet til at komme den 26., og vi ser, hvem der sætter hvem på plads".

Jindrich havde overhørt vores samtale og virkede til at være meget spændt på den kommende konfrontation. Han pointerede, at hvis den medicinske afdeling ville udfordre mig, ville medierne blive involveret. Jeg lo og svarede: "Ingen kommer til at udfordre mig. Jeg er den eneste, der fortæller sandheden, så hvad kan de på nogen måde udfordre mig med?" Ikke overraskende ringede universitetet tre dage senere og aflyste med den begrundelse, at de studerende ikke var interesseret. Jeg ved ikke, hvordan andre vil opfatte dette, men jeg havde meget svært ved at tro på, at unge medicinstuderende ikke gerne ville kende til den største naturmedicin på jorden, og hvad denne medicin kunne gøre for deres fremtidige patienter. Hvis disse medicinstuderende virkelig ikke havde nogen interesse, kan jeg kun sige, at jeg har ondt af dem, som de kommer til at behandle, når de bliver læge. Ifølge min overbevisning var det, der skete her, blot endnu en skjul-sandheden-taktik, som jeg så ofte før havde oplevet i Canada.

Lumir og jeg havde holdt mange forskellige arrangementer sammen. Det han og jeg sagde gik hånd i hånd. Jeg var så glad for at have denne dygtige hampforsker ved min side. Chuck stod for de underholdende indslag til foredragene, han fik publikum til at grine. Det var et dejligt mix, og vi blev taget godt imod, hvor vi talte.

Nu, hvor den officielle del af turen var slut, var det tid til at improvisere lidt. Jindrich havde lavet en liste med flere klubber og spillesteder, hvor Chuck og jeg skulle tale. Fra nu af ville der ikke være noget manuskript. Mange havde tidligere fortalt mig, at jeg kom mere effektivt igennem til publikum uden et manuskript. Så det eneste jeg skulle gøre var at udfolde mig gennem højtalerne, så de fremmødte kunne høre min pointe. Vi gik blot til disse begivenheder og afspillede "Run From the Cure" med de tjekkiske undertekster, Jindrich havde lavet. Så forklarede jeg de tilstedeværende, hvad medicinen kunne gøre, og hvorfor det er blevet ulovliggjort. Derefter afholdt vi ofte en spørgsmålsrunde fulgt op af Chucks tale, og så kunne vi afslutte foredraget.

Når arrangementerne var overstået, blev musikken skruet op, og vi kunne slappe af og nyde atmosfæren. At sige at de tjekkiske klubber 'rokker' er en underdrivelse. Selv mine gamle knogler kunne ikke sidde stille, når musikken startede. Jeg tror det overraskede mange at se én i min alder bevæge sig så frit. Alle kunne se, at der ingen gigt var i mine led. Jeg har altid elsket at danse, men jeg følte, det var vigtigt at vise folk, hvad Olien har gjort for mig og mit helbred. Jeg så mig selv være et offentligt eksempel på, hvad Olien kunne gøre for dem. Når foredragene var færdige, talte jeg med snesevis af mennesker om de fantastiske kvaliteter, som medicinen har, og jeg nød hele oplevelsen.

For mange år siden mistede jeg lysten til alkohol, og det var usædvanligt for mig bare at drikke en øl. Men efter at have prøvesmagt den verdensberømte pilsner Urqell, fremstillet i Tjekkiet, må jeg sige, at min afsky for dette stof aftog, og når jeg var ude, drak jeg ofte et par pilsnere i løbet af aftenen. Jeg talte på mange værtshuse i denne periode. Mit farvorit 'vandhul' var en lille klub i Olo-mouc ved navn Metro. Selv om Metro er et lille sted sammenlignet med mange andre klubber, nød jeg virkelig den tid, jeg brugte der.

En dag afholdt vi et seminar i en dejlig hal i Kojetin, hvor vi overnattede hos et lokalt par. De var nogle meget søde mennesker, og deres hjem var dejligt med velbevarede antikviteter overalt. Næste morgen var jeg i deres baghave for at se deres velplejede urtehave. Det så ud til, at de dyrkede alt, hvad man kan forestille sig. Pludselig fangede et lille drivhus bagerst i haven min opmærksomhed. Det var til min store overraskelse fyldt med forskellige arter af kaktusser. Det sidste jeg havde regnet med at finde i Tjekkiet var kaktus, men her var et drivhus fyldt med dem.

Senere tog jeg en tur rundt i nabolaget. Fru Kalovska, som vi boede hos, fortalte mig, at før anden verdenskrig havde dette område været hjemsted for mange jødiske familier. Jeg vidste, hvad der var blevet gjort ved jøder og andre under krigen, og her spadserede jeg gennem de samme gader, hvor mange af disse grusomheder havde fundet sted. Halvfjerds år tidligere havde tyske soldater udryddet jødiske familier her for at opfylde Hitlers gale drøm om "den endelige løsning". Det gav mig en uhyggelig følelse bare at vide, at dette var sket på den gade, jeg gik på. Desværre endte menneskets umenneskelighed mod medmennesker ikke med afslutningen af "den endelige løsning".

Jeg hader at sige det, men i mine øjne har sygehusene idag overtaget Hitlers dødsleje. For mig er "den endelige løsning" stadig eksisterende men på en mere dyster og skjult måde, som bakked op af de fleste regeringer verden over. Det er næsten til at grine af, hvordan andre lande har kritiseret Tyskland for, hvad der skete under krigen, når de selv har dræbt hundrede af millioner i deres egne sygehuse ved brug af kemikalier og giftstoffer, som medicinfirmarnerne leverer, mens de nægter deres borgere brugen af naturmedicin, der kunne have helbredt dem. Jeg formoder, at ordet medicin lyder meget bedre end ordet folkemord, men når slutresultatet er det samme, hvad er så forskellen?

Under mit ophold holdt jeg et foredrag i noget der hed Green Pump i Chrastice, som er beliggende i det sydlige Bøhmen. De havde en udstilling med de mange forskellige produkter, som man kan fremstille af hamp, såsom: hampbiokomposit, -isolering, -malinger, -lakker, -pasta, -chokoladebarer og endda hampøl. Det virkede til, at der er meget lidt, der ikke kan fremstilles af hamp, og jeg lærte meget den nat. Den efterfølgende dag blev den ene af kun tre hamphøstmaskiner fra Europa bragt til et nærliggende område, så vi kunne se, hvordan den fungerede. Det var helt sikkert en fantastisk maskine, men jeg indså, at sådan

.....

en mejetærsker ville være af ringe værdi i forhold til, hvad jeg havde i tankerne. Denne maskine syntes at fungere godt til sit formål, men den ville efterlade en masse topskud og harpiks, som jeg behøvede for at lave medicin. Den morgen så jeg også en af de store presser, som de brugte til at producere koldpresset hampfrøolie. Olien kom ud af en tud, mens store nudler presset af hampfrøskaller kom ud et andet sted. Man kunne tage disse nudler og dyppe dem i hampfrøolie, hvilket – hvis man spiste dem – gav en lækker nøddeagtig smag. Det virkede til, at denne plante var fuld af overraskelser, og det var virkelig en fornøjelse at se, hvordan nogle af disse hampprodukter blev produceret.

Vi tilbragte mange timer i bilen på vores rejse gennem Tjekkiet, og det gav mig mulighed for rigtigt at se dette smukke land. Overalt virkede det til, at gårdene var velholdte, og der var en betagende udsigt over bjergene, som gjorde at følelsen af venskab med dette land fortsatte med at vokse. Under turen lærte jeg, at brugen af hamp i Tjekkiet kan spores mindst 26.000 år tilbage. Tilsyneladende var noget keramik fra oldtiden blevet opdaget, og under tidsbestemmelsen havde man fundet ud af, at hamp øjensynligt var blevet brugt til den oprindelige dekoration. Måske dette var en af grundene til, at flertallet af tjekkerne, jeg mødte, ikke var videre påvirket af al den negative propaganda om hamp. At komme fra Canada til Tjekkiet var for mig som at få et frisk pust.

Efter at have optrådt en aften røg jeg sågar en joint med en tjekkisk politibetjent i uniform. I første omgang følte det mærkeligt, men han var en meget flink mand, der var nem at være sammen med, så jeg blev hurtigt afslappet i hans selskab. Jeg spurgte betjenten, hvordan det tjekkiske politi havde det med borgere, der ryger pot, og om han mente, at den gældende lov var retfærdig. Han smilede og forklarede, at mange politifolk i Tjekkiet røg hamp og derfor ikke ønskede at genere offentligheden, der gjorde det samme. Efter situationen med politiet i Canada var denne mand en forfriskende forandring og jeg spekulerede på, hvorfor der ikke er flere politifolk som ham derhjemme. Tilsyneladende havde politiet her en mere afslappet holdning til tingene, og var interesserede i at jage mere alvorlige forbrydere end potrygere. Man kan håbe, politiet i Canada med tiden kan komme til samme erkendelse.

Jeg havde troet, jeg skulle besøge en "politistat" som Canada. Istedet fandt jeg mig selv i et land, hvor man kunne fornemme frihed omkring sig. Jeg tror, denne holdning har meget at gøre med den undertrykkelse, det tjekkiske folk har oplevet, først fra nazisterne og efterfølgende kommunisterne. De havde lidt meget under disse regimer, men i 1989 blev det kommunistiske greb endelig brudt. Denne overgang blev kaldt "Fløjlsrevolutionen", og Vaclav Havel blev formand for denne nye nation kort efter. Det siger meget om et land, når de kan have en revolution, hvor ingen behøver at dø. Det lyder civiliseret, gør det ikke? Så i 1993 gik de igennem fløjlskilsmissen, hvor Tjekkiet og Slovakiet gik forskellige veje og blev separate nationer. Selvom historien om det tjekkiske folk går langt tilbage, har de nu en helt ny republik. På trods af alt det borgerne

har været igennem i fortiden, ser det nu ud til, at de brænder for at bygge noget bedre, og jeg er sikker på, det vil lykkes.

Når man besøger et fremmed land, har man ikke nogen forventninger om at passe specielt godt ind. I de fleste tilfælde er vi der kun for at se noget nyt, som vi kan tale om, når vi vender hjem. Dette var ikke tilfældet for mig. Overalt hvor jeg kom, blev jeg mødt med varme og venlighed. Jeg kunne sidde i et rum fyldt med mennesker, der talte et andet sprog, som jeg intet forstod af, og stadig følte jeg mig helt tryk i omgivelserne. Alt ved dette land gav mig følelsen af, at jeg lige var vendt hjem. Man kan sige, jeg udviklede en stærk hengivenhed for Tjekkiet og dets folk, og det synes jeg er velfortjent.

Turen var en hvirvelvind af aktiviteter. Jeg mødte så mange personer med gode hjerter, at jeg ikke kunne undgå at blive imponeret. En verdensberømt tjekkisk fotograf ved navn Jindrich Streit meddelte mig, at han var begyndt at lave en fotobog med patienter, der bruger Olien. Jeg vidste, at dette kunne gøre meget for at øge bevidstheden om Olien. Jeg blev også introduceret til aktivister som Leopold Svaty og hans kæreste Silvie Sedlackova, Milano Jirásek, Martin Kadlec og andre, der bærer navne som Zerock og Mr. Smokalot. Nogle af disse navne, som aktivisterne bruger, kan sende forkerter signaler til nogle, men Zerock og Mr. Smokalot sørgede for, at jeg fik flere hundrede gode frø af Panacea Seeds. Frø som jeg kunne give til dem, der kontaktede mig med planer om at dyrke selv. Alle disse frø blev leveret gratis, så jeg vil gerne takke Panacea Seeds for deres generøsitet og fortælle dem, at deres frø blev brugt til noget godt.

Disse er blot nogle af de aktivister, jeg kom i kontakt med, og det var meget forfriskende at tale med personer af denne kaliber. DJ Nuff – en anden tjekkisk aktivist jeg mødte – medbragte sin ven Ondrej Vetchy til et af mine seminarer. Jeg fik at vide, at Ondrej er en af de største filmstjerner i Tjekkiet, så min information nåede bestemt ud til nogle vigtige mennesker. Jeg kom også i kontakt med Hugo Toxxx, en af de øverste rapstjerner i Tjekkiet. Hugo er en dejlig fyr, og vi har brugt en hel del tid på at tale om, hvordan medicinen kunne stoppe de lidelser, borgerne i dette smukke land havde. Folk som Hugo, er dem, der kan nå masserne og sprede budskabet, og jeg ved, det er lige, hvad han har gjort. Et par måneder efter vi mødtes første gang, havde Hugo udsendt en sang om, hvordan Olien kan hjælpe. Jeg var meget glad for hans indsats.

Jeg kan ikke forstå, hvordan Jindrich og Milano var i stand til at holde turen sammen. De havde taget en canadier, der ikke kunne tale ét ord tjekkisk, og gjort turen til en stor succes. På grund af manglende finansiering, havde vi klaret os på feltmanér, men det havde ikke haft nogen indflydelse på vores arbejde. I alt holdt jeg ti foredrag i løbet af de første atten dage. Desuden talte jeg med mange andre grupper og enkeltpersoner. I gennemsnit er der omkring et arrangement hveranden dag. Dette i sig selv lyder ikke så imponerende, men når man medregner transporten, var det en travl tidsplan. Da jeg havde fuldført

alle foredragene, var jeg meget tilfreds med resultaterne. Vi var nået ud til et stort antal mennesker med vores budskab, og jeg vidste, at oplysningerne ville sprede sig hurtigt.

En dag fortalte Jindrich mig om en lokal sygeplejerske, der havde brugt Olien under sin graviditet. Hun indtog små mængder af den æteriske olie fra hampplanten, der hurtigt bekæmpede nogle blæreproblemer, hun led af. Hun havde også prøvet at blande denne olie med hampfrøolie og havde nu en olie, der med succes forhindrede strækmærker. Der er mange historier om kvinder, der bruger hash under fødslen, så da hendes tid kom, sørgede hun for, at der var nok olie i hendes krop. Da det var første gang, hun skulle føde, forventede hun, at hun skulle igennem en del smerte. Da hun blev kørt til hospitalet, modtog hun ingen smertestillende, men alligevel var der kun tale om lidt smerte, og barnet blev født velskabt omkring 30 minutter senere.

For de fleste kvinder kan fødsel være en meget smertefuld oplevelse. Så hvorfor skulle kvinder lide unødigt, når de kan bruge dette naturlige stof, som ikke indebærer nogen fare for dem selv eller det barn, de er ved at føde? Inden for kort tid forventer jeg at se Olien anvendt af vordende mødre, og jeg er sikker på, det vil være til stor gavn for både mor og barn.

Under et af arrangementerne, var der en, der havde kaldt mig borgerrettighedsaktivist, hvilket fik mig til at tænke lidt. På det tidspunkt anså jeg knap nok mig selv som en hampaktivist. Nu blev jeg nødt til at indse, at jeg nok i virkeligheden var blevet til en borgerrettighedsaktivist, eller måske mere præcist en naturretighedsaktivist, og sådanne rettigheder er givet af Gud. Det som regeringer udsteder er i virkeligheden privilegier og ikke rettigheder, og disse kræver overholdelse af deres regler. Ofte bruger vi udtrykket borgerrettigheder, men er ikke rigtigt opmærksomme på, hvad vi bliver narret til at mene. For nemheds skyld vil jeg fortsat bruge udtrykket borgerrettigheder, men nu er vi klar over forskellen. De ting jeg beskæftigede mig med, vedrører ikke bare hamp og hampbevægelsen. Det handler om rettighederne til, at vi alle her kan bruge naturmedicin til at helbrede os selv. Da jeg betragtede mine aktiviteter fra denne vinkel – som havde været med til at gøre mig til borgerrettighedsaktivist, begyndte jeg at se på alt det arbejde, Jack havde gjort i et andet lys.

Jack Herer havde ikke blot været kejseren af hamp. Han var nok en af de største borger- eller naturretighedsaktivister, der nogen side har levet. Budskabet han sendte via sit forfatterskab og sine taler var ikke kun til gavn og glæde for hampbevægelsen men til gavn og glæde for menneskeheden. Det havde Jack slået på tromme for i 40 år, og man kan ikke andet end beundre hans ihærdighed. Folk som Martin Luther King var bestemt store borgerrettighedsaktivister, men hvordan kan nogen sige, at Jack Herer ikke falder i samme kategori. Jack havde set, hvad der var galt i vores verden og brugt årtier på at fortælle os, hvordan dette kunne gøres bedre for os selv og vores generation.

Gennem historien er personer, der har gjort store ting og har inspireret os til at følge deres eksempler, ofte blevet gjort til helgener. Vurderet ud fra hans bestræbelser på at gøre denne verden til et bedre sted skulle Jack måske også gå under samme betegnelse. Jeg kender ingen, der har dedikeret så meget godt til vores race og denne planet og har skabt bevidsthed om fordelene ved dyrkningen af denne vidunderlige plante. I betragtning af størrelsen af det bidrag han har leveret, synes jeg, Jack fortjener æren at blive kaldt Hampens Skytshelgen.

Da turen officielt var ovre, havde jeg lige tre, fire dage til at se mere af Prag, før jeg skulle flyve tilbage til Canada. En dejlig dame ved navn Hanka Skálová viste mig en stor del af byen på én eftermiddag. Vi havde en vidunderlig tur, hvor vi så en masse seværdigheder. Hanka var ikke kun en fornøjelse at være sammen med, hun var også et sandt overflødighedshorn af oplysninger om den tjekkiske republik og denne betagende by. Om eftermiddagen gik vi gennem de ældste dele af byen, og Hanka forklarede de forskellige seværdigheder i detaljer.

Efter en tur på tværs af Karlsbroen fortsatte vi op ad bakken mod Prags verdensberømte slot. Halvvejs oppe stoppede vi ved et ældre værtshus for at få noget at spise. Hanka fortalte mig, at dette værtshus var det ældste kontinuerligt arbejdende udskænkingssted i Prag. Jeg spurgte hende, hvor mange år stedet havde været i drift. Hun svarede: "Siden 1300." Jeg så på hende og svarede vantro: "Dette værtshus har været i konstant drift i 700 år?" Hun smilede bare og svarede: "Prag er en meget gammel by." Jeg fandt næsten alt ved Prag mindeværdigt og fortryllende. Alle bør besøge denne fantastiske by for at se det selv.

Kun et par dage før min afrejse havde Jindrich givet mig en bog med titlen "Ideer og meninger" ("Ideas and Opinions") af Albert Einstein. Jeg havde ikke forventet, at han ville give mig sådan en bog, da mine interesser kredser meget mere om hampplanten end om Einsteins tanker. Jindrich havde lært mig ganske godt at kende og var klar over den måde, jeg tænkte på. Han vidste, hvad der stod i bogen, og han vidste også, jeg ville læse den og blive meget overrasket. I sidste ende fik han ret, men på det tidspunkt kunne jeg ikke forestille mig, at Einstein og jeg havde noget tilfælles. Da jeg åbnede bogen, opdagede jeg en mand, der så verden meget på samme måde, som jeg gjorde. Jeg vil aldrig forsøge at sætte mig i samme kategori som Albert Einstein, men hans indtryk af mange ting havde meget tilfælles med mine. At læse denne bog var en rigtig øjenåbner for mig, og jeg nød det meget.

Jeg var blevet tættere med både Jindrich og Milan, og Tjekkiet føltes mere og mere som et hjem for mig hver dag. Da tiden kom, ønskede jeg ikke at rejse, men jeg havde flere ting, jeg skulle have ordnet i Canada. Jindrich og Milano sagde, at de ville deltage i Cannabis Cup, så jeg ville være blandt venner i Amsterdam til november. Jeg vidste, at der ville være mange mennesker i Canada, der ventede på den medicin, jeg producerede. Problemet for mig var nu, om jeg ville være i stand til at levere til dem alle, før jeg blev nødt til at rejse til Amsterdam den 20. november, kun tre uger senere.

Kapitel 16

Fangeleg

Turen tilbage til Canada var meget trættende. Vi blev forsinket i lufthavnen i Tyskland i lang tid på grund af, at de havde problemer med deres radar. 22 timer efter at have forladt Tjekkiet, kom jeg endelig tilbage til Halifax lufthavn i en temmelig udmattet tilstand. Efter et par timers hårdt tiltrængt hvile begyndte jeg at behandle de dusinvis af mennesker, der havde ventet på min tilbagevenden. Den afgrøde, der havde stået i min baghave, var blevet høstet og tørret, lige før jeg kom hjem. Vejret havde været dårligt under mit fravær, og topskudene var ikke blevet så store, som jeg havde håbet, de ville, så jeg var noget skuffet.

I løbet af vækstsæsonen havde jeg fjernet hannerne så snart, det kunne ses på planterne hvilket køn, de havde. Hannerne er nemlig ikke til gavn for netop mit formål. Hvis man lader dem stå i haven, så de kan bestøve hunnerne, vil resultatet være masser af frø men mindre knop til at producere medicinen. Når en hunplante bestøves af en mandlig, vil det meste af energien til rådighed for hunplanten gå til frøproduktion. Dette er grunden til, at hannerne bliver fjernet – med mindre selvfølgelig, at du agter at dyrke hamp til frø-formål. Hvis hannerne er fjernet, og hunnerne ikke er bestøvet, kan de benytte al deres energi til at danne topskud.

Efter at jeg fjernede hannerne, var der kun omkring 150 hunner tilbage, som kunne høstes. Som sædvanlig havde jeg ikke meget at arbejde med, men det var meget bedre end at have ingenting. Jeg tog det materiale, jeg havde til rådighed, og gik i gang med arbejdet med at producere medicin til personer med behov så hurtigt som muligt. I foråret 2009 havde jeg leveret olie til en mand fra Yarmouth ved navn Lery Deon, for at han kunne behandle sin søns MS. Hans 23-årige søn kunne ikke længere arbejde på fiskerbåde, fordi sygdommen, han lider af, forårsager en nedsat evne til at gå. Efter kun seks ugers behandling med Olien var han i stand til at vende tilbage til arbejdet, da han nu kunne bevæge sig og gå ordentligt igen. Det, at se Oliens virkning på sin søns såkaldte uheldbrede tilstand, var en rigtig øjenåbner for Lery, og vi blev venner.

Lery var også involveret i "Freeman on the Land" bevægelsen, så vi havde en hel del til fælles. I foråret, da vi mødte hinanden første gang, fortalte han mig, at der fandtes en obligation, som jeg burde have i min besiddelse. Og før jeg vidste af det, var en skødesløsholdelses-obligation med en pålydende værdi på 500 mia dollar registreret i mit navn. Jeg blev forklaret, at hvis jeg havde sådan en obligation, ville det være vanskeligt for "systemet" at give mig nogen yderligere problemer. Jeg så bare obligationen som en forsikringspolice. Hvis den kunne holde Politiet fra min ejendom, var den værd at have.

Da jeg vendte tilbage fra Europa, var der en besked om, at Lery ville have mig til at se på noget papirarbejde, hvor der var brug for min underskrift, før obligationen kunne blive aktiv. Vi tog os af papirarbejdet, og derefter meddelte han mig, at jeg kunne tjene penge på denne obligation. Lery forklarede, at når obligationen blev omregnet i penge, ville 10 % af dens værdi være til min rådighed. Jeg sagde: "Du fortæller mig, at jeg vil have 50 milliarder dollar til at fortsætte min forskning og bringe denne medicin tilbage til mainstream brug?" Lery svarede: "Det er rigtigt. Og mere hvis det er nødvendigt." Jeg spurgte: "Lery, hvem vil gøre sådan en stor sum penge tilgængelig?" Han smilede bare og beroligede mig ved at sige: "Rick, nogle meget vigtige mennesker ønsker at se dig lykkes. Det er grunden til, at denne obligation blev gjort tilgængelig for dig."

Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle opfatte alt dette. De ting, han sagde, gav ikke nogen mening for mig, så jeg svarede bare: "Vi får se." Var det virkelig meningen, at jeg skulle tro, at magtfulde personer fra det selvsamme system, der forsøgte at bringe mine aktiviteter til en ende, nu angiveligt var villige til at give de penge, der skal til for at bringe denne medicin ud til verden? Det lød som en farce for mig, og jeg tvivlede stærkt på, at de, der kontrollerede denne finansiering, nogensinde ville gøre noget af den tilgængelig. Lery erklærede, at det ville tage lang tid at få obligationen omregnet i penge, men når det var gjort, ville midlerne være til rådighed. På dette tidspunkt havde jeg mange andre ting at tænke på, så jeg besluttede ikke at dvæle ved spørgsmålet.

Før vi tog afsked, spurgte jeg om, hvordan hans søn havde det, og Lery fortalte mig, at han havde det fantastisk. Lery havde ganske åbent fortalt sine venner, hvilken helbredende effekt Olien havde haft på hans søn. Mange, der boede i hans lokalområde, var nu selv begyndt at bruge Olien som en medicin og havde opnået gode resultater. Jeg anser derfor mund-til-mund metoden som en meget effektiv måde at udbrede informationen om den helbredende effekt af denne medicin. Da den producerede olie opnåede fantastiske resultater for mange forskellige lidelser, gjorde det et meget stærkt indtryk på dem, der havde været så heldig at modtage behandling.

Der var kun tre uger til, at jeg skulle vende tilbage til Europa, så jeg smøgede mine ærmer op og producerede så mange behandlinger som muligt. Da afgrøden, jeg havde dyrket, ikke producerede den mængde topskud, jeg havde brug

for, måtte jeg regne med, at de lokale avlere kunne levere noget af det materiale, jeg havde brug for. Som sædvanlig kom patienterne, og jeg instruerede dem, som jeg plejede, om den korrekte måde at producere denne medicin. Hvis de af en eller anden grund ikke var i stand til at gøre det selv, ville jeg fremstille det for dem. På de fleste dage var der en konstant strøm af patienter ind og ud ad min indkørsel. Nu, når patienterne kom, behøvede jeg ikke at bruge så meget tid på at overbevise dem om, at Olien virkede, da mange allerede var fuldt ud klar over, hvad dette stof kunne gøre, før de ankom til min dør. Dette gjorde, at arbejdet med patienterne var meget lettere og mindre tidskrævende.

Olien fortsatte med at udvirke det ene mirakel efter det andet, og jeg fik nogle fantastiske tilbagemeldinger fra folk, der havde brugt behandlingen. Batya Stark, en dame, der kontaktede mig fra USA, havde vidunderlige resultater med brugen af denne medicin. Hendes far, der var først i firserne, var blevet diagnosticeret med Alzheimers, og Batya havde brugt Olien til at behandle hans tilstand. Efter ganske kort tid var hendes far igen sund og fuld af vitalitet, og hans tankeprocesser var igen normale.

Bagefter prøvede Batya at bruge Olien på sin søn, som led af en hudlidelse, der efter lægernes udsagn var uhelbredelig. Efter to uger var sønnen rask. Hun begyndte derefter at give Olien til sin onkel, som havde det meget dårligt, og som man ikke forventede ville leve ret længe. På ingen tid opnåede hun fantastiske resultater og ringede ofte til mig for at holde mig ajour med, hvordan det gik. Batya er en meget tålmodig og omsorgsfuld person, og vi er forbundet på mange planer vedrørende brugen af denne medicin under vores samtaler. Den helbredende virkning af Olien var fænomenal, men Olien syntes også at have evnen til at "harmonisere" mennesker, der havde været udsat for traumer.

Batyas far er en af dem, der overlevede Hitlers koncentrationslejre, og hun har altid fundet det svært at kommunikere med ham på grund af de traumer, dette har pådraget ham. Men ved brug af Olien kan mennesker, som Batyas far, hjælpes til at opnå accept af hændelser, der er sket engang. Dette var tilfældet for hendes far, og hun var meget glad for, at Olien gjorde det lettere for ham at bearbejde sin fortid. Jeg kan ikke hjælpe, men tror denne medicin ville være meget gavnlige for alle, der har oplevet krigens rædsler eller andre traumatiske hændelser. Mange soldater og andre har deltaget i konflikter, som kan være meget svære at leve med. Denne olie kunne hjælpe dem til at håndtere de grusomheder, de har været vidne til, på en effektiv og uskadelig måde. Både Batya og jeg har set de vidunderlige resultater, Olien kan afstedkomme, og jeg forventer, at der i den nærmeste fremtid vil være mange, der har oplevet sådanne ting, som vil kunne finde lindring. Jeg tror, at det at tale med denne kvinde samt andre som hende, har hjulpet med til at give mig håb om, at denne medicin snart vil blive anerkendt.

Tiden gik hurtigt, og jeg var næsten færdig med alt det, jeg skulle nå, da jeg in-

den for få dage igen skulle afsted til Europa. Politiet havde ikke været i nærheden af mig, og alt gik fint. Men så fik jeg besked om, at Jim LeBlanc var død, og nyheden om hans bortgang knuste mig totalt. Jim og jeg var blevet meget nære venner, efter at jeg havde givet ham Olien til at behandle sin terminale cancer omkring tre år tidligere. Da Jim først var kommet til mig, var han en døende mand, han havde fået en masse skader fra det medicinske system. Lægerne havde givet ham kemoterapi i starten af forløbet, og det havde næsten dræbt ham. De gav ham derefter stråling, og hans bryst og ryg lignede rødt læder på grund af de skader, denne behandling havde forårsaget.

Da jeg første gang kom i kontakt med Jim, var han allerede klassificeret som uhelbredelig af det medicinske system, og de havde sendt ham hjem for at dø. Heldigvis for ham havde hans partner hørt om, hvad jeg lavede, og de besluttede at komme for at besøge mig og give Olien en chance. Jeg fortalte Jim: "Før dette er overstået, vil du ikke have meget brug for din onkolog." Det overraskede mig, men han forsøgte faktisk at forsvare lægen med: "Åh nej, Rick, du har ikke mødt denne mand og set den bekymring, han viser for mig i sit ansigt." Til dette svarede jeg: "Hvordan kan du vide, hans bekymring er reel, Jim?"

"Nogle læger er ganske talentfulde skuespillere. Måske skulle han ændre profession. Hvem ved, måske kunne han vinde en Oscar. Det lader i hvert fald til, at han ikke er særlig god til at helbrede."

Et par måneder senere, da Jim fandt ud af, hvad denne læge virkelig indeholdt, fortalte han mig, at han følte trang til at myrde ham. Denne såkaldte læge havde leveret en erklæring om Jims sygdom til brug under min kommende retssag, og hans erklæring var simpelthen en stor løgnehistorie. Da Jim læste denne erklæring, følte han total væmmelse og sagde: "Rick, de vil lyve så stærkt som en hest kan rende for at holde denne medicin fra offentligheden, vil de ikke?", og jeg svarede: "Nu har du endelig fået den fulde forståelse."

Jim havde den laveste tolerance for Olien, som jeg nogensinde har set. Det tog ham syv måneder at indtage de 60 gram. Det er mere end dobbelt så lang tid, som en gennemsnitlig person har brug for. Da han tog sin skjorte af efter at have taget en 60 grams behandling, kunne det ikke ses, at han havde fået strålebehandlinger, hvis man ikke vidste det. Nu var han kræftfri og så virkelig godt ud. I betragtning af den tilstand, han havde været i et par måneder tidligere, var der ingen tvivl – et mirakel havde fundet sted. Selv om Jim var blevet erklæret kræftfri, fortalte jeg ham, at han skulle forblive på Olien eller i det mindste tage vedligeholdelsesdoser, og han indvilligede i dette. Langt senere fandt jeg ud af, at han ikke gjorde, som jeg havde opfordret ham til, at han skulle gøre. På det tidspunkt havde jeg virkelig ingen mulighed for at vide, hvad han gjorde, da Jim var kommet i kontakt med andre, der kunne producere olie, og han fortalte mig, at de ville levere den olie, han havde behov for. Jim og jeg levede omkring 120 miles fra hinanden, så jeg så ham meget sjældent. Men når vores veje mød-

tes, så han bedre og bedre ud for hver gang, så jeg troede, han havde gjort, som jeg bad ham om.

Et par måneder efter at Olien havde kureret Jims kræft, ringede han til mig i en svært bekymret tilstand. Jim led af en blokade i hjertet, og det medicinske system ønskede at foretage en hjerteoperation. Da han var ved at dø af kræft på det tidspunkt, det blev opdaget, havde man valgt ikke at operere. Nu, da hans kræft var blevet kureret, ønskede det medicinske system igen at gå videre med operationen. Jeg kendte allerede til Jims tilstand og havde håbet, at Olien ville fjerne blokeringen, da det havde fungeret så godt for andre patienter med forhøjet kolesterol og problemer af denne art. Muligvis, det ville det være sket, hvis han havde taget Olien ordentligt.

Jeg troede, at Jim som et minimum havde taget sine vedligeholdelsesdoser på regelmæssig basis, så for mig så det ud som om, Olien langt om længe havde fundet noget, den ikke kunne behandle. Jim spurgte mig, hvad min mening var om operationen, de ønskede at udføre. Jeg svarede: "Tag ind og få operationen. Du er fuld af cannabinoider, og jeg tror ikke, de vil kunne dræbe dig, selv hvis de forsøgte." Efter vores snak syntes han at slå sig til tåls med det, og han tillod derefter, at operationen kunne finde sted. Han havde ikke fortalt mig, at han ikke havde taget Olien, som jeg havde instrueret ham i, at han skulle, så jeg troede, at der var masser af cannabinoider i hans system.

To dage efter operationen tog jeg til Halifax for at besøge Jim på intensivafdelingen. Da jeg kom ind på stuen, lyste han op i et smil, der gik fra øre til øre, hvilket viste mig, at han var glad for, at jeg havde gjort en indsats for at komme og se til ham. Han viste mig stingene midt på brystet, hvor operationen var blevet udført. Efter at have set hvad de havde gjort ved ham, var jeg glad for, at jeg aldrig selv gennemgik sådan en operation.

Vi havde talt i cirka ti minutter, da tre læger trådte ind på stuen. Lægen i midten, der syntes at være chef, pegede på Jim og fortalte de andre læger: "Dette er Jim LeBlanc. Han har netop fået foretaget en hjerteoperation og er ved at komme sig hurtigt." Hun tilføjede så: "Mr. LeBlanc fik sin terminal cancer helbredt ved hjælp af hampolie."

Jim kiggede på mig, og jeg er sikker på, han vidste, hvad der ville komme. Jeg slog i min stol og sagde, "Det er rigtigt, at hampolie har helbredt Jims kræft, og jeg er den fyr, der producerer det. Fortæl mig lige, hvorfor det er, I nægter at bruge denne vidunderlige medicin til at hjælpe andre?" Pludselig var det som om, der lå en klapperslange sammenrullet for deres fødder, og du kunne bogstaveligt talt se dem stivne. En af lægerne listede ud til den ene side og forsøgte at undskylde sig selv ved at sige: "Jeg har virkelig ikke noget at gøre med dette. Jeg er en anæstesilæge." Jeg svarede: "Åh, du er anæstesilæge, men du ved ikke, at hamp er menneskets ældste og sikreste bedøvelse? Det synes heller ikke som

om du har indset, at det skidt, du administrerer og kalder narkose, i mange tilfælde forårsager hjerneskadet!”

De tre læger nærmest faldt over hinanden i forsøget på at komme ud af rummet. Jim sad der med en pude mod sit bryst og et stort grin på sit ansigt, mens tårerne trillede ned af hans kinder. På grund af de sting han havde, kunne han ikke grine normalt, men efter et par minutter fik han så meget samling på sig selv, at han kunne tale igen. Efter at have genvundet fatningen, sagde han: ”Rick, jeg har aldrig set noget lignende. Disse læger er bange for dig.” Jeg fortalte ham med et smil: ”Alt du skal gøre er at stille de rigtige spørgsmål, og disse såkaldte professionelle læger har intet modsvar.”

Jim klarede sig fint gennem operationen og blev derefter udskrevet fra hospitalet. Selvfølgelig troede jeg, at han stadig tog Olien han fik fra andre kilder. Men til min overraskelse ringede Jim et par måneder senere og meddelte mig, at hans kræft var vendt tilbage. Jeg kunne slet ikke tro det og sagde: ”Jim, det kan ikke være rigtigt. Hvor meget olie har du taget?” Det var først da, at jeg fandt ud af, at han ikke havde taget nogen olie. Selvom der var mangel på godt materiale på det tidspunkt, formåede jeg at skrabe nok sammen til at fylde fire seks-grams beholdere, som jeg sendte til ham, så han kunne begynde behandlingen igen.

Jeg spurgte ham, hvor mange CT-scanninger, han havde tilladt dem at udføre, da han var blevet erklæret cancer-fri. Han indrømmede, at han havde tilladt lægerne at give ham fire eller fem scanninger. Jeg forklarede: ”Jim, der er en meget god chance for, det er virkningerne af de scanninger, der forårsagede, at din kræft til er vendt tilbage.” Han forstod, hvad jeg mente.

Lige gyldigt hvordan du vender og drejer tingene, gør stråling skade på vores DNA og får cellerne til at mutere. Når en CT-scanning bliver udført, på selv den laveste stråleindstilling, modtager patienten stadig omkring 200 gange mere stråling, end de ville modtage fra en røntgen af thorax. Selv strålingen fra en røntgen optagelse kan gøre vores kroppe skade og folk, der arbejder omkring røntgenapparater, bruger ikke de store bly forklæder uden god grund.

Omkring tre måneder senere modtog jeg et andet opkald fra Jim, som nu igen var kræftfri. Jeg spurgte ham hvor meget Olie, han havde taget, og han fortalte mig, at han endnu ikke havde afsluttet det fjerde rør. Jeg advarede ham: ”Jim, Olien virker ikke, medmindre det er inden i dig. Jeg har ikke noget materiale at arbejde med, så skaf resten af oliebehandlingen fra de kontakter, du har i nærheden af dig.” Tilsyneladende blev Jim færdig med det fjerde rør, men han fik ikke fat i resten af behandlingen af sine andre kontakter, som jeg havde bedt om. Selvfølgelig havde jeg ikke nogen mulighed for at vide dette, og jeg tænkte, at han helt sikkert denne gang ville gøre, som jeg havde bedt ham om.

Når jeg holdt foredrag i Halifax eller det omkringliggende område, forsøgte Jim altid at være der. Alle nød hans tilstedeværelse ved disse begivenheder, og hans åbne væsen var uimodståeligt. Han havde meldt sig ind i Anonyme Alkoholikere eller AA, som det normalt kaldes, et par år tidligere for at konfrontere sine alkoholproblemer. Selvom AA formodes at være imod brugen af narkotika, holdt Jim det ikke hemmeligt, at han følte marihuana havde været medvirkende til at hjælpe ham med at lægge sit alkoholmisbrug bag sig. Når en person som Jim står foran et publikum og taler om den slags ting, er der ingen tvivl om, at det, han siger, er sandheden, og jeg beundrer virkelig den måde, han optrådte på.

Hans partner Sherry havde skrevet en vidunderlig hyldest til Oliens helbredende evner, kaldet "Jims Cancer Journey". Vi havde lagt den ud på vores hjemmeside sammen med deres telefonnummer, da de var mere end villige til at tale med andre om denne behandling. Jim og Sherry gjorde et stort stykke arbejde og talte med hundredvis af mennesker og gav håb til dem, der blev ramt af sygdom. Ofte sagde folk, der ringede til mig, at de havde talt med dem, før de ringede til mig, og hvad Jim og Sherry fortalte folk om behandlingen, gjorde mit job meget lettere.

Så vidt jeg vidste, var Jim kræftfri, og alt var i den skønneste orden med hensyn til hans helbred, men i september 2009, ringede Jim til mig og sagde, at han havde kræft igen. Med en del besvær var jeg i stand til at få fat i noget olie til ham, før jeg tog af sted på turen til Den Tjekkiske Republik. Jeg vidste fra tidligere erfaringer, at det ville tage ham et stykke tid at indtage de 24 gram, jeg havde skaffet ham, så han skulle have nok, indtil jeg vendte tilbage. Så snart jeg kom hjem fra den tjekkiske tour, producerede jeg en fuld 60 grams behandling og sendte det til ham. Da jeg havde så travlt på det tidspunkt, havde jeg ingen idé om, hvordan Jims situation virkelig var, og Sherry ringede først til mig, da han var gået bort.

Tilsyneladende havde Jim kun brugt én af de 6 -grams beholdere fra al den olie, jeg for nylig havde sendt til ham. Sherry og Jim indså begge, hvor dårligt tingene virkelig stod til, og Sherry spurgte Jim, hvorfor han ikke havde taget Olien, som jeg havde instrueret. Hun sagde, at han bare havde sænket hovedet og ikke kunne svare.

Jeg fortæller altid folk med alvorlige kræftformer, at det vil være bedst at tage Olien så hurtigt som muligt. Hvis de ikke gør det, så er deres chance for at overleve stærkt nedsat, og Olien kan kun være i stand til at lindre deres symptomer. Jim havde ikke taget sine vedligeholdelsesdoser, ej heller havde han taget den anden 60 grams behandling, jeg sendte til ham, i sin helhed. Dette, kombineret med det faktum, at han selv efter sin hjerteoperation havde ladet det medicinske system udføre flere CT-scanninger, gav mig den opfattelse, at disse scanninger kunne have spillet en vigtig rolle i at have forårsaget Jims død.

Efter at jeg i første omgang havde sat ham i oliebehandling, havde han fået foretaget omkring ti CT-scanninger. Jeg føler mig overbevist om, at strålingsforgiftning fra disse scanninger og hans egen mangel på beslutsomhed i forhold til at tage behandlingen korrekt, tillod kræften at sprede sig til hele hans krop og forårsagede i sidste ende hans død.

Jim havde ikke fulgt behandlingen til punkt og prikke, og nu havde han måttet betale med sit liv. I modsætning til de fleste mennesker i hans situation, havde Olien i det mindste tilladt ham at dø fredeligt og med værdighed. Selvom Jim gik bort, havde Olien stadig haft en god virkning. Personligt føler jeg, at han kunne have levet i årevis, hvis han havde taget behandlingen ordentligt og holdt sig væk fra det medicinske system og deres scanninger, men hvem ved? I det mindste havde Olien givet ham omkring tre ekstra leveår, der ikke havde været spildt. Jim var en stor talsmand for dette lægemiddel, og hans tilstedeværelse vil blive savnet af alle, hvis liv han har rørt. Det eneste jeg kan sige er: "Sov godt, min ven. Du har fortjent hvile, men jeg vil savne dig altid."

Den manglende evne, som mange mennesker har – i forhold til at vende ryggen til et medicinsk system, der gør dem så meget skade – finder jeg meget foruroligende. Et godt eksempel på dette fandt sted, da en mand, der var meget syg, kom til mig i sin søgen efter behandling. Han havde to store tumorer i den øverste del af maven og en meget stor svulst på sin hals. Efter seks uger i behandling, ringede han til mig og fortalte, at de to mavetumorer var væk, og tumoren på hans hals havde kun omkring en tiendedel af den størrelse, den havde haft tidligere.

Han forklarede så, at han agtede at få en CT-scanning udført inden for et par uger for at se, hvordan hans kræft havde udviklet sig. Jeg spurgte ham: "Hvorfor vil du dog gøre sådan noget?" Han svarede: "Hvordan kan jeg ellers vide, om Olien virker?" Jeg sagde: "Du sagde selv, at de to tumorer, der var i den øvre del af din mave, er helt væk, og den, du havde på din hals, er også næsten forsvundet. Hvorfor vil du gå til det medicinske system og tage en stor dosis af stråling for at finde ud af, hvad dine øjne allerede fortæller dig er sandt?"

Det er den tankegang, mange af de mennesker, jeg har beskæftiget mig med, har. De mener, de er nødt til at høre det fra en mand i en hvid kittel, før de tror på, at det kan være sandt. Det er deres egen krop, og hvem skulle vide bedre besked om, hvordan den har det, end patienten selv? Behøver de virkelig at gå tilbage og søge bekræftelse om deres trivsel fra selvsamme medicinske system, som ikke kunne helbrede deres tilstand i første omgang? For derefter at tage en scanning der giver dem en massiv dosis af stråling – for at få bekræftet, hvad de allerede ved?

Dette er, hvad der sker i mange tilfælde, og ganske ofte vil kræften vende tilbage, men patienten kan ikke forstå hvorfor. Meget ofte er det, det medicinske

system selv med dets vanvittige behandlinger og scanninger, der forårsager, at folk får alvorlige sygdomme. Vi bør alle informere os, om de behandlinger vores læger ønsker at give og tænke os om to gange, før vi tillader det medicinske system at gøre noget, der kan forårsage skader.

Du må ikke begå de samme fejl, der har kostet så mange andre deres liv. Hvis din læge forsøger at ignorere de bekymringer, du har omkring de behandlinger, de tilbyder, så bed lægen om selv at tage den behandling, de selv foreslår dig at tage, hvis du gerne vil have en bedre chance for at overleve. Hvad jeg siger kan lyde groft for nogle, men hvis du nogensinde har set nogen dø på grund af virkningerne af kemo og stråling, vil du forstå, hvad jeg mener og forstå, at de råd, jeg tilbyder dig, kan redde dit liv.

Min tur til Cannabis Cup i Amsterdam blev sponsoreret af Greenhouse Seeds. De tilbød mig også mulighed for, at en anden person kunne tage med, og jeg syntes, det ville være rart at have lidt selskab. Min første tanke var at tage Rick Dwyer med, da vi er venner, og han havde været med i "Run From The Cure". Desværre kan Rick ikke lide at flyve og foreslog mig at tage en anden med. Derfor inviterede jeg Eric og Debbie Donkin med, hvis de havde mulighed for det. På det tidspunkt havde de dog mange ting at tage sig af, så de var heller ikke i stand til at komme med. Så tænkte jeg på Scot Cullins. Han havde været med til at levere olie til folk og havde opnået stor succes, så jeg valgte at ringe ham op og spurgte, om han havde lyst til at komme med mig – med alle udgifter betalt. Scot tøvede ikke et sekund: "Selvfølgelig, jeg ville elske at komme med", skyndte han sig at sige. Han fik sit pas og alt i orden og var klar til at flyve ud med mig den 20. november 2009 for at deltage i Cannabis Cup.

Da jeg var klar til at tage turen til Europa, havde jeg fået styr på alt, jeg skulle have styr på, men jeg skulle stadig levere medicin til nogle patienter på vej til lufthavnen. De sidste tre uger havde været meget travle, men langt om længe følte jeg mig klar til at forlade landet. Der var ikke mere materiale tilbage af nogen reel værdi at arbejde med, men jeg vidste, at jeg kunne få det nødvendige materiale fra andre avlere, når jeg vendte tilbage. Topskuddene, jeg havde dyrket, og nogle topskud, som jeg havde købt fra andre leverandører, var blevet omdannet til olie, som jeg distribuerede til patienterne. Plantematerialet, der blev tilbage efter olieproduktionen, var blevet spredt over bjergsiden bag mit hus, med resten af det plantemateriale jeg havde kasseret i årenes løb.

Mit hjem var blevet berøvet i 2003, mens jeg var væk på en tur, og igen i 2008, mens jeg deltog i en retssag. Selv om der var mange ting, der var blevet stjålet, har jeg aldrig gidet at rapportere disse hændelser til politiet, da jeg ser på dem som værende endnu større tyve end dem, der havde brudt ind i mit hjem. Jeg var ved at blive meget træt af at få mit hjem ødelagt og min ejendom bestjålet af både kriminelle og politiet. Så for at holde dem væk, havde min søn fundet et godt tilbud på nogle overvågningskameraer, og han installerede dem for at

kunne overvåge mit hjem. Hvis der så skulle være endnu et indbrud, ville vi i det mindste være i stand til at finde ud af, hvem der stod bag indbruddet.

Alt var klart til at blive låst af, da jeg besluttede som en ekstra sikkerhedsforanstaltning at lade min lastbil stå parkeret omkring halvvejs mellem mit hus og vejen. Det er over 100 meter til hovedvejen og med lastbilen parkeret på denne måde, kan ingen komme ind til huset med et køretøj. På den måde ville de eventuelle tyve, der ville berøve mit hjem, denne gang skulle bære alle tyvekosterne et langt stykke vej op til deres flugtbil. Jeg kunne ikke komme på noget andet, vi kunne gøre for at sikre min ejendom, og jeg var meget tilfreds med sikkerhedssystemet, min søn havde installeret, så jeg følte, at der ikke var meget andet, der kunne gøres.

Natten før jeg skulle flyve ud, deltog jeg i et radioshow sammen med to brødre fra Sackville, New Brunswick, ved navn John og Alan Spencley, på Mount Allison Universitetet. John og Allen er tilknyttet "Freeman on the Land" bevægelsen og er begge meget intelligente mænd, så jeg var glad for at få mulighed for at arbejde sammen med dem. Jeg havde skrevet en artikel for Konoptikum, "Den Tjekkiske hamp publikation", som jeg læste for lytterne i løbet af udsendelsen. Jeg forklarede, hvad der egentlig foregår, og vi tre var sammen i stand til at levere en stor mængde oplysninger til dem, der lyttede med.

Den dag vi skulle af sted til Europa, ankom Scot Cullins til tiden, og vi fik et lift til Halifax med min nabo Ruby Bjarnason. Da jeg var taget til Tjekkiet på turne, havde jeg ikke taget en telefon med, og det havde været et problem for en hel del mennesker. Sagen er, at jeg ikke mener, at nogen skal bruge mobiltelefoner, da jeg er af den overbevisning, at deres anvendelse udgør en fare for os alle. I dag går både unge som gamle rundt med disse ting ved ørene konstant, nærmest som om de var født med dem, og jeg tror, at det er til fare for deres helbred og trivsel. Jeg kan ikke forestille mig, hvorfor så mange synes at mene, at den store brug af sådanne anordninger er sikkert, da den mikrobølgestråling de producerer, kan forstyrre de elektriske impulser, der medvirker til, at vores krop fungerer ordentligt. Hvis offentligheden bare forstod den fare, som al den nye mikrobølgeteknologi betyder for befolkningssundheden, er jeg sikker på, at der hurtigt ville blive gjort noget ved det, men teleselskaberne forsøger selvfølgelig at bagatellisere faren.

Selv de radioer, som politiet bruger til at kommunikere med, kan give dem kræft. Man ser ofte betjente iført disse radioenheder fastspændt til deres overkrop meget tæt på deres hals. Mikrobølgestrålingen, de udsender, forårsager, at kræft udvikler sig i nakken, og det er et velkendt faktum, men hvis politifolk nægter at bruge disse enheder, vil de miste deres job. Politiet i mindst tredive forskellige lande bruger denne teknologi, og systemet kan i ro og mag observere hvor hurtigt, tumorer udvikler sig. For de ansvarlige er det hele bare et stort eksperiment, og jeg forventer, at det også vil strække sig ind i militæret i mange andre lande.

Systemet leger med disse menneskers liv og gør intet for at tage hånd om deres sundhed og velvære. Som jeg forstår det, forbyder FN-regulativer, at der udføres eksperimenter på mennesker uden deres fulde viden og samtykke. De, der arbejder for vores korrupte systems retshåndhævelse og i militæret, beskytter således de mennesker, der gør dem skade. Hvis du ønsker at kontrollere, hvad jeg siger til dig, så gå på internettet og undersøg, hvad Barrie Trower har at sige om emnet. Du kan finde oplysninger ved blot at skrive "Farerne ved Microwave Technology" (Dangers of Microwave Technology) på Youtube, og jeg synes, du skal tænke grundigt over, hvad Mr. Trower siger.

Selvom, som du kan se, jeg har ikke brug for mobiltelefoner og resten af disse nye teknologier, som forårsager så meget skade, måtte jeg altså købe en bare for at gøre alle glade. Det eneste problem var, at fordi jeg aldrig har brugt mobiltelefon, så vidste jeg ikke, hvordan man betjener sådan en ordentligt. Da Scot var ankommet til mit hjem, spurgte jeg ham, om han var bekendt med brugen af mobiltelefoner, og han sagde, at det var han. Jeg sagde: "Det er kønt det her, er det ikke? Jeg kan producere en olie fra en plante og helbrede næsten hvad som helst, men jeg kan ikke betjene en mobiltelefon." Vi fik et godt grin over mine manglende evner på det teknologiske område, men sandheden er, at alle de små knapper og funktioner på nutidens telefoner synes at være uden for min forståelse. Det skulle dog snart vise sig, at han også havde visse problemer med at betjene sådanne ting, for da vi nåede til Europa, kunne han ikke få telefonen til at fungere ordentligt.

For mig er mobiltelefoner blot endnu et eksempel på den moderne teknologi, vi har til rådighed i dag, som jeg ikke føler er sikkert at bruge. Derudover kan sådanne anordninger meget hurtigt forvirre en person med min baggrund og også forårsage en masse frustration. Jeg ser på det på denne måde, at hvis jeg har kunnet leve 60 år uden en mobiltelefon, hvorfor skulle jeg så have brug for en nu? Men for at gøre alle glade, havde jeg ikke noget andet valg end at gå med strømmen og tage en med på min rejse.

Kapitel 17

Cannabis Cup'en i Amsterdam

Scot og jeg nød virkelig at rejse sammen, og der skete mange sjove begivenheder. Den første rulletrappe vi kom til var en helt ny oplevelse for Scot, og hans reaktion var ganske sjov. I området hvor han og jeg kom fra, er rulletrapper ikke almindelige. Det var nødvendigt at tage til en lufthavn eller en stor by for at se en sådan rullende mekanisme, så hans reaktion var ganske forståelig og egentlig ikke så usædvanlig.

Vi fandt begge to ud af, at vi i realiteten var to drenge fra landet, der var draget på eventyr i et nyt land. Jeg havde allerede været i Europa måneden før, så jeg var jo "den store europæiske rejseeksperter", men for at være helt ærlig, så kendte jeg ikke noget til Amsterdam. For os var "The Cannabis Cup" en begivenhed, vi læste om i blade, og vi kunne ikke rigtig forestille os at være der. Efter vi landede i Amsterdam, blev vi mødt i lufthavnen af vores rejsesponsor Arjan Roskam, som ejer "Greenhouse Seeds". Lige så snart vi havde sat os ind i hans bil, spurgte jeg ham om, hvor jeg kunne få fat i min medicin, hvortil han svarede: "Olie er illegalt her". "Hvad har illegalt med noget at gøre"? udbrød jeg. "Det her er Amsterdam. Hvis Olien er tilgængelig overalt, burde den være her". Arjan morede sig over min erklæring, men jeg forstod ud fra hans reaktion på mit spørgsmål, at det ville blive næsten umuligt at finde den rette form for koncentreret olie.

Arjan tog Scot og jeg til en lille god lejlighed ved siden af en af hans cafeer, og det var her, vi skulle have vores base de næste få dage. Han var en fremragende vært og sørgede for, at vi havde alle de mængder hamp og hash til rådighed, der var indenfor lovens rammer. Senere tog han mig med til "Greenhouse Seed Company's" varehus, viste mig rundt og præsenterede mig dernæst for sine

medarbejdere, der arbejdede for ham. Han leder et velorganiseret firma, og det er let at forstå, hvorfor de har haft så meget succes med dette foretagende.

Arjan og de, der er tæt på ham, er meget interessante mennesker, som alle arbejder sammen om at producere en serie kaldet "Strain Hunters". De rejser overalt for at finde ældgamle hampstammer, og nogle gange finder de sorter, som man regnede med var uddøde. Dokumentarfilmene, som de laver, er fremragende, og som jeg forstår det, har de været vist på National Geographics Specials.

Dagen efter vores ankomst blev Scot og jeg placeret bagpå Arjan og Francos to små knallerter, som de brugte til at vise os rundt i Amsterdam. Arjan forklarede, at knallerterne var den hurtigste måde at komme rundt i byen på, og han lavede ikke sjov. Vi drøned gennem trafikken, mængder af folk og store flokke af cyklister med tilsyneladende halsbrækkende fart. Jeg må tilstå, at det var en hårrejsende måde for mig at opleve Amsterdam på første gang. Arjan og Franco er begge fremragende knallertkørere, og på mystisk vis faldt knallerterne ikke fra hinanden, så ingen af os led overlast af nogen art. Jeg har kørt motorcykler det meste af mit liv, og jeg synes, at de er ganske pålidelige, men jeg har ikke den samme følelse, når det kommer til knallerter. De er søde små køretøjer, der giver én mulighed for billigt at komme rundt, men jeg undrer mig stadig over, hvorfor producenterne ikke installerer større hjul på dem, så de ville blive mere stabile at bruge?

Byen var en meget lærerig oplevelse for Scot og jeg, og vi brugte en del tid med at fare vild. Til vores held var vores lejlighed tæt på det velkendte "Red Light District". Når vi fór vild, skulle vi blot spørge forbigående om vej til denne velkendte del af byen. Det fungerede fint, selvom det var pinligt at spørge helt fremmede mennesker om vej dertil, og vi fik da også mange sære blikke med på vejen.

"The Red Light District" var næsten, som jeg havde forventet. Der var letpåkledte kvinder i vinduerne, og jeg må sige, at de virkelig var nydelige. Derudover var der et stort antal teatre, der viste erotik på scenen, hvilket er noget, du ikke kan se, hvor jeg kommer fra. Jeg tror, Amsterdam og "Red Light District" kom som noget af et chok for Scot, men han lærte hurtigt at tage det hele i stiv arm. Sådanne ting foregår ikke så åbent i Canada, og en gåtur gennem denne del af Amsterdam kan være en rigtig øjenåbner for mange.

Opfat ikke det jeg siger om denne smukke by på den forkerte måde. Amsterdam er meget mere end bare købesex og kaffebarer, hvor man åbent kan ryge pot. Amsterdam er virkelig et sted, hvor der er noget for enhver smag. Selvom jeg fandt det en smule på den dyre side og ikke kunne ryge tobak på offentlige steder, herunder caféer, så er byen i allerhøjeste grad stadig et besøg værd.

Da Cup'en startede, gik vi over til "Power Zone". Stedet var tætpakket, og jeg havde aldrig set noget lignende. Alt der havde med hamp at gøre var tilgæn-

geligt på udstillingen. Vi blev gjort til dommere, men hverken Scot eller jeg forstod, hvad det virkelig betød bortset fra, at det gav os adgang til al den gratis hamp, vi kunne ryge. Efter kort tid blev vi taget til et sted kaldet "The Temple", hvor en stor mængde forskellige sorter blev samlet og klassificeret. Vi forsøgte et par forskellige sorter, men i løbet af meget kort tid kunne jeg ikke sige meget om noget som helst om kvaliteten af det, jeg røg. En ting er at ryge en joint fra en bestemt sort og vurdere dens egenskaber over en time eller deromkring. Men hvordan kan det gøres, når du prøver mange sorter i løbet af så kort tid? For mig er det stadig et mysterium. Jeg blev ikke alt for involveret med Templet og alle de test, fordi jeg ikke havde tid. Jeg var på Cup'en for at lave et seminar, ikke for at bevise overfor verden hvor meget pot jeg kunne ryge.

Dagen før jeg gik i gang med seminaret, ankom Jindrich og Milan fra Tjekkiet, og jeg var ovenud begejstret for at se dem. Endelig var jeg igen sammen med mennesker, jeg kendte godt og har tillid til. Deres tilstedeværelse gjorde mig meget mere tryk og gjorde opgaven foran mig meget mindre stressende.

Før jeg kom til Amsterdam for at deltage i "Cannabis Cup", kontaktede en tilhænger af Marc Emery mig og spurgte om, jeg ville være villig til at fortælle om Marcs juridiske problemer under mit seminar. Jeg fortalte ham, at jeg virkelig ikke vidste, hvad der havde gjort Marc vred, men ingen bør gå i fængsel for at sælge hampfrø.

Da jeg havde forklaret dette til vedkommende, der ringede, indvilligede jeg i at tale på Marcs vegne i løbet af seminaret. Jeg vidste, at hvis jeg kunne gøre det klart for offentligheden, hvad det juridiske system forsøgte at gøre ved Marc, ville det sætte ham i et bedre lys. Trods alt finder jeg det også ligesom Jack Herer uforståeligt, hvorfor nogen skal sættes i fængsel grundet dyrkning og brug af denne plante. Kort tid efter Cup'en var overstået, kom hr. Emery til at give mig anledning til at spekulere over, om han virkelig fortjente min støtte overhovedet, men det vil blive forklaret i detaljer lidt senere i bogen.

Mandag kl. 19 stillede jeg mig op foran tilhørerne på "Cannabis Cup" og begyndte på mit seminar. Jeg var lettet, da jeg fandt ud af, at publikum lod til at være helt på bølgelængde med mig, og det jeg sagde. Jeg havde ikke nogen menneskelig reference eller bevis med mig til at støtte op om mine påstande, men de fleste tilstedeværende var ganske vidende om emnet, så jeg fik ikke smidt tomater i hovedet.

Da jeg var færdig med at holde foredrag, tog vi over til "Milky Way", som var en enorm stor klub, hvor al underholdning fandt sted. Reggae DJ Yellowman optrådte den aften, og jeg ville gerne møde ham personligt. Han havde støttet mig i lang tid, og jeg havde hørt meget godt om hans anstrengelser. "Milky Way" var proppet den aften, og det var næsten umuligt at komme igennem mængden af folk. Musikken var meget høj, og i løbet af ingen tid skreg mine

ører på barmhjertighed, så jeg tilbragte det meste af aftenen udenfor og fik aldrig mødt Yellowman, men jeg er overbevist om, at vores veje vil mødes igen i fremtiden.

På grund af min skade havde jeg allerede mere end rigeligt af støj i mit hoved, og jeg ønskede ikke at ødelægge min hørelse også. Jeg ville dog ikke blive overrasket, hvis mange af dem, der var på "Milky Way" den aften og nat, vågnede op næste morgen med øreskader. Tinnitus eller ringen for ørene er normalt ikke så alvorligt et problem, som det problem jeg lider af, men det kan stadig gøre tilværelsen ulidelig.

Jeg har ingen direkte erfaring med at behandle lidelsen, men nogle af dem, der har lidt af den form for skade har fortalt, at nogle måske kan opnå lindring gennem den rette brug af Olien. Til enhver som må udholde denne uendelige støj, er det et forsøg værd at mikse en lille portion olie med hampfrøolie eller noget lignende. Derefter tag et "Q-tip" og forsøg at få stoffet så nær dine trommehinder som muligt. Jeg har fået at vide, at hvis dette bliver gjort, kan støjen ofte blive reduceret til et mere tåleligt niveau og i nogle tilfælde endog forsvinde. Stadigvæk tror jeg, at det vil gavne mest generelt for hele kroppen at indtage Olien oralt, da det har hjulpet mig så meget med den skade, jeg har, men det skader ikke at prøve.

Olien kan også hjælpe individer med ødelagte sinuspassager, hvilket er et resultat af deres kokainmisbrug. Igen brug bare "Q-tip" før du går i seng ved at putte en lille dosis olie op i næsen, hvor det kan begynde at udøve sin magi. Ofte kan denne tilstand komme under kontrol meget hurtigt. Når dine sinuspassager først er raske igen, kan dette få en positiv effekt på din evne til at høre ordentligt, og du vil ikke mere lide af de infektioner og det ubehag, der plagede dig før.

Det mest farlige aspekt ved Amsterdam var cyklerne. De var overalt. Måske ville du kunne falde ned i en kanal, hvis du virkelig prøvede, men jeg oplevede cyklerne som langt den største trussel. Når jeg var ude at gå tur, forsøgte jeg konstant at undgå disse tohjulede tingester, som syntes at komme mod mig fra alle retninger. Når jeg gik i Amsterdam, må jeg for mange have set ud som en boblehoveddukke. Mit hoved bevægede sig konstant, så jeg blev klar over, når cykler kom bagfra. Dette transportmiddel kan liste sig op bagved dig og give dig en temmelig dårlig dag, hvis du foretager en forkert manøvre. Jeg har stor respekt for denne form for personlig transportmiddel, men jeg har aldrig set så mange blive brugt på én gang.

Som forventet var Melissa Balin på Cup'en, og hun introducerede mig til sine forældre, som virkede til at være meget behagelige mennesker. Jeg spurgte hende om optagelser fra den tjekkiske rejse, som hun havde lovet at aflevere. Hun påstod, at hun ikke havde haft tid til at se på det og ville sende, hvad jeg

ønskede på et senere tidspunkt. Jeg godtog, hvad hun sagde, men slog fast at jeg havde brug for nogle af optagelserne til internetbrug så hurtigt som muligt. Hun var flink og sagde, at hun ville begynde at arbejde på optagelserne, så snart hun var vendt tilbage til USA.

Jeg planlagde at vende tilbage til Tjekkiet sammen med Jindrich og Milan efter Cup'en for at lave nogle få seminarer mere. Hvis nogle af disse optagelser var til rådighed, ville det gøre opgaven foran mig meget nemmere. Lumir Hanus er praktisk taget en nationalhelt i Tjekkiet. Optagelser med ham, der var enig i mine erklæringer, ville være uvurderlige, når det gjaldt om at overbevise det tjekiske folk og dets regering om sandheden i det, jeg fortalte om denne medicin.

Den 25. november fortalte min søn i Canada mig, at politiet igen havde gennemført mit hjem. Jeg kunne næsten ikke tro, hvad jeg hørte. Hvad havde de tænkt sig at opnå ved at gennemføre mit hjem, mens jeg var i Europa? Mike gav mig nummeret til Amherst politi, så jeg ringede til Tim Hunter. Han havde forladt Amherst politi, dernæst fundet arbejde hos RCMP politi, og han var én af de betjente, der stod for ransagelsen. Jeg havde personlig givet Tim Hunter en kopi af "Run from the Cure" lige efter, at den var blevet udgivet. Da han havde kendt mig i årevis, var jeg overbevist om, at hr. Hunter var klar over, at jeg ikke er en kriminel.

Forarget udbød jeg: "Tim, hvad tror du dine folk foretager sig? Du ved, hvad der foregår her, og du ved også, hvem du virkelig burde gå efter." Derefter spurgte jeg, om det var deres intention at anklage mig for noget, men han nægtede at svare. Det eneste han sagde, var at politiet ønskede at tale med mig, men på baggrund af mine tidligere erfaringer vidste jeg nøjagtig, hvad det betød. Jeg svarede: "Tim, hvorfor går politiet sammen med regeringen om at begå denne forbrydelse mod det canadiske folk?" Derefter forsøgte han at forklare ved at fortælle, at politiet havde ageret på information, de havde fået om mine aktiviteter.

Jeg reflekterede over, hvad han fortalte mig og fandt det fuldkommen latterligt. Da jeg havde været så åben omkring mine aktiviteter, kunne ordren om at ransage min ejendom kun være kommet helt oppefra, så vidt jeg kan bedømme. Hvis det ikke var sandt, hvorfor havde de så ikke ransaget mit hjem, efter at jeg lavede et radioshow hos Tom Young i juni, eller når de fløj rundt i deres helikoptere i september? Det havde sandelig ikke været nogen hemmelighed, at der havde groet hamp i min baghave hele sommeren, og politiet var udmærket klar over dette. Dog havde de ikke været nær mit hjem i hele vækstsæsonen, og nogle politifolk havde endog sendt folk til mig for at blive behandlet. I september havde de undgået min ejendom med deres helikoptere og nu, efter at høsten var blevet udnyttet og medicinen var blevet sendt af sted, kom de og foretog en stor ransagelse af mit hjem næsten en uge efter, at jeg var rejst til Amsterdam?

Jeg kunne ikke få et direkte svar ud af denne såkaldte politibetjent, og set med mine øjne havde deres handling ikke givet nogen mening, medmindre politiet havde et andet motiv. Omsider mistede jeg besindelsen og kaldte hr. Hunter forskellige ting, som jeg følte beskrev ham bedst. Beskytte og tjene. Sikken en vittighed! Det var mere end indlysende, hvem politiet beskyttede og tjente, og jeg tror ikke, at man kunne sige, at det var det canadiske folk.

Derudover var en lokal Springhill-betjent, Kenny Matthews, som jeg havde kendt i årevis, selv involveret i denne ransagelse. Mit hus ligger i kommunen en del kilometer udenfor Springhill, og byens betjente har ingen lovhjemmel der. Hvad mente hr. Matthews, han havde at gøre i mit hjem? Måske var han en del af en politienhed, der skulle holde kuren mod kræft væk fra offentligheden. Hvis det var tilfældet, gjorde de det godt. Sikke en skam at canadisk politi ikke synes at kunne fange flere rigtige kriminelle, end dem de ansætter.

Jeg ved, at det jeg fremturer med, må synes at lyde en smule skørt, men i virkeligheden er dette, hvordan den canadiske regering holder sandheden væk fra offentligheden. Gør hvad du får besked på og overhold deres ønsker, eller de vil sende politiet for at stoppe det, du gør, også selvom det redder liv. Det er valget, du får, og det er grunden til, at jeg siger, at hvis du ønsker frihed, finder du den aldrig i Canada. Med den slags politibetjente til at beskytte offentlighedens interesser, hvad er der så at klage over? Tag din medicin og gør, som du får besked på, for ellers vil folk med våben, politiskilte og en meget underlig holdning til helbred besøge dig.

Hvad skete der her? Hvorfor foretog politiet denne ransagelse? Jeg kendte endnu ikke alle detaljerne, men det blev indlysende for mig, at jeg sandsynligvis var blevet udsat for fabrikering af falske beviser. Før i tiden havde denne såkaldte politistyrke mere end optjent et ry for dette. For nogle få år siden havde politiet ude vestpå forsøgt at fabrikere falske beviser mod en mand kaldet Weibel Ludwig. Politiet havde forsøgt at give hr. Ludwig skylden for en sprængt bygning, som de selv havde ødelagt. Selv efter sandheden kom frem, blev meget lidt eller intet gjort ved korruptionen indenfor politiet. Jeg havde altså ingen illusioner om denne politistyrkes hæderlighed, da jeg i forvejen vidste, at de ikke besad den. Hvis jeg vendte tilbage til Canada, ville de indenfor politiet som ikke udviste nogen samvittighed sørge for, at jeg blev anklaget og fængslet uden min medicin.

Jeg havde allerede været fængslet i kort tid i 2007, og jeg vidste, hvad der kunne ske, hvis min medicin ikke var tilgængelig. Da det ville blive min tredje anklage for samme overtrædelse under Canadas korrupte lovsystem, kunne jeg regne ud, at jeg denne gang formentlig ville blive tilbageholdt uden kaution. At vende tilbage til Canada og blive fængslet uden min medicin var ikke en mulighed. Så begyndte jeg at spekulere på, om alt dette mon ikke bare var et trick fra den canadiske regerings side for at holde mig ude af landet.

I lang tid havde jeg grundet mine handlinger været en torn i øjet på regeringen, og hvis de ikke handlede effektivt, ville det blive endnu værre. Lige fra begyndelsen vidste jeg, hvor stor betydning denne medicin ville have på offentligheden, og hvor rasende mange ville blive, når de lærte sandheden at kende. For at undgå besvær følte jeg, at det var nødvendigt at afværge stødet så meget som muligt. Jeg havde håbet på, at regeringen ville arbejde sammen med mig på rationel vis for at bringe denne medicin ud til befolkningen, men de besluttede at handle anderledes og havde gjort akkurat det modsatte, hvilket blotlagde deres korrupsion overfor dem, der vidste besked.

Da de nægtede at handle og i stedet besluttede sig til at anklage mig i deres retssale, tror jeg ikke, at den canadiske regering var klar over, hvor berømt de gjorde mig og Olien. Som tiden gik, fik Olien mere og mere opmærksomhed, så jeg formoder, at de så sig om efter en mulighed til at stoppe det. Jeg nåede frem til den konklusion, at de var klar over, at jeg var i Europa igen, før de planlagde denne sidste ransagelse. Måske troede de, at de kunne holde mig i Europa ved at foretage ransagelsen og lave falske anklager. Hvis det var tilfældet, fik de ret, men jeg tvivler på, at de var klar over, at jeg blev kronet som Freedom Fighter of the Year (Årets frihedskæmper) på "Cannabis Cup'en". Sådan en æresbevisning kommer kun via en masse reklame og får en masse opmærksomhed fra et stort antal mennesker både inde og udenfor hampmiljøet.

Dette, samt det faktum at jeg fik anerkendelse som en borgerrettighedskæmper, kunne virkelig sætte den canadiske regering i et dårligt lys. For mig så det ud som om politiet og regeringen, som de tjener, virkelig havde sovet i timen. Ransagelsen af min ejendom havde vist mange folk på denne planet, hvad de virkelig foretog sig, og nu var jeg i den perfekte position til at udstille dem. Politiet har altid elsket at udstille sig som en fantastisk politistyrke. Nu havde jeg muligheden for at udstille dem og deres overordnedes sande natur foran offentligheden på en åben og sandfærdig måde. Det ville tage noget tid og hårdt arbejde at opnå dette, men jeg formoder, at denne bog vil være afgørende for at afsløre for verden, hvad det canadiske system og andre kontrolsystemer over hele verden foretager sig.

En pæn procentdel af befolkningen ved allerede, hvad denne medicin kan gøre, og hvordan den kan blive produceret. Hvad i alverden kunne systemet da gøre mere for at stoppe sandheden fra at komme frem? Uret på den tidsindstillede bombe, som vil afsløre deres løgne, tikkede nu. For mange år siden kunne de have stoppet det og gjort mig tavs vha. en kugle, men systemet var for langsomt og har mistet den mulighed.

Hvis noget skete mig nu, tror jeg kun, at det ville gøre alting meget værre for dem. Deres manglende evne til at forudse noget af denne målestok viser mig,

at deres korrupsion slet ikke er så velorganiseret, som man måtte tro. Nu hvor sandheden kommer ud alle vegne, vil de, der er ansvarlige for denne forbrydelse mod menneskeheden, ikke have noget sted at gemme sig. Hvordan vil folk betragte regeringer såsom den canadiske, som har skjult sandheden fra verden?

Tror du, at den offentlige opinion generelt vil blive en smule vrede, når de først bliver klar over, hvad de fjolser har bedrevet? Mit gæt er, at de vil, men for een gangs skyld kan vi så blive enige om, hvad der skal gøres uden brug af vold? Det er umuligt at bygge noget bedre op, hvis vi starter med at begå de samme fejltagelser, så vær søde at tænke over, hvad jeg siger. Selvom jeg beder om, at vi fortsætter på rationel vis, kan jeg ikke påstå, at jeg tog let på det, der blev gjort mod mig og andre, der søgte behandling. Jeg vidste, at der ville være mennesker i Canada, der ville dø, hvis jeg ikke vendte tilbage, men hvad kunne det gavne dem, hvis jeg blev fængslet eller var død? Den eneste fornuftige løsning var at blive i Europa og forsøge at få dem ned med nakken herovre fra.

På Cup'ens sidste dag bredte ordet sig hurtigt om ransagelsen, og mange folk udtrykte forargelse over, hvad der var sket. Arjan havde tilbudt mig nogle frø fra sit firma, men vi havde begge så travlt, at vi ikke havde tid til at se hinanden efter Cup'en. T.H. Seeds gav mig én af deres nye stammer, og så standsede jeg ved DNA frøudstillingen. Jeg stod der bare og kiggede på de forskellige sorter, da en af fyrene bagved disken spurgte: "Er du ikke Rick Simpson?" Da jeg havde indrømmet at være netop ham, inviterede de mig om bag disken. Sikke en fantastisk flok individer!

Ejeren af DNA Seeds og hans hustru var tilstede og spurgte mig om mine planer. De havde allerede hørt om ransagelsen, så jeg fortalte dem, at jeg ikke havde intentioner om at vende tilbage til Canada. Jeg forklarede for dem, at det ville give mere mening at blive i Europa og fortsætte kampen herovre fra og tilføjede, at jeg også håbede på at kunne få nogle planter til at gro. Det må have været de magiske ord, fordi inden jeg forlod deres udstilling, gav de mig frø for tusindvis af dollars fra deres bedste stammer, og jeg kunne knap nok bære dem alle. Jeg vil virkelig gerne takke DNA for deres generøsitet, og jeg ønsker, at de skal vide, at deres frø er blevet plantet og redder allerede liv.

Mens jeg var på Cup'en, blev mange folk klar over min baggrund, og jeg talte med ganske mange sælgere. Opdrættere, der var tilstede, havde allerede opkaldt stammer efter mig, selv før Cup'en begyndte. Så det lod til, at jeg var mere kendt i nogle kredse, end jeg havde forestillet mig. Det var fantastisk at få støtte fra så mange, som er involveret i hampbevægelsen. I det mindste følte jeg mig ikke så alene mere.

Før i tiden havde jeg altid kunnet gå på vandet, så længe det var dybfrossent. Efter introduktionen jeg fik af Steve Hager som Årets frihedskæmper, skulle man tro, at jeg virkelig kunne gå på vandet. Da jeg blev kronet med den berøm-

te "tricornhat", kunne jeg mærke støtten fra de mange hundrede mennesker, der var tilstede. At blive en del af dem, der har båret denne hat såsom Jack Herer og Eddy Lepp er en stor ære, men desværre er prisen for mange høj. Jack fortalte mig, at han havde været fængslet 32 gange grundet hamp, og Eddie havde lige modtaget en 10-års fængselsdom. Det lader til, at et stort antal gode mennesker er endt i fængslet, når de er begyndt at fortælle sandheden omkring dette emne. I det mindste vidste jeg nu, at systemet ikke længere kunne undgå brugen af denne medicin med deres falske tale. De var ved at blive omringet af sandheden, og deres dage med kontrol og begrænsninger af medicinens brug var talte.

Derhjemme undersøgte de, der var knyttet til "Freeman on the Landbevægelsen", hvad der var sket på min ejendom. Hvis der virkelig var noget om snakken angående dette "Freeman", ville den canadiske regering have nogle vanskelige spørgsmål at besvare i fremtiden. Meget af dette er ret kompliceret, og det ville tage noget tid at finde ud af, hvor jeg stod i forhold til det. Selvom jeg var blevet forladt i et fremmed land, kunne jeg ikke undgå at føle, at jeg havde en stærk sag. Før eller senere ville vores hæderkronede ledere blive tvunget til at tage stilling og sikkert til deres forfærdelse finde ud af, at noget i denne størrelsesorden ikke længere kan blive skjult. Måske ville jeg denne gang være i stand til at vise hele verden, hvem de rigtige kriminelle var, men for at opnå dette, havde jeg stadig en lang vej at gå.

Da jeg forlod Amsterdam, var det med tungt hjerte – hvad ville der ske nu? Scot var virkelig forarget over ransagelsen og returnerede til Canada dagen efter, at Cup'en var færdig. Jeg hadede at skulle skilles fra hans selskab, men det var på tide for os at gå hver sin vej. Jeg fortsatte med Jindrich og Milan til "Cultiva" i Wien, hvor jeg havde planlagt et andet seminar. "Cultiva" er en anden stor hampbegivenhed, som bliver holdt årligt, og jeg fandt ud af, at der var mange sådanne begivenheder i forskellige lande i Europa. Jeg nød virkelig "Cultiva". Der var mange talere og flotte udstillinger, og hele begivenheden var præget af en skøn atmosfære. Et stort antal af dem, der havde været tilstede på Cannabis Cup'en i Amsterdam, var rejst til Wien, så der var allerede en del tilstede, som jeg allerede havde mødt før.

Efter seminaret talte jeg med Remo, The Urban Grower, og hans kone udenfor Pyramidehotellet i Wien. Dette interview var meget gavnligt med henblik på at få sandheden ud om politiransagelsen, der blev foretaget på min ejendom, mens jeg var fraværende. Jeg behøvede end ikke overbevise dem om, hvor effektiv brugen af denne medicin kan være. En ven af familien havde året før været døende af kræft og var begyndt at tage Olien. Remo fortalte mig, at deres ven stadig var i live og havde det godt, så de havde allerede selv set den magiske virkning.

Lige siden jeg var ankommet til Europa, havde der været et væld af aktiviteter, og jeg var efterhånden noget udmattet. På den første tur til Tjekkiet var Olien blevet givet til mig, men Amsterdam og Wien havde været en hel anden snak. En skøn kvinde havde givet os et helt karton hashkager før, vi forlod Amsterdam. Desværre havde denne spiselige form for cannabis ikke den styrke, jeg behøver som medicin, og det var tydeligt. Da jeg forlod Wien for at tage til Tjekkiet, var jeg udmattet. Den konstante ringen i mit hoved drev mig til vanvid. Jeg havde i den grad brug for min medicin. Heldigvis havde Jindrich og Milan et nyt lager ventende på mig til at tilfredsstille mit behov, da jeg vendte tilbage til Olomouc.

Den 9. december 2009 modtog jeg et opkald fra politiet i Canada, der fortalte mig, at jeg skulle komme ind til én af deres afdelinger. Da jeg havde købt min mobiltelefon i Canada, stod den registreret med et canadisk nummer. Dette syntes at forvirre politiets undersøgelser, og af en eller anden grund lod det til, at de troede at jeg var tilbage i Canada. Politibetjenten, som ringede, sagde, at jeg skulle møde op hos dem, da jeg ville blive sigtet i forbindelse med den ransagelse, de havde foretaget. Jeg sagde straks til fjolset, at politiet kunne rende og hoppe og lagde røret på. Når man tænker på, hvad politiets betjente havde foretaget sig, når de ville rense Canadas gader for kriminelle, så burde de først og fremmest sætte sig selv bag lås og slå. Hvis denne bog ender med ikke at gøre andet end at fjerne politiets hårdhændede og manipulerende adfærd overfor Canadas offentlighed, er tiden godt brugt trods alt.

Nogle få dage senere blev jeg interviewet af en radiostation i Halifax, og det var på det tidspunkt, at jeg fik at vide, hvad de ville sigte mig for. Oplæseren var meget selvcentreret og behandlede mig, som om jeg var en kriminel. Han var afgjort på politiets side, så jeg fik sat ham på plads og fortalt, hvad der i virkeligheden foregik. Da han lyttede til min beretning, må mine ord være nået ind til ham, for han blev langt mere stille og respektfuld. Jeg fattede ikke nogle af de ting, jeg ville blive sigtet for. Der var al snakken om 70 pund hamp i mit hjem, hvilket jeg vidste, var en løgn.

Derudover blev jeg fortalt, at politiet havde fundet miner, og at de modige betjente havde været bange for deres liv under ransagelsen. Oplæseren fortsatte og fortalte, at forbudte våben var blevet fundet i mit hjem. Selvfølgelig vidste jeg, at intet af det var sandt, men hvad var det politiet forsøgte at slippe af sted med? Det var nu mere end tydeligt, at de forsøgte at fabrikere falske beviser mod mig, men regnede de virkelig med at slippe af sted med at bruge sådan en omgang løgne?

Jeg var i sandhed mystificeret over deres adfærd og dette, de forsøgte at sigte mig for. Hvordan kunne en organisation, der skal arbejde for det canadiske folk, blive så vildledt? Man kan vel sige, at jeg allerede kendte svaret på det spørgsmål. Nogle af mine venner havde før i tiden forsøgt at komme med i poli-

tiet, men deres ansøgninger var blevet afvist. Det lader til, at denne organisation ikke vil have fritænkere eller alt for intelligente folk i deres midte.

Personligt kendte jeg endda to af betjentene, der havde endevendt min ejendom. Var det virkelig muligt, at disse søjler af lov og orden ville forsøge at plante falske beviser? Jeg nærede ingen forhåbninger til disse to betjente og mange af de andre folk, som politiet ansætter for at gøre deres beskidte arbejde. Alt hvad du skal gøre er at betale dem nok og lade dem føle sig betydningsfulde. Under disse forhold betyder rigtigt og forkert intet for dem. Deres opførsel er den samme, som så mange andre i en tillidsvækkende stilling, der intet har gjort, men har svigtet befolkningen og bragt sorg til vores verden. Alt hvad jeg kunne tænke på det tidspunkt var: "Himlen hjælpe det canadiske folk."

Kapitel 18

Kejserens nye klæder

Da Steve Hagar kom til Nova Scotia for at fortælle historien til High Times Magazine, talte vi om at skrive en bog om mine erfaringer og systemets modstand mod brugen af denne medicin, hvor han skulle være medforfatter. Jeg havde alvorligt overvejet Steves tilbud, men jeg havde så travlt med at håndtere alt det, der kom mod mig, og jeg vidste, at det var umuligt at fuldføre opgaven. På det tidspunkt havde jeg mange patienter samtidigt den kommende tjekkiske turné, og kort tid efter den skulle jeg deltage i Cannabis Cup'en. Så selvom bogen var meget vigtig og ville bidrage til at sprede ordet, var det på det tidspunkt umuligt for mig at skrive den.

Nu da alt dette var overstået, og jeg var strandet i Europa uden nogen patienter at behandle, følte jeg, at der var god mulighed for at skrive bogen. Jeg kontaktede Steve og forklarede, hvad jeg havde i sinde. Derefter informerede jeg ham om, at jeg ville få kladden sendt til ham så hurtigt som muligt. Jeg skulle først færdiggøre to kommende seminarer, og når de var overstået, ville jeg starte på manuskriptet.

Jeg gennemførte to velbesøgte seminarer, ét i Brno den 7. december og et i Prag den 10. december. Derefter startede jeg på kladden. Jeg oplevede, at det at skrive en bog under disse forhold var meget svært. Alt mit papirarbejde og mine informationer var i Canada, så jeg måtte skrive efter mine erindringer om, hvad der var hændt. For at skrive godt skal man befinde sig et komfortabelt og trygt sted, såsom i ens hjem. At være i et land hvor du ikke taler sproget, bor i en kuffert og sover i fremmede senge gør det meget svært at få ens kreative safter til at flyde.

Mens jeg prøvede på at skrive kladden, blev jeg også kontaktet af folk hjemmefra angående razziaen, og hvad politiet havde gjort. Min søn Mike var taget til mit hjem den dag, politiet foretog razziaen, og var chokeret over at finde politiet i gang med deres gamle tricks igen. De ønskede, at Mike skulle flytte lastbilen,

.....

så de kunne få deres køretøjer ind i gården, men Mike fortalte dem, at han ikke havde nøglen. Mike vidste, hvor nøglerne var, men som han så på det, hvorfor skulle han flytte lastbilen og gøre det lettere for dem. Mike spurgte politiet, om han kunne se ransagningskendelsen, men dette nægtede de, og selvfølgelig blev Mike mistænksom.

Nogle dage senere da de tillod Mike at se, hvad de kaldte en kendelse, forstod han hvorfor. Mike forklarede mig at datoen, for hvornår dommeren i Halifax havde udstedt kendelsen, ikke passede sammen med tidspunktet. Beskrivelsen af farven på mit hus i kendelsen svarede ikke til den eksisterende farve på mit hus. Han fortalte, at han mistænkte dem for, at de havde brugt en kendelse vedrørende et andet hus og prøvede at bruge det for at retfærdiggøre razziaen på mit. Han udtalte, at så vidt han kunne se, så var kendelsen ikke det papir værd, den var skrevet på. Hvis det virkelig var sandt, hvad min søn fortalte mig, kunne jeg vende tilbage til Canada og muligvis ikke blive pålagt nogle afgifter. I en rigtig retssal ville kendelser som denne ikke blive accepteret, og sagen ville blive afvist.

På det tidspunkt havde jeg selvfølgelig ingen tiltro til det canadiske retssystem eller regeringen, som syntes at kontrollere deres handlinger. Hvis jeg kom tilbage til Canada, er jeg sikker på, at lige meget hvad de skulle gøre, ville politiet og retssystemet sørge for, at jeg blev sat fast. For tiden ville det være udelukket at vende tilbage til Canada, da jeg ikke havde til hensigt at tillade, at deres form for retfærdighed skulle sætte mit liv på spil. Canada kunne beholde sit retssystem og sine fængselsceller. Jeg havde mere vigtige og fornuftige ting at gøre i den tid, der var tilbage af mit liv.

Når jeg engang kunne formå at få bogen udgivet, ville sandheden blive vist for alle.

Jeg havde også brug for mere tid til, at offentligheden kunne blive mere bevidst om, hvad der foregik, og dette blev flere tusinde dagligt. Den offentlige mening er det eneste, der betyder noget, og da denne medicin er så effektiv og nem at fremstille, var den offentlige mening om denne sag begyndt at vende sig mere og mere til min fordel for hver dag, der gik. Det ville dog stadig tage tid at opbygge det antal mennesker, jeg havde brug for til at støtte denne sag. Så derfor var alle planer, jeg muligvis havde om at vende tilbage til Canada, skudt ud i fremtiden.

Jeg behøvede at vide mere om alle de skøre anklager, som politiet prøvede at beskyldte mig for, så jeg bad Mike om at forklare mig alt, hvad han oplevede ved razziaen. Jeg spurgte, om han vidste noget om de våben, der kræver våben-tilladelse, som politiet påstod, de havde fundet i mit hjem. Han svarede: "Far, jeg skød efter nogle mål med min armbrøst på din ejendom, og jeg efterlod den der." Jeg kommenterede: "Hvad har din armbrøst med mig at gøre?"

Jeg var i Europa, og efter hvad jeg vidste, så er en armbrøst ikke et våben, der kræver våbentilladelse. På det tidspunkt var der en forretning i Amherst, der helt åbent solgte sådanne enheder uden våbentilladelse. Ifølge Mike bestod de våben, der kræver våbentilladelse, og som politiet havde fundet på min ejendom af hans armbrøst og min helt legale pelletpistol. Under deres sidste razzia blev den samme pistol fundet, og da den kun havde en mundingshastighed på mindre end knap to hundrede meter per sekund, var den ikke blevet konfiskeret. I Canada kan selv et barn købe den slags våben i nærbutikker, så politiet havde overhovedet ingen ret til at fjerne den fra mit hjem.

Under alle omstændigheder havde jeg været tusinder af kilometer væk i ugen, der førte op til razziaen, så hvordan kunne politiet overhovedet fremkomme med sådan en anklage? Jeg spurgte min søn: "Hvad er alt det omkring fælder?" Han svarede: "Da du tog til Amsterdam, var der efterladt en smule affald i nogle poser på din terrasse." Jeg svarede: "Ja, hvad med dem? Du skulle smide dem ud, når jeg var taget af sted." Han forklarede, at da han kom tilbage efter at have sat mig af i lufthavnen, var lossepladsen lukket og for at bjørne og andre dyr ikke skulle komme, havde han slået søm i nogle brædder og lagt dem rundt om poserne, indtil han havde tid til at smide dem ud.

Jeg spurgte: "Hvad har det med fælder at gøre?" Mike fortalte mig, at politiet sagde, at brædderne med søm i var fælder. Jeg svarede: "Disse modige betjente var bange for deres liv, fordi de så nogle brædder med søm i? På alle de ejendomme jeg kender, ville du kunne finde det samme. Brædder med søm igennem er vel ikke unormalt. Så er alle de mennesker også skyldige i at sætte fælder op?"

Dette var den fjerde razzia, som politiet havde udført på min ejendom, og aldrig før havde de fundet nogle våben, der kræver våbentilladelse eller fælder. Jeg kommenterede: "Mike, jeg håber aldrig politiet skal lave razzia på en byggeplads eller ved et nyt hus under opførelse. Jeg forventer, at de vil finde sådan en oplevelse dødsforagtende. De ville sikkert snuble over ting som brædder med søm i alle vegne."

Hvad Mike fortalte mig havde ingen mening for mennesker med normal tankegang. Men fordi politiet rapporterede til nyhederne, at våben, der kræver våbentilladelse, og fælder var blevet fundet, formidlede de den information ud, at jeg var en meget farlig person. Hvis politiet med hjælp af de korrupte nyhedsmedier kunne hælde dette nonsens ned i offentlighedens hals, ville det ikke være svært at overbevise folk om min indblanding i kriminelle handlinger. Så dybt ville den såkaldte politistyrke nedlade sig til at dømme folk som mig, som i virkeligheden ikke er skyldig i noget som helst.

Man skulle tro, at før eller siden ville politiet konkludere, at hvad de gør er fuldstændig forkert, og at det er dem, der udfører kriminalitet. Desværre virker

det ikke til, at politiet nogensinde vil indrømme deres fejl, før deres kriminelle handlinger bliver opdaget. Og selv dér vil de være meget langsomme til at indrømme deres fejl. Når offentligheden finder ud af, hvad der virkelig skete, vil politiet have en masse at svare for, og jeg forventer, at det canadiske folk vil være meget lidt stolte af den opførsel, deres nationale politistyrke har udvist.

Jeg sagde: "Mike dette bliver mere og mere fjollet. Hvad er det for noget med de 70 pund hash, de efter sigende skulle have fundet?" Han forklarede, at politiet havde gravet 70 pund kompost op i min baghave og havde båret det væk i sække. Jeg protesterede ved at sige "Kompost? Nu prøver de på at anklage mig for at eje kompost? Hvorfor gravede de ikke bare hele baghaven op? Så ville de have tonsvis af kompost som bevismateriale."

Hvad politiet i virkeligheden havde gjort, var i sandhed patetisk. Men hvis de kunne levere dette nonsens til offentligheden på den rigtige måde, ville de måske være i stand til at få folk til at tro på, at jeg var Dr. Evil. Fra min erfaring med det canadiske retssystem vidste jeg, at de ville være mere end glade for at fortsætte. Ud fra hvad de før havde gjort, ville det hjælpe at skjule deres kriminelle aktiviteter mod befolkningen, ligesom det ville hjælpe at låse mig inde og gemme mig væk i en af deres fængselsceller.

Des mere jeg lærte, jo mere tåbeligt syntes det, at politiet endnu engang havde vendt opmærksomheden mod dette emne. Ifølge min søn var der mange mennesker hjemme, der var virkeligt oprevne over, hvad der var foregået, og de havde alle grunde til det. Alle var opmærksomme på, at mine aktiviteter hjalp mange mennesker i området og også andre steder, så for dem der kendte sandheden, kunne det jeg gjorde ikke anses som kriminelt.

Mike informerede mig om, at politiet havde taget de sikkerhedskameraer, han havde installeret inden min afgang. Jeg vidste, at de ofte tog videobånd fra sikkerhedsovervågning som bevismateriale, men jeg havde aldrig før hørt om, at de konfiskerede kameraerne. Hvorfor ville disse betjente handle sådan, hvis det ikke var fordi, de forsøgte at skjule, hvad de gjorde, overfor offentligheden? De havde taget kameraerne, men havde ikke taget den digitale enhed, der havde optaget deres aktiviteter i mit hjem. I løbet af ingen tid var videooptagelsen af det angreb, de havde udført, ude over hele internettet.

Dette videoklip var åbenbart et chok for politiet. De var ikke glade for, at det var blevet lagt ud, men de havde kun sig selv at takke. Det var trods alt fordi, deres egne betjente ikke havde været i stand til at skjule deres aktiviteter, at det var muligt. Kan du forestille dig at bryde ind i en persons hus og tage overvågningskameraet for at skjule dine handlinger, men så samtidig efterlade det apparat, der optager det hele. Dette viser i virkeligheden den grad af intelligens, mange af de ansatte i politiet er i besiddelse af. Hvorfor betaler vi disse betjente enorme lønninger for at opklare forbrydelser, når de i virkeligheden meget af tiden selv opfører sig som kriminelle?

Hvordan kan vi ydermere tillade politiet at bruge de våben, de bærer, mod den brede befolkning på en så diskriminerende måde? Det siges, at gengæld er fair play, så hvordan tror du, politibetjente ville have det, hvis offentligheden opførte sig på den samme måde, som de gør? Jeg er sikker på, at hvis grupper af os invaderede deres hjem, mens vi viftede med våben og truede deres familie og venner, så ville de måske se på det, de havde gjort, på en anden måde. Men da de aldrig har oplevet traumer af denne slags, tøver de ikke med at gøre det samme mod os, og vores betroede regering applauderer deres handlemåde.

I den stof-afhængige og sindssyge verden vi er tvunget til at deltage i, og som politiet selv har været med til at kreere, er der i sandhed mange farer. Dette har så kun kunnet foregå, fordi de, der sidder med magten, ønskede det på den måde, og politiet ser ud til kun at være mere end glade for at deltage. Der er tidspunkter, hvor politiet må benytte sig af ekstreme metoder, men det synes som om, at de i dag i mange sager bringer deres våben i spil uden en god grund.

Denne opførsel kombineret med brugen af elektrochok våben og andre anordninger, såsom støjkanoner, er udelukkende brugt for at intimidere befolkningen og tvinge dem til underkastelse. Dette er ikke den rolle, de, der passer på vores samfund, forventes at spille. Synes du ikke, det er på tide, at vi begrænser den diskriminerende brug af sådanne våben hos politiet og andre politistyrker? Har de ikke allerede skadet nok uskyldige borgere med deres metoder og i nogle tilfælde endda forårsaget døden for nogle mennesker uden en gyldig grund?

Når politiet opfører sig på denne måde, så er det måske os, der med våben skal beskytte os imod dem i stedet og ikke den anden vej rundt. Vi er nødt til at komme tilbage til virkeligheden, og en sådan reaktion vil kun opstå, når folk har fået nok af politi som RCMP og deres måde at gøre tingene på. Jeg håber, at politi over hele verden i fremtiden vil erkende den skade, de har forvoldt og igen vil begynde at arbejde for dem, der betaler deres lønninger.

At skrive udkastet viste sig at være en stor mundfuld, men jeg lagde en masse tid og energi i det og var færdig i januar 2010. Trans High Corporation, ejerne af High Times Magazine, havde givet mig et forskud på 1.400 euro for bogen. Steve Hager skulle være medforfatter, og Trans High ville udgive den. Jeg kontaktede Steve og bad ham sige til sine arbejdsgivere, at de skulle sende mig kontrakten. Den kom et par uger senere, og da jeg gennemgik, hvad de tilbød, afslog jeg med det samme deres tilbud. Trans High krævede, at jeg overdrog alle rettigheder til dem, og de ville have kontrollen over alting i de næste mange år.

Da Steve og jeg først talte om at skrive bogen, fortalte han mig, at Trans High var villige til at give mig 50% af overskuddet, hvilket var nærmest uhørt i bogbranchen, fik jeg at vide. Nu tilbød de – ifølge den kontrakt de havde sendt –

6% og 5.000 dollars i bonus for at skrive under. Dette var langt fra deres oprindelige tilbud og udfra, hvad der stod i kontrakten, ville de tjene langt mere, end jeg ville. Samtidig ville de have kontrol med alt, inklusiv filmrettighederne. Jeg kontaktede Steve igen og bad om adressen på Trans High Corporation, så jeg kunne returnere de 1.400 euro, de havde udbetalt mig i forskud. Steve sagde, jeg skulle kontakte Trans High og se, om jeg kunne forhandle mig til en bedre aftale.

Jeg fortalte ham, at jeg ikke havde nogen intentioner om at kontakte dem. Hvis de ikke var villige til at give mig en fair aftale, ville jeg udgive bogen selv. Jeg tror ikke, at Steve var særlig glad for min reaktion på deres tilbud, men for mig var den kontrakt de havde sendt mig nærmest en fornærmelse. Jeg havde været tvunget til at blive i Europa med næsten ingen penge til at klare mig for, og nu troede de, der var interesseret i at udgive bogen, at de skulle tjene alle pengene. De kunne måske gøre dette med andre forfattere, men det skulle i hvert fald ikke komme til at ske med den her bog.

Steve fortalte mig, at der ikke var nogen grund til at sende forskuddet tilbage, hvis jeg var villig til at skrive nogle artikler for High Times. I de kommende måneder sendte jeg dem mange artikler, så jeg synes, at de mere end rigeligt fik noget for deres penge. Hvad bogen angik ville det tage mig to og et halvt års slid og mange omskrivninger, før jeg kom til det punkt, hvor jeg følte, den kunne blive udgivet. På grund af al den rejseaktivitet og andre distraktioner var det meget sværere at få færdiggjort manuskriptet, end jeg havde troet, men dette er slutresultatet.

Selv om jeg havde forsvaret Marc Emery til Cannabis Cup, fik jeg nu at vide fra Christian Laurette, at Mr. Emery fortalte nogle meget usmagelige ting om mig i Canada. Ifølge ham var jeg en kujon, fordi jeg ikke vendte tilbage for at imødegå de falske anklager, politiet planlagde imod mig. Han sagde noget om, at jeg var en gammel mand, og hvis jeg vendte tilbage, var han sikker på, at det canadiske retssystem ville håndtere denne sag korrekt. Jeg kunne ikke tro, hvad jeg hørte.

På dette tidspunkt talte den canadiske regering om at tillade hans udlevering til USA, hvor han ville blive fængslet for at sende og sælge hampfrø til amerikanere. I Canada anses det at sælge hampfrø ikke som kriminelt, og frø bliver solgt åbenlyst. At udlevere en canadier til et andet land for at blive dømt for noget, der ikke anses som en forbrydelse i Canada, er ikke tilladt.

Selvfølgelig vidste Marc Emery alt dette, og han vidste også, at den canadiske regering skulle have afvist forespørgslen fra den amerikanske regering om at få ham udleveret. Så hvem andre end Marc Emery selv ville bedre kende til den korruption, der var i den canadiske regering og deres retssystem. Med denne viden hvorfor skulle han så kalde mig en kujon, fordi jeg ikke kom tilbage.

Hvis vores regering og deres retssystem ikke ville gøre, hvad der var rigtigt i hans sag, hvorfor skulle de så handle anderledes i min? Kunne det være muligt, at den canadiske regering havde tilbudt Marc en handel, der havde indbefattet en afvisning af hans udlevering, hvis han kunne miskreditere mig i offentlighedens øjne? Det var dog mine aktiviteter, der var den største fare for regeringen, fordi jeg offentliggjorde alt, de gjorde mod deres egne indbyggere.

Sammenlignet med hvad jeg bragte for dagen, kunne Marc Emerys frøsalg til amerikanere kun anses for at være småting for dem, der styrer Canada. På det tidspunkt blev Marc anset for at være én af hovedaktivisterne i Canada, og han styrede også Cannabis Culture Magazine. Det er muligt, at den canadiske regering har ment, at det at få Mr. Emery til at gå imod mig og mit arbejde ville hjælpe dem med at bevare kontrollen, så de dermed kunne fortsætte deres egne kriminaliteter. Det jeg her siger er kun spekulationer fra min side, men det er den eneste rationelle forklaring, jeg kan finde på, hvorfor Marc kom med de udtalelser, som han gjorde. Hvis det virkelig var deres plan, så lykkedes det ikke særligt godt for dem. Det endte med, at Marc kom i fængsel i USA, og den canadiske regering har aldrig været i stand til at miskreditere mig eller den medicin, jeg producerede.

At blive kaldt en kujon af sådan én som Marc Emery ville nok blive tilgivet, hvis det ikke var for de andre usande bemærkninger om mig og dette emne, som han lagde op på Internettet. Efter hvad jeg kan læse, udtalte Marc offentligt, at han ønskede at skrive en artikel om mine aktiviteter, men jeg ville ikke samarbejde. Denne udtalelse antydede, at jeg havde noget at skjule, hvilket ikke var rigtigt. Jeg havde skrevet den artikel, han havde bedt om til sit magasin, og det samme havde en ung mand fra USA, Justin Kander. Vi havde sendt artiklerne til ham, men han nægtede at trykke dem, så det, Marc fortalte offentligheden, var en direkte løgn.

På det seneste er han og nogle få af hans støtter endda begyndt at kalde tilhængere, af hvad jeg laver, for "Rick Simpson Kulten". Jeg ville nu ikke kalde mennesker, der har gavn af brugen af denne medicin for kultmedlemmer. Jeg anser deres fejlagtige brug af denne term som en direkte fornærmelse både over for mig og over for alle andre, der gerne vil se en forandring i denne verden. I tilgift, Mr. Emery, så har jeg flere dårlige nyheder til dig. Min "kult", som du udtrykker det, vokser med en rasende hast, men jeg tvivler på, at det samme kan siges om din. Marc Emery skulle i sandhed aldrig have været i fængsel for at sælge frø, men siden han ikke opførte sig anderledes end den canadiske regering omkring dette emne, så er det måske en af årsagerne til, at han netop alligevel skulle være der.

Efter at High Times havde skrevet artiklerne omkring mine aktiviteter og kronet mig til Årets Frihedskæmper, troede jeg, at nogen på High Times ville producere en lille mængde olie for at bevise, at det, jeg sagde om Olien, var sandt.

Når først det var sket, ville de åbenlyst kunne udgive deres erfaringer i High Times, og vi ville være i stand til at få løgnene omkring dette emne til at ophøre. I stedet bragte High Times et interview med Lester Grinspoon, der åbenbart var offentliggjort i et forsøg på at miskreditere mit arbejde.

I stedet for at teste Olien og gøre det rette, virkede det som om, de besluttede, at de ville sælge flere magasiner, hvis de fik skabt en strid. Det synes som om, at et højere salg var deres eneste mål, og det virkede ikke til at gøre en forskel, at folk over hele kloden ønskede at kende sandheden og var i desperat nød efter denne medicin. Efter min ydmyge mening kunne High Times have været instrumentet, der afhjalp deres lidelser, hvis blot magasinet havde opført sig på en korrekt måde.

Jeg havde altid en vis respekt for, hvad Lester Grinspoon havde at sige omkring den medicinske brug af denne plante, også selvom han arbejdede i en medicinbranche, som jeg ikke engang syntes skulle eksistere. Efter at have set et dokumentarprogram, "The Marketing of Madness", kan jeg ikke forstå, hvordan nogen overhovedet kan sætte deres lid til psykiatere, da det virker som om, at det eneste, de fleste af dem gør, er at fylde deres patienter med bevidsthedsændrende medicin, så medicinfirmaerne kan lave et stort overskud. Psykiatri har ikke nogen rigtig medicinsk videnskab bag sig. Behandlerne på dette felt synes blot at basere deres diagnoser på gætværk, derfor anser jeg størstedelen for at være svindel.

Jeg tænker, at det ikke gør den store forskel, hvordan Mr. Grinspoon tjener til sit liv, men i betragtning af faren, foranlediget af den medicin som de i den branche bruger, overraskede det mig virkelig, at han ville reagere så voldsomt over for brugen af denne naturlige olie, som aldrig har skadet nogen. I artiklen, han skrev for High Times, var det mere end tydeligt, at Mr. Grinspoon var imod brugen af denne olie, og at han ikke havde foretaget nogle undersøgelser til at bakke sine udtalelser op. Hvis Lester havde undersøgt denne olie ordentligt og havde foretaget den simple nødvendige test, ville det have gjort meget for at redde hans omdømme. I stedet udtalte han sig imod brugen af denne fantastiske medicin og ødelagde derved enhver troværdighed om dette emne, som han nogensinde havde fortjent i årenes løb. De kommentarer, som han skrev i denne artikel, gjorde meget for at skabe uklarhed og holde offentligheden misinformeret, men jeg er sikker på, at hans udtalelser behagede dem, der forsøger at holde sandheden skjult.

Jeg vil ikke sige, at Lester Grinspoon ikke har gjort meget for at øge den offentlige bevidsthed om den medicinske anvendelse af denne plante. Jeg føler ikke desto mindre, at både han og High Times har svigtet i dette tilfælde og kunne have gjort meget mere. For at gøre tingene endnu værre blev jeg informeret om, at Lester havde givet et interview i en canadisk radio, hvori han erklærede, at de mennesker, der var kommet til mig, kun troede, de havde kræft. Mr.

Grinspoon havde aldrig mødt disse patienter, og han havde ingen adgang til deres medicinske journaler, så hvordan kunne han vide hvilke sygdomme, disse mennesker led af? Gennem årene har jeg hørt nogle meget dumme udtalelser fra folk, der forsøgte at skjule kendsgerningerne, men denne her tog virkelig prisen.

Hvis de, der kom til mig, ikke havde kræft, så vil jeg gerne have Mr. Grinspoon til at forklare, hvorfor hospitalsvæsenet havde givet disse patienter nok kemoterapi og stråling til at sende dem direkte i hænderne på døden. Patienterne, der kom til mig, led af kræft og en lang række andre medicinske problemer. For mange udøvede denne olie i sandhed mirakler, og de blev helbredt. Faktum er, at dette er nemt at verificere ved i al sin enkelthed at koble sig på Internettet og kigge på samtlige udsagn om brug af Olien, der er tilgængelige.

Efter at have erfaret hvad Grinspoon havde ytret, var min eneste konklusion, at enten var han grusomt misinformeret, eller også involverede han sig i relationer med onde individer, der havde betalt ham for disse udtalelser. Hvis jeg ikke har tilstrækkelig viden til at danne mig en mening om et givent emne, forholder jeg mig tavs – i modsætning til folk af Lesters kaliber. Seriositeten af dette emne taget i betragtning er det for dårligt, at mange andre derude ikke har samme indstilling. Jeg finder ingen glæde i at negligere dem, der er anerkendte på dette område, men hvis deres udsagn forårsager, at disse unødvendige lidelser kan fortsætte, vil jeg, som du kan se, reagere uden tøven.

Den tid jeg var tilladt at opholde mig i Europa lakkede mod enden i begyndelsen af februar 2010. Jeg manglede midlerne, der ville have kunnet gøre mit ophold længere, så nu var det på tide for mig til at tage af sted. Aftaler blev indgået, og jeg blev sendt til den kroatisk ø Hvar i selskab med en ung charmerende tjekkisk kvinde ved navn Kristyna Novakova. Hun tog med for at sørge for at få mig placeret i mine nye omgivelser og for at vise mig, hvordan man bruger den lille bærbare computer, der var blevet sendt fra Canada.

Da jeg havde brugt meget lidt tid på og omkring computere, ville det kræve noget af en indsats fra min side at blive fortrolig med at benytte disse elektroniske vidunder. Efter omtrent to uger på øen var Kristyna nødt til at rejse tilbage til Tjekkiet for at forberede sig på en eksamen. Til den tid havde vi udviklet en ret tæt relation, og jeg så hende næsten som en datter. Hun havde været mig en stor hjælp, og jeg vidste, at jeg ville savne hendes tilstedeværelse efter hendes afrejse. Vores tid sammen fløj af sted, og så kom dagen, hvor hun skulle rejse, og jeg blev efterladt på øen til at klare mig selv.

Med små skridt blev jeg mere og mere vant til at bruge den nye bærbare computer, og dette lille apparat gjorde mig igen i stand til at komme i kontakt med resten af verden. Der var en konstant strøm af e-mails at bruge min tid på, og fra tid til anden gik jeg mig en tur for at suge denne fortryllende ø's smukke

scenarier til mig. Takket være en fantastisk opfindelse ved navn Skype var jeg nu i stand til at snakke med folk fra hele verden på min computer uden omkostninger. For en stund var jeg igen i kontakt med Batya, hun sendte mig videnskabelige informationer om pinealkirtlen (koglekirtlen), som hun sagde, jeg skulle gå igennem.

Igennem mange år har jeg prøvet at forstå, hvordan Oliens magi virkede, men uden den store succes. Den tilsendte research om pinealkirtlen viste, at når THC trænger ind i kroppen, medfører den en produktion af fedtmolekylet ceramid. Når ceramider kommer i kontakt med kræftceller, forårsager dette en programmeret celledød men gør ingen skade på de raske celler. Jeg havde som sådan intet problem med denne forklaring med henblik på kræft, men hvordan kunne denne olie udrette alle de mirakler på andre sygdomstilstande? Efter at have nærstuderet research igennem mange år var det ikke lykkedes os at nå frem til en rationel forklaring på, hvorfor Olien virkede, som den gjorde. Nu med Batyas nye informationer vedrørende pinealkirtlen og den melatonin, kirtlen producerer, begyndte brikkerne at falde på plads.

Når cannabinoider trænger ind i kroppen, bliver de absorberet af CB1 og CB2 receptorerne i vores endocannabinoide system. Dette naturlige system, vi alle har i kroppen, hjælper med at opretholde balance og beskytter os mod inflammationer og andre problemer tilknyttet vores helbred. Når sygdomme og udsættelse for stråling samt andre skadelige stoffer skaber problemer, kan vores kroppe oftest ikke producere nok naturlige cannabinoider til at klare opgaven, så derfor er det nødvendigt at give vores endocannabinoide system et boost igennem cannabinoider, som medicinske typer af hamp kan forsyne os med. Som THC og andre cannabinoider når frem til pinealkirtlen, afkalkes denne kirtel og melatonin-niveauet stiger tusinde af gange. Melatoninerne er den største antioxidant kendt af menneskeheden, og folk der lider af mange sygdomme har som regel et meget lavt melatonin-niveau.

Jeg tror på, at denne forøgelse af melatoninen og den forbedrede funktion af pinealkirtlen har meget at gøre med effektiviteten af denne medicin til succesfulde behandlinger af mange forskellige sygdomme. Olien arbejder også med vores kroppe på mange andre måder i at fremme helingsprocessen, men jeg tror, dette kan være en af de vigtigste af alle. Hvis pinealkirtlen ikke er i en sund tilstand, kan det påvirke, hvordan vi opfatter, hvad der foregår omkring os, og jeg tror, dette er en af de hyppigste årsager til sygdomme som skizofreni. Efter at have modtaget rapporter fra mange mennesker der havde brugt Olien til behandling af psykiske problemer, tror jeg på, at afkalkningen af pinealkirtlen og forbedringen af dens funktion faktisk kan give mange patienter, der lider af psykiske forstyrrelser og andre alvorlige lidelser, en chance for at få et normalt liv igen.

Jeg er ikke læge, og jeg har ikke en masse bogstaver efter mit navn, og jeg har heller ikke endnu de faciliteter og ressourcer, der er nødvendige for at bevise mine udtalelser. Alt hvad jeg fortæller folk om effektiviteten af denne medicin i behandlingen af sådanne tilstande beror på rapporter, jeg har set, eller fra direkte kontakt med patienterne selv. Hvis du eller en du holder af lider af en tilstand som bipolar lidelse eller andre psykiske problemer, hvorfor så ikke prøve Olien og vende ryggen til alle de kemikalier, der skader din krop? Jeg vil gerne takke Batya for al den forskning, hun har gjort, og for at hjælpe mig med at finde en mulig forklaring på et spørgsmål, der har naget mig i meget lang tid. Godt klaret min ven, dit input har været af kæmpemæssig værdi, og ingen af os vil glemme den vigtige rolle, du spillede.

Efter nogle uger på Hvar blev jeg kaldt til den kroatiske hovedstad, Zagreb, for at hjælpe med at behandle en kvinde, der led af lungekræft. Patienten tog oliebehandlingen og responderede godt, selvom det fra min side krævede en del overbevisning for at holde hende væk fra hospitalsvæsenet, der på dette tidspunkt ønskede at give hende kemoterapi. Det har i mange år været et kendt faktum, at kemoterapi er ineffektivt i behandlingen af kræfttyper som den, kvinden her led under, men læger forsætter blindt med at bruge denne gift uden hensyn til den skade, den medfører patienterne.

Da dagen, hvor jeg igen kunne rejse ind i EU, kom, kørte Jiri Vlč sin bil til Zagreb for at samle mig op, og vi tog tilbage til Prag. I den korte tid jeg havde brugt i Tjekkiet, blev der stiftet mange venskaber, og jeg følte mig meget tilpas i dette land. Efter min ufrivillige afgang fra landet føltes det vidunderligt at være tilbage i kendte omgivelser med mennesker, jeg kendte og havde tillid til, der kunne hjælpe og guide mig med mine fremtidige aktiviteter.

Dagen efter jeg vendte tilbage, talte jeg i det tjekkiske parlament. Min tale om denne naturlige medicins helbredende kraft og om, hvorfor den burde anvendes som medicin, fik en meget varm modtagelse af publikum, men den lod ikke til at vække interesse i regeringskredse, hvilket jeg havde håbet på. Da jeg var færdig med talen, vendte jeg sammen med Jildrich og Milan tilbage til Olomouc for at planlægge nye strategier, som kunne skabe noget interesse i regeringskredse for plantens anvendelse som medicin.

Det er mig stadig en gåde, hvordan så mange veluddannede mennesker kunne behandle så stort og vigtigt et emne så skødesløst. Alene ved at søge på internettet kunne jeg se, hvor hurtigt information om brugen af denne medicin spredte sig. Mon de, med de ansvarsfulde positioner i samfundet, forstod hvilket lys, de satte sig selv i ved at undlade at handle med deres landsmænds ve og vel for øje? Jeg må indtrømme, at da blev jeg i sandhed forbløffet over deres opførsel. Siden er jeg dog kommet frem til en større forståelse af deres bevæggrunde.

Selvom jeg kun havde været i Europa i kort tid, begyndte mange mennesker at kontakte mig vedrørende seminarer. Selvfølgelig havde de, som kontaktede mig, kun lidt eller ingen erfaring i at iscenesætte sådanne begivenheder, og finansiering var altid problemet. Helt frem til januar 2012 havde jeg modtaget 10.000 dollars i donationer fra mennesker, som forsøgte at støtte mig i opnåelsen af mine mål. Dette beløb, tilsammen med min lille månedlige indkomst fra Canada, har knap nok kunne dække mit underhold og ikke levnet noget i overskud til at arrangere seminarer for.

Man skulle tro, en sådan sag ville modtage støtte fra velgørere og andre med de nødvendige midler til at få indført brugen af denne medicin i det etablerede system. På trods af at kendskabet til mit virke nu er meget udbredt, er ingen med de fornødne midler indtil nu trådt til med hjælp. Jeg har altid haft meget svært ved at forstå, hvorfor dette emne aldrig har fået den økonomiske opbakning, det virkelig fortjener. Kender velgørenhedsfonde og filantropister som Bill Gates intet til mit forehavende, eller har de andre planer?

Lige siden oprettelsen af disse fonde har de været styret af enorme pengeinteresser, og det er dem, der bestemmer, hvor de tilgængelige midler skal bruges. Er mange af de, som kontrollerer fondene, ikke de samme mennesker, som taler om at affolke planeten? Set ud fra dette perspektiv hvorfor skulle disse kræfter så ønske en medicin, der helbreder verdens befolkning, når deres sande agenda er at eliminere flertallet af os? Jeg kan ikke engang foregive at kunne forstå disse menneskers tankegang eller handlemåde. Hvilken ret har de overhovedet til at affolke denne jord? Planlægger de mon dette, fordi de har talt med Gud, som har givet sin godkendelse, eller er de simpelthen onde?

I 1940'erne udryddede Hitler med vold og dødslejre store dele af etniske befolkningsgrupper, som han anså for uønskede. Hvis de, som i dag presser på for affolkning af jorden, får held i deres bestræbelser, vil Det Tredie Riges forbrydelser blegne i sammenligning. Jeg ved ikke, hvordan de, som planlægger vores udryddelse, føler ved dette. Men jeg ved, at jeg ikke ville ønske at leve med mig selv vel vidende, at jeg var indblandet i det største folkemord i menneskehedens historie.

De som ønsker, at vi afgår ved døden, burde slet ikke have så mange penge og så meget magt. Hvis de ikke havde det, ville det sikkert være en bedre verden for os alle at leve i. Nogle få alt for velhavende bankfamilier og andre med fordægte dagsordener, krav og påbud kan ikke underkende 6,8 milliarder lidende menneskers velbefindende. Med tiden kommer de måske til at sande, hvor fejlslagen deres vej er, men den tid er ikke kommet endnu.

Før jeg forlod den tjekkiske republik for at tage til Kroatien, sendte min søn mig en kopi af den meget store aktie, som stod i mit navn. Jindrich fik lavet kopier i håbet om, at nogle advokater, han kendte, kunne afgøre, om den var ægte. Un-

der mit ophold i Kroatien bad jeg også kroatisk sagførere om at vurdere dens ægthed. Både de tjekkiske og de kroatisk sagførere sagde, at så vidt de kunne afgøre, virkede aktien ægte nok, men de havde ingen anelse om, hvordan den kunne realiseres. Hjemme i Canada prøvede andre indehavere af lignende aktier også uden held at afgøre, hvordan der via disse dokumenter kunne tilgå dem midler. Jeg er stadig i dag i tvivl om, hvorvidt denne aktie har nogen reel værdi, men udfra hvad jeg har erfaret, tvivler jeg. Hvis nogen nogensinde skulle tilbyde dig en sådan aktie, ville jeg – hvis jeg var dig – tænke mig godt om, før jeg besluttede at investere så meget som en øre deri, for efter min mening kunne salg af sådanne aktier meget vel være endnu et fupnummer.

Den aktie, jeg har, som er skrevet i mit navn, er underskrevet af Tiumothy Geithner, som var direktør for The Federal Reserve Bank i New York, dengang aktien blev udstedt. Han er nu finansminister i USA, og efter hvad jeg kan forstå, lader mange til at mene, at han ikke er meget andet end en pengeopkræver for Rothschild bankkoncerner. Hvis dette er rigtigt, mener jeg, det er urealistisk at forvente finansiering fra sådanne kilder, eftersom Rothschild og lignende koncerner uden tvivl har store aktieposter i den farmaceutiske industri. Cannabismedicinen kunne i fremtiden sætte alle disse koncerner helt ud af spillet. Derfor tvivler jeg stærkt på, at den herskende elite vil forsyne mig med midler til fuldførelse af forehavenet.

I april 2010 modtog jeg besked om, at min kære ven og mentor, Jack Herer, var død. Jeg var, som så mange andre der personligt havde kendt Kejseren af Hamp, helt ødelagt over hans bortgang. Jeg prøvede på det tidspunkt at forfatte en kort tekst om Jack, som jeg kunne udgive på internettet, men jeg var så følelsesmæssigt berørt, at jeg ikke kunne fuldføre opgaven. Jack var et menneske, som kun kunne beskrives som værende en éner. På grund af sine bedrifter havde han en stor tilhængerskare og mange beundrere. I årtier havde Jack været bevægelsens livsnerve. Nu var han borte og kunne ikke guide os. Midt i min sorg over Jacks død kunne jeg ikke lade være at undre mig over de begivenheder, som førte til hans bortgang.

Eftersom jeg har været lidt ude af trit med begivenhederne, imens jeg har været herovre i Europa, har mine informationer omkring Jacks død ikke været helt fyldestgørende. Jeg ved dog, at det desværre var blevet forbudt Jack at indtage Olien, og at der var blevet udstedt en dommerkendelse, som forment hans kone, Jeannie, adgang til at besøge sin mand i hans stue på hospitalet. Af hvilken grund ville man gøre noget sådant? Jacks kone er et af de sødeste mennesker, jeg nogensinde har haft fornøjelsen af at tale med. Hertil kommer spørgsmålet om, hvorfor Jack blev forbudt at indtage Olien, når lægerne og alle andre havde set, hvor meget den hjalp ham.

Hvad der blev gjort mod Jack Herer og hans kone overgår enhver fatteevne, og jeg føler, vi alle bør vide, hvad der virkelig hændte. Det er mit håb, at hampbe-

vægelsen ikke helmer, før vi har opklaret, hvem de ansvarlige er. Der ville have været en god chance for, at Jack stadig i dag ville være i live, hvis han blot havde haft adgang til Olien. Istedet fyldte systemet ham med giftige kemikalier og fratog hans hengivne kone retten til at besøge sin mand. Bør vi lade de ansvarlige slippe, som om intet er sket, uden at retfærdigheden sker fyldest? Den største leder nogensinde i hampbevægelsen blev taget fra os under meget mystiske omstændigheder. For mit vedkommende ønsker jeg klarhed over denne afslutning på begivenhederne, og jeg håber, andre i bevægelsen også har det sådan.

Et par dage efter Jacks bortgang overværede jeg hans bisættelse via internettet. Steve Hager stillede sig op og meddelte de tilstedeværende, at Jack havde ønsket, at jeg skulle overtage hans plads, hvis der nogensinde skete ham noget. Jeg havde tidligere sagt til Jack, at jeg ingen interesse havde i at erstatte ham. Jeg var allerede meget optaget med medicinen og følte ikke, jeg også havde tid til at udfylde Jacks rolle. Men efter at Steve havde kundgjort Jacks ønsker, så det ud til, at der ikke var nogen vej tilbage, og det så nu ud til, at jeg var bevægelsens nye leder.

Jack var et menneske, jeg virkelig havde set op til, og omstændighederne taget i betragtning var det mindste, jeg kunne gøre, at ære hans ønsker. Måske var jeg stadig ukendt for nogen i bevægelsen, men snart ville de opdage, hvorfor Jack havde ønsket, at jeg skulle træde i hans sted. Indtil jeg dukkede op, havde Jack været bevægelsens eneste ildsprudlende drage. Efter min mening gjorde de fleste af bevægelsens aktivister stort set ikke andet end at blæse røgringe, og deres indsats havde ikke den ønskede effekt. Nu, da Jack var væk, håbede jeg at udvise samme ildhu som ham i forhold til dem, der var for plantens fuldstændige legalisering. Det som Jack havde påbegyndt, havde jeg tænkt mig at fuldføre, og hvilken større sag kunne jeg få lagt i mine hænder? Nu var det eneste spørgsmål, hvor lang tid det ville tage for mig at fuldføre det mål, Jack havde stillet op for mig. Kun tiden ville vise det.

Kapitel 19

Medicin eller trussel

Takket være de frø jeg havde bragt tilbage fra Amsterdam, var der nu meget mere brugbart materiale til rådighed til at producere medicinen i den Tjekkiske Republik. Før jeg kom, dyrkede mange mennesker gode sativa varianter, hvilke jeg for det meste ikke var i stand til at bruge. Hjemme i Canada var det meget nemt at finde indica varianter, men i Europa var der meget lidt materiale til rådighed fra stærke medicinske indica planter, hvorfra jeg kunne producere denne medicin ordenligt. Som flere og flere begyndte at dyrke den rigtige art, blev det langt mindre frustrerende for os at finde det materiale, som var nødvendigt. Jindrich og Milan havde snart mange mennesker under behandling i Tjekkiet med olie produceret af god medicinsk indica, og patienter reagerede virkelig godt. Alt i alt kan det kun siges, at de havde rigtig god fremgang, og jeg var ret tilfreds med det resultat, jeg kunne observere.

Det var over otte måneder siden, jeg havde foretaget foredragstourneen med Dr. Hanus, men Melissa Balin gav aldrig adgang til disse optagelser, som hun havde lovet. Jeg kontaktede hende og spurgte, hvorfor hun ikke havde gjort det. Hun forsøgte så at fortælle mig, at det ikke var blevet sendt, fordi Jindrich og Milan skyldte hende penge. Det hun sagde var simpelthen opspind. Fordi hendes ankomst var planlagt med så kort varsel, tilbød Jindrich at hjælpe hende med at finde ekstra arbejde, imens hun var der. Jindrich havde aldrig mødt hende før tourneen, og efter han så, hvordan hun behandlede sig selv, blev han klar over, at hun ikke ville passe ind i de planer, de, han kendte, havde. Så fra min synsvinkel synes jeg, det er mere korrekt at sige, at Melissa selv var ansvarlig for ikke at få andet arbejde i løbet af sit tre ugers ophold i Tjekkiet – ikke Bayer & Romsy.

Ingen af os var betalt for at lave tourneen, kun vores udgifter ville blive dækket. Hvis jeg vidste, at hun havde forventet at komme hjem med en stor bunke penge, så ville jeg overhovedet aldrig have taget hende med på tourneen. I løbet af hendes ophold i Tjekkiet gav jeg denne kvinde ca. 700 € af min egen lomme,

og Jindrich og Milan sørgede for alt andet, hun behøvede. I forhold til de penge der blev brugt på hende, ville det have været meget billigere at hyre en lokal filmfotograf til at filme seminarerne, og vi ville have haft færdigt materiale til rådighed med det samme.

Jeg har i min tid hørt mange dårlige undskyldninger og mødt et ukendt antal bedragere. Men for mig var det hun prøvede på simpelthen helt utroligt. Hun tilbageholdt optagelser, der kunne have hjulpet det tjekkiske folk til at forstå, hvad denne medicin drejer sig om. I stedet for at sende optagelserne som hun burde have gjort, havde Melissa valgt at holde på det i håb om at modtage en finansiell gevinst. Jeg kontaktede hende tilbage og udtrykte min væmmelse og fortalte hende, at jeg aldrig ønsker at høre fra hende igen. Det undrer mig, at nogle mennesker kan være så små og selvcentrerede. Og så igen, hendes opførsel var virkelig ikke så usædvanlig, når man ser på det faktum, at jeg havde mødt så mange andre med fordrejede agendas og skumle planer, der ikke var spor bedre end hendes.

På andre områder gik tingene i det mindste meget bedre. Jeg modtog nu en konstant strøm af e-mails, der var meget positive af natur. Det var en rar følelse at blive kontaktet af mennesker, jeg aldrig havde mødt, der fortalte mig at takket være vores informationer, havde de været i stand til at behandle deres cancer eller andre seriøse diagnoser. E-mails som disse skaffede ikke mad på bordet eller penge i min lomme, men det styrkede min motivation at vide, at så mange blev hjulpet alle vegne. Nu var det ikke længere noget, der foregik i udkants Nova Scotia. Spørgsmålet om den medicinske brug af Olien havde nu verdens opmærksomhed.

Selvfølgelig, med al den opmærksomhed vedrørende Olien, kom der også mange problemer. Mennesker alle vegne prøvede at producere og sælge olie til dem, der havde behov for behandling. Alt dette ville være vældig godt, hvis alle var ærlige og havde omsorg for dem, de solgte til. Desværre, og alt for ofte, var dette ikke tilfældet.

Fordi mange af dem, som nu kunne sælge Olien, havde været illegale forhandlere i fortiden, drejede deres interesse sig om at lave så mange penge som muligt. Mange patienter havde vanskeligt ved at finde det rigtige startmateriale og kunne ikke producere denne medicin selv, så de blev nødt til at vende sig til de lokale forhandlere. Det er meget let at sælge olie til nogen, der intet ved om, hvordan det er produceret, og som er naiv omkring emnet. Ville nogen af dem som forhandlede denne medicin til umistænksomme patienter blande en lavkvalitets olie i, så de kunne få en højere profit? Det kan du vædde dit liv på, de ville.

Jeg prøver ikke at sige, at alle involverede i at forhandle olie opførte sig på denne måde. Med sikkerhed producerede langt de fleste af forhandlerne høj-

.....

kvalitets medicinsk olie, og de havde omsorg for patienternes velbefindende. Men desværre, det samme kan ikke siges om andre. Ud fra det antal klager jeg modtog, var det mere end tydeligt, at mange patienter simpelthen blev snydt. Sagt på en tydeligere måde, nogle var endda afgået ved døden, fordi der blev solgt underlødige olie til dem, hvilket forringede deres chance for at overleve. Som om denne situation ikke var slem nok, så lod det nu til, at Gud og hver mand brugte mit navn og udtrykket "Phoenix Tears" for at sælge deres produkter. Nogle af de påstande, jeg er stødt på, er simpelthen forfærdelige og viste, at nogle vil bruge alle midler for at snyde menneskeheden. Der var endda dem, som påstod, at jeg var direkte involveret i deres foretagener og, at de var i kontakt med mig ofte. At sige disse ting gav kunderne mere tillid til den olie, de købte, men det sendte mange hovedpiner i min retning.

Oftentimes har jeg modtaget e-mails fra patienter, der fortæller mig, at de har købt min olie af nogen, og at den ikke virkede eller havde samme effekt, som dem jeg havde beskrevet på vores hjemmeside. Jeg havde så den ubehagelige opgave at informere dem om, at de ikke havde købt min olie, og de var højst sandsynligt blevet snydt og bedraget. I nogle tilfælde havde mennesker lånt tusindvis af dollar og havde brugt deres opsparing, og de havde ikke råd til at miste disse penge. Det, der foregik, fik mig til at føle mig ansvarlig på en måde, men helt ærligt, jeg var på ingen måde involveret i disse forhandlere, og jeg havde aldrig modtaget en øre af nogle af dem. Papirarbejdet var på plads i forhold til at beskytte navnet "Phoenix Tears" mod at blive brugt af andre. Ingen kunne bruge navnet lovligt, men det forhindrede ikke et stort antal i at gøre det. Fordi der var så mange, var det umuligt for mig at sætte en stopper for dem alle. På vores hjemmeside har jeg fortalt folk om situationen og advaret dem om, at hvis de ønsker den ægte vare, er det for nuværende bedst at producere deres egen medicin. Ingen kvalitetskontrol eller standarder var endnu på plads, så hvordan kunne de overhovedet vide, hvad de købte?

Jeg har ofte været nødsaget til at forklare dem, som kontaktede mig for at finde en forhandler, at det ikke er muligt for mig at sende dem til nogen. For at jeg skulle kunne gøre det, skulle jeg møde disse forhandlere personligt og vide præcist, hvad de forhandler. Som et resultat af den urene straffeattest jeg havde fået for at hjælpe mennesker med deres sygdomsproblemer, kunne jeg ikke engang rejse ind i USA, og der var altid spørgsmålet om ikke at støtte mig for at tillade mig at rejse. Så hvordan kunne jeg på nogen måde være klar over, hvilken kvalitet Olien har eller hvilke forhandlere der producerer i andre lande? Udover dette så brugte de, som producerede Olien, ofte deres egne metoder og fulgte ikke vores instruktioner, så jeg havde ingen ide om, hvad de forhandlede.

I øjeblikket kommer visse forskere med påstande, som jeg føler kunne mislede offentligheden. Disse påstande drejer sig om en ikke psykoaktiv komponent, CBD, som hampolien indeholder – afhængigt af hvilken sort, Olien er blevet produceret af. Nogle påstår, at olier med et højt indhold af denne komponent

kunne være effektivt i behandlingen af kræft, og det lader til, at deres mål med dette er at fjerne den effekt, som denne medicin kan afstedkomme, der gør patienten "høj", indtil man har vænnet sig til at bruge medicinen. Hvad de taler om, er endnu ikke bevist, og hvis jeg fik en indre cancer, ville jeg ikke engang overveje at tage sådan en olie. Hvis Olien ikke kan gøre en "høj" – hvilket jeg tror er et medicinsk gode – så er det sandsynligt, set med mine øjne, at den ikke vil være nær så effektiv i behandlingen af patienter med alvorlige lidelser.

Jeg siger ikke, at denne forskning ikke er valid, men ofte vil forhandlere komme med denne påstand, blot for at de kan sælge det, de forhandler. Efter min mening skulle olier med højt CBD-indhold ikke testes på patienter med alvorlig indvendig cancer. I stedet tænker jeg, det ville være meget mere sikkert at fastslå den helende effekt på lidelser som hudkræft, og hvis det viste sig at være effektivt, så kunne det bruges indvendigt. Eftersom den olie jeg har produceret allerede har bevist sig selv, synes jeg ikke, patienter skal spille med deres liv ved at tage olie, som ikke har de samme kvaliteter. At komplicere ting til døde er et mønster som menneskeracen er velkendt for, men jeg kan lide at holde tingene enkle, så mennesker kan forstå. Hvis det virker, så virker det, så hvorfor pille ved det perfekte, indtil det er blevet bevist, hvad nogle siger om andre aspekter af denne plantes helbredende muligheder.

Indtagelsen af enhver olie skulle handle mere om patientens personlige præferencer i forhold til effekten. Ikke to af os har samme kropskemi, og derfor kan du måske ikke lide en olie, som jeg kan lide effekten af. Det skulle være muligt for patienter at afprøve medicinsk olie fra forskellige arter. Så ville de være i stand til at vælge det, der bedst passer til deres behov. Hvis dette blev gjort ordentligt, ville der i de fleste tilfælde ikke være behov for, at en læge kom indover. I sidste ende, hvem ville vide bedre end patienten selv, hvad de føler sig komfortable ved at tage? Sagt lige ud, ingen læge har denne viden, så jeg føler, at patienten selv skulle have lov til bestemme, hvor hurtigt Olien tages og hvilken olie, de ønsker at indtage. Så længe den olie de bruger har den ønskede medicinske effekt på deres helbred, er patienten i kontrol over egen behandling.

Jeg foretrækker helt sikkert, at patienter forsøger at følge den fremgangsmåde, jeg har udviklet for bedste resultat, men nogle med lav tolerance for dette produkt finder måske, at de behøver at indtage Olien mere langsomt. Jeg fortæller altid dem, som planlægger at begynde at indtage Olien, at det ikke virker med mindre, det er i dem, men det er virkelig op til patienten, hvor hurtigt dette sker. Til en med en livstruende sygdom mener jeg det eneste gode råd er at indtage Olien så hurtigt som muligt for at bringe sygdommen under kontrol. Jeg har mødt nogle, som blev anset for værende terminal af lægerne, der tog denne medicin mere langsomt, og alligevel oplevede disse ret ofte stadig gode resultater.

Hvis jeg led af noget som terminal cancer, og jeg havde en effektiv, harmløs

behandling til at bekæmpe sygdommen, ville jeg sikkert prøve at tage behandlingen på rekordtid, fordi jeg ved, det ville kunne forhøje min chance for at overleve. Med tiden vil mennesker blive klar over, hvor sikkert det er at bruge denne medicin, og når dette sker, forventer jeg at et langt større antal vil vise interesse for den.

Da jeg bragte dette frem til alles opmærksomhed, troede jeg, at de fleste ville se på produktionen af denne naturlige medicin som værende en menneskeret, som vi alle fortjener. Der er mange, som føler at min vision for, hvad der skulle foregå, er den eneste fornuftige måde at opfylde enhvers behov for denne medicin på – på den billigste og hurtigste måde. Utroligt nok lader det til, at medicinalindustrien stadig mener, at de fortjener et stykke af kagen og nogle lægger an til at producere hampmediciner i stor skala. Siden de, som kontrollerer disse firmaer, allerede har regeringer i deres lomme, er det meget usandsynligt, at de vil møde megen modstand. Alt dette vil være fantastisk for profitkolonnerne i deres firmaer, men det vil være os, der får lov at betale en formue. Oveni det forventer jeg, at regeringer vil forsøge at fortsætte med at forhindre det almindelige menneske i at dyrke og producere deres egen.

Jeg er den fyr, som bragte denne opdagelse ud i verden, og at få medicinalfirmaerne til at producere denne medicin er ikke, hvad jeg havde i tankerne. Jeg gjorde ikke alt dette for at hjælpe firmaer med at skabe enorm profit. I stedet har det altid været mit mål at gøre noget, som ville være til stor hjælp for os alle. Når det kommer til at dyrke og til medicinsk brug af hampplanten, så tror jeg kun på én ting, total frihed! Og, når vi er i mål, er det dét vi vil have.

Desværre er det ikke kun medicinalindustrien, som prøver at udnytte bevægelsen. Nej, der er også mange andre, som lader til at tænke, at de kan tjene deres formue på den information, jeg har leveret. Jeg er blevet kontaktet af et stort antal private og organisationer, som forsøger at få min opbakning til at promovere deres produkter. Nogle har endda givet generøse tilbud om aktier i deres firmaer, hvis jeg var villig til at arbejde med dem. Men jeg brød mig ikke om den retning, de planlagde at tage, og på mig virkede det, som om det kun handlede om de penge, der kunne laves, så jeg bestemte mig for at holde mig til min oprindelige plan.

Godt nok kommer jeg fra Nova Scotia, men jeg er ikke et fjols. Nu da jeg er ved at blive mere kendt, kunne en af disse organisationer bruge mit navn til at sælge deres produkter, hvis de havde haft succes med at få mig med på vognen, hvilket jeg er sikker på ville hjælpe gevaldigt på salget – men hvad med kvalitet og pris på varerne som de har i sinde at producere? Det har taget mange år, men folk har endelig fået tillid til mit navn, og jeg ville aldrig tillade, at den tillid blev brudt af et døgnfluefirma, som forsøger at tjene på sagen.

Jeg har ikke noget problem med, at andre producerer denne medicin, og hvis

de producerer et kvalitetsprodukt, vil det skabe sit eget omdømme uden min indblanding. Vi giver instruktionen, så alle kan producere, hvad mange nu kalder Rick Simpson Olie, og ofte refererer folk simpelthen til det som RSO, men i virkeligheden har jeg ingen kontrol over kvaliteten af medicinen og produkter, som andre producerer. Siden jeg er den virkelige Rick Simpson, og jeg ikke er direkte involveret i andre på dette område, producerer mange simpelthen medicinen på deres egen måde, og alligevel kalder de det RSO. Jeg så denne vidunderlige medicin som en gave til menneskeheden, men desværre ser mange andre den som en skøn måde at fede bankkontoen op på.

Forretningsverdenen, som vi har vænnet os til, har givet mange de forkerte ideer, og mennesker må se at få alt det pjat om at skabe kæmpe profitter, på dem der lider af sygdom, ud af hovedet. Det er den slags tankegang, der har skabt den situation, vi står i nu i dag, så jeg tror, det er på tide, at vi får en mere realistisk indstilling. Hvis vi skal fremad, må det almindelige menneske gives den ret, som den enkelte ønsker til selv at producere denne medicin – eller at få en anden til at levere til deres behov til en rimelig pris. Dagene, hvor man tjener hundrede eller tusind gange mere, end produktet koster at fremstille, er slut. Uden tvivl vil medicinalfirmaer og andre prøve at sælge deres medicinske hamp produkter og de, som har regeringsforbindelser, vil sikkert ikke blive generet, men de fleste af os vil ikke have råd til den medicin, vi har brug for, fordi medicinalfirmaer og andre som leverer Olien vil kræve så høje priser.

Endelig forventer jeg, at befolkningen bare vil ignorere den absurde lov imod brugen af medicinsk hamp samt de regeringer, som prøver at holde fast i sådanne love. Ingen vil betale høje beløb for noget, de selv kan dyrke og producere, og i en rationel verden – hvorfor skulle de? Siden de fleste ikke vil være i stand til at skaffe denne medicin pga. de priser, forhandlerne vil kræve, vil deres eneste mulighed være at blive deres egen leverandør. Om kort tid vil næsten alle bruge Olien, så i fremtiden vil efterspørgslen på denne substans være helt utrolig.

Den eneste måde at håndtere dette fornuftigt på er ved at give alle retten til at skaffe deres egen. Hvis regeringer prøver på andet, vil de blive nødt til at gøre hele planeten til et fængsel. Selv hvis vores regeringer skulle prøve på noget sådan, tror jeg helt realistisk, at deres egne borgere ville sørge for, at de blev væltet lang tid før, de kunne færdiggøre sådan en plan. Som du kan se, så spiller regeringer og andre der fortsat ønsker at forbyde hampmedicinen æslets rolle, som kunne ende med at fange dem i en fælde, hvor ingen flugt er mulig.

Hvis den dag nogensinde kommer, hvor jeg har tid og frihed til at gøre det, så vil jeg gerne starte mit eget avls-program. Jeg har testet mange arter af hamp i de lande, som jeg har besøgt. Selv om ret mange af disse arter er velkendte, har jeg aldrig fundet noget, der matcher den styrke, der er i nogle af de typer hamp, som jeg dyrker tilbage i Canada. Jeg siger ikke kun dette, fordi jeg prøver at

overbevise mennesker om, at jeg er den bedste hampdyrker på planeten, eller at frøfirmaerne ikke allerede producerer gode medicinske arter. Jeg siger i stedet dette, fordi nogle af de arter, jeg dyrkede til perfektion, var så stærke, at det virkelig var utroligt.

Nogle varianter var så stærke, da jeg testede dem, at alt hvad jeg behøvede var to sug på en joint, og så var det sengetid. Det var den effekt, jeg oplevede ved at ryge en meget lille kvantitet af topskudmaterialet, så du kan forstille dig den bedøvende effekt, sådanne varianter ville have, når det bliver produceret til en koncentreret olie. Desuden har jeg ofte fundet, at mange af de olier jeg leverede havde en stærk euforiserende effekt, hvilket de fleste patienter fandt ønskværdigt for deres behandling. Selvfølgelig var denne kombination præcis, hvad jeg ønskede for at producere denne medicin, og jeg gik selv langt, når jeg købte materiale fra andre for at finde disse kvaliteter.

Frøfirmaer producerer helt sikkert nogle varianter, der har vidunderlige medicinske egenskaber, men jeg tror fritidsavlere ofte kan producere varianter, der på en måde har mere styrke. Til alle som måtte have sådanne frø til deres rådhed, ville det være af stor gavn, hvis de ville give nogle få til mig, så jeg ikke behøver at spille tid på arbejdet med varianter, der er mindre potente. Henover tiden vil jeg gerne avle og krydse disse varianter og studere deres medicinske kvaliteter ved at teste dem både på mig selv og andre patienter med forskellige lidelser. Et af de største problemer for medicinbrugere i dag er, at vi aldrig er helt sikre på, hvad vi vil få, når vi bestiller frø. Ved at gøre som jeg foreslår, vil patienter derved vide, hvad de får, når disse arter er stabiliseret. Vi kunne så give dem til dem, som ønsker at dyrke deres egen til medicinsk brug.

Jeg taler ikke om en eller anden stor pengeskabende operation, der ville skabe store profitter, fordi jeg ville sikre mig, at frøene ville blive solgt så billigt som muligt. Hvis du eller en du kender kunne hjælpe, ville det være højt værdsat. Lige nu rejser jeg stadig fra land til land, og i nær fremtid håber jeg at få startet et avls-program. Så hvis du kan hjælpe med at bringe, hvad der er behov for, så send venligst frøene med en kort beskrivelse af, hvad du har observeret omkring denne variants effekt til min søn, så han kan sørge for, de kommer til mig. Hans adresse er følgende:

Mike Simpson, 344 Little Forks Rd., GD, Springhill, Nova Scotia, Canada BOM-1X0. Send venligst ikke lav-kvalitets frø, fordi du vil lave sjov; hvad jeg forsøger at gøre er meget seriøst, og jeg har virkelig ikke tid til pjat.

Jack Herer var den første, der forbandt mit navn med denne medicin, da han begyndte at kalde den Rick Simpson Olie, og snart begyndte nær sagt alle at referere til den som RSO. At tilknytte mit navn betød at mange blev klar over, at der var noget specielt ved denne olie. Hvis du prøver at behandle en alvorlig lidelse, er kun det bedste godt nok, og snart blev RSO genkendt for at være præcist det. Men der var stadig en hage ved, at mit navn blev indblandet, og der

var ingen mangel på folk, som var villig til at udnytte situationen.

Helt op til i dag modtager jeg stadig forespørgsler om at levere medicin, men under de forhold jeg lever i nu, er den mulighed udelukket. På grund af absurde love, der er indført over hele planeten mod brugen af denne medicin, hvordan kan jeg så forventes at levere olie til nogen? Hvis jeg blev fanget i at prøve dette i et fremmed land, ville jeg blive arresteret og deporteret med det samme. Min mission var simpelthen at fortælle mennesker, hvordan de kan hjælpe sig selv og tydeligvis, er jeg endnu ikke i en position, hvor jeg kan tilbyde yderligere assistance, før nogle regeringer tillader mig at gøre det.

Jeg er ikke den eneste, som laver disse love og tilbage i Canada, gav jeg dem lidt opmærksomhed, fordi jeg var fuldstændig klar over, at de ikke var logiske. Selv om jeg er særdeles kendt med produktion af denne medicin, ville det kun give problemer for mig at gøre det i et fremmed land. Selvom jeg for nuværende ikke er i en position til at kunne levere denne medicin, er det jeg gør stadig af stor vigtighed for sagen, og jeg tror, de fleste ville være enige i, at det vil være bedst af alle gode grunde, at jeg forbliver i frihed. Jeg har ikke noget imod at kæmpe for vores rettigheder, men jeg er også kun et menneske, og jeg har brug for så mange mennesker som muligt til at støtte op om denne sag.

Er det ikke på tide, at mennesker bliver lidt mere involveret i deres eget helbred og velbefindende? Hvorfor går mennesker ikke til deres politikere og læger og kræver, at der gøres noget? Er de virkelig så bange for dem, hvis lønninger de betaler? Hvorfor tillader befolkninger at dette fortsætter? Kunne det tænkes, at de opfatter magthavernes handlinger som værende udenfor deres kontrol? Hvis ja, så tænker jeg, det er på tide, at de bliver klar over, hvem der skulle arbejde for hvem. Dem vi ansætter som offentlige tjenestemænd skriver under på at tjene befolkningens bedste, men indtil videre er det ikke sket, så det er op til os at kræve vores ret.

At prøve at arbejde med befolkningen kan selvfølgelig have sine faldgrubber. Lige gyldigt hvad du gør, vil nogle mennesker altid nægte at lytte til gode råd. De, som har sådan en indstilling, vil ofte tabe til lidelser, der kunne være blevet helbredt eller kontrolleret, hvis blot de havde taget sig tiden til at informere sig selv om egen situation. Mange olieleverandører, der prøver at hjælpe andre med deres fysiske problemer, har kontaktet mig i frustration over nogle af deres patienters opførsel, men man kan desværre ikke gøre meget, hvis en patient selv nægter at søge oplysning og lytte til fornuft. Før i tiden har dette været grunden til, at jeg har nægtet at give Olien til enhver, der for nuværende tager kemo og strålebehandling og til dem, der planlægger at gøre det.

Hvis de ikke kan tage sig tid til at forstå, hvad lægeverdenen prøver at gøre ved dem, hvilket formål ville det så have, at jeg drev mig selv til vanvid ved at prøve at hjælpe mennesker med så selv-destruktive tanker? Der er ingen tvivl

.....

om, at Olien ville give patienter som tager kemo eller stråleterapi en bedre overlevelseschance, men hvorfor skal jeg prøve at hjælpe dem, som tager disse ting, når jeg ved, at hvad de gør i højeste grad reducerer deres overlevelseschancer. For mig ville det være det samme at give Olien til nogen, der er villig til at tage disse farlige behandlinger som at give det til en, der vil begå selvmord. Voksne er gamle nok til at tage deres egne valg; og hvis de ønsker at tage fornuftig medicin som behandling for deres kræft, så er jeg til deres rådighed. Hvis de ikke vil lytte til fornuft, så er de stadig fri til at tillade lægesystemet at få deres vilje. Min måde at gøre tingene på virker måske grusom på nogle, men Olien er så værdifuld, at det ikke må spildes, og hvis du eller enhver anden havde stået i min situation, tror jeg ikke, I ville have gjort det anderledes.

I modsætning til mennesker som forventes at have skelneevner og fornuft, har dyr på den anden siden en undskyldning. De har ikke hånd om den måde, vi kommunikerer på og forventes ikke at have en større forståelse. Samtidig er jeg ked af at sige, at de i mange tilfælde også kan være meget mere samarbejdsvillige og behagelige at arbejde med. Ret ofte modtager jeg e-mails fra mennesker, som behandler deres kæledyr for forskellige lidelser, såsom cancer. Resultatet som mange har fået er overvældende. Meget tit er dyr som fx hunde blevet kureret for terminal cancer i løbet af dage.

For nogle er dyr ikke så vigtige, men for mennesker, som er dybt forbundet med deres kæledyr, kan tabet af sådanne dyr påvirke dem stærkt i deres liv. I virkeligheden kan tabet af et kæledyr give en familie langvarig sorg. Det burde være unødvendigt at sige, men vi har nu midlet til vores rådighed, som tillader os at behandle vores egne dyr med en naturlig harmløs og effektiv medicin. Dyr læger er måske imod brugen af denne olie af pengemæssige årsager, ligesom mange menneskelæger. Men burde deres ønsker og behov være vigtigere end vores ret til at behandle disse dyr, som vi er kommet til at elske?

Så vidt jeg kan se, bliver dyr der bliver syge ikke behandlet bedre end deres menneskelige modstykke. I mange tilfælde bliver de givet det samme giftige skidt, som er i brug i behandlingen af mennesker. Hvis jeg havde et kæledyr, der blev syg, ved jeg, hvad jeg ville gøre, og jeg håber, at de, som bekymrer sig om deres kæledyrs velbefindende, vil tænke logisk og gøre det samme. Ingen har ret til at fortælle os, at vi ikke må behandle vores egne kæledyr og husdyr, især ikke når vi ved, hvad der er bedst for dem. Så dette er bare endnu en grund for os til at forene os og bringe disse forbud til en ende.

I 2010 og 2011 kom der mere og mere information på internettet hver dag. Folk som Shona Banda, Dennis Hill, David Triplett samt mange andre begyndte at lægge nogle meget overbevisende video'er på YouTube, som levende fortæller, hvad Olien har gjort for dem. Mange andre interessante video'er blev også lagt ud på YouTube af forskellige mennesker, der brugte navne som Vitamin Cannabis og Cancer Gate osv. for at sprede ordet. Jeg nød virkelig at se mange af disse

klip, og jeg mener, at et menneske som Captain Cannabis gør et vidunderligt arbejde. Det var skønt at se alle disse beviser samle sig så hurtigt, givet af dem der var villige til at stå frem og fortælle om deres oplevelse med denne medicin til offentligheden. I 2011 eksploderede internettet med information om denne sag, hvilket indikerer, at vi endelig har vundet. I løbet af nul tid vil megen viden om den ægte medicinske værdi af denne plante være kendt verden over, og når dette sker, vil der intet være til at stoppe den medicinske brug af cannabishamp.

Jeg ønsker ikke at give nogen det indtryk, at jeg føler, at jeg har kæmpet kampen helt alene. Udtalelser jeg fandt, der støttede brugen af denne medicin, der var sendt ud af forskere som Raphael Mechoulam, Lumir Hanus, Robert Melamede og andre, der er erfarne på dette område, har været uvurderlige for mig. Jeg har talt uddybende med Bob Melamede omkring brugen af denne medicin, og jeg har virkelig nydt nogle af de klip, han har lagt på YouTube. Bob udtrykker sig særdeles vel om dette emne, men det firma som han er involveret i, Cannabis Science, lader til at have en mere industriel indstilling, end jeg kunne ønske for leveringen af denne medicin. Jeg er ikke involveret i Cannabis Science, og hvis de ønsker at gøre sådan, så er det deres valg.

I stedet er jeg meget mere interesseret i at se, at vi alle har retten til at producere vores egen medicin, så det lader til, vi har to forskellige mål i tankerne. Jeg vil ikke involveres i noget, der simpelthen kun er ude på at lave penge, eller som lugter industrielt, siden det er det, som fik os ind i dette rod i første omgang. Hvis den dag kommer, hvor jeg finder en gruppe, jeg føler, jeg kan arbejde med, vil det blive annonceret på vores hjemmeside, så befolkningen kan blive klar over, at jeg samarbejder med disse mennesker, men indtil nu er der ikke sket noget lignende.

Heldigvis for os alle er der også mange andre, der har haft uvurderlige betydning, for at det gode overvandt det onde. Man behøver ikke at være professor for at have stor værdi for denne sag. Janet Sweeney har startet Phoenix Tears Foundation (Fonden), som for nuværende har base i Colorado. På dette tidspunkt er Fonden i sin spæde ungdom, men jeg er sikker på, at de vil få meget mere støtte i nær fremtid. Yderligere har Janet med succes hjulpet mange mennesker med deres fysiske lidelser, og hun er en fantastisk ambassadør for sagen. Selvom jeg ikke er direkte tilknyttet Fonden, taler vi ofte sammen, og hun har gjort alt, hvad hun overhoved kunne for at hjælpe på alle måder. Jeg kan kun tilføje, at Janet virkelig er en perle, og jeg er så glad for at have en med hendes etiske sans, der viser retningen, som Phoenix Tears Foundation vil tage.

Listen af mennesker der har spillet en rolle i at hjælpe med at sprede ordet om, hvad jeg gør, er næsten endeløs. De mange internet- og radiointerviews jeg har deltaget i plus de artikler, der er skrevet om mig, har hævet offentlighedens bevidsthed adskilligt. Programmer som "Down the Rabbit Hole" med værten Paula Gloria har gjort meget for at sprede vores information i det nordøstlige

USA og andre steder. Internet- og radioprogrampersonligheder som Max Igan, David Icke, James Martinez, Vinnie Eastwood og mange andre har gjort meget for at gøre opmærksom på brugen af denne medicin på deres hjemmesider og i udsendelser. At dømme efter responsen på hvad de har gjort, tror jeg, deres input har været uvurderlig for sagen, og jeg kan ikke lade være med at anse dem alle for at være modige i den rolle, de har spillet.

Efter at have forstået vigtigheden af hvad disse mennesker lægger frem, kan offentligheden tage langt mere oplyste beslutninger i forhold til, hvordan de kan behandle deres lidelser. Det arbejde som disse mennesker gør redder mange liv og hjælper et utal med lidelser, de troede var uhelbredelige. Den viden man får ved at lytte til disse mennesker, og til hvad mange andre har at sige om emnet, slår fast at med mindre noget bliver gjort i en fart for at ændre tingene, er vores verden i store vanskeligheder, og det er muligt, vi alle burde tænke to gange, før vi følger lægens ordre.

Når du bruger fornuften, kan du se, at det som læger og medicinalindustrien har udskrevet ikke er medicin. Hvis du spurgte en ti-årig om, de tror strålebehandling, kemiske stoffer og gift er godt for dem, vil de med det samme svare "Nej." Stil nu din læge samme spørgsmål og normalt vil du blive fortalt, at brugen af disse farlige substanser og behandlinger er nødvendig for at kunne behandle dig effektivt. Hvis et barn har mere fornuft og medicinsk viden end en doktor, tror jeg, I alle vil være enige i, at vores sygehusvæsen har brug for justeringer. Da det at redde liv og lindre lidelse er deres udtrykte mål, skulle man mene, at de kunne se deres egne fejl. Indtil nu lader dette dog i de fleste tilfælde ikke til at være sådan, men med en smule hjælp fra vores ven hampplanten og en befolkning der siger fra, er jeg sikker på, at lægerne snart er med.

I mange årtier har læger og forskere podet tumorer i forsøgsdyr med cannabinoider i deres laboratorier. Deres resultater viser, at dette er en meget effektiv metode i behandlingen af cancer, og alligevel nægter de at gøre det samme for mennesker. Sundhedsvæsnet skal forsøge at redde liv, og for dem, som er ved at dø af cancer, hvad har de at tabe? For mig er der ingen gyldig undskyldning for, hvorfor dette ikke er blevet gjort, og jeg mener det tydeliggør, hvor patetisk vores sundhedsvæsen er blevet. Behøver læger og sågar vi selv egentlig tilladelse fra, hvad jeg og mange andre anser for at være en kriminel organisation, FDA (Sundhedsstyrelsen) for at redde et liv med en substans, der allerede har bevist sig selv i at virke i talløse tilfælde og tilstande. Det tror jeg virkelig ikke.

Folk vil ofte prøve at fortælle dig, at læger ikke har andet valg end at følge status quo i deres fag – selv hvis behandlingen de giver er farlig og ineffektiv. Sådanne udtalelser er komplet idiotiske. Udfra min egen erfaring ved jeg, at det er meget svært for ét menneske at gå imod systemet, men er vi mange sammen, er vi stærke. Første prioritet for enhver læge må være patientens velbefindende og at følge deres egen hippokratiske ed. Så hvorfor samles læger ikke for at

sætte en stopper for at bruge substanser og behandlinger, der tydeligvis gør så meget skade? Jeg føler virkelig ikke engang at læger, som vil udskrive hamp i behandlingen af deres patienter, gør alt, hvad de kan, for hvis de gjorde, ville de arbejde sammen og udstille, hvad andre i deres fag i virkeligheden gør. Alt hvad de behøver at gøre er at følge deres egen læge-ed og nægte at gøre mere skade på deres patienter. Den eneste grund jeg kan se, til at dette ikke er sket, er ren grådighed og uvidenhed – forestillet eller ikke, og at de er kujoner. Ville det virkelig være for meget at bede om og forvente, at de professionelle læger, som har vores liv i deres hænder, gør, hvad der er bedst for deres patienter? Hvis ikke, så kan det i virkeligheden kun siges, at vi ikke engang har et virkeligt sundhedssystem.

I længere tid har jeg sagt til mennesker, at de skal læse Jack Herers bog "The Emperor Wears No Clothes" ("Kejseren har ikke noget tøj på"). I starten af 2011 fik jeg endelig mulighed for at se den nye 12. udgave, der skulle indeholde information om mig og denne medicin. Selv før jeg åbnede den, vidste jeg, der var noget helt galt. Bogen havde mange færre sider end den 11. udgave, og selvom jeg ikke havde tid til at se den ordentligt igennem, før bogens ejer skulle gå, havde jeg det indtryk, at Jacks bog var blevet dramatisk ændret, og jeg vidste at hvis Jack stadig var blandt os, ville han ikke være glad. Ikke bare var bogen drastisk forkortet, jeg blev også fortalt af en, der kendte Jack, at den nu indeholdt artikler, som Jack aldrig ville have tilladt. Derudover manglede også al den information, jeg havde sendt til Jack til den 12. udgave.

Det var ikke så meget dét, at det, jeg havde skrevet, var ignoreret, der generede mig. Det var den mangel på respekt, der var vist Jack ved denne nye udgave af hans manuskript, der fangede min opmærksomhed. Der eksisterer i det mindste stadig et større antal af de gamle udgaver, så folk kan læse den besked, som Jack i virkeligheden sendte. Hvis jeg har pengene, og chancen viser sig i fremtiden, vil jeg gerne købe retten til Jacks bog, så jeg kan reproducere det originale manuskript. Dertil planlægger jeg at lægge det kapitel, som Jack havde bedt mig om. Det er, hvad min ven og mentor havde ønsket og hvis muligt, vil jeg se til, at hans ønsker opfyldes.

Efter at have leveret olie i et stykke tid blev jeg klar over, at det ikke er os alle, der tænker på samme niveau. Det lader til, at i gennemsnit har 10% af dem, jeg har arbejdet med, meget let kunnet forstå, hvad jeg fortalte dem. Omkring 40% forstod også mere eller mindre, hvad jeg sagde, hvis jeg bare brugte lidt mere tid på at forklare dem det mere tydeligt. Uanset min tilgang manglede de øvrige 50% dog evnen til at kunne forstå eller viste ingen interesse.

At finde sandheden i det jeg sagde var ikke mere vanskeligt for mange end at lægge to og to sammen – mens andre, lod det til, ikke var i stand til selv at tænke klart efter at være blevet programmeret af systemet. Jeg har virkelig ondt af dem, der er fanget i sådan en tilstand. Hvis jeg manglede evnen til at tæn-

ke rationelt, ville jeg føle, at livet havde for lidt at give. Når man betænker, at denne medicin let kan produceres, og det er sikkert og let at bruge, forbigår det al forståelse, at noget så vigtigt kan blive ignoreret. Desværre viser dette med al tydelighed, at vi som art har meget at lære. I virkeligheden handler det om, hvordan vi er opdraget, hvad vi ser omkring os og den måde, vi er uddannede på. Disse ting bestemmer vores opfattelse af, hvad vi mener er sandheden. Hvis vi bliver givet falske oplysninger, og ikke er ordentligt uddannede, vil mange af os desværre mangle evnen til at afvise det misvisende nonsens, vi fodres med.

I forhold til vores helbred lader vi alt for ofte andre tage bestemmelserne for os. Derefter tager vi villigt farlige behandlinger ved siden af de kemikalier og gifte, vi har fået udskrevet, og vi tænker, at disse ting kan hjælpe os. Sørgeligt! I de fleste tilfælde gør de det ikke, og disse såkaldte behandlinger og medikamenter har ofte en skadelig effekt på vores kroppe. Menneskekroppen er hovedsagelig vand. Hvis vi tillader vandet inde i os at blive forurenede med kemikalier og gifte, hvordan kan vi så overhovedet forvente at forblive raske? Jeg er uddannet energiingeniør, og jeg er fuldstændig klar over den skadelige virkning, som kemikalier og forkerte pH-niveauer kan have på rør og udstyr. Det samme gælder de giftige kemikalier, vi spiser som medicin og pH-niveauet i vores egne kroppe. Med hensyn til vores helbred og velbefindende kan vigtigheden af dette ikke overdrives.

Se, hvad der sker med fisk, når vandet de lever i bliver forurenede, og det ikke har den rette pH-værdi, som disse skabninger behøver. Tror du virkelig, at vi er anderledes? En forkert pH-værdi i jorden eller andre dyrkningsmedier har stor og mangfoldig indflydelse på planterne. Plante, menneske eller andet, vi har alle brug for den rette pH-balance, som tillader os at hele rigtigt og vedligeholde tilstanden af et vibrerende godt helbred.

Alt hvad mennesker behøver at gøre er at identificere, hvad der gør dem skade og så gøre deres bedste for at undgå yderligere skade. Desværre for os alle så har den verden, vi i øjeblikket lever i, farer for vores helbred rundt om hvert et hjørne, og nogle af dem er særdeles godt maskerede. Er de piller, som lægen har givet os, i virkeligheden harmløse at indtage, og er behandlingerne de udskriver sikre? Er den mad, vi allerede ved indeholder konserveringsmidler, pesticider, antibiotika og væksthormoner fx sikker at spise? Hvis du virkelig gav dig tid til at undersøge dette for dig selv, er jeg sikker på, at du vil blive meget oprørt over resultatet. Hvis vi ikke bruger ekstrakten fra hampplanten til at holde vores krop detoxificeret (renset for giftstoffer) i tide, vil disse forfærdelige substanser skabe uhørt skade på vores helbred i det store og hele.

Ved at vide det jeg nu ved om hamp, er jeg helt enig med Jack Herer, når han skriver, "Jeg ved ikke, om hamp vil redde verden, men jeg ved, at det er det eneste, som kan." Der er intet andet på planeten, der har bare en brøkdel af potentialet til at løse vores helbredsproblemer samt mange andre problemer, som

verden vi lever i i dag er op imod udover hamplanten selv.

Efter at have været i Europa i næsten to år og have set regeringers reaktioner på denne sag, kan jeg kun rapportere, at de har gjort meget lidt. Det indtryk dette efterlader, ja, de ved, at denne plante vil være den medicinske bølge i fremtiden, men de ønsker ingen forandringer til det gamle status quo. Desværre lader det til, at deres mål fortsat er at kontrollere den medicinske brug af hamp gennem lovgivning, og de ville helst se, at dens produktion blev overladt til medicinal-firmaerne. Personligt tror jeg, at disse planer – der er lavet af vores regering og rige for at sikre sig, at vi forsat er slaver – er vanvid. Jeg kan kun håbe på for vores allesammens skyld, at deres plan om at begrænse brugen af denne plante aldrig vil lykkes.

De, der styrer de store medicinalfirmaer, er ofte de samme familier, der brugte formuer for mange år siden for at regeringsmedlemmer skulle følge deres agenda. Nu er politikere endt med at være et talerør for ikke-valgte rige, som i virkeligheden kører showet. Ligeegyldigt hvordan du ser på det, så har befolkningen under disse forhold i virkeligheden ingen til at repræsentere sig. Efter hvad farmaceutiske firmaer har gjort i fortiden for at skade os alle og holde naturligt medicin væk fra befolkningen, ville vi være fuldstændige idioter ved overhovedet at tillade sådanne firmaer retten til at producere denne medicin.

Befolkningen lader til at opfatte dem, som har en magtfuld position som værende den ultimative autoritet, når love vedtages, og bestemmelser tages på vores vegne. Dette er især sandt, når organisationer med stortlydende navne, som Udenrigsrådet eller FN fx kommer på banen. De fleste af disse stortlydende titler betyder ingenting, når du overvejer, hvem der egentlig kontrollerer dem. Det er med al tydelighed klart, at de ikke blev skabt for at hjælpe menneskeheden i sin trængsel. I stedet blev de skabt for at skabe føde til pengemændene. Desværre er vi – befolkningen – i fortiden, med hjælp fra regeringer, blevet ofre for deres politik og bedrag. Efter min og mange andres mening, er der ikke håb for vores art med mindre, vi kan stoppe deres manipulation.

Skal vi fortsætte vores rejse gennem livet på en fornuftig måde, må vi ignorere den respekt for systemet, som er indgroet i os. Regeringers politik og mega-rige har ingenting løst og har virkelig kostet hundrede millioner, hvis ikke billioner, menneskeliv. De har kun arbejdet for at fremme sammenbrudet af vores samfund og for at gøre de rige individer og familier rigere, de som ikke fortjente det og allerede var for magtfulde. Disse mennesker tjener ikke og har aldrig tjent befolkningens bedste. Det eneste håb for os alle er at finde en bedre vej.

I fortiden havde store virksomheder, kontrolleret af den rige elite, opsamlet de bedste hjerner på planeten, så deres viden kunne bruges mod os af de rige for at holde befolkningen under kontrol og hjælpe dem med at nå deres drøm om at dominere verden. Den slags ting er foregået i meget lang tid, og indtil nu er der

desværre intet gjort for at rette op på situationen. Vi har brug for at oprette en organisation, der repræsenterer befolkningens bedste interesser og er fri for korruption. Når det er gjort, kan de give individer, der har evner som er brugbare for menneskeheden, alt hvad de har brug for at arbejde med. Hvorfor skulle sådanne mennesker ikke arbejde for alles bedste i stedet for at blive købt af de rige for at opfylde deres drøm om storhed?

Der findes brillante hjerner indenfor mange fagområder, der kunne hjælpe med at gøre vores verden til et bedre sted. Alt hvad vi behøver at gøre er at motivere dem på den rigtige måde og bruge deres talenter til at hjælpe med at løse vores nuværende problemer. I stedet for at velhavere hyrer disse mennesker, så deres viden kan bruges imod os, skulle sådanne mennesker hyres og belønnes af dem, som repræsenterer befolkningen. Hvis du vil have en bedre verden for dine børn, er det på tide, vi ruller ærmerne op og kommer til arbejdet. Vi er dem, som ærligt er i kontrol med den vej, vi vil tage i fremtiden, og vi kan ikke længere tillade, at vi nægtes vores vilje.

Kapitel 20

Herre over egen fremtid

Efter at have brugt meget tid i Europa kan jeg kun sige, at det har været noget af et eventyr. Jeg tror ikke, nogen fra Nordamerika kan begynde at forstå den gamle verden, medmindre de har brugt store mængder tid der. Det må være en vidunderlig oplevelse for dem, der har råd til at rejse til udlandet som turist og indsuge atmosfæren og kulturen i disse smukke lande. Jeg manglede midlerne til at nyde Europa, sådan som en godt stillet rejsende ville kunne. Ikke desto mindre fandt jeg mine oplevelser i alle disse lande utrolig lærende. At være tvunget til at rejse fra land til land hver tolvte uge er ikke en behagelig oplevelse – samt det altid at skulle tænke på, hvor min næste medicin skulle komme fra, var endnu en ulempe. Men alle steder jeg kom, fik jeg nye venner, og det var kun grundet deres venlighed, at jeg var i stand til at forblive mig selv, mens jeg opholdte mig i disse ukendte lande.

Efter at have set hvordan mennesker lever i disse fremmede lande, mener jeg, at Nordamerika kunne lære meget af den gamle verden. Når det økonomiske kollaps kommer, som alle forudsiger, at det gør, er jeg ikke i tvivl om, at menneskene i Europa vil klare sig meget bedre end gennemsnittet, der bor i den såkaldte nye verden. Gamle skikke og evnen til at udnytte metoder fra fortiden til at producere, hvad der er behov for, er stadig meget udbredt i Europa. Heldigvis er de ikke blevet glemt og skubbet væk, som de er i mange andre lande.

Jeg har kun selv været direkte involveret i behandlingen af få mennesker, siden jeg forlod Canada. At forsøge at finde det rigtige materiale at arbejde med har ofte vist sig at være en stor forhindring i mange af de lande, jeg har besøgt, så der var ikke meget mere, jeg kunne gøre. Det ville have været umuligt at behandle den store mængde af patienter, der kontaktede mig for at få personlig hjælp, men jeg gjorde dog stadig det bedste, jeg kunne. Jeg forstår desperationen, familier føler, når livet for en de elsker er i fare. Dog ville det gøre meget lidt forskel – hvis nogen, om jeg var der eller ej i den sidste tid. Min tilstedeværelse har intet at gøre med den helende effekt, denne medicin har. Alting af-

hænger af kvaliteten af Olien, og om patienten indtager nok mængder så hurtigt som muligt for at kunne helbrede deres sygdom – eller i det mindste bringe deres tilstand under kontrol.

Cirka halvdelen af de mails, vi modtog, var spørgsmål, vi allerede havde besvaret på vores hjemmeside. Det ville have sænket vores arbejdsmængde væsentligt, hvis de der havde spørgsmål, tog sig tid til at gennemlæse den information, vi allerede havde givet. Mange andre kontaktede os med tilbud, der var langt ude, og som ikke var andet end "pipet dreams". Der har måske været dem, der har forsøgt sig med sådanne planer, men efter hvad jeg ved, har ingen af dem haft succes. Ofte virkede det som om, de ikke engang var klar over, at det, de tilbød, stadig var i strid med loven. Hvis der skal ske nogle rigtige fremskridt i disse lande, ville vi både skulle have tilladelse og samarbejde fra deres regeringer. Uden deres opbakning ville det ikke være anderledes end det mareridt, jeg allerede var gået igennem hjemme i Canada, så jeg vidste, at vi intet ville vinde ved at involvere os i den slags ting.

Støtter i brugen af denne medicin hjemme i Canada e-mailede os konstant i et forsøg på at få mig til at komme tilbage og fortsætte mit arbejde. De lod ikke til at forstå, hvor meget mine tanker om at vende hjem havde ændret sig. Mine tidligere oplevelser der havde allerede vist mig, at den canadiske regering ville gøre hvad som helst for at tvinge folk som mig til at gøre, hvad de ønsker. Deres mål er simpelthen bare at fortsætte med deres bedrag og forsøge at kontrollere masserne, uanset hvilke midler der skal til. Ville et rationelt menneske ønske at leve i sådan et land, hvis de havde chancen for at finde et bedre liv andetsteds?

Indtil videre har jeg ikke kunnet finde et land, hvor mine drømme kan blive opfyldt, men jeg vil fortsætte min søgen i håb om, at jeg finder det før eller siden. Her på jorden må der findes et sted, hvor jeg kan finde friheden, jeg ønsker og kan fortsætte min research uden indblanding. Da denne medicin nu er ved at vinde anerkendelse alle steder, vil dette måske snart blive muligt på trods af, at mine erfaringer med regeringer indtil videre har været meget skuffende, og jeg ser på mange såkaldte ærefulde professioner med meget stor afsky – og dette ikke uden grund.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, hvorfor så mange individer, der ellers er ret så rationelle og intelligente, fortsætter med at gøre sig selv og samfundet, som de skal forestille at tjene, skade ved ikke at gøre noget. Jeg har indset, at vi alle må dele skylden for, hvad der er sket. Er vi mindre skyldige end dem, som de fleste anser for at have kontrollen? Nej, vi er ikke, for hvis dette var sandt, ville vi have sat en stopper for alt dette for lang tid siden. Vi bliver brugt som små marionetter af den rige overklasse, så de kan opnå deres mål om at styre, hvad der foregår over hele verden. De har pengene, medierne og midlerne til at opnå deres mål, medmindre at vi, den menneskelige race, rejser os og sætter en stopper for deres foretagende

Vi hører al denne snak om den Nye Verdensorden fra politikere og andre, der stjæler vores rettigheder, vores frihed og de naturlige ressourcer i vores lande. Den regerende overklasse har haft succes med at sætte sådanne mennesker i magtpositioner for at kunne opnå deres mål om at styre vores eksistens. Hvem står egentlig bag denne Nye Verdensorden? Det er folk i toppen af vores samfund, som har uanede mængder rigdom og magt, der prøver at udføre disse onde hensigter.

Familier med efternavne som Rothschild, Rockefeller, Warberg, Carnegie og mange andre der foretrækker at holde sig i baggrunden for ikke at blive opdaget. Det er disse mennesker, der prøver at fremføre denne Nye Verdensorden, og det er de samme yderst magtfulde navne, der ikke har skaffet menneskeheden andet end elendighed før i tiden. Selv dem, som mange anser for at være royale, som Dronning Beatrix af Holland og såkaldte Blue bloods/royale fra andre nationer er dybt involveret i dette vanvid. Skal vi nu bare til at følge passivt med i deres nye planer for os alle, når vi allerede er klar over, at de kun er til for at ødelægge os?

At dømme efter formen på vores civilisation i dag har vi brug for en Ny Verdensorden, bare ikke den som den rige overklasse har i tankerne. Denne alternative Nye Verdensorden ville involvere, at regeringer over hele verden begyndte at arbejde sammen til gavn og glæde for os alle, og der ville ikke være korruption eller manipulation, der er til for at glæde de store virksomheder eller overklassen. Med den hastighed vi kan kommunikere og rejse idag, er vi alle meget tættere på hinanden. Så ja, det er måske endda tid til en verdensregering til at varetage internationale anliggender fra alle nationer ordentligt. Så ville alle uenigheder blive behandlet rationelt, og der ville ikke være behov for blodsudgydelse, medmindre at det land, der var skyld i problemerne, nægtede at opføre sig fornuftigt. Sådant en plan ville holde aggressive nationer på en lige linje, og på kort tid tror jeg, at vi kunne lære at leve i fred og harmoni med hinanden. Denne plan giver mere mening for mig, end hvad de, der kalder det den nuværende Nye Verdensorden, har i tankerne.

Nu har det i noget tid været det udtrykkelige mål for den regerende overklasse at nedbringe populationen drastisk på denne planet. Stil dig på linje derovre, og de vil med glæde implantere en chip eller give dig en vaccine, der muligvis ville gøre det muligt for dem at slette din eksistens, hvis du kommer på kant med dem. Hvis affolkning i sandhed er den rigtige løsning, burde vi så ikke starte med at eliminere mennesker med tvistede, irrationelle tankegange, som for eksempel dem der støtter den Nye Verdensorden? Hvis denne planet blev forvaltet ordentligt, ville der være mere end rigeligt til at kunne opretholde alle arter og stadig kun gøre meget lidt skade på vores jord og os selv. Offentligheden kan ikke længere tillade sig selv at blive manipuleret af falske påstande om en truende energikrise eller fødevaremangel, når sådanne problemer let kan blive løst blot ved at dyrke hamp.

Ti tusinder af mennesker, desværre flest børn, dør hver dag af sult udelukkende fordi, de ikke må dyrke hamp og spise frøene fra planten. Hvorfor er det altid de uskyldige, der må lide og betale med deres eget liv for forbrydelser begået af andre, og hvorfor tillader vi, at det forbliver sådan? Denne falske krig mod terror og deres meget omtalte krig mod narko må stoppe. Det burde være mere end tydeligt for os alle nu, at det i virkeligheden er regeringerne selv, der er de støste narkohandlere. Hvis dette ikke er tilfældet, hvorfor vogter vores tropper i Afghanistan så valmuemarken, hvor 80% af verdens heroinforsyninger kommer fra? Udover dette var det så ikke et amerikansk regeringsagentur ved navn CIA, der i mange år importerede store fragtfly fyldt med kokain ind i U.S fra Central- og Sydamerika? At regeringerne påstår, at de ikke er involveret i narkohandelen, er idiotisk, når så mange beviser peger på, at det modsatte er tilfældet.

Hvis man efterforsker krigen mod terror, viser det sig, at det bare er endnu flere forbrydelser, som vores regeringer har begået imod os og folk fra andre nationer. Hvis dit land tilfældigvis har store oliereserver eller andre ting af interesse for store koncerner, og din regering ikke vil indvillige i det, de ønsker, så ved USA og deres sammensvorne nøjagtig, hvordan man klarer sådan en situation. De gør det fuldstændig, som David Icke forklarer i sine foredrag. Først igangsætter de en "falsk-flag-operation" (False Flag) for at skabe en hændelse, som det formodede terroristangreb på World Trade Center i 2011. Så får de nyhedsmediernes til at sprede propaganda, som skræmmer befolkningen, så de tænker, at de må have nogle til at beskytte sig imod sådanne trusler.

Efter at befolkningen har fået tid til at acceptere systemets version af, hvad der er foregået via nyhedsmediernes, får de fortalt, at de må opgive mange af deres rettigheder og friheder, så deres regering kan beskytte dem imod fremtidige angreb. Når dette er sket, og det er lykkedes at overbevise offentligheden om, at de, som de siger, er ansvarlige, skal stå til regnskab, så har de frie hænder til at invadere andre lande, som faktisk ikke havde noget at gøre med de hændelser, som det omhandler. Pludselig bliver lederne af disse lande erklæret for terrorister, som har masseødelæggelsesvåben, som de kan bruge når som helst, og der digtes andre historier.

Disse folk, som giver sig ud for at være vores ledere, fortæller borgerne, at for at beskytte den såkaldte frie verden, og for at sætte en stopper for disse farer, så er de nødt til at invadere andre lande med rigtige masseødelæggelsesvåben under dække af at sørge for frihed for nationen. For nemmere at gennemføre disse invasioner og for at give mere varig skade, så tøver de væbnede styrker, som de har sendt, ikke med at bruge våben, som indeholder depletet uran (DU), som selv FN kalder en forbrydelse mod menneskeheden. Når man bruger sådanne våben, giver det frihed i dit land – på den amerikanske måde.

Et stort antal af børn bliver født meget deforme som et resultat af, at mødre, der venter sig, bliver udsat for depletet uran og andre toksiner, som slippes ud

i miljøet under invasionerne i deres lande. Det er ikke overraskende, at resten af verden nu har meget foragt over for de nationer, som implementerer disse grusomheder. Dit hjemland er nu en radioaktiv kemisk ødemark, som meget af Irak for eksempel, og det er ikke længere sikkert at bo der fra nu af og til evig tid. Mange af de soldater, som blev sendt over for at besejre disse lande, oplever nu alvorlige sundhedsproblemer, fordi de også blev eksponeret for disse horrible substanser. Før de kommer i kamp, får de også injektioner og vaccinationer af tvivlsom karakter, hvilket, mange af soldaterne siger, er skyld i mange lidelser.

Efter hvad jeg har erfaret, så kan jeg ikke andet end at give dem ret. Alt, hvad du behøver at gøre, er at se på, hvad disse injektioner og vacciner indeholder, og jeg tænker, at størstedelen af os ikke har lyst til at få dette ind i vores krop. Folk, som Bill Gates, prøver at udsætte alle, inklusive vores børn, for den fare, som disse injektioner og vacciner på nuværende tidspunkt udgør. Da hr. Gates klart har udtalt, at han er for depopulation, så finder jeg hans planer, om at få os alle vaccineret, noget mistænkelig. For mit vedkommende føler jeg ikke, at der er nogen grund til at stikke nåle i alle mennesker. Hvis jeg har lyst til at beskytte mig eller min familie fra noget, som fx influenza eller andre sygdomme, så vil der ikke være nogen bedre måde end simpelthen at indtage de essentielle olier fra hamplanten. I det mindste vil jeg så vide, at jeg nu indtager noget, som er effektivt, og som ikke skader.

Har disse folk, som producerer og bruger disse vacciner og våben, som forårsager så meget skade og masseødelæggelse, ingen samvittighedsnag over deres handlinger – og hvis ikke, hvorfor har de så ikke det? Herfra ser det ikke ud til, at de har. Det leder os alle til at spekulere over, hvordan disse individer kan tro, at de har ret til at være skyld i disse horrible ting, der sker, og stadig ikke føle sig skyldige over det. Hvis nogen af os var ansvarlige for at forårsage den slags fortræd, så tror jeg, at de fleste af os ville have svært ved at leve med os selv bagefter. Så er det muligt, at de, der står bag disse hændelser, simpelthen er bedrageriske kontrolfreaks uden samvittighed? Tydeligvis har de altid kunnet slippe af sted med sådanne ting i fortiden, men tænker de, at de bare kan fortsætte i al fremtid uden nogen sinde at blive stillet til ansvar? Mit standpunkt er, at det ser sådan ud, men i denne informationstidsalder, hvor lang tid kan der så gå, før offentligheden bliver klar over deres forbrydelser?

At dømme efter de studier, der er tilgængelige, og det arbejde som for eksempel dr. Rebecca Carley udfører, så giver de vacciner, som de prøver at skovle ned over os, en masse skader. Så jeg har på fornemmelsen, at de, som overhovedet overvejer at tillade det medicinske system at administrere disse horrible stoffer, er meget misinformerede. Så er der hele problemet med alle disse unødige krige, som ser ud til at fortsætte. Tydeligvis kan det være svært at argumentere for, at det kan være nogen fordel for os eller dem, som bor der, at vi angriber fremmede lande og bomber dem tilbage til stenalderen uden en ordentlig grund.

Men under dække af propaganda, som mange af dem, der har kommandoen over disse aggressive nationer, benytter, får verden at vide, at dette var nødvendigt, fordi USA og andre er nødt til at beskytte sig selv. Når de angriber andre nationer, så siger de ofte, at de kommer mulige slag i forkøbet i stedet for at kalde det ved rette navn, nemlig en direkte invasion. Så hvordan kan vi holde Hitler ansvarlig for at starte anden verdenskrig, for da han invaderede alle de andre europæiske lande, gjorde han så ikke bare det samme? I virkeligheden er disse krige iscenesatte, fordi de, der styrer nationer som USA, Canada og Storbritanien m.fl., simpelthen vil stjæle de naturlige ressourcer, som disse lande har. Derudover bevirker det også, at de kan opsætte militærbaser der, så de fortsat kan have kontrol. Det er, hvordan frihed og demokrati ser ud i virkeligheden, eller er den rigtige term krigsforbrydelser, som er blevet begået mod disse mere fattige nationer, som ikke har den militære magt til at forsvare sig selv? Fra mit perspektiv synes jeg, at hvis disse lande ikke er skyld i direkte aggression og krigsforbrydelser, så er vi nødt til at omskrive historiebøgerne, for Hitler gjorde det samme.

Den gennemsnitlige nordamerikaner ser ikke ud til at have forstået, hvorfor resten af verden afskyr dem og deres uønskede indblanding i fremmede lande så meget. De kan heller ikke helt begribe, at 9/11 i New York og 7/7 i London var iscenesatte hændelser, der aldrig kunne have været udført, medmindre de, som var ved magten, var involveret. Ville nogle af dem, som havde magtfulde stillinger i USA og England og andre steder, gå med til sådanne ting for at få støtte til deres planlagte aggressioner mod andre nationer? Se på 9/11 og den efterfølgende invasion af Irak, undersøg også 7/7 og se, hvad der for nylig er sket i Libyen. Ja, de ville, og de gjorde det også.

Igen må vi spørge os selv, hvem er ansvarlig for denne irrationelle og hjerteløse adfærd, og hvad er deres motivation? Alt, hvad du behøver at gøre, er at følge pengene. Det vil lede dig direkte til den såkaldte ledende elite og den dystre fremtid, som de har planlagt for menneskeheden. I meget lang tid har eliten fået deres vilje og se nu på konsekvenserne, som vi nu må leve med, og som skyldes deres grådighed og dårlige forvaltning af vores dyrebare ressourcer.

To vigtige eksempler i sporet af ødelæggelse, som storkapitalen efterlader, er oliespildet i Golfen og atomkraftværk-katastrofen i Fukushima. Hvad har regeringerne gjort for at informere offentligheden om disse farer, og hvorfor er disse katastrofer blevet tyttet ned af dem, der har kommandoen samt af nyhedsmedier? Begge disse hændelser har en katastrofal effekt på vores verden og vil fortsætte med at have det i talløse år fremover. Da det er velkendt, at hamp kan rense den jord, som det plantes i, ville det kun være logisk for os at se, at det bliver plantet i områder, som er forurenede med stråling, hvor der har været disse uheld med atomkraft.

Det er en skam, at disse storkapitalkoncerner ikke arbejder med produktion af energi på en bæredygtig og mere logisk måde. Hvis de havde gjort det, ville der gro hamp alle vegne, og alle arter, inklusive vores egen, ville høste fordelene. Derudover ville vores verden være i meget bedre stand og meget mindre giftig. Det er et kendt faktum, at en acre (0,4 hektar, 4047 m²) med hamp, kan producere et sted mellem 500 til 1800 gallons (US mål – en gallon = ca. 3,8 liter) brændstof, som vi kan bruge i vores biler eller bruge til at opvarme vores hjem. Når man dyrker hamp, og det bruges til biomassebrændstof, giver det næsten ingen forurening.

Når man dyrker hamp, optager det CO₂ og frigiver ren luft, og når det bruges som brændstof slippes CO₂'en tilbage til atmosfæren. Det betyder, at vi ikke længere vil tilføje CO₂ til vores miljø på samme måde, som vi gør, når vi afbrænder fossile brændstoffer. Hvis man producerer brændstoffer fra hamp, vil det forhindre drivhuseffekten i at blive værre, og klimaændringerne kan reduceres. Derudover vil vi ikke udlede alt det svovl, som de fossile brændstoffer indeholder, så syreregn kunne blive noget, der hørte fortiden til.

Ud fra det, jeg kan regne ud, kan ethanol (alkohol) produceres for mellem halvtreds cent og en dollar pr. gallon. Så hvorfor betaler vi mange gange det beløb for benzin og diesel til vores biler? Hvis vi kan køre på ethanol i vores biler, hvorfor kan vi så ikke bruge den energi til at køre vores kraftværker på? Standardsvaret fra vores nuværende energiforsyninger er, at vi så skulle bruge værdifuld landbrugsjord, men det er totalt nonsens. Hamp kan vokse overalt, så der ville ikke være behov for at bruge det jord, som landmændene dyrker i øjeblikket, for at kunne levere den energi, vi har behov for. Selv hvis det skulle dyrkes på god landbrugsjord, så må man huske, at frøene fra denne plante er rig på næringsstoffer. Så i virkeligheden ville landmænd ikke kun dyrke mad og medicin, men også en fantastisk kilde til energi samtidig.

I stedet for at bruge den almindelige sunde fornuft så borer store olievirksomheder huller i oceanbunden, som aldrig skulle have været boret, mens andre interesser i energi bygger atomkraftværker på jordskælvszoner. Ingen rationelt tænkende person, som kender farerne, ville endog overveje sådanne dødelige tåbeligheder. Folk ved generelt ikke meget om atomenergi, men i virkeligheden har de bare udnyttet atomet, så de kan koge vand. Med alle de andre sikre alternativer, som kunne udføre dette job, hvilken ret har de så til at bruge energikilder, som kan forårsage masseødelæggelse?

Sådan en tilsyneladende forsætlig destruktiv opførsel ligner den måde, reptilhjernen handler på og, som de, der har kommandoen, udviser. De har ingen medfølelse over for livet som sådan, og ingen følelse af skyld over den skade, de påfører andre. Hvor end du kigger hen, er der nogen, der samarbejder med eliten for at holde os nede i lidelse og i slaveri. Den måde, de gør det på, afslører, hvor syge deres hjerner er blevet, og i virkeligheden opfører de sig alle som

psykopater. Hvis vi ikke er dem, der bliver nødt til at stoppe denne dagsorden, som disse onde væsener har, hvem skal så?

Hvis vi nogensinde begynder at opføre os på en rationel måde, som vi mennesker skulle, så kunne vi have en hampbaseret økonomi på meget kort tid. Når dette sker, kan vi producere mad, medicin, energi, tekstiler og omtrent alt andet, som du kan forestille dig, til meget lave priser. Mere end 50.000 ting kan skabes ud fra denne plante, og brugen er nærmest grænseløs. Hvad vi kan producere fra olie udvundet fra jorden, som forgifter vores jord i alarmerende fart, kan vi også producere af hamp for meget færre omkostninger på en bæredygtig, harmløs måde som ikke ødelægger jorden.

Der er ikke længere tvivl om, at der er forvoldt stor skade mod vores planet og alle former for liv af en gruppe meget skruppelløse individer. Uheldigvis har vores race i fortiden udviklet et velfortjent rygte om, at vi reagerer for langsomt, selv når vi prøver at redde os selv. Men alligevel, hvor der er hamp, vil der altid være håb. Så hvis vi ønsker det, så har vi i vores magt at kunne give os selv og denne jord en frisk start med et nyt og bedre liv.

Selv den overhængende fare for helbredet, som truer os alle – og det skyldes strålingen fra Japan og andre steder – kan reduceres meget. Ordentlig produceret olie fra hamplanten kan ophæve skader, hvis du har været udsat for stråling. Det er så en grund mere til, at vi alle skulle indtage dette stof. For mange år siden læste jeg en rapport, der påstod, at insekter som biller og kakerlakker ville være de eneste overlevende efter en stråling fra et uheld med atomkraft eller detonation af et atomapparat. Efter hvad, jeg kunne læse i rapporten, så det ud til, at disse skabninger har høje niveauer af melatonin, udfra hvilket forskerne mente, at det kunne forklare, hvorfor dette er muligt.

Da det, hvis man indtager den essentielle olie fra hamplanten, bevirker, at din pinealkirtel producerer enorme mængder af melatonin, så tænker jeg, at det kun ville være fornuftigt af os alle at indtage denne olie for at beskytte os selv og vores kære. Det ville ikke kun give store fordele med at forhindre strålings-skader, men det ville også give os mulighed for at holde op med at bruge alle disse kemikalier og den gift, som det medicinske system giver os. Ville det ikke også være rart for mange af os, som bekymrer os om udgiften for overpriser i sundhedsforsikringer? Når det ofte alligevel ikke giver nogle fordele.

Nu kan vi virkelig forestille os en bedre verden, og alt, hvad der i realiteten skal gøres for at dette kan lade sig gøre, er, at vi skaber et løft i den offentlige bevidsthed. Mens dette sker, så forventer jeg at se det system, som vi alle kender og afskyr, gøre sin pligt indefra. Sådant som det ser ud, er det nøjagtigt det, som sker. Nu handler det om, at alle som er ansat i regeringskontrollerede offentlige stillinger ikke er så naive, som folk, der har kommandoen, regner med. Før eller siden vil individer, som har en samvittighed, gøre oprør mod dem, som har væ-

ret skyld i, at menneskeheden har lidt så meget. De ubarmhjertige kræfter, der har kontrolleret vores regering, og dermed vores liv, vil snart opdage at de ikke længere står i skyggen. Når det sker vil de nok ikke længere føle sig så sikre ved at gøre det, de gør.

Selvom du var stinkende rig, ville det ikke være en god følelse at gå igennem livet vel vidende, at en eller anden på et eller andet tidspunkt ville være i stand til at hævne sig på dig, på en voldelig måde. De riges ansatte, og de, der arbejder for systemet, har selv familier. De har også kære, der har lidt skade i hænderne på den såkaldte magtelite. Hvordan vil en person, der arbejder for systemet, eller de, der kontrollerer det, opføre sig efter at have fundet ud af, at selve det system og de mennesker, man har arbejdet for, ikke er andet end førsteangs kriminelle? Når de først bliver opmærksom på det faktum, at dem, der har ansat dem, er ansvarlige for at tilbageholde et naturligt medikament, der kunne have lindret smerterne for et familiemedlem eller have reddet deres liv, vil det da være urealistisk at tro, at nogle af disse gerne vil se de aktiviteter bragt til ophør, som udføres af deres arbejdsgiver.

Jeg siger ikke, at alle vil udøve hævn over for dem, der har ansat dem, men der er ingen tvivl om, at der kan være nogle, der gerne vil. Hvis dette sker, vil der være mange, der hylder dem, men lad os håbe, dette ikke sker. Bare det at vedblive at arbejde stille og roligt inde fra systemet og undergrave deres indsats for at holde kontrol vil gøre meget til at få de rige og magtfulde til at føle sig utilpas. Når vi tager den situation, som folk i magtfulde positioner har sat sig selv i, i betragtning, så tror jeg, at det eneste fornuftige de kan gøre vil være at arbejde på at forbedre situationen, før det er for sent. Hvis jeg var i deres sted, ville jeg ikke spilde min tid; jeg ville stræbe efter at gøre det rette for offentligheden så hurtigt som muligt for at undgå konsekvenser.

Vi må alle udvikle større bevidsthed, hvis vi vil undgå at vores races handlinger, skal få ødelæggende effekt. De, der sidder i magtfulde positioner, og som modsætter sig det, der i sidste ende må ske, vil opdage, at de kun gør tingene værre for sig selv. En sådan opførsel kan endda medføre voldelige handlinger rettet mod dem og deres familier, hvis de fortsætter med at tænke på den måde, de gør. Målet for mig som for fattig må være at skabe det bedste for alle livsformer på denne jord, hvis vi er oprigtigt seriøse med hensyn til at genopbygge jorden til den Edens Have, den var engang.

Hvis dette skal lykkes, er der ingen tid at spilde. Hamp må blive plantet alle de steder, det er muligt, for at opveje den mangel vi står overfor i mad-, medicin- og energisektorerne mv. Medicin og energi er selvfølgelig meget vigtige faktorer, men vores madkilder kræver også stor omtanke. Ifølge alle undersøgelser så er vores gamle ven, honningbien, ved at uddø. Hovedårsagen til dette har øjensynligt noget at gøre med vores brug af mikrobølgeteknologi. Hvis dette sker, vil det have ødelæggende effekt på vores madtilskud, fordi disse små dyr

ikke længere vil være i stand til at sprede pollen, og dette ville være en katastrofe. Heldigvis for os behøver hampplanten ikke honningbier for at sikre bestøvningen. En frisk brise kan klare det.

Hvis hamp kunne dyrkes frit, kunne frøene fra denne plante eliminere truslen om sult i fremtiden, og dette ville være en stor fordel for vores race. Eftersom hampfrø er så næringsrige, og der er så mange af dem, er dette vores eneste mulighed, hvis vi vil undgå meget lidelse. Jo hurtigere dette opnås, des hurtigere kan vi etablere overskud i madforsyning, som kan fjerne sultfaren for store dele af jordens befolkning. Før i tiden er ændringer altid sket med massive blodudgydelser og møje, som i stedet, i langt størstedelen af tilfældene, kunne være undgået.

Er det ikke på tide at lade fornuften herske på dette stadie i vor evolution? Denne smukke planet, som vi kalder vores hjem, er i færd med at blive ødelagt af magtsyge personer, der manipulerer med vores økonomi til deres egen fordel. Denne rene grådighed og mangel på hensyn for denne jord og vores trivsel, som udvises af de rigeste blandt os, taler stærkt for, hvorfor vi må gøre en ende på deres dominans-mørke dage.

Jeg ved, at mange synes, at det, jeg skriver, er utænkeligt, men fakta taler for sig selv. Hvis jeg fik chancen, ville jeg gerne konfrontere de rigeste og mest magtfulde mennesker med nogle få, simple spørgsmål. En samling lidt i stil med de Bilderberg-møder, som de virker til at være så glade for at deltage i, ville være en ideel ramme for mødet. Jeg ville få dem til at fortælle mig, på en sandfærdig måde, hvad deres manipulationer, både i fortiden og i fremtiden, har givet vores civilisation. I deres utålmodighed efter at skabe profit for dem selv og deres investorer, blev det da taget i betragtning hvilken skade, dette havde på denne planet og livet på den? Og hvis dette blev taget i betragtning, hvordan kan de så overhovedet rationalisere deres opførsel.

De mega-rige har adgang til, at de klogeste mennesker på hele jorden kan rådgive dem. De har ubegrænset magt og midler. Hvad mere skal man bruge, for at kunne træffe en fornuftig beslutning? Penge og magt er, for de rige, som et stof, de er blevet afhængige af. Men al afhængighed kan kureres med hamp-olie. De må stoppe med at påføre denne unødvendige skade på vores race og planet, for ikke at tale om alle de andre dyrearter, der også bor på Jorden, og begynde at handle på en fornuftig måde. Hvis de rige og magtfulde er villige til at arbejde med os, er jeg sikker på, at denne overgang kan opnås meget let, og jeg håber bare, at de har fornuft nok til at ville gøre det.

For nylig har jeg modtaget rapporter hjemmefra om, at Doug Shatford, hovedanklageren der manipulerede nævningene i min retssag, igen er blevet taget i at gøre det samme i en anden sag. Sagen omhandlede en mand fra Amherst, der producerede Olien, og forsynede patienter på stort set samme måde, som jeg

plejede at gøre det. Ifølge det, jeg er blevet fortalt, lader det til, at Mr. Shatford igen følte sig tvunget til at påvirke loven til hans favør. Efter det blev opdaget, at Shatford havde manipuleret nævningene, og politiet havde løjet på vidnebænken, blev sagen afvist. Det kan godt være, jeg ikke ved meget om juridiske spørgsmål, men burde Shatford ikke være blevet frataget sin bestalling og sendt i fængsel for sine handlinger? Hvis du eller jeg havde gjort noget lignende, var vi blevet smidt i fængsel i meget lang tid, men det lader til, at advokater ikke modtager så hårde straffe.

Oven i dette burde handlinger, som de før beskrevne, medføre, at alle de sager, Shatford har deltaget i, bliver stillet i et tvivlsomt lys. Jeg har ingen anelse om hvor mange gange, han har gjort det før, men efter at være blevet taget for det to gange, synes jeg, nogle burde have bragt en ende på hans kriminelle karriere. Og hvorfor blev de to politibetjente, der løj i vidnebænken og angav falsk vidnesbyrd, ikke fyret og sat i fængsel? Efter sigende er mened et alvorligt lovbrud. Hvordan kan canadiere eller andre borgere i andre lande forventes at finde retfærdighed i deres retssystem, når det åbenbart bliver styret af kriminelle, der tjener de rige og mægtiges dagsorden i stedet for at beskytte den befolkning, de oprindeligt skulle hjælpe? Hvad vores retssystem vælger at kalde retfærdighed kan bedre beskrives som tyranni. Lad os vise dem, at vi har fået nok af deres måde at styre på.

For ikke så længe siden snakkede jeg med min kæreste, Leah, som fortalte mig, at canadiske autoriteter nu påstår, at hamp er skyld i en stor del af de bilulykker, der finder sted. Det lader til, at de har glemt den undersøgelse, Toronto Universitet offentliggjorde i 1999, som siger, at sikkerhedsrisikoen ved at ryge hamp og køre bil er stærkt overvurderet. Disse resultater blev offentliggjort i "Health Effects of Cannabis", som blev publiceret af Toronto's Center for Addiction and Mental Health. Det lader til, at den canadiske regering er ved at gøre sig klar til at afgive stærke straffe til canadiere, der i virkeligheden ikke gør noget som helst galt. Det får virkelig én til at undre sig over, om de, der styrer landet, nogensinde vil blive bevidste om denne plantes effekter. Desværre bliver samme dagsorden presset igennem i en række andre lande også. Udtalelser som denne, der bliver offentliggjort af troværdige politikere, er meget fejlagtige, og de er kun skabt for at bedrage offentligheden til at tro, at hamp er en trussel.

Lad os nu se rationelt på det. Vi er altid blevet fortalt, at det er de psykoaktive effekter ved hamp, der er skadelige, men en af de mest psykoaktive substanser på jorden er koffein, som de fleste af os indtager i form af kaffe eller andre forfriskende drikke. Vi har en tendens til at opfatte kaffe og læskedrikke som mere eller mindre godartede, men dette er langt fra sandt. Hvis du indtager kaffe, især de stærkere sorter, kan du med sikkerhed mærke effekterne af det efter blot et par kopper, og hvis du indtager for meget for hurtigt, kan du dø af det.

Hvis det virkelig er sandt, at psykoaktive substanser virkelig er så farlige, burde

vores regeringer så ikke forbyde alle, der indtager noget, at køre bil? Hvis dette blev gjort, ville det med sikkerhed være en god måde for dem at takle deres imaginære energikrise på, for så ville der praktisk talt ikke være nogen på vejene mere. Det, de siger, er blot mere af den propaganda, der bliver brugt til at overbevise dem, der ikke ved noget om emnet, om, at hampplanten må forbydes, og at planten i sig selv må udryddes totalt. Jeg er sikker på, at det, du har læst i denne bog, forklarer, hvorfor dette gøres, så jeg vil ikke gå videre ind i det.

I virkeligheden, så vil de, der ikke er vant til effekten ved at ryge hamp, køre lidt anderledes, indtil de bliver vant til effekten. De personer er ofte ret lette at få øje på på motorvejene, fordi de har en tendens til at køre lidt langsommere og mere forsigtigt end resten af os. Selvom det at køre langsomt ville gøre langt mindre skade, hvis et uheld skulle opstå, så synes jeg, at de, der ikke er vant til at ryge hamp, skal holde sig fra at køre indtil, de bliver vant til effekten. Det samme gælder dem, der bruger hamp-olie som medicin. For i sandhed er vores motorveje så farlige, at effekten ved meget psykofarmaka og alkohol, der er i vidstrakt brug, kun gør faren større.

For mange år siden fik min far Tylenol 3 af medicinalindustrien. Min far blev meget afhængig af medicinen i lang tid. Før han begyndte med denne medicin, var han en god bilist, men efter han begyndte, blev hans køreegenskaber kraftigt nedsat. Det virkede som om, han var i en anden verden. Alt dette skete, før jeg blev klar over, hvad cannabismedicin kan gøre, og jeg må indrømme, at jeg også var bange for at køre med min far. Der var selvfølgelig ingen lov mod det, han gjorde, og han plejede at køre rundt med sine piller liggende frit fremme i bilen. De, der kører rundt under indflydelse af sådan noget medicin, har meget nedsat køreevne. Man kan spørge sig selv hvor mange, der er af dem? Og hvad laver de på vores motorveje? Der er endda mange politibetjente, der indtager lignende medicin, og det er de samme, der vil tage kørekortet fra dem, der har hamp i blodet.

For mig lader det til, at alt det, der foregår, modsiger alle former for logisk sans og burde stoppes. Jeg har virkelig ingen frygt for at møde andre bilister, hvis de har røget hamp. Men jeg tror, vi alle er i fare, når vi støder ind i dem, der har indtaget farmaceutiske opiater og andre substanser. Hvis vi virkelig vil gøre vejene sikre, er det på tide, at regeringerne indser, hvor de virkelige farer lurer, og jeg tror ikke, det er ved brugen af cannabis.

Sent i august i 2011 udløb den tid, jeg havde fået lov til at være i Europa. Jindrich og jeg var blevet inviteret til Costa Rica i håb om at sætte noget i gang, der lovligt kunne producere denne medicin. Desværre viste det sig at den information, vi havde fået, var falsk, og den lovede støtte materialiserede sig aldrig. Costa Rica viste sig at være en blindgyde, men vi var i det mindste i stand til at tilbringe nogle dage der med ham, der støttede projektet, Dale Scott. Dale gik

på pension i Costa Rica for nogle få år siden og bor nu i Central Valley med sin smukke kone, Ileana. Vi kunne ikke tilbringe så lang tid med parret, men vi nød virkelig vores ophold der, og jeg håber, vi kan besøge dem igen snart. Det er folk som Dale, der giver vores mission mening, og jeg er nødt til at sige, at mødet med Dale og hans kone var højdepunktet på turen til Costa Rica.

Tomas Harner, som har boet i Honduras i 24 år, kontaktede mig nogle måneder tidligere angående muligheden for at komme derned. Eftersom vi havde få penge og ikke nogen steder at tage hen, så det ud til, at han her kom med en løsning på vores dilemma. Efter to uger i Costa Rica steg vi på bussen og rejste til Honduras. Jeg kan blot sige, at det er jeg glad for, vi gjorde, for Honduras gav den fred og ro, jeg havde brug for, for at færdiggøre bogen.

Tomas, også kendt som Patuccawarrior på internettet, er en stærk fortaler for de gamle måder at bedrive naturligt landbrug på, og når du tilføjer hamp til dette, så passer det sammen som hånd i handske. Hamp har været en vigtig afgrøde for landmænd i tusindvis af år, og er historisk set den bedste kilde til foder til dyr på gården. Eftersom Tomas er involveret i at opdrætte grise til markeder, siger det sig selv, at han vil være meget interesseret i at se hamp gjort lovlig igen. Foder til dyr er et vigtigt område for alle landmænd, og når først landmændene igen har lov til at dyrke hamp lovligt, vil denne byrde kraftigt reduceres. For ikke at glemme det faktum, at de derved let kunne producere deres egen medicin til at holde dyrene sunde.

Honduras har ry for at være et farligt sted at være, men Olancho, det område af landet som vi besøgte, har vist sig at være mere eller mindre fredeligt. Jeg har fundet folket her utroligt venlige, og de fleste fører den samme landlige livsstil, som jeg førte hjemme i Canada. Disse mennesker er stadig meget forbundet til jorden og deres naboer, hvilket kan ses i måden de opfører sig overfor hinanden på. Honduras og andre lande i denne region har et vidunderligt klima til dyrkning af hamp. Når disse lande kan befri sig fra den udenlandske kontrol, der har hæmmet deres fremskridt, vil mange ting ændre sig til det bedre.

På nuværende tidspunkt skriver vi 2012 og med al den information, der er at finde om dette emne, finder jeg det svært at forstå, at der ikke er blevet gjort mere for at løse denne situation. Tror regeringer og deres mestre, magtelisten, virkelig, at de fortsat kan agere, som de plejer? Hvor længe tror de, at menneskeheden vil forholde sig stiltiende og tillade denne "slagting" at fortsætte? Hvis vores fædre og forfædre, som kæmpede og døde for frihed, var klar over, hvilke grusomheder der bliver begået, sådan som vi er klar over det, ville de aldrig have tilladt dette at ske, så hvorfor tillader vi det?

Der vil være nogen, der læser denne bog, der vil mene, at den er skrevet af en, der ikke har styr på fakta. Jeg, mere end nogen andre, ville ønske, at dette var tilfældet, men hvem kan benægte, at det jeg har sagt, er sandt? Det kan kun

siges, at vores verden er på randen af nogle meget hårde tider, hvis der intet bliver gjort. I den nære fremtid vil vores art og mange andre måske risikere at uddø, hvis menneskeheden ikke snart tager kontrol over deres egen skæbne. Forandringsprocessen skal starte med, at mennesker igen får retten til frit at kunne dyrke og bruge cannabis hamplanten, på hvilken som helst måde de ønsker. Denne simple plante kan forsyne os med alt det essentielle, vi har brug for, for at eksistere og sætte en stopper for alt den ødelæggelse, vores livsstil forårsager. Derudover ville dyrkningen af denne plante afgifte den jord, den bliver plantet i, hvilket ville have stor fordel for planeten og alle de skabninger, der bor på den.

Jeg betragter Olien, der produceres af stærke medicinske sorter, som en olie af frelse. Den kan ikke blot redde vores helbred og beskytte os, den vil også give menneskeheden mulighed for at tænke på en mere fornuftig måde. Så ville vi måske ikke være så selvødelæggende, og vi ville allesammen kunne se mere rationelt på, hvad der foregår omkring os. At opnå friheden til at udnytte denne kostbare ressource igen vil føre til begyndelsen af en ny tidsalder i den måde, vi tænker og lever på.

Endvidere vil mange ting der har været skjult for os, og som kunne gøre vores liv meget bedre blive synlige. Dem der har haft kontrollen, har gjort alt i deres magt for at holde offentligheden i uvidenhed omkring emner, der kunne være til stor gavn både for menneskeheden og vores planet. I fremtiden er det mere end muligt, at vi allesammen har adgang til ting som fri energi. En af verdens største videnskabelige hjerner, Nicola Tesla, havde sandelig tanker af den type for mere end hundrede år siden. Hvis pengegriske mænd som J.P.Morgan og Rothschilds ikke havde sat en stopper for hans aktiviteter ved at trække deres støtte tilbage, havde vi haft meget billigere eller endda fri energi og meget mere til rådighed for årtier siden. Fortvivl dog ikke, ting som kold fusion (kernefusion) og andre mindre omtalte emner vedrørende produktionen af energi viser lovende resultater. Når først vi slipper fri af denne oliebase økonomi, kan vi begynde at bruge mere "Jord-venlige" teknologier ordentligt og kombineret med ethanol produceret af hamp og andre ressourcer, vil det blive muligt at løse den truende energikrise.

Jeg tror fuldt og fast på, at vi inden for få år ikke længere vil kunne genkende den verden, vi lever i nu. Bare tanken om, at vi engang tillod os selv at blive manipuleret på denne måde, vil blive frastødende for os. I fremtiden vil almindelig fornuft og viden sejre; der vil ikke længere være plads til onde agendaer og manipulation. Så kan vi endelig få den bedre verden, vi alle har søgt efter.

Jeg nævnte tidligere i bogen en mand, Jack Layton, leder af det politiske parti NDP i Canada. Han døde for nylig af prostatakræft i en alder af 61 år. Jeg havde kontaktet Mr. Layton i 2003 mht. denne medicin, og hvad den kunne gøre for de mennesker, der led af kræft og andre sygdomme. Otte år senere dør Mr. Layton

af en af disse sygdomme, som jeg fortalte ham denne medicin kan kurere. I årenes løb har jeg leveret denne olie til rigtig mange patienter med prostatakræft. Så vidt jeg ved i dag, er alle, der fulgte mine instruktioner og har taget Olien rigtigt, overlevet. Det virker som om personer som Mr. Layton har en mental blokering, der ikke tillader dem at tænke fornuftigt om dette emne. Mr. Layton har lige bevist, at manglende evne til at konfrontere sandheden, kan koste dig dit liv. Jeg tænker på hvor mange, som har forhindret denne medicins udbredelse, der i den sidste ende vil opleve det samme. De har tilbageholdt brugen af denne medicin, og mange vil mene, at de ikke fortjener bedre pga. den lidelse, de har påført andre. Jeg har ventet i årevis på, at Mr. Layton og andre medlemmer af regeringen skulle gøre noget for at hjælpe borgerne i Canada med alvorlige sygdomstilfælde, men indtil dato har de intet gjort.

Der er ingen tvivl om, at de, der repræsenterer os, er ansvarlige, men hvordan kan vi fordømme dem, når de også lider under den samme forfærdelige behandling fra det medicinale system, som vi gør. At blive vildledt er ikke en forbrydelse, men når disse personer foretager beslutninger, som påvirker sundheden og velværen for alle i landet, skulle de undersøge fordringer som mine, og om de er sande, for i det mindste at gøre deres job ordentligt. Det burde være dem, der repræsenterer os, der skulle sikre vores, deres eget samt familier og venners sundhed og velvære. På et tidspunkt vil det canadiske folk måske få en regering, som repræsenterer dem ærligt, og når dette sker, er jeg sikker på, at der vil ske fremskridt.

Selv om det jeg har gjort tydeliggør, hvilke fejl mange har i deres logiske tænkning, er der mange, der stadig vil forsøge at benægte sandheden. De, der stadig tvivler på, om regeringer og forskere kendte den medicinske værdi af hampplanten for år tilbage, kan søge informationer på www.lynnicewedewer.com. Lynnice Wedewer er PhD og kalder sig selv professionel kræft-overlever, da hun har kæmpet mod kræft mange gange siden 1970 og frem til i dag. Når du læser alle hendes informationer om, hvad der har holdt hende i live, er det mere end tydeligt, at regeringer og forskere har vidst alt om denne plantes medicinske værdi i meget lang tid.

Rigtig mange mennesker mener selv, de er intelligente. Derfor mener de også, det ikke er muligt for et system at kontrollere deres tanker og sunde fornuft. Selvom sandheden er omkring os, vil mange stadig have svært ved at forstå og acceptere, at vi er blevet svigtet. Ville verden se ud, som den gør i dag, hvis vi virkelig er så smarte, som vi tror vi er? Mit gæt er, at det er vi ikke, og jeg tror, at alle med deres sunde fornuft vil give mig ret. Jeg håber, at mennesker i fremtiden vil gøre det til deres egen sag at finde sandheden for dem selv. Når de gør det, tænker jeg, det vil stå klart for dem, at vores liv har været kontrolleret og vi har aldrig levet i frihed, og de fleste forstår ikke selve konceptet.

I lande som USA og Canada, har vi alle levet i en illusion om, at vi har frihed og

demokrati, men hvad vi har udholdt er langt fra det rigtige. Den eneste frihed og retfærdighed, du nogensinde vil opleve, er under det gamle Common Law system, som ikke længere bliver praktiseret i retssalene i dag. Og mht. demokratiet så havde grundlæggerne af USA lidt brug for konceptet og anså det for den værste form for regering.

Amerika blev grundlagt som en forfatningsmæssig republik – ikke et demokrati. Under den forfatningsmæssige ledelse havde borgerne mange flere rettigheder end de, der levede under den såkaldte demokratiske. Den afgående store Aaron Russo forklarer forskellen på en kort video på Youtube, og jeg tror, alle vil lytte til, hvad han har at sige om emnet. Gå til Youtube og vælg "Aaron Russo forklarer Amerika er ikke et demokrati" og du vil se et klip, som er taget fra et interview med Alex Jones, som hedder refleksion og advarsel. Efter at have hørt, hvad Aaron Russo forklarer, skulle befolkningen have en større forståelse af, hvordan vi alle er blevet narret til at bruge udtrykket demokrati.

Hvis Amerika bare havde fulgt sin egen forfatning, ville det i dag være det bedste land i verden. Men med manipulation af den del af mennesker, som støtter Den Nye Verdensorden, er dette blevet ignoreret. Som konsekvens af det kan USA i dag ses som en politistat, hvor borgerne kun har ret til at gøre, hvad de bliver fortalt.

Et gammelt ordsprog siger: "Hvis du ønsker frihed, skal du kæmpe for det hver dag." I virkeligheden er det ikke truslen fra terrorister, vi skal frygte men vores egen regering. At dømmes udfra den forfatning vores verden er i, virker det som om, vi har svigtet vores pligt til at beskytte vores egen frihed. Hvis vi tilfældigvis gør det rigtigt denne gang, har menneskeheden stadig en lys fremtid. Nu er tiden inde for os til at undersøge, om det, vi er blevet fortalt, er sandt. Vi kan ikke bygge en bedre verden uden et solidt fundament. Kun sandhed og viden vil give os et solidt fodfæste, hvorfra vi kan begynde at forstå det at være menneske igen. Med lidt hårdt arbejde kan vi bevæge os frem, og denne verden kan blive det Utopia, som er meningen. Indtil i dag har vi været en trist fiasko som art, men der er ingen grund til, at vi skulle tillade det at forblive sådan. Vi er den menneskelige race, og vi skal overleve, men i fremtiden må vi alle beskytte os mod fortidens fejl.

Mine visioner for fremtiden involverer alle mennesker til at samarbejde for en bedre verden. Det gør ingen forskel hvilket land, du er fra og hvilken religion, du har valgt at følge. Vi skal af med alt det had, så vi kan begynde at arbejde sammen på en meningsfyldt måde. Ønsker vi virkelig, at vores børn skal vokse op og kæmpe i unødvendige krige? Jeg ved ikke, hvordan du har det, men det passer ikke ind i det, jeg har i tankerne. I øjeblikket har vi virkelig muligheden for at gøre det rigtige, og det er vores alles pligt at gøre det.

Der er nok nogle, der vil mene, jeg er ude efter at få hævn over de mennesker og organisationer, som jeg har nævnt i denne bog. Det er virkelig ikke meningen, og alligevel var jeg meget generet af deres reaktioner og de vildledte institutioner, de repræsenterer. Alt hvad jeg har angivet i denne bog er baseret på virkeligheden, og alt er offentliggjort. Jeg ønsker at offentligheden kender sandheden, og offentligheden fortjener at kende navne og stillinger på de personer, der har været skyld i så megen lidelse.

Jeg føler, at de personer, som er nævnt, hverken er være eller bedre end andre modparter på verdensplan. Mit mål har simpelthen været at oplyse offentligheden og alle dem der arbejder i denne profession om den skade, de forårsager og vise dem, at der er en meget bedre løsning. Den profitskabende politik og tankemåde hos de, der har stor magt, kan – og gør – påvirke liv og helbred hos os alle. Nu når alle løgne og bedrag, som er blevet påført os, er blevet afsløret, er der ingen grund til ikke at stå op for os selv og tage det tilbage, der tilhører os.

Mange tror, jeg har brugt de sidste to et halvt år på at undvige politiet, mens jeg har holdt mig i skjul. Dette er ikke situationen. Der har aldrig været en international arrestordre på mig, og så vidt jeg ved, kan jeg frit rejse til de fleste lande undtagen USA. Jeg har aldrig holdt mit opholdssted hemmeligt. Hvordan skulle jeg kunne det med alle de interviews og seminarer, jeg altid holder? Jeg tror, du må give mig ret i, at hvis jeg prøver at gemme mig, er det på en meget mærkelig måde.

Så igen må du spørge dig selv "Er dette en kriminel persons adfærd?" Hvis jeg virkelig havde gjort noget galt, ville jeg så ikke holde mit opholdssted hemmeligt. Når du ankommer til andre lande, bliver dit pas tjekket og registreret, og mange pas har en elektronisk chip, så du kan spores. Under disse forhold ville enhver regering nemt kunne finde mit opholdssted. Den canadiske regering kunne på ethvert tidspunkt have fået mig udleveret. Dette skete ikke, og jeg er aldrig blevet forfulgt af politiet i nogen af de lande, jeg har været i. Dette fortæller mig, at autoriteterne i Canada ikke ved, hvad de skal gøre med hensyn til min sag. Ville de turde anklage mig, hvis jeg blev sendt tilbage til Canada?

Verden vil snart finde ud af, hvor langt korruptionen af det politiske system i Canada vil fortsætte, for når denne bog har indbragt penge nok, vil jeg måske for en kort periode vende tilbage til Canada. Jeg har ikke set min mor siden 2009, hun er nu 80 og ikke særlig rask. Jeg føler, at jeg i det mindste bør tage tilbage for et kort besøg. Det, som autoriteterne har budt mig, siden jeg vovede at udtale mig, har givet min mor så mange frustrationer, at hun frygter, de sætter mig i fængsel, hvis jeg vender tilbage. Efter alt dette er sket, tror jeg ikke, det vil være i regeringens bedste interesse at give mig flere problemer.

Hvis Canadas statsminister vælger at sende sine onde håndlangere med anklager mod mig igen, forventer jeg, det vil blive meget pinligt for den canadiske

regering mht. offentligheden. Hvis dette skulle ske, vil de opdage, at jeg ikke længere er den samme mand, som de legede med før. Nu, da bogen er udgivet, er sandheden lagt åben for alle. Hvis de virkelig vil give mig flere problemer, har jeg intet at sige til dem. Hvis de vil have flere forklaringer, kan de købe bogen. Jeg vil nok ikke engang prøve at forsvare mig – selv mod de anklager, som politiet vil komme med. De er for latterlige til, at jeg vil berettige dem med min deltagelse.

Lige nu har jeg ikke besluttet, hvornår jeg vil komme tilbage. Det vil ikke ske, før min mor og andre er afslappet omkring det. For et par dage siden, talte jeg med min søn, og han fortalte, at de canadiske myndigheder kun opfører sig endnu værre omkring disse forhold nu, end dengang jeg forlod landet. Hvis dette er sandt, skal jeg måske vente lidt længere, indtil offentligheden har læst og absorberet indholdet af denne bog. Så hurtigt som denne information udbredes, skal det nok snart gå op for den canadiske regering, at det, de har gjort, nu er offentligt kendt overalt. Hvis jeg var i deres position, ville jeg med det samme undskylde over for det canadiske folk for deres handlinger i fortiden, og jeg tror, at en fuldstændig ændring af holdning til hamplanten er på sin plads.

Selv hvis dette sker, er det usandsynligt, at jeg bliver i Canada ret længe. Jeg ville sikkert kun besøge landet i kort tid, inden jeg tog af sted igen. Hvad der hændte der, har efterladt en meget bitter smag, og i virkeligheden har Canada ikke det vækstklima, som jeg søger. Lige i øjeblikket har lande som Israel store hampprojekter under udvikling, og jeg har talt med nogle kommercielle avlere der, som har licens til at producerer mere end en million planter hver til medicinsk formål. Med alt, hvad der sker i andre lande, tænker jeg, at min tid er bedre brugt i et af disse lande, da det lader til, at jeg er i centrum af alt dette, og jeg kan fortsætte min forskning der.

I henhold til den canadiske regering er jeg kriminel og på grund af regeringen, er jeg stemplet som sådan. Hvis jeg er stemplet som en kriminel, fordi jeg har hjulpet folk for lidelse og reddet liv, bærer jeg dette stempel med stolthed. Jeg vil aldrig bede om at få mit omdømme slettet. De, der gav mig stemplet, er de rigtige forbrydere, og de kan nu leve med, hvad de har forvoldt. At have dette omdømme forstyrrer ikke mine planer, for om kort tid vil udenlandske regeringer og alle andre vide, hvorfor jeg fik dette omdømme.

Jeg leder stadig efter et land, jeg kan kalde mit hjemland, men når sandheden er kendt, forventer jeg, der vil være en del lande, der vil tage imod mig. Hvis du er en canadisk borger, ved du nu, hvad regeringens sammensværgelse har betydet for dig og dem, du elsker. Jeg har kæmpet mod denne korruption i meget lang tid og vil fortsætte kampen lige meget, hvor jeg lever, men jeg synes også, det er tid for det canadiske folk at kæmpe for sig selv. Med alt, hvad der sker for tiden, vil systemernes rædselsregime få en ende, og når dette sker, kan det canadiske folk starte på en frisk.

Kort tid efter jeg begyndte at udlevere olie, opdagede jeg, hvad en person kan opleve, når man har vigtige informationer til myndigheder og det offentlige. De tre stadier man må gå igennem er afvisning, latterliggørelse og til sidst anerkendelse, og jeg har oplevet alle tre. I begyndelsen ville ingen tro på, hvad jeg sagde, så i lang tid blev det afvist. På grund af min vedholdenhed blev jeg latterliggjort af mange og anklaget af retssystemet, men nu er alt, hvad jeg har afsløret, endelig blevet accepteret. Det er her, jeg står nu, og et stort antal på verdensplan er begyndt at anerkende, at alt, hvad jeg har oplyst om vedr. denne medicin, er sandt.

Det virker dog stadig som om, at den canadiske regering fortsætter med at vende ryggen til dette emne, og jeg forventer, at de vil blive ved indtil, der ikke er andre muligheder. Alt, hvad jeg kan sige om Canadas regerings handlinger, er, at de trodser alle former for sund fornuft, og jeg forventer, at det i sidste ende kan betyde en tung straf, som de må betale.

Den 13. maj 2012, lige da jeg var klar til at få min bog udgivet, kom denne artikel i Amherst Daily News:

“Tilbagetrækning af anklager mod Simpson.

AMHERST – En serie af narkotikaanklager mod en Athol borger, som i øjeblikket er i eksil i Europa, er trukket tilbage.

Rickey Logan Simpson, 62, var anklaget for produktion af cannabismarijuana, besiddelse af cannabismarijuana med handel til formål og besiddelse af cannabisharpiks fundet i en razzia på hans Athol Road ejendom i november 2009.

Razziaen fandt sted, da Simpson var i Amsterdam for at modtage “The Freedom Fighter of the Year Award” til det årlige Cannabis Cup, og det menes, at Simpson har opholdt sig i Europa lige siden.

Statsadvokat Doug Shatford sagde, at retten havde godtaget en ansøgning om frifindelse pga. tab (forfeiture application) mod Simpson under den kontrollerede narkotika og stof lov ugen før. Da dette skete, fik han fremrykket et forslag om at trække anklagerne tilbage mod Simpson, som havde erklæret sig i eksil i Europa efter razziaen i 2009.

“Ansøgningen var lavet udfra tab af de elementer, der blev beslaglagt i razziaen, og efter afslutning af denne blev det besluttet at frafalde alle anklager,” kommenterede Shatford fredag.

Under razziaen mistede Simpson cannabismarijuana og harpiks samt planteudstyr, marijuanaplanter og frø, sprøjter, tre armbrøster og pile, to softguns, en med ekstra

omfang og mistanke om lyddæmper, plantegødning, videoudstyr, bøger, dokumenter og byggemateriale.

Shatford sagde at de problemer, som domstolene havde, var Simpsons opholdssted.

"Vi er ikke sikre på, hvor han er. Vi tror, han er et sted i Europa. Han har været i Holland, men vi er ikke sikre på, om han stadig opholder sig der eller et andet sted i Europa," sagde Shatford.

Tilbagetrækning af anklagerne synes at bane vej for Simpson for at vende tilbage til Canada.

Shatford kender ikke til andre anklager mod Simpson.

I december 2009 sendte Simpson en e-mail, hvor han meddelte, at han ikke kunne vende tilbage til Canada, fordi han ville blive sendt i fængsel uden medicin.

Han fortalte, at han ikke var bange for fængsel men ikke kunne være der uden sin medicin. For ham ville det at vende tilbage til Canada være det samme som selvmord.

Simpson sagde, han dyrkede marijuananplanter, udvandt Olien og forærede den væk gratis. Han udtalte, at han aldrig havde skjult det for politiet. Efter han blev dømt i 2007, fortalte han dommeren, at han aldrig ville stoppe.

Kilde:<http://www.cumberlandnewsnow.com/news/lokal/2012-05-14/article-2978460/charges-against-Simpson-withdrawn/1>

Først vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle forholde mig til det, og jeg blev kontaktet af folk alle steder fra, der fortalte mig, jeg var blevet frikendt og kunne vende tilbage. I et par dage tænkte jeg på at tage tilbage for at besøge min mor for en kort periode, men minderne om deres korrupsion stoppede mine planer. Hvad de fleste går glip af, når de møder mig, er det faktum, at intet har ændret sig. Den canadiske regering har ikke ændret deres mening om brugen af denne medicin, så selvom jeg returnerede, hvilken forskel ville det så gøre for det canadiske folk eller mig selv? Alt hvad det ville gøre er helt sikkert at give politiet chancen for at ramme mig igen.

Statsanklageren Doug Shatford, som efter min og mange andres mening er skyldig i ikke mindre end meddelagtighed i folkemord, var ham, der selv trak fupanklagerne mod mig tilbage men med den bestemmelse, at alt hvad de havde konfiskeret fra min ejendom, skulle de beholde og for at kunne gøre dette, tror jeg, de skulle have min accept. Jeg forventer, at hvis jeg var i Canada, ville de prøve at få mig til at underskrive papirerne for at tillade dette, og hvis jeg nægtede det, ville jeg blive anklaget igen. Sandheden er, at de ingen ret havde til at lave razzia på min ejendom første gang og, at jeg aldrig ville tillade, at de beholdt, hvad de havde stjålet. I artiklen hævdede Statford også, at de ikke

vidste, hvor jeg var og hvordan, de kunne komme i kontakt med mig. Lad mig give dig et vink, Mr. Stafford, om hvordan jeg kan blive kontaktet. Du skal simpelthen bare gå på vores website www.phoenixtears.ca, det samme som utallige andre har gjort over de sidste to et halvt år, det kan måske løse det store mysterium for dig og det korrupte retssystem, som du er en del af.

Alt du skal gøre, er bare at gennemse listen af ting, som de prøver at beholde, og du vil straks se, hvor latterlige deres handlinger er. De konfiskerede alle de bøger, jeg havde samlet, om den medicinske brug af denne plante, hvilket ingen har ret til.

Endvidere tog de også al kommunikation, jeg havde med patienter, som ville have hjulpet med at bevise, hvad denne medicin i sandhed kan helbrede. Og så var der alle de våben til masseødelæggelse, som var fundet i mit hjem, såsom min søns armbrøst og min softgun, hvor jeg tror den ene var gået i stykker. De påstod endda at have fundet en lyddæmper, som de mistænkte, jeg havde brugt på min softgun.

Er der nogen, der kan fortælle mig, hvorfor nogen ville bruge en lyddæmper på en softgun, som næsten er lydløs i forvejen og har en mundingshastighed på mindre end 152 meter i sekundet. Den eneste måde at lyddæmpe en softgun på må være at pakke den ind i en gammel madras for at dæmpe lyden, når man trykker på aftrækkeren, men dette gør det svært at sigte og ramme. Det virker som om det canadiske retssystem ikke kender forskellen mellem de våben, alle kan anskaffe og dem, der kræver tilladelse. Hvis almindelige softguns virkelig var farlige, hvorfor kan alle så anskaffe sig dem i almindelige forretninger uden tilladelse? Hvad de prøver at gøre er fuldstændig åndssvagt, og jeg kan kun formode, at de nævnte vrøvlet om en lyddæmper til offentligheden for at sætte mig i dårligt lys. I henhold til artiklen har de også tænkt sig at beholde mine overvågningskameraer og hampfrø, som var i mit hjem. Man kan legalt købe hampfrø i Canada, så hvilke rettigheder havde de til at tage mine og siden hvor, når, har politiet tømt ejendomme for deres overvågningsudstyr og beholdt det?

Der er også spørgsmålet om det store værdipapir, som jeg ejede og som min søn informerede mig om var blandt de ting, som manglede efter sidste razzia. Kan det være, at dette værdipapir virkelig har nogen betydning, og at de ikke ønsker, jeg får adgang til det, så jeg kan bruge det imod dem? Det eneste jeg ville tillade, de beholdt, var de 70 pund muld, som de gravede op i min baghave. Men jeg synes at de samme betjente, som gravede det op, også skal fylde hullet igen, som de efterlod. I fremtiden når jeg kan finansiere det, agter jeg at anklage den canadiske regering og alt det, de styrer.

I sandhed tænker jeg at hver familie, der har mistet en de holder af pga. sygdom, som denne medicin kunne have hjulpet eller reddet, skulle anlægge sag mod de ansvarlige. Det er umuligt at sætte en pris på de liv, de har taget, men

selv en lav sats som ethundredetusind dollars pr. person ville være nok til at afslutte dette galskab.

Før eller siden må offentligheden gøre op med dem, der har ansvaret, men som jeg har nævnt, er det bedst at løse problemet uden brug af vold. Vores mål skal være at få dem til at indrømme offentligt, hvad de har været en del af og forlange deres tilbagetrækning. Når vi overvejer de forbrydelser, de har begået mod os alle, synes jeg, at man må sige, de slipper billigt.

Jeg har ingen ide om, hvad myndighedernes næste træk er. Siden ingen af dem har evnen til at tænke rationelt, er det næsten umuligt at forudse. Det vil kræve drastiske foranstaltninger, hvis myndighedernes plan stadig er at dræbe dem, der har valgt dem, ved ganske enkelt ikke at gøre noget som helst. I en situation som denne kan sætningen fra en gammel sang, jeg engang hørte, anvendes: "Gør mod andre, før de gør det mod jer". Jeg tror på at de, der har stået i spidsen, endelig er begyndt at indse situationen, og at de ikke opnår noget med modstand.

Hvis de ikke er fornuftige nok til at reagere med det samme, er der store chancer for, at offentligheden vil slå ud mod dem med mere end bare protester og ord. Når politiet og militæret er der for at beskytte dem, tror myndighederne de kan slippe af sted med alt.

Men politi og militær er naturligvis ved at vågne op og kan se den uretfærdighed, der er sket for dem og deres familie. Så hvem kan de nu stole på skal beskytte dem mod dem, der har skadet dem. Over de sidste par årtier har frygten i offentligheden gjort, at de er forblevet i kontrol. Når holdningen til denne medicins brug hurtigt forandres i offentligheden, håber jeg den samme frygt vil tvinge myndighederne til at træffe de rigtige valg.

Til dem der har fulgt mit arbejde og alle de bestræbelser fra mennesker, der laver lignende ting, vil jeg gerne takke for jeres støtte. Uden jeres hjælp ville det have været svært at nå offentligheden, og vores søgen ville være omsonst. Lige meget hvilken rolle vi spiller – stor eller lille, har det meget stor betydning. Vi er på tærsklen til en ny dag for menneskeheden og med jeres hjælp ved jeg, det vil lykkes. Jeg har skrevet denne bog for at lære folk om realiteterne i den verden, vi lever i, med håbet om at kunne levere en fremtid for alle former for liv. Hvis livet på denne jord fortsætter som nu, må vi stå sammen og ændre det. Hvis ikke vil denne jord og alt, hvad vi holder af, blive ødelagt.

Vi vælger ikke altid vores skæbne. Derimod er det ofte noget, der er påtvunget os. Det var præcis det, der skete i mit tilfælde. Jeg er bare en ganske almindelig mand, der blev bragt i ekstraordinære omstændigheder, men i det mindste havde jeg almindelig anstændighed til at gøre det rigtige. Det er mere, end hvad jeg kan sige om mange andre blandt os, og hvad de har gjort før. I det mindste for første gang i vores liv skal vi stræbe efter at opnå noget, der er meget bedre.

Vi behøver ikke at udføre mirakler, men vi må begynde at bruge vores sunde fornuft, vi har fået, til at forbedre, hvad der sker i denne verden.

Langt liv, sundhed og lykke er noget, vi alle fortjener. Hvis vi arbejder hen imod det, kan det nemt opnås nu. Ville det være for meget at forlange, at dem med mange penge og magt skal samarbejde med os for at opnå en bedre verden, vi alle kan leve i? Jeg håber for alles skyld, at det ikke er, for hele vores fremtid hænger i den balance. Hvis alt er gjort ordentligt, kan den situation vi er i ende lykkeligt, men hvis ikke kan helvede bryde løs. Jeg håber, at rationel tænkning vil sejre, så vi kan undgå en katastrofe.

Kroppen på alle levende væsner kan kun tåle en vis mængde toksiner i deres miljø, og hvis de fortsætter med at opbygge ukontrolleret, vil disse skabninger uddø. Vi har set andre former for liv uddø i alarmerende hastighed, alligevel synes vi ikke at ænse faren. Hvorfor kan vi ikke forstå, at vi er mere skrøbelige end Superman, hvis eksistens kun kan blive truet af Kryptonit. Gennem vores egen mangel på bekymring og ræsonnement har vi tilladt dem at gøre enhver galskab, de ønskede, på vores planet, mens vi bare passivt har fulgt dem.

Nu er vores art og mange andre på vej til udryddelse, og hvis vi ikke retter op på situationen, vil dette blive en realitet. Hele vores liv har været baseret på svigt og løgne, som blev skabt af magtsyge individer, der ikke kender forskel på rigtig og forkert. Hvis vi reagerer forkert mod dem, der har forårsaget dette ved at vildlede os for at berige sig selv, vil vi ikke være meget anderledes end de selvsamme mennesker, der har været skyld i denne situation. Vi må fri os fra vold og brug af våben mod hinanden og begynde at samarbejde i fred og harmoni. Hvis der er nogen chance for, at vi kan nå dette mål og ikke beskadige dem, der har undertrykt os, kan vi måske en dag stå sammen for menneskeheden.

Rick Simpson, June 2012

P.S. Tommy Chong har for nylig annonceret på CNN, at han har prostatakræft og vil behandle det med RSO. Hvis han virkelig bruger Olien lavet efter mine instrukser, vil jeg ikke være bekymret. Men udfra hvad jeg har hørt, bruger han en type udvundet af hele planten mod sin kræft. Jeg ville bruge denne udvinning til at behandle hudlidelser, og jeg føler, at harpiks i den reneste form bør anvendes til at behandle dem med intern kræft. Som beskrevet i denne bog er vores metode blevet bevist, hvorimod metoder brugt af andre ofte producerer olier, der er medicinsk svagere. Efter hvad jeg har hørt, har Tommy prostatakræft i fase 1, så hans liv er ikke i fare i øjeblikket, så selv en svagere form for hampmedicin kan muligvis helbrede ham. Tommy har fået mine kontaktoplysninger, og han er nu klar over forskellen på medicinen, så alt hvad jeg kan gøre er at ønske ham held og lykke med behandlingen.

I slutningen af juni 2012 tog jeg tilbage til Canada i seks uger, og ingen fra politiet eller retssystemet kom i nærheden af mig. Som min søn havde anført, er tingene dér virkelig gået nedad bakke, siden jeg rejste, og den canadiske regering synes endnu mere opsat på at bure alle inde for at bruge cannabis. Dem derhjemme, som jeg kom i kontakt med, syntes alle at vide, at denne medicin virkelig virker, men de manglede tydeligvis stadig beslutsomheden til at gøre noget ved det. Mens jeg var i Nova Scotia, modtog jeg en rapport fra nogle tilhængere, om at Tommy Chong nu var 99% cancerfri, og da jeg havde behandlet så mange med prostatakræft succesfuldt, opfattede jeg dette som værende facts. Efter min hjemkomst til Europa og min tale på World Hemp Congress i Slovenien erfarede jeg, at behandlingen, Tommy havde gennemgået, ikke havde været succesfuld mht. at helbrede hans kræft. Jeg var ked af det på Tommys vegne, men dette beviser, hvorfor jeg er så bekymret i forhold til den olie, som andre leverer. Dette betyder dog ikke, at han har fået en dødsdom. Han skal blot bruge den rigtige olie korrekt, og så er jeg sikker på, han vil kunne opnå langt bedre resultater.

Epilog

Hvordan jeg mødte grundlæggeren af "Age of Reason"

Først prøvede jeg hamp, og derefter begyndte jeg at bruge det på daglig basis, da jeg fejrede min 20 års fødselsdag i slutningen af august 1992. Det var efter adskillige år med hårdt pres fra mine bedste venner, Jan Posposil og Milod Dolinsky. Jeg var "barn af en veluddannet lærer", så selvfølgelig tænkte jeg mere end én gang over de mennesker, vi kaldte hippier, der røg marijuana og talte om konspirationer og "systemet". Jeg kunne ret godt lide hippiernes livsform og deres musik og følte mig forbundet med dem, også selv om jeg mere eller mindre kun kendte til dem fra bøger og film. Da jeg var vokset op i slutningen af kommunisttidens æra, holdt jeg af min øl og ikke deres "bliven høj", hvilket jeg ikke tøvede med at fortælle dem op til flere gange. Dog tænkte jeg altid, at der måtte være en anden måde at leve på end den måde, som min hjemegn – North Moravian village of Vidnava – kunne tilbyde.

Min Far plejede at undervise i civilret, musik, engelsk, tjekkisk og historie, og han blev rektor for en skole få år efter Fløjlsrevolutionen. Jeg var oplært i at fokusere på evidens og se bort fra alt, der ikke var videnskabsbaseret, som værende nonsens og konspiration. Jeg må indrømme, at der er noget i denne tilgang, men det er dog ikke altid pålidelig information, vi kan sætte vores lid til, som vi har set i denne bog.

Den del af mit liv, der angik stoffer, startede i 1994, efter at jeg vendte tilbage fra et et-årigt studenterudvekslingsprogram mellem Palacky Universitet i Olomous og Mount Mercy College i Cedar Rapids i Iowa. Jeg begyndte at oversætte for den nyligt startede narkotikaafdeling inden for det tjekkiske ministerium og hjalp med at udvikle den tjekkiske terminologi på dette område af evidensba-

serede undersøgelser omkring stofafhængighed. Jeg må tilstå, at jeg fandt det temmelig underligt at oversætte og udlægge for ministeriet, når mit mål i virkeligheden var at få hamp legaliseret igen. Jeg troede ikke på de strategier, der blev benyttet for at bekæmpe stofmisbrug og afhængighed. I stedet anså jeg det arbejde, jeg udførte, som en mulighed for at komme tæt på dem, der havde magt og forklare for dem, hvad hamp egentlig kunne gøre.

I 2001 oversatte jeg bogen "Marijuana Myths, Marijuana Facts" af Lynn Zimmer og John P. Morgan til tjekkisk. Det er en gennemgang af videnskabelige studier af hamp, og bogen får afpillet mange af de mest populære myter om denne plante. Hvad jeg fandt mest interessant var, at den viste, hvordan disse studier var blevet udført, og hvad der var blevet gjort for at holde brugen af planten under restriktioner.

Ved du eksempelvis, hvordan dataene omkring den skadelige virkning ved at ryge hamp er fremkommet? De putter et apparat over mund og næse på aber, hvilket gør det umuligt for dyrene at gøre andet end at indhalere den massive mængde røg fra hamp, der afgives. Efter at aberne var igennem denne prøvelse adskillige gange, blev deres hjerner undersøgt og selvfølgelig blev det konstateret, at de havde fået hjerneskader. Der er ikke tvivl om, at skaderne eksisterede, men hvad var i realiteten årsagen? Undersøgelsen konkluderede, at den var forårsaget af at indhalere røgen fra marijuana, men i virkeligheden var den forårsaget af manglen på ilt, så deres resultater havde ikke noget at gøre med de egentlige fakta. Jeg mente, at denne bog indeholdt mere end nok evidens og tog det for givet, at vores ministerium ville reagere. I stedet virkede det, som om ingen ville bruge tiden på at læse den.

I 2005 behøvede Milan Romsy et arbejde. Jeg var træt af at låne ham penge, så jeg gav ham en kasse med hampblade og sagde til ham: "Lav salve ud af dem, sælg det og dér har du dit job." Ved hjælp af min investering, viden og hjælp, startede han et kosmetisk firma baseret på hamp og kørte det i tre år. Jeg så det store potentiale, disse produkter havde og de ting, mennesker formåede at heale ved brugen af dem, og jeg følte mig på en eller anden måde ansvarlig for resultatet. Jeg var også træt af at oversætte dårligt skrevne tekster omkring, hvad de kaldte stof-forebyggelse, så jeg besluttede mig for at stoppe min karriere som oversætter.

Den 20. marts 2008 kom Bayer & Romsys kosmetiske produkter baseret på hamp på markedet. Jeg ledte efter tekst til vores webside og fandt et fantastisk interview med Lumir Hanus. Han er en prominent og ofte citeret tjekkisk biokemiker samt hamp-researcher, der for øjeblikket arbejder sammen med Raphael Mechoulam på Hebrew University i Jerusalem i Israel. Jeg spurgte ham, om han ville tillade os at linke til hans interview på vores side, og det fik vi lov til. Vi udvekslede mange mails, hvori jeg forsøgte at beskrive de mange mirakler, vi havde set via brugen af vores produkter, og han var glad for at høre om dem.

Han plejede selv at lave hampsalve og -tinkurer, da han var i Tjekkiet, så han havde en god ide om, hvad de kunne udrette.

I min ophidselse sendte jeg ham en mail, hvor jeg skrev, "Bare vent, en dag vil de finde ud af, at hamp kan kurere cancer, AIDS og alt andet, som vi i dag mener, ikke kan kureres." Han svarede, at der var lavet noget forskning omkring hamp og cancer, og at det så lovende ud.

Jeg kontaktede straks Tomas Zabransky og spurgte ham, hvad han vidste om dette. Han studerede til læge og var Head of research på Centre for Addictology på Charles University i Prag. Med hans baggrund troede jeg, at han kunne spare mig for noget tid i min søgen efter mere viden om emnet. Hans svar var meget vagt, men han indrømmede, at nogle undersøgelser var gjort med gode resultater. Der foruden fik jeg at vide, at der ikke var nogen undersøgelser med mennesker, og at jeg ikke skulle blive for optimistisk.

Jeg var deprimeret en rum tid efter, at Thomas havde ødelagt mit humør ved at fortælle mig, at han ikke troede, at hamp nogensinde ville blive fuldstændigt legaliseret. På det tidspunkt så det virkeligt ud som om, at han havde ret.

Jeg tog dog hans svar som en udfordring og forsøgte at finde ud af mere. Jeg indstillede "Google" på min computer til at vise 50 resultater pr. side og fandt den første omtale af Rick på side otte. Da jeg for første gang så "Run From the Cure", kunne jeg ikke lade være med at udføre en gammel rituel moraviansk dans og føle, at jeg havde vundet Olympiaden i alle discipliner på en enkelt dag. Jeg så på det på den måde, at alle disse embedsmænd og eksperter fra ministeriet ikke kunne vedblive med ikke at undersøge dette, og det ville ikke være muligt at fastholde, at denne medicin skulle være ulovlig.

Min mor døde 26. april 1999 som følge af den kemoterapi, der blev brugt til at behandle hendes lungekræft. Fra informationer, jeg fandt i Jack Herers bog, "The Emperor Wears No Clothes", vidste jeg, at cannabis-hamp kunne have en positiv effekt på min mors tilstand, men vi kendte ikke den rigtige måde at gøre det på, og der var ikke nogle tilgængelige studier. Jeg forsøgte at overtale hende til at spise hamp i stedet for at gennemgå de brutale behandlinger, men hun besluttede sig for at stole på det medicinske system.

Kemo hjælper ikke ved småcellet lungekræft; selv lægen erkendte dette. Med en overlevelsesprocent på 2-4 efter fem år kalder de denne dødelige gift for "behandling"? Jeg har med mine egne øjne set, hvad denne giftterapi gør og den fare, den udgør, når et menneske er nødt til at gennemgå den.

Min mor tabte sig ned til 27 kg, cirka halvdelen af hendes oprindelige vægt, på denne "nye, og hvad de sagde, var en lovende" kemoterapibehandling. Uanset hvordan du ser på det, så er kemo gift, og ingen skulle give gift til et levende væsen og samtidig forvente et godt resultat.

Da min mor blev opgivet af det medicinske system og derefter blev sendt hjem for at dø, var jeg den første til at give hende morfin. Hun vidste, hvad det betød, når dette medikament blev givet til en patient. Det var en af de underligste oplevelser i mit liv. Vi så bare på hinanden, trak på skuldrene og bed os i læberne i tavshed.

Hendes død var en meget traumatiserende oplevelse for hele min familie. Det vendte rundt på alt, og intet gav mening i de næste mange år fremefter. Eksperterne gav hende fire runder med kemo, selv om de vidste, at hun ikke ville overleve allerede, da de startede med at give hende den anden runde. Alligevel fortsatte de, da de åbenbart behøvede flere data om denne "nye kemo".

Efter hvad min mor havde gennemgået, undgik jeg emnet kræft så meget, som jeg nu kunne. Normalt ville jeg bare gå min vej, hvis nogen kom ind på emnet i en samtale. Såret var stadig fuldt åbent og uden hampolie, helede det ikke.

Ti år senere kom der så denne her canadiske fyr, der temmelig højt sagde det, som jeg på en eller anden måde allerede havde vidst i flere år. Det var helt klart starten på noget stort, men jeg tænkte aldrig på, hvor stort det ville blive. Jeg fortalt Milan om det den næste dag, og vi informerede alle de andre tjekkiske aktivister, vi kendte, og også folk fra de ministerielle kredse.

Ud fra hvad jeg ved, var Milan den første i den Tjekkiske Republik der producerede Rick Simpson olie. Da han ikke fulgte Ricks instruktioner og havde afvist at bruge en ventilator, havde han et uheld. Det kan være kedeligt at skulle vente på, at naphtha koger af, så han begyndte at teste med sin lighter, om dampene virkelig kunne antænde. Pludselig skød en to meter høj flamme op fra kogerens. Han tog en virkelig dyb indånding og forsøgte at puste ilden ud, men i stedet fik han pustet den brændende substans direkte tilbage i sit ansigt. Heldigvis havde han vores hampmassageolie, så han dækkede sit ansigt med det og havde den næste morgen ingen synlige forbrændinger. Hans øjenbryn var en smule svedne, men det var det hele. Det er så årsagen til, at der i den tjekkiske "Run From the Cure" indgår en advarsel mod at tænde ild, mens man laver olie.

For at lære så meget som jeg kunne om dette, lavede jeg et omfattende nedskrevet interview med Rick og inviterede ham til den tjekkiske tour. Jeg ønskede at få ham væk fra Canada og at sørge for en velfortjent pause samt et skift af lokation her i Europa. Jeg følte, at han behøvede det: Han måtte have fået præcis så meget, som han kunne klare i Canada. Vi tænkte, at med den samlede mængde information, som Rick, Jack Herer og Lumir Hanus kunne levere, ville det øjeblikkeligt åbne op for den medicinske brug af Olien i den Tjekkiske Republik. Vi vidste ikke på daværende tidspunkt, at lønninger og egoer er mere betydningsfulde end patienter for dem, der har magt. Jeg var ikke klar over, at Rick og jeg ville bruge de næste tre år sammen i forsøget på at få brugen af denne medicin godkendt.

Det er svært at beskrive kort, hvad jeg gennemgik sammen med ham, og hvordan det ændrede mig og den måde, jeg ser verden på. Som jeg har fortalt, var begge mine forældre lærere, så det er let at tænke sig til, hvad jeg følte omkring det, han talte om, og som jeg anså som værende en konspirationsteori. Jeg kendte en smule til engelsk og amerikansk historie fra mine studier, men jeg må indrømme, at jeg var nødt til at revurdere og genoverveje, hvad jeg vidste. Jeg er taknemlig for, at jeg gjorde det, for det er bedre at leve sit liv med åbne øjne end blindt at leve efter dét, vi er blevet fortalt. Der var virkelig en stor portion sandhed i det, Rick sagde. Hvis du ser på fakta, så er det, han har fortalt verden om denne medicin og om, hvorfor den var tilbageholdt, sandt.

Der har været pengemænd i tusinder af år. Er der nogen, der tror, at de nogensinde vil holde op med at ønske at lave mindst den samme profit eller mere, som de har gjort førhen? Hvorfor skulle de?

Jeg har brugt fem år på at studere 9/11, og det har kun bekræftet, hvad jeg følte fra den første dag, da jeg så den kontrollerede ødelæggelse af Tvillingetårnene på tjekkisk tv. De europæiske tv-kanaler gjorde sig ikke engang den ulejlighed at vise os det 6,5 sekunders lange kollaps af den 190 meter høje Building No. 7, der ikke blev ødelagt af flyene. Jeg havde selv været i Tvillingetårnene, da jeg besøgte New York i slutningen af 1993, og jeg troede aldrig rigtig, at disse massive stålkonstruktioner med tonsvis af beton ville blive påvirket så meget af en flyulykke og den deraf resulterede petroleumsbrand. Fly bruger petroleum som brændstof.

Da Rick ankom og begyndte at rase over politik, penge og medicin, må jeg indrømme, at jeg syntes, at han var skør. Han fortsatte med sin teori om at nedbringe populationen af mennesker ved hjælp af vacciner, og jeg tænkte, at hvis han nogensinde nævnte dette til en tjekkisk læge, ville vi blive smidt på porten, og det ville være slut på vores forehavende. De ville måske godtage det faktum, at hamolie kurerer cancer, men hvis han fortalte dem, at han kalder denne medicin for en vidundermedicin, der kan kurere alt, hvilken den syntes at gøre, ville de sikkert forsøge at få os indlagt øjeblikkeligt på et psykiatrisk hospital.

På daværende tidspunkt vejede jeg cirka 50 kg for meget, jeg røg tobak som en skorsten, jeg var glad for min øl, Slivovitz, og for fed svinekød, og der var cancer og slagtilfælde i familien. Udsigterne for min videre tilværelse var ikke specielt gode. Jeg havde også lidt af carpal tunnel syndrom i begge hænder i otte år. Det gjorde ondt det meste af tiden og tillod mig ikke at gøre meget af det, jeg havde holdt af at gøre førhen. Faktisk var denne tilstand et stort handicap for mig. Ofte kunne jeg ikke engang spille på min guitar eller holde en bog i hånden, og at løfte eller bære på noget var fuldstændig udelukket.

Da jeg læste om mennesker, der tabte sig på Olien, så må jeg indrømme, at jeg ikke troede på det. Jeg troede ikke på, at der fandtes en måde, hvorpå jeg kunne

tabe min godt beskyttede "investering" omkring min mave uden at skulle på diæt samt motionere.

Jeg sagde til Rick: "Se nu, jeg er et godt eksempel på en, der er overvægtig, din skøre canadier, og jeg vil bevise, at det ikke passer, det du siger. Jeg vil tage Oli- en men bibeholde min vægt, som du vil se." Han svarede: "Tag nu bare Oli- en; den vil tage sig af dit tjekkiske tunnel syndrom og dine andre helseproblemer." Igennem årene havde jeg forsøgt nær sagt alt, jeg kunne komme i tanke om på mine håndled for at mildne smerterne fra inflammationen. Så du må ikke tro, at jeg på det tidspunkt i bare så meget som et minut troede på hans råd.

Lad mig udtrykke mig mere præcist: Det var ikke fordi, jeg ikke stolede på ham, men fordi det han fortalte mig oversteg, hvad jeg kunne tro. Lægerne sagde, der var meget lidt at gøre, og Rick fastholdt, at det ville gå væk i løbet af ingen tid. Sikkert! Hvordan kunne denne olie overhovedet hjælpe på alt det, han nævnte? Jeg kunne kun komme frem til, at han overdrev en smule.

Uanset hvor meget jeg forsøgte at modbevise Rick, så forsvandt mit tunnel syndrom problem, og jeg tabte mig. Uden så meget som en dråbe sved og uden nogen bevidste ændringer i min kost gik jeg fra 120 kg ned på 75 i de kommen- de måneder i et meget naturligt tempo. Efter nogen tid på Oli- en var det som om, den fortalte mig, hvad jeg skulle spise, og hvad jeg ikke skulle spise. Denne substans reducerede mit kalorieindtag, og jeg holdt op med at spise junk food og andet bras. I dag vil jeg i de fleste tilfælde hellere sulte end spise den slags. Selv om jeg forsøger at spise det, vil jeg for det meste stoppe, fordi smagen ikke længere tiltaler mig. Jeg følte, der var noget unaturligt omkring denne form for mad, og jeg ønskede den ikke længere i min krop.

Vores første cancerpatient brugte tre uger i Prag i forsøget på at finde hjælp og råd til, hvor han kunne købe Oli- en eller materiale til selv at lave den. Sælgerne på gaden var i chok over at se en mand i tresserne med prostata cancer, der forsøgte at købe et halvt kilo hamp, og de blev ved med at afslå at sælge til ham. Heldigvis for ham var der en ung mand, der arbejdede i den ældste tjekkiske butik, hvor de dyrkede hamp, som ringede til mig for at spørge, om jeg kunne hjælpe. Han spurgte, om vi kunne fremstille Oli- en til manden, da han ikke var sikker på, at han selv kunne lave den.

Hvad skulle vi gøre? Vi producerede og leverede det, og nætter med paranoia og ingen søvn startede. Ville det virke? Ville han overleve? Hvad hvis han døde af det? Hvad hvis politiet kom efter ham? Hvem af hans venner ville anmelde os? Hvem ville han fortælle om det? Hvem aflyttede vores telefonsamtaler? Hvor mange år i fængsel kunne vi få? Hvorfor skulle det koste så meget at star- te op? Hvorfor kunne vi ikke gøre dette lovligt?

Patienten e-mailede os tre måneder senere og fortalte, at han var cancerfri. Han var også villig til at fortælle om dette til pressen. Den største tjekkiske avis tog

et interview med ham, men trykte det aldrig. Læger gennemgik hans journal og sagde efterfølgende, at det var en anekdote, og at det ikke beviste noget som helst. Patienten var nu cancerfri, men lægerne nægtede at anerkende, at det var Olien, der havde hjulpet ham.

Før jeg lærte Olien at kende, havde jeg haft nogle erfaringer med at spise cannabis. For år tilbage bagte jeg engang 200 hashkager til et bryllup. Vi sagde til alle, at de kunne spise en eller to men ikke flere, da kagerne var ret stærke. En pige, Alzbeta, ankom sent, og hun var sulten. Ingen fortalte hende, hvad kagerne indeholdt, og hun nåede at spise cirka 16 af dem, inden jeg fik stoppet hende. At se hende gå gennem det ukontrollerede og ustoppelige trip var en hændervridende oplevelse for mig. Uden at vide ret meget om hamp var jeg glad for, at hun overlevede. Jeg vidste ikke, om det kunne skade hende at spise så mange småkager. Heldigvis fandt vi ud af, at det ikke skadede hende, men hun var høj i temmelig lang tid.

Langsomt kom jeg til den erkendelse, at hamp ikke er som andre stoffer og kemikalier, der ofte bruges i forbindelse med rekreative formål. Det udgør ikke nogen fare for brugeren og skaber ikke en afhængighed som andre stoffer. Det øger heller ikke folks risiko for at dø før tid.

Jeg havde dog stadigvæk svært ved at forestille mig, at nogen kunne spise et gram af denne olie og så ikke få nogle dårlige virkninger. Over kort tid blev det dog klart for mig, at de fleste kunne gøre dette uden at få større problemer, hvis blot de fulgte Ricks instruktion.

Vores første eksperimenter med Olien var ret vilde. Da vi var klar til eventyr, tog vi Olien med til Metro Bar i Olomouc og gav alle en lille prøve. Høje personer fik lidt mere. Der blev ikke solgt meget alkohol den aften: De faldt som fluer. Det er ikke en god idé at give Olien til fulde mennesker med mindre, du satser på at få dem til at falde i søvn. Rick holdt sig for ørerne i vantro, da vi fortalte ham om vores eksperiment og om hvor meget olie, vi havde givet dem. Ja, han kaldte os adskillige grimme navne, påpegede adskillige kulturelle samt andre forskelle mellem tjekkere og canadiere og fremhævede udtrykkeligt vores manglende evne til at udføre hans protokol:

Rick Simpsons behandlingsmetode

Start patienten op på minimale doser på størrelse med et halvt ukogt riskorn. Selvom Olien er harmløs, er det bedst at starte i det små. I begyndelsen gives denne lille dosis af dette vidunderlige middel hver ottende time, derefter øges dosis lidt hver fjerde dag, og tolerancen over for Olien opbygges snart. Hvis patienten giver udtryk for, at han eller hun ikke kan føle nogen virkning eller kun en meget lille virkning, er det tegn på, at det er en god dosis at starte op med. Formålet i starten er bare at få en lille bitte smule af medicinen ind i patientens system, så dette kan begynde at vænne sig langsomt til det.

Man ved aldrig helt præcist, hvordan personen vil reagere så gå langsomt frem og øg dosis hver fjerde dag, indtil patienten kan indtage ét gram i alt i døgnet. Den bedste måde at opnå dette på er ved at få dem til at indtage en dosis, der svarer til omkring en tredjedel af et gram hver ottende time, når de har vænnet sig til medicinen. Jeg vil gerne minde om, at hvis man oplever vanskeligheder med tolerancen, kan man sagtens øge dosis langsommere, men for at opnå de bedste resultater bør man komme op på ét gram i døgnet så hurtigt som muligt.

Dette er de doseringsinstruktioner, som Rick anbefaler, hvis patienten kan opbygge tolerancen hurtigt nok. Hvis denne fremgangsmåde følges, kan mange patienter hurtigt komme op på at indtage den tredjedel af et gram hver ottende time, som er målet. Men gennemsnitligt tager det normalt de fleste patienter 4 til 5 uger, før de kan indtage denne mængde pr. dosis, hvorefter de kan fortsætte med at tage ét gram i døgnet, indtil de er helbredt eller deres tilstand er under kontrol.

Rick foretrækker at levere medicinen i éngangssprøjter uden nål. I stedet for nålen er der kun en lille åbning, som Olien kan presses ud igennem. Han siger, at gives Olien på denne måde, er det lettere for patienten at afmåle sin dosis, og det forhindrer udefrakommende stoffer i at forurene medicinen.

Den nemmeste måde at forstå den mængde, der skal indtages, er for de fleste, at sammenligne det med fx et ukogt grødriskorn. En nybegynders dosis bør være på størrelse med omkring et halvt af disse riskorn eller omkring 3 mm lang. Denne mængde er lig med det, der svarer til en fjerdedel af en dråbe. I nogle tilfælde kan de med en meget lav tolerance opleve, at selv dette kan være for meget for dem at håndtere i starten, så om nødvendigt kan der begyndes med endnu mindre.

Doser af denne størrelse skal indtages tre gange om dagen. Tidligt om morgenen, om eftermiddagen og omkring en time før patienten skal sove. Alt, hvad en nybegynder skal gøre, er at presse, hvad der svarer til størrelsen af et halvt ukogt grødriskorn ud af engangssprøjten, og dette er deres dosis. Selvom vi taler om en meget lille mængde, som ikke kan gøre skade på patienten, skal dette middel altid bruges med respekt.

Efter fire dage på denne dosis fordobles den. Altså svarende til størrelsen på et helt grødriskorn eller 6 mm, når det presses ud af sprøjten. Efter yderligere fire dage fordobles dosis igen, og dette gøres hver fjerde dag, indtil patienten kan indtage det, der svarer til seksten riskorn pr. dosis. Denne mængde svarer til ca. 8-9 dråber olie pr. dosis, hvilket er omkring en tredjedel af et gram.

En ml vejer lidt mere end et gram, så hvis patienterne foretrækker det, kan de bruge denne vejledning til at udmåle deres dosering. Når der nås hertil, kan patienten normalt fortsætte med denne dosis indtil, det ønskede resultat er opnået. Der vil være patienter, som ikke vil være i stand til at øge deres dosis så hurtigt, men Rick opfordrer dem til at gøre det så hurtigt, som de overhovedet kan, så Olien kan lindre deres lidelser. Der vil også være dem, der kan gøre det hurtigere, og Rick ser ikke noget problem i det, så længe patienten ikke føler ubehag ved at øge mængden hurtigere. Det betyder blot, at de vil blive helbredt hurtigere.

Kort fortalt mener Rick, at man skal forblive komfortabel og føle sig tilpas, når man tager denne medicin. Men samtidig mener han, at alle med en alvorlig sygdom ikke skal gamble med Olien, for hvis det ikke bliver taget rigtigt, kan Olien ikke helbrede de lidelser, den er beregnet til.

Fordi denne form for medicinering er så uskadelig, plejer vi ikke at afmåle doseringen så nøjagtigt, men for dem, som godt kan lide præcis afvejning og som har en vægt, der kan afveje med tilstrækkelig nøjagtighed, så start med ca. 0,01 g tre gange om dagen i 4 dage. Så, hvis du kan, fordobler du det til 0,02 g i 4 dage, så til 0,04 g i 4 dage, 0,08 g i 4 dage, 0,16 g og så 0,32 g tre gange om dagen. Dette vil være det idéelle doseringsskema for dem, som kan opbygge tolerance hurtigt.

Hvis du bruger Indica stammer af høj kvalitet, vil den olie, der produceres, være meget beroligende. Det er den effekt, Olien vil have, hvis du har lavet den

rigtige "Rick Simpson olie", og dette skal man ikke blive nervøs over. Patienten falder simpelthen i søvn, men skal nok vågne igen. Nogle kan føle sig lidt stenet i starten, men de vil være uskadte, og som regel går følelsen af træthed væk inden for en time efter, at de er vågnet op.

Hvis Olien er fremstillet af Sativa sorter, kan man forvente besværligheder og en længerevarende energisk "Sativa-High". Det er ikke ønskværdigt at folk, med en så alvorlig lidelse som kræft, indtager olie med denne effekt, og patienten vil ikke få de medicinske fordele, som en god Indica plante kan give. Ikke alle kan lide at være høje, og det er ikke formålet medicinsk at blive stenet af denne olie. Men i visse tilfælde, hvor patientens liv er i fare, er den eneste mulighed at give dem en høj dosis fra start for at redde deres liv.

Målet er at få medicinen i patienten tre gange om dagen. Patienten kan ganske enkelt putte det på sin finger og derefter skrabe det af med tænderne. Derefter drikkes et glas koldt vand eller en kop te for at gøre det lettere at sluge. Nogle Cannabis stammer producerer en ekstrakt, der ikke har en behagelig smag, men det overvindes nemt ved at putte Olien på et lille stykke brød og folde det sammen, putte det i munden og give patienten et glas vand. Man kan også bruge et stykke banan eller anden frugt. Målet er at få Olien i patienten så hurtigt som muligt, men Rick vil stadig gerne have, at patienten vedbliver med at føle det behageligt.

Alle er forskellige, og vores tolerance over for denne medicin vil variere fra person til person, så vær sikker på at patienterne har det godt med den dosis, de indtager. Ved kritiske forhold er det dog vigtigt, at patienterne kommer i gang med at indtage medicinen hurtigst muligt, så de har en større chance for at overleve. Som jeg allerede har nævnt, kan patienten, selv om Olien er uskadelig, føle det ubehageligt, hvis patienten får for meget. Så dosis skal sættes langsomt op for at opbygge tolerance og gøre patienten fortrolig med medicinens brug og virkning.

Som vi gerne siger: Aggressive sygdomme skal behandles aggressivt, så hvis jeg selv havde noget, der var livstruende, ville jeg indtage så meget olie, som jeg kunne på kortest mulig tid. Jeg tror, det godt kan betale sig at være forberedt, så de, der kan, bør prøve at vænne sig til virkningen af Olien så hurtigt som muligt, fordi de så vil vide, hvad de kan forvente, hvis de nogensinde skulle blive nødt til at tage større mængder olie.

Standardbehandlingen for at nulstille din krop til et godt helbred er 60 gram olie af god kvalitet, som indtages over en tre-måneders periode. For dem, der har fået kemo og stråling, er det en god ide at indtage 120-180 gram af Olien så hurtigt som muligt. Normalt kan 60 g Rick Simpson olie helbrede alvorlig kræft, men for dem, der er blevet skadet af kemo, stråling og andet medicin, er mere ofte påkrævet for at forhindre kræften i at vende tilbage og for at hele de skader, disse behandlinger har forvoldt.

Når patienten er rask igen, kan doseringen sættes ned til et eller to gram om måneden eller så meget, som patienten nu kan lide at indtage. Set fra vores perspektiv, jo mere des bedre. Man bør ikke springe disse vedligeholdelsesdoser over, da det er vigtigt for at bevare et godt helbred. Et gram om måneden eller en dråbe hver aften efter arbejde lyder ikke af meget, men ifølge Rick bør det være nok til at holde din krop sund.

Derudover anbefaler han patienterne at indtage andre naturlige ting såsom æblekerner og hvedegræs i forbindelse med oliebehandlingen. Udfra min erfaring vil jeg også anbefale patienten at spise hampfrø, da den olie, de indeholder, er meget nærende og god for kroppen.

Rick mener også, patienterne bør forsøge at få kroppens pH værdi op, så hurtigt som muligt ved at spise fødevarer som vandmelon eller citronsaft osv. Han siger, at det er af meget stor betydning og kan give patienten langt bedre chance for at overleve.

Patienterne bør også begynde at spise mere rå frugt og grøntsager og spise mindre kød, især det forarbejdede, som indeholder flere giftstoffer. Rick er stærk tilhænger af brugen af saftpressere, og han mener, at store doser af C-vitamin er til stor gavn.

Dette er Rick Simpsons fremgangsmåde, og den er grunden til, at hans navn vil være kendt for eftertiden. Det er formentlig den vigtigste opdagelse i nyere tid, og den gavnlige virkning af det, denne mand har givet os, kan ikke overvurderes. Hvad godt er der ved moderne medicin og teknologi, når det ikke virker? Hvis du ønsker at se resultater, så giv Ricks metode til helbredelse en chance.

Man behøver ikke kun at begynde at teste det på noget, som er alvorligt. For eksempel foreslog jeg en gang Rick at putte Olien på sin skaldede isse for at se, om det kunne få noget af hans hår til at gro igen, der hvor intet hår havde været synligt i meget lang tid. Han svarede, at han allerede vidste, at Olien kunne regenerere hår og sagde, at den var for dyrebar til at spilde på noget med så lidt betydning, men i sidste ende fik jeg ham overtalt. Vi anvendte kun Olien til hovedet i omkring en uge, og kort efter var det mere end tydeligt, at nye hår var på vej.

Jeg var også den første, der fik Rick til at tage Olien som stikpille, og det var stort at få grundlæggeren af cannabismedicin til at bruge sin opfindelse på denne måde. Jeg tror ikke et sekund på, at han troede mig, når jeg fortalte ham, at det er den bedste og mest behagelige måde at bruge Olien på, især for begyndere. Brug af Olien som suppositorie (stikpille) er effektiv ved behandling af mange lidelser lige fra migræne, Crohns og hæmorider til for højt blodtryk, angina pectoris (hjertekrampe), chronic obstructive pulmonary disease (COPD), psoriasis, søvnproblemer, kræft, osv.

Alligevel betragter vi det som noget ekstra til den normale procedure. Stikpiller kan altså ikke erstatte den orale måde at indtage Olien på i alle tilfælde. Som altid ønsker vi at få Olien så tæt på det angrebne område som muligt, og Rick mener, at mund- og halskræft osv. behandles mest effektivt, hvis Olien tages oralt. Ikke desto mindre er stikpiller en glimrende måde at starte behandlingen på for en nybegynder, og man kan afmåle doser meget præcist, hvilket kan hjælpe med at forhindre patienten i at blive skæv. De fleste er ikke klar over, hvor mange mennesker, der har tarm- eller analproblemer, og hvordan mislykkede og smertefulde konventionelle behandlinger føles. Hvordan ville du gerne have, at din tarmkræft blev behandlet? Vil du helst tage en stikpille tre gange om dagen og nyde livet, eller vil du helst have 30 cm af dine tarme fjernet hvert halve år?

Da Rick overvandt sin tøven og isatte den første stikpille, bad jeg ham lægge mærke til, hvordan hans lunger reagerede og fortalte, at han ville føle det nemmere at trække vejret. Efter omkring 20 minutter sagde opfinderen af en metode til at helbrede eller kontrollere næsten enhver sygdom, jeg kender: "Jeg ville ønske at alle med astma og andre vejrtrækningsproblemer kunne opnå at få denne effekt, de ville elske det." At lære denne mand at kende har virkelig vist mig, hvad han føler for denne medicin og for sine patienter.

Rick Simpson ønsker Olien stillet til rådighed for alle, så hurtigt som muligt med få eller ingen omkostninger. Med hjælp fra lokale aktivister og venner fra området omkring min hjemby Vidnava i Tjekkiet, dyrkede vi snesevis af hektarer industrihamp, så jeg ved, hvor lidt det koster at dyrke hamp i stor skala. Hvis Ricks idéer til dyrkning og produktion af denne medicin blev gennemført, er jeg ikke i tvivl om, at han kan levere Olien meget billigt faktisk. Som han altid har sagt, god medicin betalt ved donationer, og for dem, der er hårdt ramt af økonomisk pres, kan det endda blive leveret uden omkostninger. For de utallige mennesker, der lider under sygdom, ville Ricks plan være en drøm.

Om jeg har set de mirakler denne naturlige olie kan udrette? Det kan du vædde på, at jeg har. Så vidt jeg ved, har alt, hvad Rick har fortalt os om brugen af denne medicin, været sandt. Dybest set, uanset hvilken tilstand man lider under, er det eneste, man skal gøre i langt de fleste tilfælde, at følge hans instruktioner og bruge olie af høj kvalitet fremstillet af de meget beroligende cannabis blomster – og se magien ske. Hvis Olien ikke helbreder dig, fortæller det mig kun, at du ikke har fulgt hans instruktioner ordentligt, fordi ved at vælge mellem enten indvortes brug, udvortes brug, vaporizing og stikpiller, er der normalt altid en måde, der hjælper patienten med at komme sig – eller i hvert fald med at leve et anstændigt liv.

Vi skal ikke glemme, hvad det medicinske system vil være i stand til at gøre, hvis lægerne begynder at injicere Olien direkte ind i tumorer eller, hvad Olien vil kunne gøre, hvis der gives meget høje doser, hvilket vil putte patienten i kontrolleret koma. En behandling som denne kan endda være til gavn for en

person, der fx lider af rabies. Dette er en hypotese fra vores side, men ud fra hvad vi ved, er en kontrolleret koma det eneste, der har hjulpet patienter i de sene stadier af denne frygtelige sygdom. Og hvilken bedre koma kan du forestille dig end den, der er frembragt ved hjælp af højkvalitetsolie, som vil være specielt designet til sådanne formål?

Om vi har medicinske undersøgelser, der bakker op om hver og én af vores påstande omkring effekten af RSO (Rick Simpson Olie)? Nej selvfølgelig ikke. I betragtning af den manglende officielle og finansielle støtte, vi har fået, er der ingen måder, hvorpå vi har haft muligheder for at udføre de undersøgelser, der ville være nødvendige.

Selvfølgelig er det ikke alle, som vi har behandlet med olie eller rådgivet i årenes løb, der stadig er i live. Nogle begyndte behandlingen alt for sent, mens andre var for ødelagte af tidligere medicinske behandlinger til at kunne gennemføre en kur. Lad os være realistiske og sige, at vi ikke kan garantere 100% mirakler i alle tilfælde. Desuden kan jeg ikke holdes ansvarlig for adfærden og sundheden hos dem, der ikke helt gør som anvist. Jeg har gjort, hvad jeg kunne for dem på det tidspunkt og tro mig, jeg er altid blevet knust, når jeg mistede en patient. For mig har det altid været som at miste et familiemedlem, når én døde. Det er meget frustrerende at se nogen dø vel vidende, at hvis de havde udført behandlingen korrekt eller, hvis de var begyndt lidt tidligere, havde der været en god chance for, at de ville have overlevet.

For år tilbage bragte min idé og lidt penge fem hamp-kosmetik virksomheder til Den Tjekkiske Republik, og de har inspireret mange andre. Gennem årene har disse fem virksomheder solgt eller foræret mere end to millioner produkter væk. Disse produkter har hjulpet kunder med utallige problemer og resultaterne har været forbløffende.

De fleste mennesker købte ikke det, vi producerede, fordi de kunne lide emballagen. De købte det, fordi andre produkter, som de havde forsøgt fra apoteket, ikke virkede. Vi har behandlet hundredvis af lidelser med vores kosmetik, fra diabetessår, eksem, herpes, udslæt og tandpine til alvorlige ryg-, led- og muskelsmerter m.m.

Kvinder elskede simpelthen, hvad de produkter gjorde for deres teint og for, at de fik dem til at se yngre ud for ikke at nævne den hjælp, de fik fra produkterne, når det var "den tid på måneden". Mange har fortalt os, at de ikke havde behov for at bruge noget andet end det, vi producerede, for at forbedre deres udseende og nogle har endda sagt, at alt, hvad de havde derhjemme, var vores produkter.

Det er bittert, at vi ikke længere officielt kan producere disse produkter i Tjekkiet på grund af tjekkisk, europæisk og FN-lovgivning. Det tog godt nok myndighederne seks år, men efter at vi blev anmeldt i 2011, opdagede de, at

cannabisolie ikke er opført som en kosmetisk bestanddel, og derfor må den ikke anvendes i kosmetik. Så vi er blevet nødsaget til at stoppe med at lave vores produkter, og vores kunder er nu overladt til at lide på grund af en lovgivning, der skal formodes at tjene de tjekkiske borgeres interesser. Men udfra hvad jeg kan se, gør de det dog tilsyneladende ikke. I modsætning til hvad de fleste tror, kan vi ikke engang, i henhold til den gældende tjekkiske lovgivning og EU-lovgivningen, bruge blomster fra (industriel) hamp til at lave cannabisekstrakter af, da det er forbudt af FN næsten overalt på kloden.

Jeg føler med alle de mennesker, der kom til at stole på, hvad vi kunne levere, og ofte var det hele familier eller endda sygehusafdelinger, der brugte vores produkter. Hudlæger fortalte os, at de kunne bruge vores produkter i alle de tilfælde, hvor de normalt var nødt til at ordinere cortisonbaserede cremer.

Det eneste positive ting, som helt ærligt fryder mig, er det faktum, at vi ikke behøver at betale skat til dem, der ikke tillader os at gøre, hvad vi er bedst til. Hvis nogen tror, at jeg vil betale staten så meget som én cent på nogen former for skat på hamp, så tror de forkert. Selv en omsætningsafgift er meget mere, end de fortjener, sådan som de har behandlet os, vores patienter og hele dette emne.

Jeg håber, at det store antal af mennesker, som vores produkter og olie har hjulpet, nu vil stå frem og hjælpe os. Vi har brug for at få denne medicin tilbage på hylderne. Jeg har brug for det, du har brug for det, han har brug for det, hun har brug for det, vi har alle brug for det. Rick Simpsons cannabisolie er noget ethvert hjem bør have. Snart ønsker alle at have det hjemme i ubegrænsede mængder. Når folk først finder ud af, hvad det virkelig kan gøre, vil anvendelsen af medicinsk cannabis ikke længere være begrænset på nogen måde, dens fordele for vores sundhed er ubestridelig.

Vi er blevet kritiseret for at kalde cannabisolie for et universalmiddel, men hvad ville du kalde et middel, der kan bruges med succes til behandling af så mange forskellige medicinske problemer? Nogle synes at mene, at universalmiddel betyder, at denne olie vil give dig evigt liv, men det er slet ikke Ricks hensigt. Ganske vist kan den forlænge dit liv, og du kan leve en hel del længere ved at anvende den, det er der ingen tvivl om. Dette betyder dog ikke, at det vil give dig evigt liv.

Denne olie er stadig ikke lovligt tilgængelige for ret mange, så det vil tage meget lang tid at afgøre, hvor mange ekstra år den kan give til livet. Vi har ikke set på denne medicin som en eliksir til udødelighed, og vi er overbeviste om, at den ikke gør dig skudsikker. Men som Rick siger, hvis vi nogensinde finder nøglen til udødelighed, er han sikker på, at cannabis bliver en vigtig ingrediens.

Du skal ikke tro, at du ikke kan blive ramt af en virus, når du bruger det. Du kan stadig blive ramt af fx influenza, men dens symptomer kan blive kraftigt reduceret, og du vil komme dig meget hurtigere. I tilfælde af at en pandemi

eller lignende skulle opstå, og du begynder at tage eller allerede indtager den vidunderlige olie, som denne plante kan give, vil dine chancer for at overleve helt sikkert blive øget betydeligt.

Tak, Rick. Missionen er fuldført. Nu har Kejseren helt sikkert ikke noget tøj på, og systemet vender på hovedet. Takket være dig og Jack Herer har vi nu et mål at gå efter, som vil sikre vores fortsatte eksistens. Hvad er næste skridt?

Jindrich Bayer, 20 maj 2012

P.S. Den nye tjekkiske lov om medicinsk cannabis trådte i kraft den 1. april 2013, og Tjekkiet vil snart begynde at forske i cannabisplanten, og patienter på hospitalerne i Tjekkiet vil i det mindste have en vis adgang til medicinsk cannabis. For mig er det en succes, og jeg er stolt af, at jeg måske har spillet en rolle i dette. Ændringerne i loven ville ikke være sket uden Rick Simpson og hans arbejde, det er jeg sikker på. Tak Rick!

Rick Simpsons fremstillingsmetode af cannabisolie

Jeg starter normalt med et pund (ca. 500 gram) knopper eller mere fra gode potente Indica eller Indica-dominante Sativa-krydsninger af høj kvalitet. En ounce (ca. 30 gram) gode knopper vil normalt give 3-4 gram olie af god kvalitet. Mængden af olie, du får ud af det, vil variere fra sort til sort. Du kan aldrig være helt sikker på, hvor meget olie det giver, før du har færdigbehandlet det materiale, du arbejder med. I gennemsnit vil et pund gode knopper give omkring 60 gram højkvalitetsolie, og nogle gange kan du endda få betydeligt mere ud af visse sorter. Mange tror, at Olien skal være gul, og at man skal kunne se igennem den. De olier, jeg har produceret, har tit udvist disse træk, men ikke altid.

Farve og tekstur på den olie, du producerer, afhænger både af den sort, den metode og det opløsningsmiddel, du bruger til at producere Olien. Du skal ikke bekymre dig, hvis den olie, du laver, bliver mørkere i farven, det betyder ikke, at Olien ikke er potent medicin. Faktisk har nogle af de stærkeste olier, jeg har produceret, været mørke i farven, men de har stadig haft den ønskede medicinske virkning.

Jeg tror, at denne vejledning vil gøre det nemt for alle at lave Olien selv, men før du starter, så sørg for at du har alt, hvad du behøver af udstyr for at gøre det ordentligt. Alt der behøves er plantematerialet, opløsningsmiddel, en rørepind/ grydeske af træ, to plastikspande, et par liter- flasker, kaffetragt, kaffefiltre, en elektrisk riskoger, en bordventilator, et rustfrit stålmålebæger, en kaffevarmer og engangssprøjter uden nål.

Den fremgangsmåde, jeg vil beskrive, indebærer vask af plantematerialet to gange med et godt opløsningsmiddel, såsom ren light aliphatisk naphtha eller 99% isopropylalkohol, til at frigøre den tilgængelige harpiks fra plantemateria-

let. Naphtha har vist sig at være et rigtig godt opløsningsmiddel til at fremstille olie, og det er også rimelig billigt sammenlignet med prisen på andre egnede opløsningsmidler. Det findes i forskellige former og forhandles under forskellige navne. Opløsningsmidlet, jeg bruger, kaldes light naphtha i Canada, og i Europa bliver det ofte kaldt rensbenzin.

Light Naphtha har mange industrielle anvendelser og bliver ofte brugt til at affedte motordele med eller til at fortynde maling osv., så jeg er sikker på, at du nok skal finde, hvad du har brug for. Hexan (medical-grade Naphtha) kan også bruges, men det er dyrere og sværere at skaffe, og jeg har ikke fundet nogen forskel af betydning mellem ren light Naphtha og medical-grade Naphtha.

Man kan også bruge butangas, men det vil jeg ikke anbefale at anvende som opløsningsmiddel til at lave denne medicin, da det er meget flygtigt, og det vil kræve brug af dyrt udstyr for at eliminere faren. Desuden vil brug af butangas ikke decarboxylere det færdige produkt, så olie, der er produceret på denne måde, vil være mindre effektiv til medicinsk brug, medmindre der bruges ekstra tid på at decarboxylere det ordentligt.

De eneste opløsningsmidler, som jeg har personlig erfaring med indtil videre, er æter, light aliphatisk naphtha og 99% isopropylalkohol. Æter er min personlige favorit, og det er et meget effektivt opløsningsmiddel, men det er dyrt og kan være ret svært at få fat i. Jeg tror, at æter er bedst at bruge i lukkede destillationsapparater, da det er meget flygtigt, og dampene gør det farligt at arbejde med.

Både æter og light naphtha er af natur ret selektive opløsningsmidler. Alkohol er ikke et helt så effektivt opløsningsmiddel, men det kan dog stadig godt bruges. Alkohol vil opløse mere klorofyl fra plantematerialet og på grund af dette, vil olier produceret på alkohol normalt være mørkere i farven.

For at et opløsningsmiddel er rigtig effektivt, skal det være 100% rent, og 100% rent alkohol er dyrt og kan være svært at finde. Naphtha er ret billigt i anskaffelse og er normalt ikke alt for svært at finde. Næst efter æter er light aliphatisk naphtha mit foretrukne valg af opløsningsmiddel.

Alle disse opløsningsmidler, herunder alkohol, er af natur giftige, men hvis du følger disse instruktioner, er rester af opløsningsmidler i den færdige olie ikke et problem. Når det færdige produkt er nedkølet til stuetemperatur, er det et tykt fedt-lignende stof snarere end en olie, og det er omtrent lige så ugiftigt, som du kan få det. Selv om der skulle være spor af opløsningsmiddel tilbage, vil Olien selv neutralisere eventuelle skadelige giftige virkninger. Overordnet er det du gør at vaske den medicinholdige harpiks af plantematerialet. Så du, efter olie/opløsningsmiddel-blandingen er filtreret, og opløsningsmidlet er kogt væk, sidder tilbage med harpiksen i sin rene medicinske form.

For at få de bedste resultater skal udgangsmaterialet være så tørt som muligt. Vær sikker på at der er ordentlig ventilation, dér hvor du arbejder, og at der ikke er nogen form for gnister, åben ild eller glødende elementer i området.

Put plantematerialet i en beholder med god dybde for at forhindre olie/opløsningsmidlet i at sprøjte ud under vaskeprocessen. Derefter overhældes knopperne med det opløsningsmiddel, du har valgt, og knopperne knuses derefter ved hjælp af træpinden.

Efter at det er blevet knust, tilsættes der mere opløsningsmiddel, indtil knopperne er fuldstændig dækket. Rør i det i cirka tre minutter med træpinden, som du brugte til at knuse det med. Derefter hældes olie/opløsningsmiddel-blandingen forsigtigt fra plantematerialet og over i en anden ren beholder, og knopperne bliver i den oprindelige beholder, så de kan vaskes endnu en gang.

Hæld frisk opløsningsmiddel over plantematerialet, indtil det igen er dækket af opløsningsmiddel. Derefter røres der igen ca. 3 minutter i det med træpinden/træskeen. Efterfølgende hældes olie/opløsningsmiddel-blandingen over i den beholder, hvor det fra første vask ligger i.

At lave en tredje vask på plantematerialet giver kun meget lidt olie, og det vil være af for dårlig kvalitet til at bruge til medicin. Den første vask opløser 70 – 80% af den tilgængelige harpiks fra udgangsmaterialet, den anden vask fjerner derefter den potente harpiks, der stadig er tilbage.

Olie lavet fra den første vask er den mest potente medicinsk, men hvis det udgangsmateriale, der er brugt, er af ordentlig kvalitet, vil olie fra den anden vask også have gode egenskaber. Hvis du af en eller anden grund er nødt til at bruge materiale, der ikke er så potent som det kunne være, er det bedst kun at bruge olie fra første vask og kun til eget brug og derefter begynde at dyrke selv eller søge efter plantemateriale, der er af bedre kvalitet. Husk, at kvalitet er vigtigere end kvantitet og jo bedre udgangsmateriale, jo bedre medicin.

Tag nu en ren vandflaske med en lille åbning, sæt kaffetragten, med kaffefilter, i. Hæld olie/opløsningsmiddel-blandingen i tragten og lad det løbe igennem filteret for at fjerne uønsket plantemateriale. Des flere beholdere og tragte, du bruger, jo hurtigere vil det blive filtreret. Når olie/opløsningsmiddel-blandingen er blevet filtreret, er det nu klar til, at opløsningsmidlet kan koges væk.

Hvis du ikke allerede har en, kan du købe en billig riskoger uden låg med både høj og lav varmeindstilling til at koge det i. Sørg for, at riskogeren står et godt ventileret sted og placer en ventilator i nærheden for at blæse de dampe væk, som opløsningsmidlet udsender ved kogning. Dette vil forhindre, at dampen kondenserer og udgør fare. En riskoger er designet til ikke at brænde risene på under tilberedning. Den indbyggede temperaturtermostat skifter automatisk riskogeren tilbage på lav varmeindstilling, hvis temperaturen i riskogeren begynder at blive for høj.

Hvis temperaturen, ved fremstilling af olie, bliver over 148° C, vil cannabinoiderne begynde at fordampe fra Olien, og dette ønsker man selvfølgelig ikke sker. Hvis riskogeren fungerer korrekt, vil den automatisk skrue ned for den høje varme ved omkring 110 ° C, hvilket er over den temperatur, hvor decarboxyleringen sker, og den er stadig et godt stykke under det punkt, hvor THC og andre cannabinoider vil fordampe. Det er derfor, jeg stærkt anbefaler brugen af en riskoger til dem, der aldrig har lavet olie før, da det eliminerer enhver risiko for at ødelægge Olien. Plus resulterer i, at Olien decarboxyleres, hvilket også er vigtigt, så den kan opnå sine fulde medicinske virkning.

Jeg anbefaler ikke, at folk forsøger sig med at bruge en Crock-pot (tryk-koger) eller lignende apparater til at lave olie med. Første gang jeg prøvede at lave olie, brugte jeg en crock-pot, og da jeg ikke vidste, hvor varme disse bliver, blev Olien overophedet og ødelagt. Så jeg synes, det er fornuftigt, at en nybegynder starter med en riskoger og følger vores anvisninger nøje. Dette vil spare dem for en masse ærgrelser.

Et destilleringsapparat kan også bruges til fremstilling af cannabisolie, og det genvinder det opløsningsmiddel, der bliver brugt. Denne metode giver mere mening end at bruge en riskoger, men et destilleringsapparat, beregnet til at afkoge opløsningsmidler sikkert, er dyrere, og de fleste ved ikke, hvordan man bruger disse apparater korrekt. Har man et til rådighed, vil jeg da personligt foretrække det, men i nogle lande er det stadig ulovligt at eje et. Hvis man er seriøs og ønsker at producere store mængder af olie, så skaf et destillationsapparat og lær dig selv den korrekte brug af dette udstyr.

Sørg altid for at der ikke er gnister, åben ild eller glødende elementer i nærheden, mens du fylder riskogeren eller koger opløsningsmidlet ud, da dampen fra opløsningsmidlet er meget brandfarlig og giftig. Jeg har brugt denne fremgangsmåde tusindvis af gange, og jeg har aldrig haft et eneste uheld, men for din egen sikkerheds skyld så følg instruktionerne nøje og sørg for, at arbejdsområdet er godt ventileret. Jeg vil også advare mod at indånde dampene, som opløsningsmidlet afgiver, da de kan have ubehagelige virkninger.

Sørg for at ventilatoren kører og laver nok luftstrøm til at blæse dampen væk, derefter fyldes riskogeren, indtil den er omkring trekvart fuld. Dette giver plads til, at blandingen kan koge uden at koge over. Sæt riskogeren på den højeste varmeindstilling og begynd at koge opløsningsmidlet væk. Gør det aldrig uden brug af en blæser da dampene kan kondensere, og hvis de kommer i kontakt med varmelegemet, kan det forårsage brand.

Efterhånden som blandingen fordamper fra riskogeren, hælder du tilsvarende i af olie/opløsningsmiddel-blanding indtil, der ikke er mere. Når mængden i riskogeren er kogt ned til ca. 5 cm, tilsættes ca. 10-12 dråber vand i den olie/opløsningsmiddel-blanding, der er tilbage. Denne lille mængde vand gør det lettere at koge det resterende opløsningsmiddel fra Olien.

Når der er meget lidt tilbage i riskogeren, plejer jeg at tage et par handsker på og derefter løfte riskogeren og begynde at hvirvle indholdet rundt. Dette gøres, mens luftstrømmen fra blæseren stadig blæser dampene væk. Dette fremskynder lige det sidste. I løbet af kort tid slår riskogeren automatisk den høje varmeindstilling fra og slår over på lav varme. Når det sidste af opløsningsmidlet bliver kogt væk, vil du høre en knitrende lyd fra den olie, der er i riskogeren, og du vil se, at det bobler en hel del. Du vil bemærke en mængde røg eller damp, som kommer fra Olien i riskogeren, men bliv ikke bekymret, da det bare er damp fra de par dråber vand, som du har tilføjet. Efter at riskogeren automatisk har skiftet til den lave varmeindstilling, plejer jeg at lade den køle af, indtil den kan skiftes til den høje varmeindstilling igen. Når riskogeren har skiftet til den lave varmeindstilling for anden gang, tager jeg den inderste beholder op af riskogeren og hælder indholdet i et rustfri stålmålebæger.

Der vil stadig være en lille mængde olie tilbage i beholderen, som det vil være næsten umuligt at få ud, medmindre du bruger fx noget tørt brød til at opsuge Olien, mens den stadig er varm. Derefter kan små mængder af dette brød spises som medicin, men husk det kan nogle gange vare en time eller mere, før du mærker dens virkning. Så vær forsigtig med hvor meget brød med olie, du spiser, da selv en meget lille smule kan få dig til at falde i søvn i flere timer, ligesom Olien alene kan gøre. En anden god måde, at få det sidste olie ud af potten på, er, at vaske den i en smule alkohol, som kan bruges til cannabisolie-tinktur.

En tinktur som denne kan være meget effektiv til behandling af hudsygdomme, og lidt kan holde meget længe, hvilket kan spare dig penge. Da jeg godt kan lide at blande olie fra flere sorter, lader jeg normalt blot resterne af Olien blive i gryden indtil næste gang. Ved at blande olier fra forskellige sorter får du de medicinske fordele fra alle disse forskellige olier, og jeg har erfaret, at sådanne olier er effektive til behandlingen af alting. Hvis du har mange forskellige sorter af god cannabis til din rådighed, tror jeg, det er en god idé at blande olierne, men hvis ikke du har det, tror jeg, at Olien fra blot én sort nok skal opfylde dine behov.

Tag den olie, som du har hældt i målebægeret, og sæt den på en varmeplade, såsom en kaffearmer, for at fordampe det sidste vand væk. Det går for det meste hurtigt at få det resterende vand væk, men visse sorter producerer flere naturlige terpenener end andre. Disse terpenener kan få Olien til at boble i temmelig lang tid, og det kan tage et stykke tid for sådanne olier at ophøre med at boble. Når Olien på kaffearmeren er stoppet med at boble, og der kun er lidt eller ingen synlig aktivitet, tages Olien af kaffearmeren og afkøles lidt. En anden måde at færdiggøre Olien på, uden brug af en kaffearmer, er, at sætte Olien i en ovn ved 130° C i cirka en time. Begge disse metoder vil decarboxylere den færdige olie, og rester af opløsningsmiddel burde heller ikke være et problem.

Derefter skal du bruge engangssprøjter uden nåle, som kan købes bl.a. på apoteket, træk langsomt den varme olie op i sprøjten og lad den køle af. I løbet af kort tid vil harpiksen blive et tyk fedt-lignende stof.

Nogle gange er harpiksen så tyk, at det kan være svært at få den presset ud af sprøjterne, når den er afkølet. Hvis det sker, så kan du blot sætte sprøjten i en kop varmt vand i kort tid, og du vil nu nemt kunne presse din dosis ud. Nogle gange kan man komme til at presse for meget olie ud, men hvis dette sker, trækker man det bare tilbage i sprøjten ved at hive i stemplet.

I gennemsnit vil et pund tørt plantemateriale kræve omkring 8-9 liter opløsningsmiddel til de to vaske. Hvis den mængde plantemateriale, du har til rådighed, er enten større eller mindre, skal du bare lave lidt udregninger for at beregne, hvor meget opløsningsmiddel, du har brug for. Fra start til slut tager det omkring 3-4 timer at lave Olien, og derefter er medicinen, som du sidder med, klar til at blive brugt.

Værd at nævne er, at Olien har en meget lang holdbarhedstid. Men ved langtidsopbevaring anbefaler jeg, at det opbevares i en mørk flaske/beholder med et tætsluttende låg eller i en rustfri stålbeholder. Hvis det opbevares mørkt og køligt, kan det bevare sin medicinske virkning i årevis.

Lige først kan det virke skræmmende for nogle at skulle producere sin egen medicin, men i virkeligheden er denne proces ret enkel. Det eneste, du skal gøre, er at følge instruktionerne nøje, og når du har lavet den et par gange, vil du opdage, at det ikke er meget sværere end at lave en kop kaffe. Når du har lavet din egen medicin, fjernes hele mysteriet omkring medicin, og du er ikke længere nødt til kun at stole på lægerne, for du er nu blevet din egen læge.

Findes der andre måder at lave Olien på?

Der er mange måder at producere olie på, og jeg påstår ikke, at min metode er den eneste rigtige. Men ud fra min viden er det den eneste, der har vist sig succesfuld i tusindvis af tilfælde. Måske vil den metode, som vi har vist verden, blive betragtet som primitiv, men en meget ren form for medicin kan fremstilles på denne måde. Min hensigt er at vise en metode til oliefremstilling med noget udstyr, der er let tilgængeligt, så alle om nødvendigt kan lave deres egen medicin på en nem måde.

Indtil politiet konfiskerede mit udstyr i 2005, brugte jeg et destillationsanlæg til at producere medicinen og genvinde opløsningsmidlerne. Denne metode er langt mindre farlig og er mere miljøvenlig, da opløsningsmidlet ikke går til spilde. Men efter konfiskeringen af mit udstyr blev jeg tvunget til at begynde at bruge riskoger til at udføre opgaven.

Hvilke andre former for udvinding kan bruges?

Igen, der findes en hel række forskellige ekstraktionsmetoder, og jeg erkender, at jeg ikke er ekspert i disse. Problemet med videnskabelige metoder, såsom ædelgasekstraktioner osv. er, at de fleste mennesker mangler det rette udstyr og den rette viden til at udføre den slags ekstraktioner.

Det er derfor, vi viser offentligheden den mest enkle måde at producere Olien på selv. Der findes også en koldt-vands udvindingsmetode, som kan bruges til at udvinde harpiksen. Jeg har kun prøvet dette et par gange, og resultaterne var ikke så gode, som forventet. Jeg kender dog folk, som siger, at de har produceret olie af høj kvalitet på denne måde. Naturligvis kan koldt vand ikke antændes eller eksplodere, så koldt-vands udvindingsmetoden kan helt sikkert være en mulighed, men man skal så sørge for, at Olien decarboxyleres, før det gives til patienten.

Hvad er decarboxylering?

Decarboxyleringen sker, når molekylerne i Olien er blevet drejet til en delta 9 position (Olien bliver omdannet fra THC(a) til THC) ved hjælp af varme, hvorved de bliver mere medicinsk aktive. Den temperatur, hvor dette sker, er diskutabel, da mange af de rapporter, som jeg har set om emnet, ikke er enige. Ved at gøre som jeg har foreslået, bliver Olien opvarmet til en temperatur, der er et godt stykke over den, hvor decarboxylering siges at ske. Carboxylgruppen er fjernet, hvilket får molekylerne til at passe ind i CB1 og CB2-receptorerne i vores eget endocannabinoide system og tillader dem at passere hjerne-barrieren.

Er der en måde hvorpå, man kan gøre Olien mere potent?

Der er flere måder at øge Oliens potens på, men igen, mange af disse metoder kræver specielt udstyr og en viden, som den gennemsnitlige person ikke har. Jeg har tidligere lavet sådanne olier, og jeg mener, de er langt mere kraftfulde og bedre lægemidler, men med de love der er, og med det udstyr der kræves, var det umuligt for mig at producere det.

Er der noget, jeg kan gøre, når den olie, jeg har lavet eller købt, ikke er potent nok?

Hvis et godt plantemateriale anvendes fra start til at producere Olien, bør dette problem ikke opstå, men jeg er sikker på, der vil være dem, det sker for. Ved behandling af en alvorlig sygdom vil kun det bedste være godt nok, så hvis den olie, du har ved hånden, ikke lever op til forventningerne, ville jeg få fat i noget mere plantemateriale af god kvalitet og lave det ordentligt. Med en persons liv hængende i en tynd tråd er der ikke tid til at spille tid på olie af dårlig kvalitet.

Hvis det var dig selv, der var syg, ville du så ikke ønske den bedst mulige medicin? Så prøv at give det samme til andre.

Mere information om dette lægemiddel kan findes i bogen "Rick Simpson – The Real Medicine ."

Billede af Per Hillo

“Husk at have hjertet med”

Jørgen Valentin, m.fl.